

BRENDA JOYCE

Sisters Planet

Sönülcelen

PEGASUS

Acımasız bir savaşçı arzularına ne kadar karşı koyabilir?

Bronz teni ve masmavi gözleriyle bir ilahı andıran Amansız Rolfe, Normandiya Kralı William'a hizmetlerinin karşılığında Aelfgar Kalesi'ni almak ve Leydi Alice'le evlenmek üzeredir. Fransa'da cesaretiyle ünlenen savaşçı, İngiltere'deyse bir o kadar nefret odağı olmuştur. Ancak yeni bölgesini ele geçirir geçirmez ilk işi, cazibesi ve canlılığıyla genç adamı vatana ihanetin eşliğine getiren Sakson güzeli Ceidre'yi ehlileştirmek olacaktır...

Asi bir kadın can düşmanını baştan çıkarmaya nereden başlar?

Gizemli ve baştan çıkarıcı Ceidre, üvey ablası Alice gibi bir leydi değildir; aksine, soylu üvey ağabeylerinin Sakson isyanını destekleyen bir casustur. Yasak arzularını ateşleyen Amansız Rolfe'a boyun eğmeyi reddeden genç kadın, kibirli savaşçının arzu dolu dokunuşlarına karşı koymaya çalışsa da kendini İngiltere'nin, hatta kralların kaderini değiştirebilecek çok tehlikeli ve şehvet dolu bir oyunun içinde bulacaktır...

Savaşın tüm acımasızlığında imkânsız aşklara yer var mıdır?

"Muhteşem bir romans; güçlü, tutkulu ve yoğun duygularla dolu... Karmaşık olay örgüsü, yakıcı şehveti, tarihsel tutarlılığı ve gösterişli, güçlü karakterleriyle Brenda Joyce hayranlarını kesinlikle tatmin edecek."

Romantic Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-905-343-525-9

9 780005 343525

Pegasus Yayınları: 1063
Bestseller Roman: 473

Gönülçelen

Brenda Joyce

Özgün Adı: The Conqueror

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzeltili: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-525-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Brenda Joyce Dworman, 1990

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla
Random House Inc.'in bünyesinde bulunan The Random House
Publishing Group'un alt yayıncısı Dell Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Brenda Joyce

Gönülçelen

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Gönülçelen şu kişilere ithaf edilmiştir:

Gerçekten özel ve harika bir kadın olan anneme,

Dağları yerinden oynatabilen babama,

Arkadaşlarım bunun bir gün olacağını, kesintisiz hayal gücüm sayesinde tıpkı romanlarımdaki kahramanlar gibi bir adamın ayaklarımı yerden keseceğini söylemişti ve sonunda oldu!

*Gerçek bir kahraman olan Eli'ya,
Özel bir teşekkürle Maggie Lichota'ya.*

1. BÖLÜM

Yeni York şehri, İngiltere

Haziran 1069

“Lordum?”

“Herkesi toplayın.”

Warrenne’li Rolfe, şövalyesi Guy Le Chante’in savaş atını çevirerek şövalyelerine seslenmesini ifadesiz bir yüzle izledi. Gri aygırının sırtında, hiç kıpırdamadan yolun ortasında oturuyordu. Miğferini çıkarmış, sol kolunun altına almıştı. Koyu kumral saçları terden sırlıklamdı. Zırlı yeleği geniş vücudunu sarıyordu ve sağ elini kılıcının kabzasına dayamıştı.

Adamlarının geri kalan köylüleri uyandırışını izliyordu. Öldürülmüş bir düzine Sakson asiye görmek için başını hafifçe sola çevirmesi yeterliydi; cesetleri sıcak haziran güneşinde çoktan kokuşmaya başlamıştı. Son çatışma yüzünden kanı damarlarında hâlâ hızlı akıyordu ve kasları hâlâ kaskatıydı. Bir Sakson asi yuvasını daha yok etmişlerdi ama Kral yine de memnun olmayacaktı. Hem de hiç... Bu vahşi kuzey topraklarında savaş bitecek gibi görünmüyordu. York’ta derebeyleriyle birlikte otururken William’in bütün masayı sarsan demir yumruğunu indirmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. Dan işgalcileri püskürt-

miş, York'u geri almışlardı ve Saksonlar, Gal bataklıklarına doğru arkalarına bakmadan kaçmıştı. Bu yıllardır ikinci ayaklanmaydı ve Kral William çok öfkeliydi; özellikle de Sakson Lordları Edwin ve Morcar kaçtığı için. Yine... "Merhamet göstermeyin," diye gürledi. "Bu barbarlar kutsal krallarının kim olduğunu öğrenene kadar bütün çiftlikleri ve sığınakları yakıp yıkacağız!"

Emirleri katıydı.

Rolfe, adamlarının bir grup köylüyü kadın erkek demeden köyden uzaklaştırdığım gördü. Bu mezraların çoğunda olduğu gibi, burası da bir düzine saman kulübeden, bir su değirmeninden, koyunlar için birkaç ortak otlaktan, bir mısır tarlasından ve sebze bahçelerinden oluşuyordu. Bir öfke çılgılığı duyunca başını çevirdi.

"Hayır!" Genç bir kadın, bir dişi domuzun kafasını koparmak için kılıcını kaldırmış olan Guy'ın kolunu tutmuştu. Kadın tekrar bağırdı; Guy hayvanın başını kolayca kesti. Kadının elbisesine ve Guy'm atına kan sıçradı.

Rolfe hafif bir ilgiyle izliyordu. Bunun kadının Guy'a karşı koyma cesareti ve aptallığından mı, yoksa hayatı boyunca gördüğü en muhteşem ve sıradışı saçlarından mı kaynaklandığını bilemiyordu. Karamel rengi saçlar, güneş ışığında altın ışıltılarla parlıyordu. Kadının saç örgüsü, Rolfe'un savaş atının kuyruğu kadar kalındı.

Kadın omuzlarını kavramış, dehşetle donakalmıştı. Guy atını tırısı kaldırarak yaklaştı. Rolfe bir an için bakışlarını kadından ayıramadı ve kasıklarının karıncalandığını hissedince bir karar verdi. Çiftçilerden biri kadını şaşkın, sararmış köylülere doğru götürürken Guy atını durdurdu. Rolfe kadının yakından nasıl görüldüğünü merak etti ama sonra bunun gereksiz bir merak olduğuna karar verdi. Fark etmezdi; kadın iş görürdü. "Lordum?" dedi Guy.

İki öküz ve bir düzine koyun kesilmişti; adamlarını bir hafta doyurmaya yeterdi. Şövalyelerden biri kesilen domuzu kenara ayı-

Brenda Joyce

rırken Rolfe bir an bekledi, sonra mavi gözleriyle Guy'a delici bir bakış attı. "Her şeyi yakın."

"Mısır tarlasını da mı?"

Rolfe dışlerini sıktı. Çiftlik hayvanları ve mısırları olmazsa, köylüler bu kış açlıktan ölürdü ama daha fazla asiye yataklık da edemezlerdi. "Yakın. Her şeyi."

Guy bir çılgılık atarak döndü ama bu bir savaş çılgılığı olamayacak kadar sığ, isteksiz bir haykırıştı. Adamları, İngiltere'ye gelen çoğu paralı asker gibi yağmacı değildi. Tam aksine, son derece iyi eğitilmiş, en seçkin Norman savaş gücünü ve Kral'ın özel saray muhafızlarını oluşturuyorlardı. William'ı Normandiya Düğü yapmak için yıllardır savaşırken yeteneklerini bilemiş, Fransa ve Anjou'da işgallere karşı koymuş, Maine'i fethedip ellerinde tutmuşlardı. Hastings onların yanında küçük bir yaramazlık gibi kalmıştı; üç yıl sonrasındaysa Saksonlar artık bir savaş tehdidi olmaktan çıkmış, sadece sınırlardaki tepe, vadi ve ormanlarda çatışır hale gelmişti. Yine de, gerçekten yetenekli savaşçılardı.

Sezgileri güçlü olduğundan, köylülerin öfkesini hissetmek için onlara bakmasına gerek yoktu ama yine de baktı. Yaşlı bir kadın ile bir adamın, çırpman bal saçlı kadını tuttuklarını gördü ve onları ilgiyle izledi. Genç kadın onların elinden kurtuldu, eteklerini kaldırıp çıplak ve kirli ayakları ile ince, biçimli baldırlarını sergileyerek yoldan Rolfe'a doğru koştu.

Kadının gelişini izlerken, yoğun ve ateşli şehvet kasıklarını doldurup gerdi. "Lordum, lütfen," diye yalvardı genç kadın, nefes nefese bir halde ellerini göğsüne bastırarak. "Lütfen, onları durdurun, henüz çok geç değil!"

Rolfe bir an cevap vermedi. Kadın pislik içindeydi; yüzüne, elbisesine, tuniğine ve ellerine toprak bulaşmıştı. Ama Rolfe, pisliği neredeyse görmüyordu bile. Genç kadının oval yüzüne, çıkık elmacık kemiklerine, hafif kalkık ve düz burnuna, menekşe rengi iri gözlerine bakıyordu.

Ve o dudaklar... Bir erkeğe zevk vermek için yaratılmış dudaklarının tek kusuru fazla dolgun olmasıydı. *Bir Sakson lordun gayrimeşru kızı*, diye düşündü ve olacakları bildiğinden, dudaklarındaki sertlik hafifçe gevşedi. Arkadaşları memnun kaldığını anlamış olmalıydı.

Elbette ki onun yakarışlarına aldırmadı ve başını hafifçe çevirerek alev alan bir kulübeyi izledi. Kulübe saman çatısı nedeniyle bir anda tutuşuvermişti. Onu bir diğeri izledi. Rolfe bundan tatmin olmuyordu. Hissedecek bir memnuniyet yoktu. O Kral'm adamıydı, yemin etmiş bir derebeyiydi ve sadece görevini yapıyordu. Bir savaşçı ve William'm en güvenilir şövalyesi olarak, bu politikanın ne kadar sağlam olduğunu biliyordu. Sonunda isyanın belini kıracaktı.

Genç kadın Rolfe'un ayağını tuttu.

Rolfe afallayarak ona dönerken atı öfkeyle tepki verdi. Rolfe deliye dönmüş, vahşi mizaçlı ve katil ruhlu hayvanı kontrol etmeye çalışırken genç kadın geri sıçradı. Atı kontrol altına almayı başardığında, kadına öfke ve şaşkınlıkla baktı.

“Lütfen, mısırları bize bağışlayın,” diye haykırdı kadın. Kirli yanaklarından yaşlar boşanıyordu. “Lütfen, Lordum, lütfen.”

Rolfe onun da köy halkıyla birlikte açlıktan öleceğini düşündü ve çenesindeki bir kas seğirdi. Yine başını çevirdi ve mısırların alev almasını izledi. Genç kadının boğuk hıçkırığını duyunca yanından uzaklaştığını anladı. Kadın sendeleyerek köylülerin yanına değil, ormana doğru koşarken Rolfe onun arkasından bakmaktan kendini alamadı. Kalçalarını izlerken kasıklarındaki sıkışma hissi daha da yoğunlaştı. Köyden dumanlar yükseliyordu; yaşlı kadınlar hıçkırarak ağlıyordu. Şövalyeler işlerini bitirmişti ve Rolfe ikisinin atlarını çevirerek genç kadının arkasından gittiğini gördü; hiç şüphesiz onlar da kadını yatağa atmak niyetindeydi. Aniden adrenalın bütün benliğini sardı ve bir refleksle atın boynuna doğru eğilerek hayvanı şiddetle mahmuzladı.

Guy ve Beltain ondan ileride, rahat bir tırısra genç kadını kovalıyorlardı ve Rolfe, Beltain'in güldüğünü duyabiliyordu. Rolfe gülümsedi.

Brenda Joyce

Savaş adamı dörtmala koşturmaya başladı. İki adam onu duydular ve dönüp şaşkınlıkla baktılar. Rolfe genç kadının ileride bir koruluğa daldığını gördü. Kadın kovalandığının farkındaydı ve şimdi daha da hızlı koşuyordu. Rolfe adamlarına yetişerek aralarından geçti. Tahmin ettiği gibi kadın kovalamaktan vazgeçtiklerini belli belirsiz fark etti. Bu arada genç kadın yine görüş alanına girmişti.

Rolfe'un vücudundaki bütün kaslar beklentiyle gerilmişti. İçliğinin altında kaskatı kesilmişti ve kasıkları zonkluyordu. Onun yumuşak vücudunu altında, yapışkan sıcaklığını erkekliğinin etrafında hissedebiliyordu. Kadın bir çılgık atarak düştü, arkasına baktı, Rolfe'ü gördü ve tekrar kalkıp koşmaya başladı. Rolfe ona yetişerek yanına geçti ve kolayca kollarına çekip kucağına oturttu. Kadın hâlâ çılgık atıyordu ama şimdi karşı koymak yerine sımsıkı tutunmuştu çünkü savaş atı son hızla koşarken düşerse öleceğini biliyordu. Rolfe onu kucağına yüzükoyun bastırduğunda bacaklarına değen göğüslerini ve kaskatı kesilmiş erkekliğine dayanan kaburgalarını hissetti. Dizginleri sertçe çekerek atı hemen durdurdu.

Genç kadın çılgınca çırpınıyordu ve duruşunu düzeltip aşağı atlamaya çalışırken dirseği neredeyse Rolfe'un erkekliğine çarpmıştı fakat Rolfe çok hızlı ve çok güçlüydü. Kadını kollarından bırakmadan attan atladı, dizlerinin üzerine çöktü ve onu sırtüstü yatırdı.

Bir an için göz göze geldiler.

Kadın öfkeli ve korkmuştu; Rolfe'un gözleriye şehvetle parlıyordu.

Rolfe ona hemen sahip olmalıydı. Saç örgüsünden yakaladı, dudaklarına doğru eğilirken genç kadının elbisesini ve tuniğini beline kadar sıyırmaya başladı. Kadın çırpınıyordu ama Rolfe tek eliyle bile onu olduğu yere mıhlıyabiliyordu. Dizleriyle kadının bacaklarını ayırdı. "Ağabeylerim," dedi kız nefes nefese. "Ağabeylerim seni..."

Rolfe dudaklarını onunkilere bastırıp dilini ağzına soktu. Bir eliyle dolgun göğüslerini okşuyordu. Eli durmadı. Dudaklarını geri çekerek kadının bacaklarının arasına uzandı; elinin temasıyla kadın

paniğe kapılarak belini büktü. "...seni öldürürler!" diye bağırdı genç kadın, Rolfe'un elinden kurtulmaya çalışırken vücudunu yerden kaldırmak için. Ama Rolfe saç örgüsünü bırakmamıştı ve kadının başı hâlâ yerdedi; hiçbir yere gidemezdi, en azından Rolfe izin verene kadar...

Genç kadın şimdi önünde sere serpe yatıyordu ve kadınlığının pembe görüntüsü Rolfe'u iyice kudurttu. Bileklerini bırakarak elbisesinin korsajını yırttı ve genç kadının dolgun göğüsleri ve ince bir zincirle boynuna asılmış küçük bir kese ortaya çıktı. Rolfe bir an donup kaldı. Genç kadın bir çığlık atarak tırnaklarını Rolfe'un yüzüne savurdu ama Rolfe'un refleksleri savaşlarla geçen yıllar boyunca keskinleşmişti. Kadının bileklerini bu kez daha sertçe yakaladığında kadın acıyla haykırdı. Rolfe'un erkekliği iyice sertleşip kalınlaşmıştı ve neredeyse pantolonunu delecekti. Rolfe kadının direnişine aldırmadan bileklerini tek eliyle kolayca yukarı kaldırdı ve göğüs uçlarından birini ağzına aldı.

Kadın yine çırpınmaya başladı. Rolfe onun üzerine uzanarak kollarını bir mengene gibi vücuduna sardı ve kasıklarına bastırarak kadını sıcaklığını hissetti. Zevkle homurdanarak kalçalarını ileri itti. Kadının hıçkırıkları Rolfe'un nefes seslerine karıştı. Ama Rolfe'u durduran bu değil, dötrnala gelen savaş atlarının sesleriydi. Bir saniye sonra kadının derinlerine girmiş olacaktı. Oysa şimdi kılıcını kaparak ayağa fırlamak zorundaydı.

"Rolfe, Lordum, durun!"

Guy dizginleri çekti ve kılıcını kaldırmış halde duran Rolfe'un, en iyi şövalyesini öldürmesine saniyeler kala atını durdurdu. Guy bunu bilerek olduğu yerden bağırdı: "Kız Mercia'mın kardeşi! Ulu Tanrım, Mercia'nın kardeşi!"

"Ne?"

"Edwin'in kız kardeşi, Rolfe. Edwin ve Morcar'ın kız kardeşi."

Rolfe afallamış bir halde döndü ve yerde kıvrılmış halde yatan genç kadına baktı; neredeyse ırzına geçtiği kadına. *Sözlüsüne.*

2. BÖLÜM

Ceidre nefes nefese bir halde ve titreyerek doğruldu.

Norman şövalyesi onu kovalarken gürleyen nal seslerini hâlâ duyabiliyordu. Aygırın sıcak nefesini ve kendi dehşetini hissedebiliyordu. Nalların altında kalıp ezilmesine ramak kalmıştı ve Normanların çaresiz köylüleri ezdiğine daha önce şahit olmuştu. Bu şövalye de diğerleri gibi, sadece sapıkça bir zevk için bunu yapabiliirdi. *Aziz Cuthbert aşkına!*

Adamın çelik gibi sert kollarını hâlâ vücudunda hissedebiliyordu; onu sımsıkı, aman vermez bir şekilde kavrayarak ıslak toprağa bastırılmışlardı. Ve elleri kadınlığında, dudakları göğüslerinde dolaşmış, onu kirletmişti. Hele erkekliğinin sıcaklığı... *Ulu Tanrım!*

Norman dilini iyi anlıyordu fakat şu anki heyecanlı diyaloglarını kavramakta zorlanıyordu. Yine de ağabeylerinin isimlerini ve “Mercia’nın ismini kaçırmadı. Yüzü toprağa dayanmış halde titremesini bastırmaya çalışırken kulak kabarttı.

“Yüce Tanrım,” dedi Rolfe. Ceidre, onun kendisine baktığını hissetti. “Bu olamaz.”

Ceidre şövalyeyle adamı arasındaki sessizlikte şövalyenin bakışlarının sıcaklığını, nasıl bir haber aldıysa şaşkınlığını bütün ağırlığıyla hissedebiliyordu. Ceidre bu adamdan nefret etmişti!

“Köylülerden duyduğum,” dedi Guy. “Herkes biliyor. Ve Aelfgar buradan pek de uzak değil.”

Ceidre yuvasının adını duyunca gerildi. Kim olduğunu anlamış olmalıydılar. Yırtılmış elbisesini toparlamaya çalışarak yavaşça doğrulup oturdu ve Rolfe’a derin bir nefretle baktı.

Adam soğuk, mavi gözleriyle ona baktı ve çenesindeki bir kas seğirdi. Adamın kendisine öfkeli olduğunu farkındaydı. Peki, nedeni neydi? Genç kadm ondan nefret etme cüretinde bulunduğu için mi? İsteddiği şeyden, Ceidre’ya tecavüz etmekten mahrum bırakıldığı için mi? Yoksa genç kadının kim olduğunu öğrendiği için mi?

Rolfe kıpırdandı ve çabucak Ceidre’nın yanına geldi. Ceidre geri çekilmek istediye de kendine hâkim olarak yerinde kaldı ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Kalbinin yerinden fırlayacak gibi attığını hissedebiliyordu. Adam ona tecavüz edebilir ve öldürmeden önce dövebilirdi ama genç kadm korktuğunu belli etmeyecekti. Ne var ki adam onun ilk tepkisini görmüştü ve bundan hiç memnun olmamıştı. Öfkesi neredeyse elle tutulur haldeydi ve yüzü asılmıştı.

Sonra yüz ifadesi değişti. Aniden duraksayarak Ceidre’ya baktı.

Ceidre, birçok kişinin, gözlerini ilk fark ettiğinde kendisine aynı şekilde baktığını görmüştü. Genellikle ilk tepki şaşkınlık, sonra kavrayış ve dehşet olurdu. Adamın arkasında duran Guy’m geri çekildiğini gördü. “Bunu duymuştum ama inanmamıştım,” diye fısıldadı, bakışlarını Ceidre’dan ayıramadan. “Şeytanın gözü.”

Rolfe de gözünü ondan ayırmıyordu. Ceidre bütün hayatı boyunca ona sorun yaratan bu bedensel kusurundan nefret ediyordu: Sağ gözü bazen kendi kendine kayıyordu. Sürekli olan bir şey değildi; genellikle aşırı yorgunsa oluyordu ve sadece çok yakından bakılınca fark ediliyordu. İnsanlar aynı anda iki farklı yöne bakabildiğini sanıyorlardı ama bu doğru değildi. Bu kusuru fark eden yabancılar hemen istavroz çıkarıyor ve ondan uzak duruyordu. Bütün hayatı boyunca, küçüklüğünden beri böyle olmuştu. Aelfgar’daki köylüler,

Brenda Joyce

birçoğu anne tarafından akrabası olan kendi halkı, ona alışmışlardı ve kötü olmadığını biliyorlardı. Ancak büyükannesi gibi onun hastaları iyileştirebildiği ortaya çıkınca cadı olduğu yönündeki genel kanı doğrulamıştı. Dolayısıyla kendi akrabaları bile ondan olabildiğince uzak duruyordu. Sadece ona iyice alışmış olan ağabeyleri tamamen kayıtsızdı ve Ceidre bu nimet için her zaman şükrediyordu. Ancak onlar bile iyilik istemekten geri kalmamışlardı; Morcar bir defasında peşinden koştuğu bir kızı büyülemesini istemişti! Şimdi Ceidre bu durumdan hiç olmadığı kadar nefret ederek kızarmıştı. Bu adamın karşısında kusurunun ortaya çıkmasından hiç hoşlanmamıştı.

Adam Ceidre'mn yüzünü yavaşça inceledi, sonra tekrar kusurlu gözüne odaklandı. "Bu kız cadı filan değil," dedi. "Etten kemikten bir insan. Bu kadarı yeterli."

"Lordum," diye itiraz etti Guy endişeyle. "Dikkatli olun."

Adam tepesinde dikilerek kılıcım kınına soktu ve yumruklarım beline dayadı. "Leydi Alice siz misiniz?"

Ceidre şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama durumu hemen anladı; adam onu üvey kardeşiyle karıştırmıştı. Ceidre aptal değildi. Alice'in gayrimeşru bir evlat olmadığı ve soylu bir aileye doğduğu için Ceidre'dan çok daha önemli olduğunu biliyordu. Elbette bu durum, Norman domuzunun ne tür bir savaş oyunu oynamayı seçtiğine göre de değişebilirdi. Şimdilik, kendini tecavüzden veya daha kötüsünden kurtarmak için adamın oyununa uyacaktı. "Evet," dedi Ceidre.

Bu cevap adamı memnun etmiş gibiydi çünkü aniden gülümsedi ve Ceidre bir an affladı. Ancak adamın tepkisine ya da gerçekten gülümseyebildiğine şaşırılmamıştı. Savaş atıyla peşinden gelirken altından bir pagan ilahına benzediğini, Ceidre mısırları bağışlaması için yalvarırken nasıl ifadesiz bir yüzle oturduğunu hatırladı. Altın sarısı kısa bukeleri, mavi gözleri, bembeyaz, düzgün dişleri ve çekici yüz hatlarıyla adamın aslında ne kadar yakışıklı olduğunu şimdi fark ediyordu. Kendine hâkim olamayarak adamın gururlu yüzüne baktı.

Gönülden

“Buna ne dersin, Guy?” Adam şövalyesine bu soruyu sorarken bakışlarını Ceidre’den ayırmamıştı ve sırtıyordu. Bir an için birbirlerine baktılar.

Guy cevap vermedi. Dehşeti yeterli bir cevaptı.

Ceidre, Norman’ın kendisine sahiplenici bir tavırla bakmasından hoşlanmamıştı ve genç kadının öfkesi bütün şiddetiyle geri döndü. Öfkesinin yanında huzursuz da hissediyordu. Ayağa kalkmaya davrandığında adam elini uzattı. Ceidre adamın dokunuşundan rahatsız olup geri çekildi; onun yardımına ihtiyacı yoktu ve asla da olmayacaktı. Ama gözünü görmüşken adam ondan neden korkmuyordu? Bunun yerine, Ceidre’nın geri çekilmesine kızmıştı fakat kendini dikkatle kontrol altında tuttuğuna bakılırsa, son derece disiplinli biri olmalıydı. Yine de güzel gülümsemesi silinmişti. “Leydim,” dedi gerginlikle. “Aelfgar’dan uzakta ne işiniz var? Hem de bu giysiler içinde... Tekinsiz zamanlarda yaşıyoruz.”

Şimdi de Ceidre’nın güvenliği için mi endişeleniyordu? Düpedüz alay ediyordu! “Bu sizi neden ilgilendiriyor? Esiriniz miyim?” diye sordu, başını dik tutup öfkeyle bakarak. Oysa içten içe korkudan titriyordu.

Adam da başını dimdik kaldırdı. Dudaklarını sınıksız birbirine bastırmıştı. Uzunca bir an sessiz kaldı. “Esirim değilsiniz, Leydim,” dedi sonra. “Herhangi bir zarar görmediğinizden emin olmak için sizi Aelfgar’a kendim götürüleceğim.”

“Muhafıza ihtiyacım yok,” dedi Ceidre. “Uzak değil, sadece altı kilometre ötede.”

“Erkeklerinize saygı duymayı öğretmediler mi size?”

“Benim erkeklerime, evet.”

Adam dik dik baktı. “Sizi Aelfgar’a ben götürüleceğim. Bu gece burada kamp kuruyoruz.”

“Beni esir alıyorsunuz!” diye bağırdı Ceidre.

Brenda Joyce

“Hayır, sizi ağrılıyorum,” dedi adam kararlılıkla. “Ve sizinle Guy ilgilenecek.” Rolfe, Guy’a sert bir bakış attı. “Ama soruma hâlâ cevap vermediniz.”

Ceidre bir esir olduğunu biliyordu; nefret ettiği düşmanının esiri. Belki de... Kimbilir, ağabeylerini yakalayan, yaralayan veya öldüren adamın! “Casusluk,” dedi Ceidre tatlı tatlı. “Yoksa bu kadar uzakta ne işim olsun?”

“İyi niyetimi sınamayın,” dedi Rolfe.

“Otlarla aram iyidir.” Ceidre domuzu hatırlayarak adama ters ters baktı. “Buraya domuzu iyileştirmeye gelmiştim.”

Rolfe afalladı. “Bir domuzu iyileştirmeye mi?”

Ceidre çenesini kaldırdı. Bu adam aptal mıydı yoksa sağır mı? Bir Norman domuzu olduğu düşünülürse, muhtemelen ikisi de. “Evet,” dedi dişlerinin arasından. “Sonuçta ben bir cadıyım; unuttunuz mu?”

Rolfe’un dudakları hafifçe kıvrıldı. “Büyünüzü uzaktan yapamadınız mı?” diye sordu.

Ceidre dişlerini sıkı; adam şimdi de onunla dalga geçiyordu. “Değerli bir damızlıktı ve kanaması vardı. Üstelik yeni doğum yapmıştı. Elbette artık fark etmez.”

“Yani bir domuzu iyileştirmek için altı kilometrelik yoldan mı geldiniz?”

“Altı buçuk.”

Rolfe, Guy’a döndü. “*C’est incroyable!* Buna inanabiliyor musun?” Dili istemsizce Fransızcaya dönmüştü.

“Belki de gitmesine izin vermeliyiz,” dedi Guy kısık sesle. “Bize büyü filan yapmasın.”

Rolfe’un bakışları mızrak gibiydi. “Belki de evlenip yatağa girmesi gerekiyordur. Bir kadının gerçek yerini öğrenmesi için.”

¹ (Fr.) İnanılmaz! (ed.n.)

G n lcelen

Rolfe'un gözleri bir an parladı ve sonra kısıldı. "Guy baksana, bu kadın burada ve asiler de önceden buradaydı. Mesaj göndermek için daha iyisi olabilir mi? Kıyafetine bir bak! Bir domuzu iyileştirmek mi? Bence hain ağabeylerine bir mesaj ulaştırmak için köylü kılığına girmiş! Bence bu kız çok akıllı; bunu açıkça itiraf ederek beni kandırmaya alışıyor."

"J sus," dedi Guy. Aynı anda ikisi birden dönüp Ceidre'ya baktılar.

Ceidre anlamamış gibi yaparak telaşla başını çevirdi. Ama anlamıştı. Ah, ne diye çenesini kapalı tutmamıştı ki! Savaş zamanında öfke krizine girip casus olduğunu nasıl s yleyebilmişti? Şimdi ona ne yapacaklardı? Değerli bir rehineydi; onun Alice olduğunu sandıkları sürece hayatta ve güvende kalacaktı. Ama bir casus olduğuna inanırlarsa... Hem düğün ve yatakla ilgili sözleri de neyin nesiydi? İçinde kötü bir his vardı.

"Benim karım, Kralıma karşı casusluk yapamaz," dedi Rolfe vahşice. Ve Ceidre'ynı alev alev yanan bakışlarla baştan aşağı süzdü.

Ceidre afallayarak ona baktı. Hayır, bu olamazdı. Rolfe'un demek istediği... "Anlamıyorum."

Ceidre'nın saygısız tavırları karşısında Rolfe'un yüzü asıldı. "Yakında bana Lordum diyeceksiniz," dedi. "Hoşunuza gitsin ya da gitmesin."

"Hayır!" diye bağırdı Ceidre.

"Ah, evet," dedi Rolfe. "Yakında evleneceğiz, Leydim. Karım olacaksınız," derken gülümsüyordu.

3. BÖLÜM

Leydi Alice ve Aelfgar, Rolfe'un on iki yıl boyunca William'a iyi hizmet etmesinin karşılığıydı.

Bir haftadan kısa süre önce Rolfe, çadırında öfkeyle volta atan William'm yanına uğramıştı. İkisinin de York'u Saksonların elinden kurtardıktan ve Danları sahildeki gemilerine geri püskürttükten sonra terleri henüz kurumamıştı. Kral'ın sakallı yüzü öfkeyle gerilmişti ve Rolfe nedenini gayet iyi biliyordu. "Ne haberler getirdin?" diye sormuştu Fatih William.

"Saksonlar kaçıyor, Majesteleri."

Göz göze geldiklerinde, söylenmeyen şeyler yüzünden William'ın kaşları çatıktı. "Lanet olasıca hainler kaçıyor mu?"

"Edwin ve Morcar'dan da iz yok," diye açıklamıştı Rolfe.

William'm yanında sadece kardeşi Piskopos Odo ve en güvenilir soyularından biri olan Montgomery'li Roger vardı. İki de ellerinde içkileriyle rahat ama uyanık bir şekilde oturuyorlardı. "Umarım, Majesteleri," demişti Odo sakince, "bu kez merhamet göstermezsiniz?"

Odo'nun geçmişle ilgili bu açsözlülüğü karşısında Rolfe ve Roger yüzlerini buruşturmuşlardı. Edwin ve Morcar, Hastings'de William'a karşı silahlanmamışlardı (Rolfe bunun William'm lehine olduğunu biliyordu) çünkü son yıllarda Norveç Kralı'nın saldırıları yüzünden

zayıf düşmüşlerdi. İkisi de taç giyme töreninde William'a bağlılık yemini etmişlerdi ve İngiltere'nin güneyi kontrol altına alındığında William ve maiyetiyle birlikte Normandiya'ya dönmüşlerdi. Edwin'e Mercia'daki topraklarının çoğu dâhil olmak üzere İngiltere'nin yaklaşık üçte biri verilmiş ve Morcar da Northumbria mülklerini almış, ayrıca William'ın güzel kızı Isolda'yla sözlenmişti. Başka bir Norman gelin herhangi bir tartışma yaratmazdı ama bu izdivacm tehlikeli Sakson konta kazandıracığı güç Rolfe'ü bile tedirgin etmişti. Sonunda William bu sözünden cayınca Edwin ve Morcar öfkeyle ülkelerine dönmüşlerdi.

Bir yıl sonra York'u neredeyse ele geçirmiş, bütün kuzeyi Kral'a karşı silahlandırmışlardı. York'taki savaşa katılmış olmasına rağmen, Rolfe hemen sonrasında Galler'deki isyanı bastırmaya gönderilmişti. Edwin ve Morcar bağlılık yeminlerini tazelemişlerdi fakat bu kez William, kraliyet kalelerini inşa edip askerle doldurmaları için sadık derebeylerini onların topraklarında bırakmıştı.

Şimdi aynı şey yine oluyordu. Kuzeyli lordlar yine bir isyan başlatmışlardı. Üstelik bu kez Danların işgaliyle aynı döneme denk gelmişti ki Rolfe bunun tesadüf olduğunu hiç sanmıyordu. Bu kez kaçmayı başarmışlardı ve Kral ihanetlerini bağışlamayacaktı çünkü York yerle bir olmuştu ve yüz kadar Norman öldürülmüştü.

"Bir daha asla," diye kükremişti William. "Yapacağım son şey olsa bile, o iki Sakson hain mutlaka asılacak!" Aniden Rolfe'a dönmüş, "Senin yerin burası... Bu çok açık," demişti.

Rolfe ona bakmış ama şaşkınlığını belli etmemişti. Hastings'den sonra cesareti ve sadakati için kendisine ödül olarak verilen Sussex ve Kent'teki mülkleri ne olacaktı? Warenne Kontu'nun dördüncü ve en küçük oğlu olarak Rolfe'un tek seçeneği paralı askerlikti. En büyük ağabeyi Jean, Normandiya'daki Warenne Kontu olmuştu. İkinci ağabeyi bir rahipti. Üçüncü ağabeyi William'm Normandiya'da küçük mülkleri vardı fakat o da Fatih'in peşinden İngiltere'ye gelmişti. Hastings'den sonra Rolfe'a Bramber'in, Montgomery'ye Arundel'in,

Brenda Joyce

Odo'ya Dover'ın ve Osbern Oğlu Willam'a Wight Adası'nın verildiği gibi, ona da Lewes verilmişti. Bu bir avuç güçlü derebeyi, Sussex ve Kent'i hemen ele geçirmişti. Rolfe o yıl Normandiya'ya dönmemişti nk konumunu güçlendirmekle meşguldü. Yirmi sekiz yıldır ilk kez kendi topraklarına, doğmamış oğluna bırakabileceği bir mirasa sahipti. Sadakat, hırs veya toprak açlığı yüzünden William'ın peşinden İngiltere'ye gelen bütün derebeyleri gibi o da olasılıkların sınırsız olduğunu biliyordu.

"Bramber'ı Braose'a veriyorum," diye devam etmişti William kendini zorlayarak.

Rolfe'un yüz ifadesi değişmemişti.

William gülümsemişti. "Sana York'ta inşa edeceğin yeni kalenin kumandanlığını veriyorum."

Rolfe dişlerini sıkımişti.

William'm gülümsemesi genişlemişti. "Ve Aelfgar'ı."

Montgomery'li Roger nefesini tutmuştu.

Rolfe gülümsemişti. Aelfgar çok büyük bir bölgeydi, üzerine bir de York'un kumandanlığıyla kuzeydeki en güçlü lordlardan biri olacaktı. Aelfgar, Edwin'in onuruydu. Rolfe, iki Sakson asinin mallarına el konulduğunu anlamıştı. Yeni bölgesini kontrol altına almasının kolay olmayacağını da biliyordu ama bu cömert ödüller karşısında son derece mutlu olmuştu.

"Sınırların belirsiz. Kuzeye doğru istediğin kadar genişleyebilirsin," demişti William gülümseyerek. "Ve bu durumu pekiştirmek için kız kardeşleri Alice'i de alabilirsin. Sonuçta artık tek vrisleri o."

Rolfe sırtıyordu. Olasılıklar gerçekten sınırsızdı! Kız kardeş, konumunu güvence altına alacaktı!

"Harika bir hamle," demişti Odo, ağabeyine. "Sınır bölgelerini kontrol altında tutmak kolay iş değil. Bunu yapabilecek biri varsa, o da Rolfe'tur."

Günlecele

“Evet, kuzeyde Rolfe ve şarlatan Roger’la –Shrewsbury’yi Roger’a verdim,” demişti William, “bu isyanların çabucak bastırılacağından umutluyum.”

Rolfe kendini toparlamış ve bir dizinin üzerine çökmüştü. “Teşekkür ederim, Majesteleri.”

William gülümsemişti. “Kalk, Amansız Rolfe, kalk. Edwin ve Morcar’m kellelerini getirirsen, sana Durham’ı da veririm.”

Bu herkesi afaltmıştı; Kral’ın bu konuda ciddi olduğundan şüphe duyan Rolfe’u da. Böyle bir şey olursa gücü Kral’mkine neredeyse denk olurdu ve William buna izin verecek kadar aptal değildi.

Birkaç gün sonra Sakson asilerle karşılaştığında Aelfgar’ı incelemek ve yeni toprakları ile gelinini almaya gidiyordu. Anlaşılan, evleneceği kadın bir Sakson casusu olabilirdi ve görünüşe bakılırsa bir de cadıydı. Gülümsedi. Rolfe batıl inançlı bir adam değildi. Cadıların var olabileceğini tahmin ediyordu ama hiç bir cadıyla karşılaşmamıştı ve karşılaşacağını da sanmıyordu. Sözde büyücülerin çoğu şarlatandı ve kendi ceplerini doldurmak için başkalarını kandırıyorlardı. Ama bir cadı?.. Bu genç kadın cadı falan değildi; etten ve kemikten bir kadındı. Ayrıca cadı olsa bile, her şeyden önce bir kadındı. *Rolfe’un* kadını.

Diğer yandan bir Sakson casusu olması mümkündü. Bunun düşüncesi bile Rolfe’u çileden çıkarıyor ve endişelendiriyordu. Yabancı bir işgalci olarak topraklarını ele geçiriyordu ve her tarafı düşmanlarla sarılıydı. Morcar ve Edwin hâlâ hayattaydı ve belli ki gizleniyorlardı fakat Aelfgar’m bir Norman’a verilmesinden hiç memnun olmayacak, kendi mülklerini savunmak için savaşacaklardı. Rolfe bunu ve iki asinin nasıl çetin adamlar olduğunu adı gibi biliyordu. Çok zorlu bir savaş olacaktı ama Rolfe zafer kazanacağına inanıyordu. Adı boşuna Amansız Rolfe değildi. Mücadelelerinden daima zaferle çıkardı ve bu seferki de konu Aelfgar ve kadınıyken farklı olmayacaktı.

Kadını ehlileştirilmesi zor olacaktı ve o zamana kadar Rolfe’un yanında tehlikeli bir diken olarak kalacaktı. Ancak istemese de bu

Brenda Joyce

hoşuna gitmişti; düşüncesini bile sevmiştii: Kadınını ehlileştiirmek! Şehvetinin yine kamçıldandığını hissetti. Kadınının yeri onun yanıydı; Rolfe'un ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Yeri Rolfe'un evi ve Rolfe'un yatağıydı. Bunu öğrenecekti, belki hemen değil... ama öğrenecekti. Elbette Rolfe ona bundan bahsedene kadar genç kadın Kral tarafından genç adama verildiğini bilmiyordu. Rolfe kızın şaşkınlığını hatırladı. Bunu da atlatırdı. Şimdi Rolfe'un Aelfgar Lordu olduğunu öğrendiğinde vereceği tepkiyi merak etmekle birlikte tahmin edebiliyordu: Kadının öfkeden gözü dönecekti.

Karısı... düşmanı...

Rolfe'un bunu kendine sık sık hatırlatması gerekecekti.

4. BÖLÜM

Alice, o Norman'la evlenecekti.

Ceidre çadırın içinde volta atarken bunu anlamıştı. Peki, bu ne anlama geliyordu? Nasıl olmuştu? Ceidre en kötüsünden korkuyordu. Eğer William, Alice'i Norman'a verdiyse... Buz gibi panik duygusu tüm benliğini sardı. Keşke ağabeylerinden bir haber alabilseydi! İyi olmak zorundaydılar! Ama York'un bir hafta önceki düşüşünden beri hiçbir haber gelmemişti.

En kötüsünü düşünmeyecekti.

Belki, sadece belki, Norman işgalciyle Ceidre'mn ağabeyleri arasında bir uzlaşma sağlanmıştı. Benzer bir duruma bir yıl önce şahit olmuştu. William hem Edwin'i hem de Morcar'ı geri kabul etmiş, onları bağışlamıştı ve onlar da tekrar bağlılık yemini etmişlerdi. Yine böyle bir şey olduysa, belki de Edwin, Alice'i bu Norman'a vermiş ve karşılığında bir Norman gelin almıştı. Ceidre öyle olmasını umuyordu. Çünkü diğer türlüşünü düşünmek dahi istemiyordu: Her şeylerini kaybeder ve öldürülürlerdi...

Üvey kız kardeşiyle Norman'ı köy kilisesinde yan yana dururken hayal etti. Altın sarısı saçlı, uzun boylu ve iri yapılı Norman'ın yanında zarif, ufak tefek ve esmer kardeşi... Tüm bedeni gerildi. Üvey kardeşiyle birbirlerini sevdikleri söylenemezdi ama Ceidre yine de Norman'ı

Alice'e yakıştıramıyordu. Bunu düşünmek bile ürpermesine neden oldu ve elinde olmaksızın, bacaklarının arasında çırpman Norman'ı hatırladı. Bu düşünceyi kafasından atarken, onu kız kardeşiyle aynı pozisyonda hayal etti. Vücudu öylesine gerildi ki neredeyse kırılacaktı.

Evlilik henüz gerçekleşmemişti ve Bill'in Hastings'de ölmesinden beri Alice bir koca isteyip dursa da Ceidre onu bu anlaşmadan kurtarmaya karar verdi. Kız kardeşinin bu canavarla hem de can düşmanlarıyla evlenmesine göz yumamazdı.

Çadırın içinde dolanmaya devam etti. Çadır, fidanların üzerine gerilmiş ince bir deri parçasından ibaretti ve üzerine atılmış ayrı bir deri tabakadan oluşan kapısı şimdi kapalıydı. İki yönde birkaç adım yürümesine yetecek büyüklükteydi ve bir de yine deriler ve battaniyelerden oluşan döşek vardı. Ceidre bunun *onun* çadırı olduğunu biliyordu; döşegin de *ona* ait olduğunu bildiği gibi. O döşege asla yatmayacaktı.

Yazları günler uzadığı için dışarısı hâlâ aydınlıktı ve Ceidre henüz kıpırdamamış olan deri kapının altındaki gölgeyi görebiliyordu: Guy.

Ceidre'nın koruyucusu.

İçinden gülmek geldi. Ah, evet, kesinlikle esir tutuluyordu; Norman onun evleneceği kadın olduğunu düşünse bile. Kaçmanın bir yolunu bulmak zorundaydı. Aelfgar'a dönmeli, Alice'i uyarmalıydı; sonra belki ikisi birlikte kaçıp ağabeylerini arayabilirlerdi. Bu evliliği Edwin planladıysa, hiç şüphesiz bozabilirdi de; Edwin'in onları koruyacağından emindi. Edwin'in hepsinin, halkının, bütün kuzey İngiltere'nin ve Aelfgar'ın güvenliğini omuzlarında taşıdığını düşününce, Ceidre'nın umudu kırıldı. Bu sorunu tek başına çözmek, Alice'e tek başına yardım etmek zorundaydı. Ve şimdiden daha iyi bir zaman olamazdı.

Daha önce ona yiyecek bir şeyler ve giysilerini onarması için iplik getirmişlerdi. Ceidre dönüp peynire, ekmeğe ve biraya baktı. Sonra hızla elini elbisesinin içine sokarak boynundaki keseyi çıkardı.

Brenda Joyce

Birtakım otların dövülmesiyle hazırlanan toz karışımından biranın içine serpti. Keseyi tekrar boynuna asıp elbisesinin içine attı, saçlarını düzeltti ve çadırın kapısını sakince kaldırdı.

Guy Le Chante doğrularak hemen ona baktı. "Leydim?"

Ceidre, Guy'ın huzursuzluğunun farkındaydı. Adam gergin bir tavırla hafifçe kıpırdandı. Ceidre gülümsedi. "Bütün günü at sırtında geçirdikten sonra yorgun değil misiniz?"

Guy kızardı. Ceidre onun kendisiyle yaşıt olduğunu tahmin etti; yirmilerinin başında olmalıydı. "Hayır, Leydim, iyiyim."

"Bir şeyler yiyecektim," dedi Ceidre bir soylu zarafetiyle. "Lütfen, yemek ve sohbet için bana katılın."

Guy'm gözleri iri iri açıldı. "Ben... bilmem ki..."

"Sadece birkaç lokma ve birkaç kelime," dedi Ceidre. Sonra yüzü asıldı. "Yoksa o canavar sizi bu haklardan da mı mahrum bırakıyor?"

Guy gerildi. "Lordum canavar değildir, Leydim. Son derece düzgün bir beyefendi ve tanıdığım en iyi savaşçıdır. Kral'ın da en güvenilir adamıdır ve bunu bütün dünya bilir."

Ceidre öfkesini zorlukla bastırdı. "O halde biraz burada, sizinle birlikte açık havada oturabilir miyim?"

"Elbette."

Ceidre bira ve yemeği alarak Guy'm yanına oturdu. Guy yine huzursuzca kıpırdandı. Norman'm adamlarının geri kalanı etrafa dağılmıştı; muhtemelen Ceidre'ya biraz mahremiyet sağlamak için onun çadırından bir taş atımı mesafede duruyorlardı. Büyük bir yemek ateşi yanıyor, kuzulardan biri çevrilerek kızartılıyordu ve taş fırınlarda ekmek pişiyordu. Norman'm elinde kâğıtlarla bir kayanın üzerinde tek başına oturduğunu fark etti. Adam Ceidre'ya bakıyordu.

Ceidre öfkeden kıpkırmızı oldu ve başını sertçe başka tarafa çevirdi. "Lütfen oturun," dedi Guy'a. Norman'm bakışı kızıl kor gibiydi ve Ceidre bundan hiç hoşlanmıyordu. Aptal değildi; hayatı boyunca şehvete tanık olmuştu, onun için yağmur ve rüzgâr kadar doğaktı.

Ne var ki daha önce hiçbir erkekten böylesine yoğun bir şehvet alılamamıştı. Bu Ceidre'nın sinirini bozuyordu.

Ceidre kendini zorlayarak ona bir kere daha baktı. Adamın cüretkâr bakışları hemen Ceidre'mnkileri yakaladı. Ceidre kollarını kavuşturarak ona sırtını döndü. Titriyordu.

Babası ölümünden beş yıl önce onu evlendirmeye çalışmıştı. Bu çabalar başladığında Ceidre on beş, babası öldüğünde on yedi yaşındaydı. Yaşlı, güçlü kontun ilk seçeneği, kuzeyli bir lordun ikinci oğlu John Landower'dı. Daha önce bir mızrak turnuvasında karşılaşmışlardı. Esmer, atletik yapılı ve çok yakışıklıydı; nezaketi yumuşak yüz hatlarından belli oluyordu. Babasının ona eş olarak bu adamı seçtiğini öğrenince Ceidre tarifsiz bir mutluluğa kapılmıştı; günleri ve geceleri düğünü, evliliği, çocuklarıyla çevrili sevgi dolu geleceği hakkında hayallerle dolmuştu.

Ancak John onu reddetmişti.

Hiçbir toprak ve altın teklifi onu ikna etmeye yetmemişti. Hiçbir çeyiz yeterli değildi. Bir cadıyla evlenmeyecekti.

Ah, babası Ceidre'ya fikrini değiştirdiğini, John'un onun için yeterince iyi olmadığını söylemişti fakat Ceidre, malikânede çınlayan dedikodular sayesinde gerçeği öğrenmişti. Kırgınlığını babasına ya da ağabeylerine asla belli etmemişti ama tek başınayken kedere ve hıçkırıklara boğulmuş, sonunda Tanrı'ya kendisini neden dünyaya bir cadı gibi gösteren bir kusurla yarattığını sormuştu.

Kont başka adaylar da seçmişti ama Ceidre tıpkı John gibi onların da reddedeceğinden çekindiğinden önce kendisi geri çevirmiş, hiçbiri ilgisini çekmemiş gibi davranmıştı. Babasının onu istemediği bir evliliğe asla zorlamayacağını biliyordu ve böyle bir reddedilmeyi bir kez daha kaldıramazdı. Kimsenin onu istemediğinin farkındaydı, asla istemeyeceğinin de. Babasının ona sunduğu erkekleri umursamaz ve rahat bir tavırla reddediyordu. Hayallerinden de vazgeçmişti.

Brenda Joyce

Ancak bu adam ona yanan gözlerle, şehvetle ve cüretkâr bir şekilde bakıyordu.

Ceidre'yı arzuluyordu.

Guy, Ceidre'nın yemek davetinden telaşlanmıştı. "Leydim..."

Ceidre bir bardağa bira koyarak Guy'a verirken biraz suçluluk duydu. "İçmenize izin var mı?"

"Elbette," dedi Guy. "Teşekkür ederim." İçkiyi tek dikişte bitirdi.

Ceidre, Rolfe'un yaklaştığını biliyordu ama ona bakmayacaktı. Yine de Rolfe'un ona bakmaya devam ettiğini hissediyordu ve bunun yarattığı dürtüye dayanamayarak başını kaldırp adama baktı. Rolfe'un yüzü ifadesiz, adımları uzun ve kararlıydı. Ceidre onun gözlerine elinden geldiğince cüretkâr bir tavırla baktı. Kolay değildi ama onun esiri olsa bile, Ceidre korkusunu asla belli etmemeliydi.

"Havanın tadını mı çıkarıyorsunuz, Leydim?" diye sordu Rolfe kibarca, mavi gözleriyle Ceidre'yı yiyip bitirirken.

Ceidre ayağa kalktı. Bunu yaparken iki adam da bir refleksle yardım etmek için uzandılar. Ceidre, Guy'm elini tuttu. "Öyle yapıyordum," dedi soğuk bir tavırla. "Ama korkarım artık boğucu bir hal aldı." Döndü ve tekrar çadıra girdi.

Rolfe kaskatı durarak çadırın kapısına öfkeyle baktı. Sonra Guy'a döndü; Guy hemen bakışlarını uzaktaki bir ağaca çevirdi. "Ah, rahatla," diye çıkıştı Rolfe. "Seni buracıkta dövecek değilim."

"Bana sadece yiyecek ve içecek teklif etti," dedi Guy.

"Gördüm," dedi Rolfe aniden dönerek.

Ceidre karışımın etkisini göstermesini bekledi. On beş dakika kadar sonra çadırın kapısından dışarı göz attı. Guy oturduğu yerde gözlerini açık tutmaya çabalıyordu. Ceidre diğer yöne hızlı bir bakış atınca, çoğu Norman'ın yiyip içtiğini, birinin viyola çaldığını gördü. Rolfe'tan iz yoktu; Ceidre hem şükretti hem de temkinli olması gerektiğini anladı. Adam nerede olabilirdi?

Fark etmezdi. Ceidre şansını denemek zorundaydı.

Kapı tentesini kapayarak çadırın diğer tarafına geçti. Çadır sağlam kurulmuştu, köşesinde sürünerek geçebileceği büyüklükte bir yarık açmakta zorlandı. Toprağa yüzükoyun yatıp sürünerek geçmeyi başardı ve ağaçlara doğru sürünmeye devam etti. Orada duraksayarak Normanların kahkahalarını ve sohbetlerini dinlerken, havanın hâlâ aydınlık olmasına hayıflandı.

Ağaçlara yakın kalarak dikkatle ayağa kalktı ve sık sık arkaya bakarak kamptan köye doğru ilerlemeye başladı. Kesop'un diğer tarafına ulaştığında güvende olacaktı. Normanların hiçbirinin zevklerini tatmin etmek için köye gitmediğini umuyordu; tabii halktan kalan olmuşsa. Yine *Rolfe'un* nerede olduğunu merak etti.

Yanıp kararmış olan mısır tarlası onu gizleyemiyordu ve Ceidre yanmış kulübelere doğru koştu. Ortalıkta kimse yoktu. Tahmin ettiği gibi, köylüler kuzeydeki Aelfgar'a kaçmış ya da doğudaki komşu Lat-ham köyüne sığınmıştı. Birbirine bitişik iki kulübenin kalıntılarının arasından geçti ama arka taraftaki yanmış bahçelere ulaşmadan yalnız olmadığını anladı.

Biri inliyordu.

Ceidre içgüdüsel olarak sese doğru ilerledi. O bir şifacıydı ve ona ihtiyaç duyan bir yaralı vardı. Kim olduğu fark etmezdi; hatta bir hayvan bile olabilirdi. Köşeyi dönerken iniltiyi tekrar duydu ama hatasını çok geç anladı. Bu inilti acıdan değil, zevkten kaynaklanıyordu.

Bunu anladığı anda nefesini tuttu ve aynı anda onları gördü.

Ceidre kadını tanıyordu; Beth, esmer ve bahketli bir duldu. Beyaz, etli bacaklarını iki yana açmış, üzerindeki adamın geniş omuzlarını vahşice yakalamıştı. Ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Adam da öyle...

Norman. Ceidre büyülenmiş bir halde bakakalmıştı ve kıpırdayamıyordu. Rolfe üzerinde iç çamaşırlarıyla bir aygır gibi hareket ediyor, yoğun ama kontrollü bir güçle Beth'in üzerinde kıvranıyordu. Kızarmış ve kayganlaşmış devasa erkekliğiyle kadının üzerinde doğ-

Brenda Joyce

ruldu. Sonra içine dalıverdi. Beth zevk çığlıkları atarak şiddetle tekrar çırpındı. Ceidre adamın yüzünü açıkça görebiliyordu; tutku, şehvet ve zevkten kararmıştı. Sonunda Beth'in üzerine yığıldı.

Ceidre'nun kalp atışları neredeyse dışarıdan duyuluyordu. İkisinin de kendisini görebileceğini, daha doğrusu kendilerine geldikleri anda kaçınılmaz şekilde göreceklarını anladı. Gerilemeye başladı. Bakışlarını Rolfe ve Beth'ten ayıramıyordu. O anda Rolfe başını çevirdi.

Göz göze geldiler.

Ceidre bir an donup kaldıktan sonra dönüp koşmaya başladı.

Rolfe'un onu kovaladığını biliyordu; yine. Varlığını arkasında hissedebiliyordu. Daha on adım atmıştı ki Rolfe onu iterek yüzükoyun yere serip üzerine çullanınca Ceidre bir çığlık attı. Norman'ın kolları genç kadının göğüs kafesini sımsıkı sarmıştı ve dolgun göğüslerine bastırıyordu. Ağız Ceidre'nin ensesinde, kulağının hemen altındaydı. Nefesi sıcaktı ve Beth'le boğuşmasından dolayı hızlıydı. "Yine casusluk mu yapıyordun?" diye mırıldandı Norman.

Ceidre bağırarak, çığlık atmak, dönüp Norman'ın yüzünü tırmalamak istiyordu. Öfkeyle çırpındı. Adam onun dönmesine izin verecek kadar tutuşunu gevşetti ama bu kez de üstüne oturdu. Ceidre parmaklarını pençe gibi açarak adamın gözlerine savurdu. Norman onun ellerini yakalayıp yukarı, sıcak kasıklarına doğru sertçe çekti.

Ceidre hemen dönerek adamın bileklerini ısırmağa çalıştı. Ama Norman onun niyetini daha dişleri tenine değmeden anladı ve bir küfür savurarak ellerini arkasına çevirip genç kadının vücudunu kendininkine daha sıkı bastırdı. Ceidre öfkeyle haykırdı. Karnına değen erkekliğinin sertleştiğini hissetti ve bu kez da adamın omzunu ısırmağa çalıştı. Rolfe onun örgüsünü yakalayıp başını sertçe arkaya çekti ve olduğu yere mıhladı; şimdi Ceidre onun son derece güçlü erkek bedenine sımsıkı yapışmış, kendi örgüsüyle sabitlenmiş haldeydi. Öfkeyle hıçkırdı.

Gönülçelen

“Çırpınmayı kes,” diye hırladı Norman, “yoksa yemin ederim, sana hemen burada sahip olurum!”

Ceidre donup kaldı.

Rolfe nefes nefeseydi. “Guy’ı atlatmayı nasıl başardın?”

Ceidre soluklandı. “Uyuyakalmıştı.”

Rolfe’un mavi gözleri şüpheyle parladı. “Guy mı? Guy’a bir görev verdiğimde asla uyumaz.”

“Uyuyakaldı işte,” diye çıkıştı Ceidre ters ters bakarak.

Rolfe gözlerinin içine baktı.

Ceidre ondan nefret ediyordu. Sonra adamın bakışlarının dudaklarına kaydığını hissetti ve kaskatı kesildi. “Hayır.” Ağzına giren sıcak, ıslak dili hâlâ unutmamıştı.

Rolfe’un bakışları alaycıydı. “Karım olduğunda da hayır diyecek misin?”

“Daima!”

Rolfe keyifsizce gülerken Ceidre’yı bıraktı ve ayağa kalktı. Genç kadının tepesinde dikilirken uzun boyuyla çok heybetli görünüyordu. “Hiç sanmıyorum.”

“İstedığın gibi düşünebilirsin.”

“Bir cadının diline sahipsin... ya da bir çmgıraklıyanın.”

“Dilim bazıları için tatlıdır.”

Rolfe’un gözleri öfkeyle parladı. “Kimin için?”

“Saygı duyduğum insanlar için... ve sevdiklerim için.”

“Kimin için?”

Ceidre çenesini kaldırdı. “Seni hiç ilgilendirmez!”

Rolfe bir an duraksadıktan sonra, “Fark etmez,” dedi. “Çünkü yakında beni ilgilendirecek ve her neyse sona erecek.” Bakışları son derece kararlıydı. Ceidre karşılık vermemeyi tercih etti. Rolfe onu sertçe ayağa kaldırınca, bir küfür savurarak elinden kurtuldu.

“Yılan,” diye mırıldandı Rolfe.

“Metresinin yanma dön,” diye tısladı Ceidre.

Brenda Joyce

“Onunla bir işim kalmadı,” dedi Rolfe.

Ceidre kollarını kavuşturarak Rolfe’un gözlerinin içine baktı.

“Öyle mi?”

Rolfe gülümsedi. “Artık benim tek işim,” dedi, “seninle.” Ses tonu inanılmaz bir şekilde yumuşamıştı. Hatta cilveliydi. “Buraya gel, Alice.”

Ceidre buna inanamıyordu.

“Seninle evleneceğiz ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Yazgını kabullen. Gel buraya.” İpek gibi...

“Hayır.”

“Bana saygını göster.” Daha da yumuşak...

“Sana saygım falan yok!”

“Tekrar düşün. Aptal olmadığımı biliyorum.”

“Yok dedim!”

“Yani benimle sonuna kadar savaşacaksın.”

“Evet!” dedi Ceidre inatçı bir tavırla.

Rolfe’un gözleri parladı. “Göreceğiz.”

5. BÖLÜM

“Ona ne yaptın?”

Rolfe derin uykuda olan Guy’ın üzerine eğilmişti, Ceidre da onun arkasında duruyordu. Rolfe doğrudu ve öfkeli bir tavırla genç kadına döndü. “Cevap ver bana, kaltak.”

Ceidre kalbinin duracağını hissederek geri çekildi.

Adam ona doğru bir adım attı.

“Hiç.” Ceidre zorlukla yutkundu.

Rolfe tepki vermesine fırsat bırakmadan onu yakaladı. “Birasına bir şey koymuşsun! Nedir?”

Bu adam kurnazdı ve Ceidre bunu unutmaması gerektiğini anladı. “Sadece uyutan bir karışım,” diye bağırды genç kadın. “Kısa süre sonra uyanır!”

Rolfe onu bıraktı. “Başka etkileri var mı?”

“Bir süre uyku sersemi olacak ama sonra düzeler.”

Rolfe’un bakışları, Ceidre’ya adamına gerçekten zarar vermediği için çok ama çok şanslı olduğunu anlatıyordu. “Karışımı nereden buldun?”

Ceidre’nın nabzı hızlandı ve yüzü kızardı. Bir adım daha geriledi. O anda Rolfe’un bütün adamlarının sinirli bir tavırla arkalarında durduğunu fark etti. Birinin fısıldayarak “cadı” dediğini, bir başkasının

Günlemler

“şeytanın gözü”nden söz ettiğini ve bir küfür savurduğunu duydu. Daha da kızardı.

“Alice,” dedi Rolfe, “karışımı bana ver.”

“Hepsini kullandım,” diye yalan söyledi Ceidre.

Rolfe ona baktı ve kolundan yakalayarak bir hareketle çadra doğru sertçe itti. Çadırın giriş tentesini kaldırdı. Ceidre hemen çadırın güvenliğine koşarken, Rolfe’la arasına olabildiğince mesafe koymaktan başka bir şey istemiyordu. Daha içeri yeni girmişti ki Norman’ın adamlarına dağılmalarını emrettiğini duydu, sonra aniden dev cüsesiyle bütün çadırı kapladı. Ceidre tedirginlikle derin bir nefes aldı.

Rolfe kapı tentesini bırakarak kapadı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Ceidre, karşı köşeye sinerek; adamdan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Oysa hiç uzak sayılmazdı; aralarındaki mesafe Norman’ın kol boyundan sadece biraz fazlaydı.

Rolfe cevap vermedi. Şimdi içerisi loştu ama adam bir meşaleyi yakarken Ceidre onun silüetini seçebiliyordu. Rolfe saz mumu meşaleyi dikkatle yere bıraktıktan sonra doğrularak Ceidre’ya döndü. “Tekrar istememe gerek var mı?”

Gidecek bir yeri olsaydı... Kaçacak bir yeri olsaydı...

“Alice...”

O tek kelimedeki çok sert bir uyarı vardı. “Yalan söyledim! Bir büyüydü. Beni çok fazla zorluyorsun! Sana da büyü yapmak zorunda kalacağım!”

Rolfe bunu duyunca gülümsedi ki bu, Ceidre’nın onda gördüğü ilk samimi neşe işaretiydi. Norman ona inanmıyordu. Cadı olduğuna gerçekten inanmıyordu. Ceidre hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda heyecanlanmıştı da.

“Belki...” dedi Rolfe yavaşça. Gözleri parlıyordu. “Beni çoktan lanetledin bile; yoksa bir lütuf muydu?”

“Anlamıyorum.”

“Sana karşı duyduğum bu doğa dışı arzuyu sen mi yarattın?”

Brenda Joyce

Ceidre adamın gözlerindeki parıltının neredeyse alevlendiğini fark ederek çadırın köşesine daha da sokuldu. “Hayır.”

“Hayır mı? Yani bana büyü yapmadın mı?”

“Hayır, yemin ederim.”

“Sana inanmıyorum.” Rolfe’un elleri öne uzandı. Ceidre onun kendisini yakalayacağını biliyordu ve çok hızlıydı. Zaten Ceidre daha hızlı davranabilse bile, gidebileceği, kaçabileceği bir yer yoktu. Rolfe onu o kadar yakına çekti ki Ceidre genç adamın nefesinin yumuşaklığını, vücudunun sıcaklığını hissetti. “Karışım,” diye mırıldandı Rolfe. “Onu bana ver.”

“Bende değil,” diye fısıldadı Ceidre. Norman’ın elleri belini sıcak demir gibi kavramıştı. Çok büyük, çok güçlüydüler. Ceidre kendini kurtarmak için dönmeye çalıştı ama işe yaramayacağını anlayınca hareketsiz kaldı. Aralarını biraz olsun açabilmek için ellerini adamın göğsüne koydu. Parmaklarının altında bir taş kadar sert ama sıcak ve canlıydı.

“Belin ne kadar ince,” dedi Rolfe kısık sesle.

Ceidre onun gözlerinin içine baktı ama sonra bakışlarını kaçıramadı.

“Parmaklarım neredeyse birbirine geliyor.”

Genç kadın nefes alamıyordu.

“Ölümlü olamayacak kadar güzelsin,” dedi Rolfe.

Elleri belini daha sıkı kavradı. Ceidre’nin vücudu zonklıyor, kanı deli gibi akıyordu. “Bırak beni,” dedi zayıf bir sesle.

“Belki de...” dedi Rolfe. Ağzını Ceidre’ya doğru yaklaştırdı; alt dudağı üsttekinden daha dolgundu ve çok biçimliydi. “Gerçekten bir cadısmıdır.”

“Hayır,” dedi Ceidre inatla. *Ben cadı değilim.* Adama gerçeği söylemeyi, bunu bilip inanmasını çok istiyordu.

Rolfe’un eli genç kadının göğüs kafesine doğru kaydı. Ceidre inanılmayacak kadar nazik bu dokunuşla titredi. Geri çekilmeye çalıştı

Gömülçeten

ama yapamadı. Adamın gücüne karşı koyması imkânsızdı. Norman'ın eli Ceidre'nın göğsünün tam altında durdu. Ceidre kalp atışlarını hissettiğini biliyordu. Ona daha yakın bir şekilde dokunmaya cesaret edemezdi... yoksa eder miydi?

Hiçbir erkek ona bu şekilde dokunmaya kalkışmamıştı.

Rolfe'un eli bir sinekkuşu kanadının zarafetiyle genç kadının göğsünün üzerinden dolaştı ve sertleşmiş göğüs ucuna belli belirsiz değdi. Ceidre'nın dudaklarından yarı şaşkınlıktan, yarı zevkten kaynaklanan bir inilti koptu. Sonra Rolfe'un eli genç kadının sırtına kaydı ve eğilerek dudaklarını Ceidre'nın kılere bastırdı.

Ceidre onun düşman olduğunu unutuverdi. Sadece hafifçe aralanmış, yumuşak, baştan çıkarıcı dudaklar ve omzunu nazikçe okşayan bir el vardı. Demek öpüşmek böyle bir şeydi; tenin verdiği zevk buydu. Rolfe geri çekildiğinde, Ceidre sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı.

Norman genç kadına bakıyor, hatta hafifçe, kibirle gülümsüyordu.

Ceidre ona bir tokat attı.

Tamamen içgüdüsel, öfke dolu bir hareketti; bütün siniri ve umutsuzluğu o tokatta toplanmıştı. Rolfe darbeden kurtulmak için geri çekildiğinden, Ceidre'nın eli sadece çenesine değmişti. Genç kadının kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu ve şaşkınlıkla donakalmıştı.

Bir an için Rolfe da şaşkınlık ve hayretle bakakaldı. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı, Ceidre'nın tokat atan elini yakaladı ve genç kadını çelikten bir duvara benzeyen vücuduna çekti. Bunları kısacık bir anda yapıvermişti.

"Hayır!"

Diğer koluyla Ceidre'yi olduğu yere hapsedti ve dudakları dudaklarına kapandı ama bu kez yumuşak veya baştan çıkarıcı bir şekilde öpmüyordu. O bir fatihtir; Ceidre da fethedilen. Rolfe, onun dudaklarını parçalarcasına öpüyordu. Hâkimiyeti tamdı. Ceidre'nın ağzını aralamaya çalışırken, genç kadın dişlerinin dudaklarını sıyırdığını

Brenda, Joyce

hissetti. Ceidre köşeye sıkıştırılmış vahşi bir tilki gibi çırpınıyordu. Rolfe onu bıraktığında, genç kadın hıçkırıkla soluklanmak arasında bir ses çıkardı. Göğsü çılgınca kalkıp iniyordu.

“Bugüne dek kimse,” dedi Norman, kızarmış bir yüzle ve nefes nefese bir halde, “yaptığın şeyi yapmaya cüret edemedi.”

Ceidre yumruklarını sıkarak, “Ruhunu şeytan alsın!” diye bağırdı. “Lanet olasıca! Cehennem dibine git!”

Rolfe titreyen ellerini iki yanında yumruk yaptı.

Ceidre bir adım geriledi ve çadırın kumaşını sırtında hissetti. Kapana kısılmış, köşeye sıkışmıştı. Asla belli etmeyecek olmasına rağmen, çok ama çok korkuyordu.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Ceidre korkmasına rağmen, ne olursa olsun bakışlarını kaçırmayacaktı. Rolfe’un dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış gibiydi.

Sonra Rolfe yıldırım kadar hızlı bir şekilde elini genç kadının korsaajının içine soktu.

Deri keseyi çekip çıkarıp, “Nedir bu?” diye sordu.

Ceidre öfkeye kapıldı. “Ver onu bana!”

Rolfe onun tepki vermesine fırsat bırakmadan keseyi alıp kendi başından geçirdi ve tuniğinin içine soktu.

“Piç!” Ceidre hayatı boyunca bu iğrenç kelimeyi kimseye karşı kullanmamıştı. “Seni lanet olasıca piç!”

“Adamlarımı zehirlemeni istemiyorum,” dedi Rolfe ciddiyetle.

Ceidre nefes nefeseydi. “Beni kandırdın!”

“Kandırdım mı?” Rolfe sırttı. “Gerçekle yüzleş, hayatım. Ben bir erkeğim. Sen sadece bir kadınsın. Ben istediğimi aldım. Yoksa seni dövmemi mi tercih ederdin?”

Ceidre yumruklarını ve dişlerini sıktı.

“Bana karşı gelme, Alice. Senin de gördüğün gibi, birbirimize gayet iyi uyuyoruz.” Rolfe’un bakışları Ceidre’nin göğüs dekoltesine ve sertleşmiş göğüs uçlarına kaydı.

Ejölükelen

“Asla!” Ceidre ciddiidi.

Rolfe keyifle gülümserken, acımasız yüz hatları bir pagan güzellik abidesine dönüştü. “Şimdi fırsatın varken inkâr edebilirsin çünkü çok yakında bunu daha fazla inkâr edemeyeceksin.”

Rolfe çadırın kapısında duraksadı. “Beni de.”

6. BÖLÜM

Ceidre endişeli olduğunda veya korktuğunda daima aynı rüyayı görürdü. Ve o gece o rüya Ceidre'ya yine işkence ediyordu.

Yedi yaşında bir çocuk olarak malikânenin basamaklarında durmuş, parlak yaz sabahında, güneş ışığına karşı gözlerini kırptırıyordu. Çocuksu kahkahaları, bağırtıları duyabiliyordu ve Ceidre seslerin kaynağını bulmaya çalışırken gülümsüyordu. Yedi ila on iki yaş arasında, erkekli kızlı bir grup çocuğun kovalamaca oynadığını gördü. Ceidre hepsini tanıyordu; hepsi köyde birlikte büyüdüğü çocuklardı. Kendisinden iki yaş küçük olan üvey kardeşi Alice de aralarındaydı.

Ceidre hevesle eteğini kaldırıp tepeden aşağı koşuyor, çocukların arasına dalıyordu. Redric adındaki bir çocuk ebeydi ve Ceidre onun uzanan ellerinden sıyrılırken kahkahalarla gülüyordu.

O kargaşada Alice'e çarpıyor ve siyah saçlı küçük kızı otların üzerine düşürüyordu. Alice acıyla çığlık atınca herkes toplanarak onun sıyrılan dizine bakıyordu.

Ceidre çok üzülüyordu. "Özür dilerim, Alice, ben..."

"Beni ittin!"

"İsteyerek yapmadım."

"Beni itti!"

Ajennelerden

“Alice,” diyordu en büyükleri olan, on üç yaşındaki Redric, “bir kazaydı. Kalkmana yardım edeyim.”

Alice’in gözleri yaşlarla doluyordu. “Onu oyuna kim çağırды ki zaten?”

Ceidre o çok iyi bildiği acıyı hissederek geri çekiliyordu. “Ben gidip büyükanneye haber vereyim,” diyordu, Alice’e yardım etmek ve her şeyi düzeltmek isteğiyle. Tek sorun, hiçbir şeyin yoluna girmeyecek olmasıydı çünkü Alice ondan sanki nefret ediyordu.

“Hayır!” diye bağırıyordu Alice. “Annem onun bir cadı olduğunu söyledi. O cadının bana dokunmasını istemiyorum!”

Bu iğrenç bir kelimeydi ve Ceidre içten içe gerildiğini hissediyordu; bütün hayatı boyunca etrafındaki insanların kendisi için de aynı kelimeyi fısıldandığını duymuştu. Her seferinde şaşkınlık ve korkuyla kulaklarını tıkayıp başını çevirirdi. “O cadı değil,” diyordu Ceidre zorlukla.

“Annem öyle diyor; herkes öyle diyor,” diye bağırıyordu Alice, Ceidre’ya ters ters bakarak. Etraflarını saran çocuklar huzursuzca kıpırdanmaya başlıyor, aralarında onaylayan mırıltılar yayılıyordu. “Benim annem de öyle söyledi,” diyordu sarışın Jocelyn.

Alice ayağa kalkıyordu. “Git buradan, Ceidre. Sen bizimle oynayamazsın.”

Ceidre yerinden kıpırdamıyordu ama yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissediyordu. Diğerlerine bir bakış atıyordu. “Oynayabilir,” diyordu Redric. “Haydi, başlayalım.”

Çocuklar dağılıyordu.

“Ben bir cadıyla oynamam!” diye bağırıyordu Alice.

Şaşkınlık yerini korkuya bırakırken, Ceidre donup kalıyordu. Hiçbir şey anlamadan, kız kardeşine gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Yanlış duyduğunu düşünüyordu ancak Alice sırtıyordu. “Cadı!”

Ceidre kollarını kavuştururken içten içe eziliyordu. “Ben cadı değilim.”

Brenda Joyce

“Cadı! Herkes öyle diyor! Cadı!”

Ceidre ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Alice ciddi olamazdı. Bu doğru değildi. Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Çocuklar ona bakıyordu; küçükler meraklı gözlerle izlerken Redric ve Beth huzursuz görünüyordu. Çöken uzun sessizliği Redric bozuyordu. “Bu doğru değil,” diye meseleyi sonlandırmaya çalışıyordu.

On iki yaşında olan Beth ise ona bakıp, “Bunu ben de duydum. Belki de bizimle oynamasına izin vermesek iyi olur,” Diyordu.

Ceidre yere bakıp, “Ben cadı değilim,” diye mırıldanıyordu ve gözleri yaşlarla doluyordu. Ama Alice’in sözleri zihninde yankılanıyordu; son derece tanıdık, son derece dehşet verici bir yankı. Ceidre korkuyordu. Başını kaldırarak gözlerini siliyordu.

Ve o anda olanlar oluyordu.

“Bakın,” diye bağıyordu Alice. “Bakın! Bakın! O bir cadı!”

Ceidre artık gerçekten korkuya kapılarak geri çekilirken çocuklar ona dehşetle bakıyorlardı. “Şeytanın gözü!” diyordu Beth korkuyla. “Daha önce hiç görmemiştim!”

Hepsi ona bakıyor, bakıyor, bakıyordu...

Her seferinde olduğu gibi, Ceidre o anda uyandı.

Kalbinin deli gibi attığını ve yüzünün yine kızardığını hissetti. Her zamanki gibi gözlerinde yaşlar vardı; küçük bir kızın çirkin gerçeklikle ilk yüzleşmesinden doğan gözyaşları. Bu rüya herhangi bir kâbus değildi. Her şey aynen rüyasında gördüğü gibi gerçekleşmişti.

Sonrasında çocuklar daima ondan uzak durmuşlardı. Oyunlarına katılmasına asla izin vermemiş ve eğer buna kalkışırsa, hemen oyunu bırakıp dağılmışlardı. Ve bir de Alice vardı... Her seferinde o iğrenç kelimeyi yüzüne çarpan Alice: “Cadı!”

Ceidre doğrulup oturdu. Sadece bu defalığına babasının hâlâ hayatta olmasını diledi. O gün gözyaşları içinde babasına koştüğünü ve babası onu kucağına aldığı anda gerçeği öğrenmek için nasıl yalvardığını hatırlıyordu. “Ben bir cadı mıyım, baba? Öyle miyim?”

Babası tereddüt etmişti. Ceidre en kötüsünden korkarak ona sınıksık sarılmış, sonra aniden doğru olduğunu anlamış ve çok şaşırılmış. “Hayır, hayatım,” demişti babası, kızının çenesini kaldırarak. “Sen cadı değilsin ve kimsenin bunun aksini düşünmesine izin verme.”

Belki de bir çocuğun sezgileri bir yetişkininkinden daha güçlüydü çünkü önyargılarla biçimlenmiyordu ve Ceidre babasının içsel çatışmasını, yeterince emin olmadığını hissetmişti. Bu yüzden onun sözleri küçük kızı sakinleştirmemiş, güven vermemişti. Kafası her zamankinden daha çok karışmıştı ve artık arkasından duyduğu fısıltılara kulak asmaması mümkün değildi. Bir çocuk için çok acı bir gerçektir fakat herkes onun bir cadı olduğuna inanıyordu.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Babasının inkârına umutsuzca tutunmuştu. Diğer çocuklardan uzak duruyordu çünkü onlar da Alice’e uyararak ona aynı şekilde seslenmeye başlamışlardı. Ceidre artık zamanını büyükannesiyile geçiriyor, çeşitli ilaçlar hazırlamasına yardım ediyordu ve geri kalan zamanını ahırda ya da ormanda geçiriyordu; yanında daima Edwin’in çok sevdiği yeni kurt köpeği Thor oluyordu.

Zaman bütün dertlerin ilacıdır derlerdi ve Ceidre da durumuna alışmaya başlamıştı. Yaşları ilerlerken diğer çocukların zulümleri azalmış, sonunda hepsi yetişkinliğe ulaşıp evlenerek kendi ailelerini kurmuş, serf olarak sorumluluk almaya başlamışlardı. Ceidre, şifacılıkta büyükannesi kadar yetkin hale gelmişti ve birçok kişi ondan yardım istiyordu. İnsanlar ona saygıyla, huşuyla ve dostça bir samimiyetle yaklaşıyorlardı. Bir süre sonra babası onun evlenme çağının geldiğine karar vererek bir damat aramaya başlamıştı.

O zaman hayat bir darbe daha indirmişti; Ceidre bir çirkin gerçeikle daha yüzleşmek zorunda kalmıştı. Ancak yine ayakta kalmayı başarmıştı; bu kez de başaracaktı. Döşeginden kalkarak çadırın tentesini kaldırdı ve şafağın ilk pembe ışıklarını içeri kabul etti. Kendisine bırakılan bir testi suyla elini yüzünü yıkadıktan sonra dışarı çıktı.

Brenda Joyce

Çadırın önünde nöbet tutan adam hemen kenara çekildi ve Ceidre'ya hızlı bir bakış attı. Ceidre ona aldırmadı fakat bütün hayatı boyunca bu davranışla karşılaştığı ve hâlâ rüyanın etkisinde olduğu için kalbinin sızladığını hissetti. Kampı toparlamakla uğraşan Normanlara baktı ve bir miknatisin metali çekişi veya gözün ışığı arayışı gibi, onu gördü.

Norman, önceki akşam Ceidre'nın uyuttuğu şövalye Guy'la konuşuyordu ama Ceidre'ya bakıyordu.

Ceidre'nın zihnine bir anda anılar hücum etti. Kimin efendi, kimin köle olduğunu gösterircesine sergilediği güçle Ceidre'yı nasıl kollarında hapsedtiğini, ateşli ve sert bir şekilde nasıl öptüğünü hatırladı. *Ulu Tanrım*, diye düşündü, kapana kısılmış, çaresiz bir tavşan kadar zavallı bir şekilde tepki verdiğini anımsayarak. Olanları hatırlayınca, benliğine yayılan öfke kalp atışlarını hızlandırdı. Norman ona bir daha aynı şekilde dokunmaya cüret ederse, Ceidre onun gözlerini oyacaktı. Bu kez ıskalamayacaktı! Norman'a tekrar bakarken ürperdi. Ayrıca, adamın cüretkârlığına da daha fazla hayret etmeyecekti; Rolfe'un kendisinden ve "şeytan" gözünden korkup korkmaması umurunda değildi.

Norman gülümsemedi ama aniden Ceidre'ya doğru yürümeye başladı. Ceidre donup kaldı. Adamın kendisine yaklaşmasını istemiyordu. Onunla konuşmak, hatta onu görmek bile istemiyordu. Ancak yerinden kıpırdamıyordu. Üstelik tüm benliğini endişe sarmıştı.

Normalde Ceidre'nın sığınağı olan Aelfgar'a yakındılar. Onları Alice karşılayacaktı ve Norman, Ceidre'nın yalanını anlayacaktı. Onun da her erkek gibi gururlu olduğunu ve bir kadın tarafından kandırılmaktan hiç hoşlanmayacağını tahmin ediyordu. Aptal yerine konduğu için kendini aşağılanmış hissedecek ve öfkelenecekti. Ceidre elbette onun öfkesinin yatışacağını biliyordu çünkü adam kendisi gibi biriyle değil, Alice'le evleneceğini öğrenince rahatlayacaktı. Ancak öfkesi yatışana kadar Ceidre tehlikede olmayacak mıydı?

Dahası, kız kardeşinin bu adamla evlenmesini nasıl... ah, nasıl engelleyebilirdi?

Ya ağabeyleri? Bu adam bir şeyler biliyor muydu? Ceidre, Alçak Fatih'e bu kadar yakın olduğu için Norman'ın herkesten daha fazlasını bildiğini tahmin ediyordu ama gerçekleri öğrenmek için adamın güvenini nasıl kazanabilirdi? Adam o kadar kurnazdı ki Ceidre'nün gelişmeleri öğrenmeyi umutsuzca istediğini anlarsa bunu ona karşı koz olarak kullanacağı şüphesizdi. Yine de sormak zorundaydı; yoksa meraktan ölecekti.

Rolfe genç kadının önünde durdu ve çelik mavisi gözleriyle Ceidre'nün yüzünü inceledi. "İyi bir gece geçirdiniz mi, Leydim?"

Ceidre yanaklarının kızardığını hissetti. "E-eyet."

"Tereddüt ettiniz. Yoksa," gülümsedi, "iyi uyuyamadınız mı? Belki de rüyalarınız benimle dolmuştur?"

Ceidre ona hiçbir şey sormayacaktı! "Her zamankinden daha iyi uyudum."

Rolfe onu inceledi. Bakışları genç kadının dudaklarına kaydı. "O halde size imrendim doğrusu."

Norman'ın ne demek istediği açıktı. Ceidre kıpkırmızı oldu.

Rolfe aniden döndü. "Yarım saate kadar yola çıkıyoruz."

Ceidre adamın geniş omuzlu, ince belli sırtına baktı. Düşündüğü gibi olamazdı; Ceidre'nün sandığı şeyi kastetmiş olamazdı, değil mi?

7. BÖLÜM

Rolfe, katırını yanında süren ve safkan bir Arap atına binmiş bir kraliçe kadar mağrur bir tavırla ilerleyen Ceidre'ya baktı. Çok güzeldi. Profili nefes kesiciydi ve Rolfe bir kez daha yazgısına şükretti.

Bir erkeğin, karısını arzulaması çok, hatta inanılmayacak kadar ender bir durumdu. Önceki gece Alice'i çadırına götürdükten sonra kendi döşeğinde saatlerce uyuyamamıştı. Şehvetini o köylü kadınla tatmin etmiş olmasına rağmen huzursuzdu ve her yerini ateş basmıştı. Alice'e asla öyle dokunmamalıydı ama kendine hâkim olması, bir yaz fırtınasını durdurmak kadar imkânsızdı. Ne lütuf ama! Aelfgar ve leydisi; Rolfe'un hayatı boyunca karşılaştığı en büyüleyici, en baştan çıkarıcı kadın. William istediği zaman evlenebileceğini söylemişti ve Rolfe bunu en kısa sürede yapmayı istediğini düşünerek gülümsedi!

Sabahın erken saatleriydi, güneş şampanya tonunda parlıyordu ve havada hâlâ gecenin serinliği vardı. Arazi kayalıklar ve tepelerle doluydu; koyun yetiştirmeye çok müsaitti ki bu Rolfe'u hiç şaşırtmamıştı çünkü Aelfgar'ın geçimini koyunculuk ve yünden kazandığını biliyordu.

Tıpkı güneşin doğup batışına engel olamayacağı gibi, kendini tutamayarak Alice'e tekrar baktı. Genç kadm son bir saattir ona bir kez bile bakmamıştı. Bu Rolfe'un canını sıkıyordu. Alice'in kendisine

karşı kayıtsız olmadığını biliyordu ama öyleymiş gibi davranıyordu. Rolfe bir askerdi; bir şair ya da rahip değildi. Dolayısıyla kibar sohbetlerden pek anlamazdı. Yine de denemeye karar verdi.

“Hava hâlâ serin. Üşümediğinize emin misiniz, Leydim?”

Genç kadın ona temkinle baktı. “Evet,” tereddüt etti, “teşekkür ederim.”

Alice’in ona gerektiği şekilde seslenmeyi reddettiğini Rolfe hemen anladı. Kimse ona “Lordum” demeyi unutarak saygısızlık etme cüretini gösteremezdi. Oysa Alice bunu yapıyordu. Geceki saygısızlığını o anda yaşananlar nedeniyle görmezden gelebilirdi. Ama bugün artık aklı almıyordu. Rolfe buna izin veremezdi. Mavi gözleri öfkeyle parıladı. “Alice, devamını getir.”

Alice dönüp ona baktı. “Neyin devamını getireyim?”

“Bana şaşkın rolü yapma,” diye emretti Rolfe. “Lordum demen gerektiğini biliyorsun!”

Alice gerildi. “Benim Lordum değilsin ki.”

Rolfe kulaklarına inanamıyordu. Dizginleri tutan ellerinin eklemeleri bembeyaz kesildi. Yani Alice ona kafa mı tutacaktı? Hem de bu kadar açıkça? Rolfe’un sözlüsü, bir leydi, bir kadın? Rolfe hangisinin durumu daha da kötüleştirdiğini bilemiyordu!

Öfkeli bakışlarını Alice’e çevirirken konvoyu durdurmaya hazırdı. Sonra genç kadının iri iri açılmış menekşe rengi gözlerindeki korkuyu gördü. Sadece kılıcını sertçe savurmayı bilen bir adam olsa da Alice’e nazik olması gerektiğini düşündü. Ve o anda ağaçların arasından oklar yağmaya başladı.

“Pusu!” diye bağırды Rolfe, savaş atını genç kadının katırıyla okların arasına sokarken. Sapanla atılmış bir taş miğferinden sekti. Göz ucuyla saldırganlardan birini fark etmişti bile ve üzengilerin üzerinde ayağa kalkarak gürzünü salladı. Ağacın dalındaki Sakson onunla göz göze geldi. Adam Norman’ın acımasız niyetini anlayınca çığlık atmak için ağzını açmıştı ki Rolfe’un çivili silahı tam göğsüne

Brenda Joyce

çarparak gövdesini parçalayıp onu daldan aşağı yuvarladı. Rolfe başka bir okçu gördü; adam yayı gererek nişan almıştı. Aynı anda korkuya kapılan katırın sağ dizine bastırıldığını hissedince genç kadının arkasında olduğunu anladı. "Benden uzaklaşma," diye kükredi bakışlarını Sakson'dan ayırmadan. Sakson yayını bırakırken kendisi de güzünü savurdu. Okçu ıskaladı ama Rolfe hedefini şaşırılmamıştı.

Rolfe bütün hayatını bir asker olarak geçirmişti; sayısız çatışmadan sağ çıkmıştı. Etrafındaki karmaşaya hızlı bir bakış atınca adamlarının kontrolü ele aldığını, beş Sakson'un öldüğünü ya da ölmekte olduğunu, bir o kadarının kaçtığını, bazılarınınnsa henüz kaçmaya başladığını gördü. Katırın dizginlerine uzanırken hayvan aniden yerinden fırladı. Sezgileri sayesinde hızla arkasını dönünce, dev gibi bir Sakson'un kılıcını kaldırmış halde ormandan kendisine doğru koştuğunu gördü. Rolfe bir savaş çılgını atarak neredeyse kendi boyu kadar olan kılıcını kaldırdı ve Sakson'dan çok daha çevik bir şekilde hareket ederek, göz açıp kapayıncaya kadar adamın kafasını gövdesinden ayırdı.

Çatışma sona ermişti. Adamların nefes sesleri ve hayvanların sert solukları dışında açıklık sessizdi. Rolfe yerde yedi Sakson cesedi sayarken kendi adamlarının hepsinin de atlarının sırtında olduğunu gördü. Küçük katırın dizginlerini hâlâ tutuyordu ve etrafa bir kez daha bakındıktan sonra yanındaki genç kadına döndü. "Bitti," dedi sertçe. "Sen iyi misin?"

Genç kadının menekşe rengi gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Elini göğsüne bastırmıştı ve nefes nefeseydi. Rolfe öfkeye kapılarak dişlerini sıktı. Genç kadın böyle bir saldırının ortasında kaldığı için kızmıştı. Oysaki keşifçileri önlerinde hiçbir tehlike olmadığını bildirmişti. "Alice..."

Genç kadın haykırarak katırın diğer tarafından aşağı atladı ve bir ağaca yaslanarak kusmamaya çalıştı. Rolfe onun yanına koşup teselli etmeyi çok istiyordu ama ne yapabileceği konusunda hiçbir

Esnâliçelen

fikri yoktu ve kendi arzusu yüzünden utanmıştı. Neyse ki Guy yanlarına geldi. “İki yaralı var, Lordum: Pierre Le Stac ve Sir de Stacy. Durumları ağır değil.”

“Esirler?”

“Yok.”

“Kaçı kaçtı?”

“Altı, sanırım, Lordum.”

“Charles’ı bana gönder.” Rolfe’un sesi keyifsizdi.

Olduğu yerde doğrulmuş ve kendisine dönmüş olan Alice’e baktı; kızın yüzü sapsarıydı ve hâlâ titriyordu. Rolfe atından indi, kılıcındaki kanı otlara sildi ve kınına soktu. Genç kadına doğru yürüdü ama sonra tereddüt etti. “Haydi, burada oyalanamayız.”

Alice geri çekildi. Gözyaşlarını basturmak için gözlerini kırıştırdı. “Sende hiç merhamet yok mu?”

Rolfe şaşkınlıkla bakakaldı.

Ceidre az önce neye tanık olduğunu biliyordu. Norman’ın, üç adamı hiç çaba harcamadan katledişini izlemişti. Zihninin derinliklerinde bir ses Rolfe’un saldırıya uğradığını, kendisini, adamlarını, hatta Ceidre’yi korumak için savaştığını söylüyordu ama genç kadın bu sesi dinlemeyi reddediyordu. Bu Norman bir işgalci, bir düşmandı. “Üç adamı öldürdün,” diye fısıldadı Ceidre. “Sende hiç merhamet yok mu?”

“Yok,” dedi Rolfe. “Çünkü merhametim olsaydı, Leydi Alice, şimdi güzel göğsünüze saph bir ok olurdu.” Aniden arkasını döndü.

Bu doğrudu... ama... Ceidre onun peşinden giderek kolunu yakaladı. “Onlar benim halkımdı; benim halkımdan insanları öldürdün.” Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Ölenler için; hayatı boyunca tanıdığı köylü ve serfler, ziyan olan yaşamlar için, savaşa duyduğu nefretle ağlamak istiyordu.

Rolfe ona baktı ama bir şey söylemedi.

Brenda Joyce

Guy başka bir askerle birlikte yaklaştı. Charles'ın yüzü bembeyazdı ve gözlerinde endişe vardı. Bir dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

“Görevinde başarısız oldun,” dedi Rolfe. “Sana verdiğim görevde başarısız olduğun için pusuya düşürüldük. Neyse ki adamlarımdan sadece ikisi yaralandı. Kalk ayağa.”

Charles ayağa kalktı.

Rolfe ona bakınca gözlerinin kızarmış olduğunu gördü. Guy'a baktı, şövalye başıyla onayladı. Rolfe dişlerini sıktı. “Dün gece fazla abarttın, değil mi? Kadınlara ve şaraba düşkünlüğün seni zayıflatıyor. Askerim olmaya uygun değilsin. Kılıcını al ve git. Hizmetimden çıkarıldın.”

“Ama Lord Rolfe! Normandiya'dan buraya kadar sizinle geldim. Size daima sadık kaldım...”

“Kimse bana karşı sorumluluklarını savsaklayamaz. Asla. Bir kez bile. Git buradan. Nereye gideceğin umurumda değil.” Rolfe döndü ve konu kapandı.

Ceidre şaşkınlık ve dehşet içinde izliyordu. Charles'ın omuzları sarktı, sonra gururla arkasını döndü. Rolfe kendi adamlarına karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Bu adam insan olamazdı! Ceidre ona doğru döndü ve Rolfe'un ifadesizce kendisine baktığını gördü. “Biraz merhamet gösteremez misin?” diye sordu kendini tutamayarak. Küstahlık etmekten çekinemeyecek kadar yoğun duygular içindeydi.

Rolfe'un yanağındaki bir kas seğirdi. “Beni sorguluyor musun?”

Ceidre dudaklarını ıslattı ama geri çekilmedi. Ne yapmıştı böyle? Babasını ya da ağabeylerini asla sorgulamazdı ama şimdi Norman'ı sorguluyordu! “O senin adamlarından biri; bir Norman.”

Rolfe, Ceidre'nin dibine sokularak ona tepeden baktı. “Bana açıkça meydan okuyorsun, beni sorguluyorsun ve eleştiriyorsun, öyle mi?”

Sulukları hafifçe hızlanan Ceidre dudağını ısırды ama Rolfe bir adım daha attığında genç kadın yüzünü buruşturmanmayı başardı.

“Leydi Alice,” dedi Rolfe öfkeyle. “Ben bir askerim; sadece bir asker. Ve siz... siz sadece bir kadınsınız.” Sözlerini vurgulamak için duraksadı.

Bu adam alçağın tekiydi! Ceidre korkuya kapıldı; boyun eğmesi gerektiğini biliyordu. “En azından,” dedi sesinde belli belirsiz bir titremeyle, “bir Norman değilim.” *Bir Norman domuzu*, diye eklemek istiyordu ama akıllıca bir kararla bundan vazgeçti.

Rolfe’un sesi kısık ve sertti. “Doğru. Ben bir Norman’ım; siz de bir Sakson’sunuz ve,” sesi daha da sertleşti, “karım olacağınız için bir şeyi iyi anlamanızı isterim. Bu saldırıdan kıl payı kurtulduk çünkü adamlarım *bu topraklardaki en iyi askerlerdir*. Kendilerinden bekleneni bilir ve beni hayal kırıklığına uğratmazlar. Asla. Başarısızlıkları en iyi olmadıkları anlamına gelir. Onlar en iyi olmazlarsa, ben de Kral William’ın en iyi adamı olamam. Kralımı hayal kırıklığına uğrattırsam, kendimi hayal kırıklığına uğratmış olurum. Ve ben Warenne’li Rolfe’um.”

Ceidre, görkemli öfkesiyle dikilen Rolfe’a baktı.

“Anladınız mı?”

“Evet.”

“Ben bir canavar değilim,” dedi Rolfe delici bakışlarla.

Ceidre kıpkırmızı oldu.

“Önden buyurun, Leydim,” dedi Rolfe gergin bir tavırla.

8. BÖLÜM

Aelfgar.

Rolfe hareketsizce oturuyordu. Altındaki gri, dev savaş atı huzursuzca kıpırdanıyordu. Genç adam nabzının kulaklarında zonkladığını hissediyordu. O gün ilk kez, yanındaki katırın sırtındaki güzel kadının farkında değildi. Sadece tek bir şeye odaklanmıştı...

Aelfgar.

Aelfgar çok büyük bir bölgeydi ve bütün sabah bu bölgede yol almışlardı. Fakat şimdi onun kalbine varmışlardı. Bir tepenin üzerinde durmuşlardı. Altlarında geniş bir nehir, denizden doğan bir halıç vardı. Tepelik arazideki köy ve malikâne görüş alanlarına girmişti.

Aslında çok etkileyici değildi ama Rolfe bunu dert etmiyordu. Köyde bir düzine sazlık kulübe, bir değirmen, bir mısır tarlası, meyve ve sebze bahçeleri vardı. Bütün tepelerde koyunlar otluyordu. Köy malikânedenden sadece biraz daha alçaktı ki Norman kaleleriyle kıyaslandığında, dikdörtgen biçiminde ahşap bir binadan ibaret sayılırdı. Çatısı kırıliydı, üst katta pencereleri vardı ve şimdi pencereler yaz esintisini içeri almak üzere açılmıştı. Etrafında bir duvarı bile yoktu. Ama Rolfe bu manzarada çok daha fazlasını görüyordu.

Etrafında bir hendekle yüksek bir platformun üzerine inşa edilmiş, üç katlı bir şato görüyordu. Elbette taştan yapılacaktı. Yüksek

Gölümleden

ve sağlamlaştırılmış duvarları olacaktı. Aşağıdaki ikinci bir duvar, adamlarının ve kadınlarının yaşayacağı avluyu saracaktı. Onun da altında köy olacaktı.

Gülümsedi. İnşaat hemen başlayacaktı.

Deneyimli gözlerle bakarak yeni binaların konumuna karar verirken, bölgenin doğal yapısı hoşuna gitti. İşi bittiğinde, Aelfgar son derece sağlam bir savunmaya sahip olacaktı.

Bu Normanların yöntemi idi; Saksonları ezer, evlerini yok eder, yerlerine Norman tarzında sağlam, hendekli ve ahşap duvarlarla çevrili kaleler yaparlardı. Zaman içinde ahşap duvarların yerini taş olanlar alırdı; önce duvar örülür, sonra kale güçlendirilir ve bu döngü devam ederdi. Rolfe dört yıl önce İngiltere'ye geldiğinden beri bu süreci en azından on kez yönetmişti; ölmeden önce en az on kez daha tekrarlayacağından da emindi.

Atım mahmuzladı ve düşüncelerinden sıyrılarak müstakbel karsısına dönüp gülümsedi. "Evimize geldik," dedi neşeyle.

"Burası asla senin evin olmayacak," diye karşılık verdi genç kadın soğuk bir tavırla.

Rolfe'un bakışları uyarı kıvılcımları saçıyordu. Ceidre başını eğdi. Genç kadının asi tavırları bile Rolfe'un keyfini kaçırılmazdı.

Köye girmişlerdi. Rolfe dizginleri çekerek konvoyu durdurdu. Köylüler tarlalardaki ve bahçelerdeki işlerine ara verirken, çocuklar merakla konvoyun durduğu yola yaklaştı. "Herkesi topla, Guy," dedi Rolfe sakince.

"Hayır!" diye bağırdı Ceidre afallayarak. Önceki gün Kesop'u yerle bir etmeden önce de aynı sözleri duyduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Rolfe ona bakmadı.

"Yapamazsınız!" Ceidre, Rolfe'un kolunu yakaladı. "Lütfen, Lordum!"

Adamlar tarlalardan, kadınlar eteklerine tutunmuş çocukları ve kucaklarında bebekleriyle evlerinden geldiler. Rolfe gördüklerinden

Brenda Joyce

memnun oldu. Hepsi tok ve sağlıklı görünüyordu. Ceidre'ya aldırmadan Guy'a döndü. "Bugün öğleden sonra kesin bir sayım istiyorum. Ailelere göre listelenecek ve herkesin ismi yazılacak; bir günlük bebeklerinki bile."

"Başüstüne, Lordum."

"Ve oraktan domuza, bütün malların da listelenmesini istiyorum."

Guy başıyla onayladı. "Emredersiniz."

"Güzel." Rolfe gülümsedi ve üzengilerin üzerinde ayağa kalktı.

"Şimdi," dedi sesini yükselterek. "Normandiya Kralı William'ın emriyle yeni Lordunuz, Aelfgar Kontu Warenne'li Rolfe'un huzurundasınız!"

Herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi.

"Hayır!" diye bağırdı Ceidre. "Bu doğru değil!"

Rolfe ona sert sert baktı. "Dilini tut," diye uyardı.

"Nasıl olabilir?" diye bağırdı Ceidre kendini kaybederek. "Öldüler mi? Ed ve Morcar öldü mü?"

"Ağabeylerin yaşıyor," dedi Rolfe soğuk bir tavırla. "Aelfgar benim; senin de bana ait olman gibi. Ağabeylerin, kral düşmanı hainler olduklarını kanıtladılar. Topraklarına el konuldu. Canları bağışlanırsa kendilerini şanslı saymalılar."

Mal varlıkları ellerinden alınmıştı. Ceidre bayılacağı sandı. Edwin ve Morcar'ın unvanlarına, mallarına ve topraklarına el konmuş, bu adam –bu Norman– yeni Aelfgar Lordu olmuştu. Ağlamak, öldürmek istiyordu.

"Senin Lordun ve efendinim, Alice," dedi Rolfe. "Buna ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi olur."

"Benim Lordum ve efendim olamayacaksın. Asla!"

"Bu aptallıklarından sıkıldım artık." Rolfe yine kalabalığa döndü. "Gördüğünüz gibi, Leydi Alice nişanlım olarak yanımda. Olanları değiştiremezsiniz. Yeni Lordunuza ihanet ederseniz, dayak ve kırbaçla cezalandırılacak hatta asılabileceksiniz. Kimseye merhamet gösterilmeyecek." Rolfe adamlarına işaret etti ve öne çıktılar.

Gömülmeden

Bunca yıldır süren savaşlara rağmen köylüler şaşkınlıkla halde açıkça mırıldanıyorlardı. “Leydi Alice mi?” dedi biri. “O Ceidre!” Ve bu isim kalabalıkta yankılanmışçasına tekrarlandı.

Elbette ki bunu Rolfe da duydu. “Sözünü ettikleri şu Ceidre da kim?”

Ceidre’nın öfkesinin yerini buz gibi panik duygusu aldı. “Bilmiyorum!”

Rolfe ona gözlerini dikti.

William’ın en iyi askerlerinden ellisiyle birlikte, zorlukla kontrol edilebilen, ayağını yere vuran, burnundan soluklanan, yelesini savuran atların sırtında malikâneye ulaştılar. Şövalyelerin zincir zırhları, kalkanları ve kılıçları güneş ışığında parlıdayarak göz kamaştırıyor, tepelerinde mavi, kırmızı ve siyah renkte kraliyet flamaları gururla ve tekinsizce dalgalanıyordu. Ceidre, ağabeylerinin geride bıraktığı yarım düzine askerın, böylesine büyük bir Norman gücüne karşı savaşamayacağını biliyordu. Edwin’in bıraktığı altı adamın başındaki Athelstan onları malikânenin girişinde karşıladı. Diğer beş adam da yanındaydı.

Rolfe atını grubun önüne çıkardı ve dizginleri çekti. Kırmızı astarlı siyah pelerini geniş omuzlarından dökülüyordu. “Silahlarınızı bırakın, Saksonlar. Ben Aelfgar Kontu Warenne’li Rolfe’um. Yeni Lordunuz ve efendinizim! Karşımda silaha sarılmak sadece ölüm anlamına gelir. Özellikle de müstakbel karım yanımdayken... Leydi Alice’e hiç kimse silah çekemez.”

Ceidre midesinin bulandığım hissetti.

“Seni biliyorum,” dedi Athelstan asık yüzle, “Amansız Rolfe. Ünün bir şahinin kanatlarında, senden çok ötelere uçuyor. Ama Lord Edwin’in mirasını onun elinden alabileceğini sanıyorsan, çok yanılırsın.”

“Bunu zaman gösterecek. Şu anda sadece sizden alıyorum.”

Brenda Joyce

“Silahlarımızı bıraktık.” Athelstan ayaklarının dibinde duran sadakları ve kalkanları işaret etti. “Ama Edwin ve Morcar döndüğünde, onları tekrar kuşanacağız.”

“Öyle olsun,” dedi Rolfe ve gülümsedi. “Dürüst bir adam olduğunu düşünüyorum, ihtiyar. Bu hoşuma gitti.”

“Dürüstüm. Bu yüzden söyleyeceklerime dikkat et... Bu saçmalık da neyin nesi? Leydi Alice mi? Bu Leydi Alice değil ki.”

Rolfe’un gülümsemesi yok oldu. “Benimle dalga geçme.”

“Geçmiyorum. Bu kadın Leydi Alice değil.”

Rolfe öfkeyle başını çevirdi ve alev saçan gözlerle Ceidre’ya baktı. “Kimsin sen?” diye sordu.

Ceidre zorlukla cevap verebildi. “Nişanlım değilim.”

Göz göze geldiler. Rolfe kudretle ve öfkeyle bakıyordu; Ceidre’nun gözlerindeyse korkuya rağmen cesaret vardı.

Athelstan’ın arkasından ufak tefek, siyah saçlı bir kadın öne çıktı. “Leydi Alice benim.”

Rolfe genç kadına hayretle baktı ama hemen kendini topladı. “Eski Aelfgar Kontu’nun kızı siz misiniz? Edwin’in kız kardeşi?”

Zarif ve ince yapılı olan Alice başıyla onaylarken koyu renk gözleri iri iri açılmıştı. “Ve siz, efendim, yeni Lordumuz musunuz?”

“Evet,” dedi Rolfe. Ceidre onun öfkesini hissedebiliyordu. “Yanımında oturan bu kadının kim olduğunu sorabilir miyim?”

Alice sinsice gülümsedi. “Ah, o mu? Kimse, Lordum, sadece sütçü kadının piçlerinden biri.”

Ceidre kızardı. “Babamız annemi severdi, bunu sen de biliyorsun.”

Alice güldü. “Sever miydi? Haydi ama Ceidre, bunu daha önce konuşmuştuk. Babam benim annemi seviyordu; köydeki her erkeğe eteğini kaldıran o sürtüğü değil!”

Alice daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı ama yalnız kaldıklarında, hep Annie’nin bir fahişe olduğunda ve babasının kendi

annesi Jane'i sevdiğinde ısrar etmişti. Ceidre öfkeden deliye döndü. "Buna nasıl cüret edersin!"

"Ama gerçek bu!" Alice, Rolfe'a döndü. "Lordum, yorgun olmanızdır. Gelin. Sizi banyonuza götürüyüm."

Rolfe dönüp Ceidre'ya bakarken çenesinde bir kas seğirdi. "Yani sen yaşlı Aelfgar'ın piçi misin?"

Ceidre çenesini kaldırdı. "Evet."

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye bir tehdit savurdu Rolfe.

Ceidre'nın göğsü hızla kalkıp inerken gözyaşlarını basturmaya çalışıyordu. Rolfe'un atından indiğini, Alice'in ona gülümsediğini ve bembeyaz zarif elini Rolfe'un koluna koyduğunu gördü. "Siz ona aldırmayın, Lordum," dedi Alice. "Sizin de belirttiğiniz gibi, sadece birçok gayrimeşru çocuktan biri ve hiçbir önemi yok. Söylesenize, sizinle evleneceğim doğru mu?" Alice'in sesi neşeli ve hevesliydi.

"Evet."

Rolfe ve Alice kol kola içeri girerken, Ceidre bakışlarını onlardan ayıramıyordu. Alice'in bu kadar istekli olması onu çok şaşırtmıştı. İkisi gözden kaybolurken, Ceidre kardeşinin cilveli bir kahkaha attığını duydu. Eli katırın boynuna uzandı ve yumuşak tüyleri bilinçsizce okşadı.

"Üzgünüm, Ceidre," dedi Athelstan anlayışlı bir tavırla.

"Bu adamlarla ilgilenin," dedi Ceidre güçlü durmaya çalışarak. "Yiyecek ve içeceğe ihtiyaçları var. Atların da doyurulması gerekiyor ve boz renkli olanın bir nalı düştü."

"Emredersiniz, hanımım."

Ceidre ancak katırdan yere atladığında yanaklarından yaşlar süzülebildi. Kimsenin onu bu halde görmesine izin vermeyecekti. Tıpkı yabancılar tiksintiyle ondan uzaklaştığında veya babası ona bir koca bulmayı başaramadığında acısını ve hayal kırıklığını kimseye göstermediği gibi... Bu kez duygularını özellikle gizleyecekti çünkü acı çekmesi ve hayal kırıklığına uğraması için hiçbir neden yoktu.

9. BÖLÜM

Rolfe dizginlemeye çalıştığı öfkesi nedeniyle kaskatı kesilmişti.

O cadı yalan söylemişti. Rolfe’u kandırmıştı. Leydi Alice, yani müstakbel karısı değildi. Bu yalanının bedelini ağır ödeyecekti.

Ve Rolfe diğeriyle evlenecekti.

“Lordum? Banyonuz soğuyor.”

Rolfe’un kaşları çatıktı, şişirdiği burun deliklerinden öfkeyle soluyor ve şöminenin önündeki küvete boş boş bakıyordu. Kendisi için alelacele hazırlanan Lord Odası’ndaydı. Nişanlısının tereddütlü sesini duyunca başını kaldırdı ve genç kadına baktı. Leydi Alice’i ilk kez baştan aşağı süzdü.

Alice güzel bir kadındı ama önceki günü ablasının yanında geçirdikten sonra Rolfe bu gerçeğin ayırına varmakta zorlanıyordu. Leydi Alice beyaz tenli, dalgah siyah saçlıydı. Kısa boylu, ince yapıydı ve Ceidre’nin dolgun vücuduna sahip değildi. Ablasıyla kıyaslanamazdı bile ve Rolfe bu konuda derin bir hüsrana duyuyordu.

Ayrıca, cadıyla hiç tanışmamış olsa, Alice’le yetineceğini ve tereddüt bile etmeyeceğini de biliyordu. Oysa şimdi durum bambaşkaydı.

Alice ürkekçe gülümsedi. “Lordum? Çok dalgınsınız. Belki bir bira neşenizi yerine getirir.”

“Neden ağabeylerinizi sormuyorsunuz?”

Gömülcelen

Alice tereddüt etti. “Sizin gelişiniz zihnimi bulandırdı.” Gergin bir tavırla güldü.

“Bu evliliğe itiraz edecek misiniz?”

“Ah, hayır!” Alice’in Rolfe’la evlenme fikrinden memnun olduğu açıktı.

“Yani beni beğendiniz mi?”

Alice kızardı. “Bir kocaya ihtiyacım var, Lordum. Hastings’den kısa süre sonra nişanlım öldü ve son birkaç yıldır isyanlar bitmek bilmediğinden Edwin’in bana başka bir talip ayarlayacak zamanı olmadı. Eh, benim de yaşun geçiyor.”

Rolfe başıyla onayladı. Bu kadın son derece mantıklıydı. “Siz yaşça küçük olmalısınız.”

Alice’in yüzü bir anlığına gerildi. “Ben yirmi yaşımıdayım; Ceidre benden iki yaş büyük.” Kibirli bir tavırla başını kaldırdı. “Neden onunla kafanızı yoruyorsunuz ki? Babamın sayısız piçinden sadece biri. Babam onu evlendirmeyi bile düşünmedi! Ve şimdi,” Alice sırttı, “şeytanın gözü yüzünden onu kimse almıyor! Onun bir cadı olduğunu, biliyor muydunuz?”

Rolfe dişlerini sıktı. Aptal değildi. Alice’in ablasından nefret ettiği belliydi ama onun gerçekten bir cadı olduğunu düşündüğüne inanmakta zorlanıyordu. “Ablanızla ilgili bir daha böyle konuşmayacaksınız,” diye emretti. “O cadı değil.”

Alice dudaklarını ısırıp ve itaatkâr bir tavırla başını eğdi. Rolfe zincir zırhlı yeleğini çıkararak yere atınca genç kadın hemen yanma koştu. Rolfe’un önce geniş kılıcını, sonra da içliğini çıkarmasına yardım ederken adamın boynunda asılı keseye gözü takıldı. “Bu onun değil mi?”

“Artık benim,” dedi Rolfe sakince. Alice’e sert bir ifadeyle baktıktan sonra keseyi çıkarıp dikkatle eşyalarının yanına koydu. Alice, Rolfe’un dizbağlarını çıkarmaya başladı. Rolfe onun eğilmiş başına bakarken, bu işi Ceidre’nın yaptığını hayal etti. Nihayet çırılçıplak

Brenda Joyce

kalınca Alice'e sırtını döndü ve buharı tüten suya girdi. Alice ürpererek bakışlarını onun güçlü vücudundan uzaklaştırdı.

"Sırtınızın sabunlanmasını ister misiniz, Lordum?"

Evet, sabunlanmasını isterim; o bal saçlı cadı tarafından. "Aslında," dedi, "biraz şarap fena olmazdı. Bu malikânedede hiç şarap var mı, Leydim?"

"Sanırım," dedi Alice.

Rolfe homurdandı ve Alice onu büyük odada tek başına bırakarak aceleyle çıktı. Rolfe'un düşünceleri bir kasırgadan daha karanlıktı. Ceidre onu kandırmıştı. Ama neden? Tecavülden kurtulmak için olmalıydı. Lanet olasıca kadın! Rolfe'un öfkeden gözü dönmüştü. Ceidre onun otoritesine meydan okuyamaz, buna devam edemezdi; ama o bunu sürekli yapıyordu! Kimliğini gizlemesi ve müstakbel karısı olduğuna onu inandırması gerçekten çok ciddi bir sorundu. Ama... ne ceza verilebilirdi?

O kadar öfkeliydi ki Ceidre'yla ilgili düşünceleri kafasından atarak daha zevkli konulara yönelmeye karar verdi. Arkasına yaslanarak öğleden sonrasını planladı. Hava kararana kadar birkaç saati vardı; arazisinin doğu tarafını sahile kadar teftiş edebilirdi. Yarın sabah, ilk iş olarak, modern Aelfgar'ın inşaatı başlayacaktı. Bu düşünceyle gülümsedi.

Birden keyfi kaçtı. Ya düğün? O ne zaman olacaktı? İki haftanın yeterli olacağına karar verdi. Sonuçta ilerleyen günlerde çok meşgul olacaktı ve inşaatın çoğunun düğünden önce tamamlanması daha iyi olabilirdi.

Alaycı bir tavırla güldü. Evleneceği kadın Ceidre olsa, hemen yarın nikâh kıyar, akşama da genç kadını yatağına alırdı!

Gözüne bir şey ilişti. Küvetin içinde doğrularak bakışlarını açık kapıya dikti. Ceidre eşikte duruyordu.

Rolfe bakışlarını ondan ayırmadan hafifçe gülümsedi. Kızın güzelliği, göz alıcı ten ve saç rengi, baştan çıkarıcı vücudu genç adamı

bir kez daha etkilemişti. *Belki de gerçekten bir cadıdır*, diye düşündü bir an hafifçe keyiflenerek çünkü daha onu gördüğü anda sertleşmeye başlamıştı. “Beni mi aramıştın... Ceidre?”

“Kesemi geri vermeniz için yalvarıyorum... Lordum.”

Rolfe giysilerinin yanında duran keseye doğru bakmadı. “Burada değil,” dedi rahat bir sesle.

Ceidre huzursuzca kıpırdandı. “Lordum, lütfen, onlara gerçekten iht...”

“Buraya gel, Ceidre.”

Rolfe’un şehvetli ses tonunu duyunca Ceidre donup kaldı.

Rolfe avını köşeye sıkıştırmış bir avcı gibi daha da geniş gülümsemi. “Gel buraya...” Ceidre ağa takılmış tarlakuşu gibi kalakalmış, bekliyordu. “...ben de istediğini vereyim.”

Ceidre tereddüt etti ama sonra cesur bir tavırla odaya girdi ve Rolfe onun kalçalarının salınışını izledi. Öyle yoğun bir zevk duyuyordu ki neredeyse canı yanıyordu. Ceidre küvetin ayakucunda durdu ve Rolfe’a köşeye sıkışmış bir ceylan gibi temkinli bir bakış attı. “Şimdi alabilirim.”

“Öyle mi dersin? Önce cezan...”

“Ceza mı?”

“Yalanlarının cezası.” Rolfe’un ses tonu hâlâ yumuşaktı.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Buraya gel.”

Ceidre’nin gözleri iri iri açıldı. Rolfe’un yüzüne baktı.

“Sırtımı yıkayacak kimse yok.”

Ceidre nefesini üfledi.

“Buraya gel, Ceidre.”

Ceidre yavaş yavaş ona yaklaştı, sonra ani bir çaresizlik patlamasıyla çabucak küvetin arkasına dolaşarak banyo kesesini suya soktu. “Kolyemi geri istiyorum,” diye uyardı, ıslak keseyle Rolfe’un sırtına tüy gibi hafifçe dokunurken.

Brenda Joyce

“Eğer yapabileceğinin en iyisi buysa, olmaz,” dedi Rolfe keyifle. Öne eğilerek kashı, geniş ve uzun sırtını omzundan beline kadar Ceidre’nın gözlerinin önüne serdi.

Ceidre önünde parıldayan muhteşem tene baktı. Rolfe’un sırtı kusursuzdu; göğsünde kalçasından göğüs ucuna kadar uzanan bir yara izi ile daha küçük yarım düzine kadar iz vardı. Elbette ki genç kadının kalbi deli gibi atmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve keseyi Rolfe’un ensesine sürdü.

Norman’ın, elinin altındaki bedeni kaskatı oldu. Ceidre kendi göğsünün de sıkıştığını hissetti. “İşini bitir,” dedi Rolfe.

“Peki, Lordum,” diye mırıldandı aksi aksi. “Ama bunu soylu Leydi Alice’in yapmasını istemediğinizden emin misiniz?” Bütün gücüyle Rolfe’un omzunu ovalamaya başladı.

Rolfe yüzünü buruşturdu ama Ceidre görmedi. “O burada değil,” dedi Rolfe sakince. “Sen buradasın.”

Ceidre daha sert ovaladı. Rolfe’un derisini etinden sıyırmaya çalışıyordu; adam kesinlikle bunu hak ediyordu!

“Ceidre...” diye uyardı Rolfe.

Ceidre nefes nefeseydi. Bir anda giysi yığınının arasındaki kese gözüne ilişti. Aniden ayağa fırladı, keseyi kaptı, kapıya doğru iki adım atmıştı ki Rolfe’un güçlü ve iri eli Ceidre’nın bileğini yakalayarak onu kendine çevirdi ve diğer kolunu bir kapan gibi genç kadının beline doladı. Ceidre, Rolfe’un ıslak ve çıplak bedenine sımsıkı yapışmış halde hareketsiz kaldı.

“Ateşle oynuyorsun, Ceidre.”

Ceidre, Norman’ın masmavi gözlerine baktı. Vücudunun ıslak sıcaklığını hissedebiliyordu. Kendi elbisesi hatta tuniği de ıslanmaya başlamıştı. Göğüsleri Norman’ın göğsüne o kadar sıkı yapışmıştı ki canı acıyordu. Ama Ceidre en çok da kalçasına dayanan, adamın sertleşmiş ve zonklayan erkekliğinin farkındaydı. Genç kadın geri

çekilmeye çalıştı ama Rolfe onu vücuduna daha sertçe bastırды ve Ceidre korkuyla inledi.

“Ateş,” dedi Rolfe, sertçe. “Şimdi, ceza.” Ve dudaklarını Ceidre’ninkilere bastırды.

Rolfe’un öpücüğü sert ve ateşliydi ama acıtmıyordu. Ceidre çaresizlikle inlerken karşı koymak için ellerini kaldırıp Norman’ın geniş ve kaslı göğsüne dayadı. Bu da bir hataydı. Şimdi yumuşak kıllarla kaplı ılık tenini hissetmişti. Rolfe hayvanı bir sesle hırladı. Dişleri Ceidre’ninkilere çarptı. Genç kadın bir iniltille geri çekilmeye çalıştı ama Rolfe onu tekrar yakalayıp kendine çekti.

“Hayır!”

“Ah, evet,” diye mırıldandı Rolfe, mavi gözlerindeki ışıltıyla zaten sersemlemiş halde olan Ceidre’yi daha da sersemleterek.

Bir an için ateşkes oldu; Ceidre elleriyle onu iterken göz gözeydiler. Ceidre öfke ve çaresizlikle, “Ya Alice?” diye isyan etti. “Müstakbel karın ne olacak?”

Rolfe’un yüz ifadesi zalim, hatta çirkindi. “Benim karım sen olmalısın.”

Ceidre itiraz etmek için ağzını açtı fakat sadece boğuk bir ses çıkarabildi. Rolfe avcuyla Ceidre’nin başını kavramış, dudaklarını dudaklarına bastırılmış, dilini ağzının derinliklerine sokmuştu. Bir eli genç kadının kalçasını kavradı ve kasıkların erkekliğine dayadı.

Rolfe hafifçe geri çekildi. “Hayır,” diye tekrarladı Ceidre zorlukla. Ama sesi zayıftı ve itirazı bir yalandı; bütün vücudu alev alev yanıyor, ıslak bir ateşle titriyor, ayakta zor duruyordu. Rolfe’un dudakları genç kadının boynuna kayarak öpmeye, dişlemeye, ısırılmaya başladı. Sonra başını eğdi ve elbisesinin üzerinden sertleşmiş göğüs ucunu ısırды.

Ceidre hafif bir çığlık atarken zayıf bir çabayla elleri adamın geniş omuzlarına tutundu. Ancak Rolfe aniden geri çekildi. Nefes nefese kalan Ceidre sersemlemiş halde titreyerek kendini toparlamaya çalıştı. Rolfe tuniğini kaptı, bariz şekilde sertleşmiş olan erkekliğini

Brenda Joyce

örtmeye çalışırken Ceidre'ya uyarıcı gözlerle baktı ve o anda Alice yanında içecek tepsi taşıyan bir hizmetkârı içeri girdi.

Alice eşikte donup kalarak bir Rolfe'a, bir Ceidre'ya baktı. Ceidre her şeyin belli olduğunu tahmin ediyordu; dudakları morarıp şişmiş, yüzü kızarmış, elbisesi ıslanmış, saç örgüsü bozulmuştu. *Ah, Aziz Edward!* Az önce olanların düşüncesi bir bıçak gibi benliğine saplandı ve genç kadın dehşete kapıldı.

"Teşekkür ederim, Leydim," dedi Rolfe sakince. Tuniği kolundan sarkıp erkekliğini gizlemeye devam ederken rahat bir tavırla ayağa kalktı. Diğer eliyle büyük şarap kadehini alıp içkiyi tek yudumda bitirirken kadeh de eliyle birlikte titriyordu.

Alice, Ceidre'ya nefretle baktı. Sonra, melek gibi masumane bir tavırla Rolfe'a döndü. "Bir tane daha ister misiniz, Lordum?"

"Hayır, bu yeterli."

"Banyonuz bitti mi?"

"Evet."

Alice bardağı hizmetkâra verdi, bir havlu aldı ve Rolfe'un omuzlarını kurulamaya başladı. Ceidre bu manzara karşısında midesinin bulandığını hissetti ve Rolfe'tan nefret etti. Almaya geldiği kesesini unutarak oradan kaçtı.

Rolfe arkasından seslenmedi.

10. BÖLÜM

Ceidre öfkeliydi.

Eteğini savurarak eğrelti otlarının arasından geçiyordu. Arada sırada kıpkırmızı bir yüzle duraksıyor, bir grup sarı çiçeği inceliyor, minik yeşil yapraklardan toplayıp sepetine koyuyordu. Sonra yine eteğini savurarak sert adımlarla yürümeye devam ediyordu. Kesesini geri alabilseydi, bu kadar yorgun ve açken şimdi bununla uğraşmayacaktı. İsteddiği tek şey döşeğine uzanmak ve rüyasız, derin bir uykuya dalmaktı.

Thor'u düşündü ve asık yüzle işine devam etti. Thor, Edwin'in en yaşlı av köpeğiydi; neredeyse Ceidre'yla yaşitti. Athelstan'm söylediğine göre önceki gün başka bir köpekle kavga edip ağır yaralanmıştı. Ceidre, Guy'a verdiği uyku karışımını, adamotu ve kediotuyla karıştırabilse köpeği sadece uyutmakla kalmaz, ağrılarını da dindirirdi. Şimdiyse hayvan çok acı çekiyor, bu Ceidre'yı tahammül edilmez ölçüde üzüyordu çünkü Thor sadece Ed'in köpeği değil, genç kadının da eski ve güvenilir oyun arkadaşıydı. Yeterince ot toplayamadığım düşünüyordu ve hava kararmaya başlamıştı bile. Kesesinde o ottan ne kadar çok olduğunu düşününce, gerçekten bir cadı olmayı dileyerek lanet okudu. Ah, o zaman o lanet olasıca Norman'a neler yapardı!

Cezaymış! Hah!

Neden adamın sapıkça şehvetini tatmin etmek gibi bir cezaya çarptırılmıştı ki? Olanları sadece hatırlamak bile öfke ve tiksintiyle kızarmasına yetiyordu. Üstelik bir de Alice'le evlenecekti. Bunu düşününce yüreği sıkıştı. Bu konuyu henüz düşünmemişti ama aldırma-
mazlık da edemezdi. Üzgündü fakat hiç şüphesiz tek nedeni en büyük düşmanını yuvasına sokmuş olmasıydı. Diğer yandan, Alice'in onu nasıl kuruladığını da unutamıyordu. Norman'm Alice'i, tıpkı kendisini öptüğü gibi öptüğünü hayal ediyordu. Tiksintisi öylesine yoğundu ki aklını başına toplamak için durmak zorunda kaldı.

Kıskanıyor falan değildi. Norman'dan ve onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu. O bir düşman, işgalci ve fetihçiydi. Ceidre'nın derin hayranlık ve sevgi duyduğu iki ağabeyinin tüm mallarına el koymuştu. Zalim ve soğuktu; Kesop'ta taş üstünde taş bırakmazken gözünü bile kırpmamıştı. Hayır, kıskanmıyordu... Ancak, ah, şu kaderin cülvesi yok muydu; nihayet karşısına ondan korkmayan ve onu derinden arzulayan bir erkek çıkmıştı ama o da nefretten başka bir duygu besleyemeyeceği bir Norman'dı!

Bu gece Alice'le mutlaka konuşmalıydı. Alice bu evliliği gerçekten istiyor olamazdı ve Ceidre onun kaçmasına yardım etmek için dağları yerinden oynatırdı; damadı zehirlemek zorunda kalsa bile.

Hayır. Daha önce hiçbir canlıya zarar vermemişti; ne bir insana ne de bir hayvana. Büyükannesini büyük bir dikkatle izleyerek edindiği güçlerini iyileştirmek yerine zarar vermek amacıyla kullanması için gerçekten çok ciddi bir durum olmasını gerektirirdi. Hayır, kesinlikle başka bir yolu olmalıydı.

Rolfe malikânenin tek salonunda, yanında Alice'le uzun masanın başında oturuyordu. Üzerinde sadece yünlü pantolon içliği, ayakkabıları, tuniği ve kınında duran kılıcı vardı. Masanın etrafına yerleşmiş olan adamları iştahla yiyor, oturacak yer bulamamış olanlarsa karnırlarını ayakta doyuruyordu. Guy sağ tarafında; Athelstan, Alice'in sol tara-

Brenda Joyce

fındaydı. Gelini minik beyaz eliyle Rolfe'un kocaman eline dokundu. "Lordum? Şarabı sevmediniz mi?"

Sakson birasından bıktığı halde şarap gerçekten berbattı. "İdare eder."

"Ama yemeğinizi yemiyorsunuz," diye ısrar etti Alice. "Sofra sizi memnun etmedi mi?"

"Etti etti," diye cevap verdi Rolfe düşünmeksizin. Oysa bu sorunun cevabını bilmiyordu; daha bir lokma bile yememişti. Yine salona bakındı. Neredeydi bu kadın?

Çizgiyi aşmak istememişti. Sadece o an çok sinirlenmişti; ashında hâlâ sinirliydi. Ceidre onu sadece canı istedi diye kandırmış olamazdı. Yine de, banyo yaptığı sırada odasına gelen oydu ve Rolfe da güdülerini dizginleyememişti. Üstelik Rolfe'u sabunlaması, verebileceği en hafif ceza sayılırdı. Ancak Ceidre deri keseyi kapığında, Rolfe mantığıyla değil, asker güdülerıyla tepki vermiş, onu yakalamıştı. Alice yanlarına dönmese, genç kadına oracıkta sahip olacaktı.

Ceidre'ya duyduğu arzu ve ihtiyacın kontrolden çıktığının farkındaydı. Üstelik onun kız kardeşiyle evleneceği için bunu devam ettiremeyeceğini de biliyordu. Birçok lord Alice'le evliyken Ceidre'yı da yatağa atmakta tereddüt etmezdi. Sonuçta, sadece Aelfgar'm gayrimeşru çocuğuydu. Ancak Rolfe bunu yapamazdı çünkü doğru bir şey olmadığını biliyordu. Daha önce durum farklıydı; onu herhangi bir köylü kadın sanmıştı ve tecavüz etmeye niyetlenmişti. Oysa şimdi baldızı olacaktı. Farklı türde bir erkek olmayı çok isterdi; o zaman birini karısı, diğerini metresi olarak alabilirdi. Ama bu Rolfe'un mizacına hiç uygun değildi.

Dolayısıyla, kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekecekti. Ve bunu başaracağına yemin etti.

Ama Ceidre neredeydi?

"Lordum, hoşunuza gidecek başka bir şey hazırlatayım mı?"

Alice'in yoğun ilgisi kısa süre içinde Rolfe'u sıkacaktı. Rolfe kadının ilgisinin nedenini de tahmin edebiliyordu; bir talibi çıkmışken

onu kaybetmekten çok korkuyor ve bir an önce evlenmek istiyordu. Rolfe onun durumunu gayet iyi anlıyordu; yakında kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar yaşlanacaktı. Havaşında olmasa da, Alice'i biraz rahatlatması gerekiyordu. Sonuçta o, müstakbel karısıydı. "Leydi Alice, yemek gayet güzel. Sadece biraz iştahsızım. Ablanız neden gelmedi?"

Alice gerildi. "Ceidre canının istediğini yapar; her zaman öyleydi. Genelde mutfakta hizmetkârlarla birlikte yer ki aslını isterseniz doğrusunu yapıyor. Bazen günler boyunca ortalıkta görünmez; cadılıkla uğraşmak için nereye gittiğini de Tanrı bilir."

Rolfe öfkeye kapıldı ve aniden ayağa fırladı. "Bana açıkça meydan mı okuyorsunuz?"

Alice korkuyla inleyerek eliyle ağzını kapadı. "Özür dilerim! Bu konuda konuşmamı yasakladığınızı unuttum! Ama gerçek bu!"

"Dilinizden kıskançlık akıyor ve bu son derece yersiz bir tavrı." "

Alice sırtını dikleştirdi. "Bir fahişenin piçini kıskanacak değilim."

"Gidin buradan," dedi Rolfe. "Canımı sıktınız."

Öfkeden bembeyaz kesilen Alice üst kata kaçtı. Rolfe, Athelstan'a döndü. "Ablasından neden bu kadar nefret ediyor?" Sesi sadece en yakınmdakilerin duyabileceği kadar kısıktı.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, Lordum," dedi Athelstan. "Nedeni elbette ki kıskançlık."

"Bu kadar artıniyetli olmasa, kendisi de oldukça hoş bir kadın."

"Bu onun değil, annesinin hatası."

"Anlat lütfen." Rolfe tekrar yerine oturdu.

"Aelfgar ilk karısını, Leydi Maude'u çok sevdi. Kendisine iki oğul verdiğiğinde ona daha da taptı. Ancak karısı erken köktü ve yıllarca Lorduna karılık yapamadı."

Rolfe omuz silkti. "Bu alışılmadık bir durum değil."

"Ama Aelfgar onu gerçekten seviyordu. Başkalarına asla yönelmedi."

Rolfe şüpheli bir tavırla güldü. "Öyle mi? Ceidre onun çocuğu değil mi yani?"

Brenda, Jeyce

“Sonuçta o da insandı... Yıllar sonra, nihayet güzel bir sütçü kadın olan Annie’ye, Ceidre’nın annesine yaklaştı. Maude ölüyordu. Aelfgar umutsuzdu. Oysa Annie güzeldi, tasasız ve neşeliydi. Maude öldü ve Annie ona Ceidre’yi verdi. Ceidre’nın güzelliği ve kahkahaları annesininkini bile gölgede bırakıyordu. Aelfgar minik bebeğe tapıyordu. Annie’ye en efendi köylüsü olan kâhyasıyla evlenmesini önerdi ama Annie Aelfgar’ı sevdiği için reddetti. Böylece Annie burada, mutfakta kaldı ve Ceidre ayakaltında büyüdü. Mutfakta, salonda, ahırlarda, ormanda dolaşıyordu. Onun Lord’un kızı olduğunu herkes biliyordu elbette ama tam anlamıyla soylu olmadığından, istediğini yapma özgürlüğüne sahipti. Babası onu seviyor, ağabeyleri ona tapıyordu ve Aelfgar, Alice’in annesi Leydi Jane’le evlenmeseydi her şey yolunda gidecekti.”

“Öyle mi?”

“Annie sıradan bir serfti ve Aelfgar ona âşık olmaya başladığını anladığında bu durumu düzeltmeye karar verdi. Jane ona kuzey sınırlarında küçük bir malikâne kazandırdı. Ceidre’nın doğumundan sadece bir yıl sonraydı. Ne var ki Jane, Annie’nin tam tersiydi; karanlık, soğuk, kindar biriydi ve kocasının başka bir kadını sevdiğini öğrenince çok öfkelenmişti. Aelfgar sonunda yine Annie’ye sığındı ve kendisine Alice’i veren Jane’e saygılı davranmayı sürdürse de asla geri dönmedi. Ancak Jane onun metresinden haberdardı ve hem Annie’den hem de kızından ölesiye nefret ediyordu. Alice de bu zehirli nefretle büyüdü; daha konuşmayı sökmeyen, bu nefreti hissedebildiği günden itibaren ablasına kin gütmeyi öğrendi.”

“Başka kadınlar olmadı mı?”

“Aelfgar sıradışı bir adamdı; tek bir iyi kadın onun için yeterliydi. Maude öldükten sonra sadece Annie oldu ve Ceidre onun tek gayrimeşru çocuğuydu.”

“Leydi Alice, Ceidre’nın Aelfgar’ın sayısız piçinden biri olduğuna beni inandırmaya çalıştı.”

“Belki buna kendisi de inanıyordu; belki de inanmıyordu.”

“Yaşının bilgeliğini taşıyorsun, Sakson.”

“Sizse yaşınızın ötesinde bir olgunluk taşıyorsunuz, Norman.”

Rolfe kendini tutamayarak hafifçe gülümsedi ve Athelstan’ın da gülümsediğini gördü. “Ceidre’nun günler boyunca ortadan kaybolduğu doğru mu?” Bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı; onun adı anılınca vücudunun böylesine gerilmesinden hoşlanmadığı gibi.

“Ender bir durumdur.” Athelstan, Rolfe’a baktı. “Baldızınızla ilgili çok soru sordunuz, Lordum.”

Rolfe adamın gözlerinin içine baktı. “Çok güzel bir kadın; üstelik müstakbel karımm o olduğunu sanmıştım. Şartlar düşünülürse, bu gayet normal.”

“Gözünden korkmadınız mı?”

Rolfe keyifsizce güldü. “Sen de mi onun bir cadı olduğunu düşünüyorsun?”

“Ah, bir cadı olduğu kesin,” dedi Athelstan ciddiyetle. “Bunu babası bile biliyordu. Ama iyi yürekli bir cadıdır.”

“O sadece etten kemikten, bir erkek için yaratılmış bir kadın.” Ve düşüncelerine hâkim olmadı: *Benim kadını; benim için yaratılmış.* Ancak bu fikirden hoşlanmadı ve yüzü asıldı.

“Elbette, Lordum. Ancak bu gece gerçekten cadılıkla uğraşıyor.”

“Tanrı aşkına, ne demek istiyorsun sen be adam?” Rolfe’un sesi kükrer gibi çıkmış, aynı anda masaya neredeyse ahşabı çatlatacak kadar sert vurmuştu.

“Thor için özel bir ot toplamaya, tarlaya gitti.”

“Açıkla, ihtiyar.”

Athelstan ona durumu anlattı ve Rolfe hem hayrete hem de öfkeye kapıldı. “Gece tek başına dışarı çıkıyor, hem de yaşlı bir köpeği iyileştirecek otlar toplamak için, öyle mi?” Ayağa fırlayarak adamlarına kalkmalarını emretti. “Bu budalalığa hemen son vereceğiz!”

11. BÖLÜM

Alice'in yüzü öfkeden bir maske gibiydi. Sinirlendiğinde, olduğundan daha yaşlı ve çirkin görünüyordu. Lordunun ve adamlarının meşalelerle dışarı çıktıklarını duydu; dev gibi aygırlarının nalları gökgürültüsünü andırıyordu. Ceidre'yı bulmaya gidiyorlardı.

Bu imkânsızdı ama doğruydı; nişanlısı, ablasını arzuluyordu. Ceidre ona büyü yapmıştı; Alice bundan emindi. Yoksa diğer erkeklerin hiçbiri buna cesaret edemezken Rolfe ona neden o gözle baskındı ki? Yoksa kendisi de etten kemikten değil de, şeytan tarafından yaratılmış doğaüstü bir varlık mıydı? Alice ürperdi.

Hayır, etten kemikten bir adamdı. Sert, kaslı, savaşlardan kalma yara izleriyle dolu vücudunu görmüştü. Çok çirkindi. Her nedense Ceidre'nın gözünden korkmuyordu, dolayısıyla onun doğaüstü güzelliğine kapılabılmıştı.

Alice ablasından o kadar nefret ediyordu ki bu nefreti onu ne-redeyse boğuyordu.

Alice ablasından hiç korkmamıştı; asla. Nefreti buna alan tanımayacak kadar yoğundu. Ve zaman geçtikçe cesareti artmıştı çünkü Ceidre ona hiç büyü yapmamıştı çünkü kardeşiler ve böyle bir hareket babalarını deliye döndürürdü. Belki de Ceidre'nın güçleri Alice'in üzerinde etkili olmuyordu. Bu fikir Alice'i çok memnun ediyordu.

Şimdiyse Rolfe onu aramak için gece karanlığında dışarı çıkıyordu. Alice, Ceidre'yi öldürebilmeyi çok istiyordu. Rolfe da babası gibi ondan korkmuyordu, bu nedenle de ablasının sıradışı teninden, güzelliğinden, biçimli vücudundan etkileniyordu. Babasını düşününce Alice'in midesi bulandı. Ceidre'yi ve o kaltak Annie'yi öylesine açıkça sevmesi; evlendiklerinden beri annesine veya kendisine bir gülümsemeyi bile çok görmesi... Ağabeyleri de her zaman Ceidre'yi daha çok sevmişlerdi; gözünü umursamadan, onun gülümsemesine ve kahkahalarına hayran olarak. Alice'in hayatında önem taşıyan herkes daima Ceidre'yi ona tercih etmişti. Sadece önem taşımayanlar Ceidre'yi umursamamıştı; şu sivilceli aptal nişanlısı Bill gibi. Alice, Rolfe'u bir kez olsun ablasından dehşetle uzaklaşırken görmeyi diledi. Bu tikslenme tepkisinin Ceidre'yi ne kadar üzdüğünü biliyordu.

Alice, son izdivaç şansını Ceidre'nin mahvetmesine izin vermeye yemin etti.

Ve zihninde bir plan biçimlenmeye başladı.

Aradan en az bir saat geçmişti; ay yükselmişti. Sapsarı dolunay kadife gibi simsiyah gökyüzünde ışıldıyordu. Rolfe dizginleri çekerek sessizliği dinledi. Hiç ses yoktu; cırcır böceklerinin, baykuşların, hatta rüzgârın sesi bile duyulmuyordu. Üzengilerin üzerinde ayağa kalktı. Yakındaki bir tepede, vadide ve karşıdaki diğer bir tepede, araziye tarayan adamlarının taşıdığı meşalelerin titrek ışıklarını görebiliyordu. Vücudu yay gibi gerilmişti. Bu kadın bir daha asla bu kadar uzaklaşamayacaktı! "Ceidre! Ceidre!"

Karşılık gelmedi. Artık gerçekten endişeleniyordu. Genç kadının başına korkunç bir şey gelmiş; kurtlara yem olmuş ya da haydutların eline düşmüş olabilirdi. O sırada bir ses duydu ve hızla döndü. Yaklaşan ışığı görünce hayal kırıklığına uğradı; gelen, adamlarından biriydi. Ancak adam, "Lordum! Onu buldum! Buldum onu!" dediğinde yüreği hopladı.

Brenda Sıyee

Yüz ifadesi değişti ve endişesi yok olurken dudakları acımasız bir çizgiye dönüştü. Beltain'i karşılamak için atını mahmuzladı. "Aferin sana," dedi kısık sesle.

"İndir beni, seni hödük!" dedi Ceidre sıktığı dişlerinin arasından. Beltain'in kuaçında çırpınıp duruyordu.

"Onu ne yapayım Lordum?" diye sordu Beltain.

Rolfe'un parmakları genç kadını bir daha oturamayacak hale getirene kadar pataklama isteğiyle karıncalanıyordu. "İndir onu."

Beltain genç kadını bıraktı ve Ceidre nefes nefese yere kaydı. "Neler oluyor?"

Rolfe uzandı ve Ceidre'yi eyerinin üzerine çekerek önüne oturttu. "Sabrımı sınama," diye uyardı ve sesindeki ölümcül tonu duyunca genç kadın itiraz etmeyi bıraktı. Rolfe'un kuaçına yanlamasına oturdu ve hiç kıpırdamadan durdu. "Diğerlerine işaret verin," dedi Rolfe ve atını Aelfgar'a doğru mahmuzladı.

Ceidre sepetini sımsıkı tutuyordu. Rolfe'un güçlü varlığı karşısında öfkesi yatışmıştı. Ancak kalbi gerginlik ve endişeyle atıyordu. Rolfe çok ama çok kızgındı ve genç kadın buna anlam veremiyordu. Neden adamlarıyla birlikte onu arıyordu ki? Ceidre'nın ne yaptığı onu hiç ilgilendirmezdi. Olanları anlamıyordu; hem de hiç. Üstelik Rolfe'un ona kendi malı gibi davranmasından hiç hoşlanmamıştı ancak bu Norman'm, yeni Lordu olduğu düşünülürse genç kadın onun malı sayılırdı.

Rolfe tek kelime etmeden atını dörtnala sürüyordu. Malikâneye ulaştıklarında dizginleri çekerek atın sırtından atladı ve Ceidre'yi da kaba bir hareketle yanına çekti. Aygırını uşaklardan birine verirken Ceidre'nın dirseğini acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Genç kadını salona doğru sürükledi.

Alice başını nakış içinden kaldırıp onlara baktı. Mary adında, tumbul bir kadın olan hizmetkârıyla birlikte oturuyordu. Adamlardan

Şönelen

bazıları çoktan geri dönmüştü ve bira içerek barbut oynuyorlardı. Alice ablasına ve müstakbel kocasına dik dik baktı ama sessizliğini korudu.

“Herkes çıksın!” dedi Rolfe, Ceidre’yi bırakırken. Ceidre bir adım attı. “Sen değil,” dedi.

Ceidre donup kaldı.

“Sen kalıyorsun.”

Ceidre dönüp ona baktı. Rolfe gözlerinde tehlike pırıltılarıyla ona bakıyordu. Herkes odadan çıktı.

Ceidre sığılaşan nefeslerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Daha önce hiç kimse onu korkutamamıştı ve bu adam, bir düşman, bir Norman, Aelfgar’ın işgalcisi de bunu yapamayacaktı. Bu bir yiğitlik savaşıydı ve Ceidre kazandı. Cesurca, “Bana bir ceza daha mı vereceksiniz, Lordum?” diye sordu ve ellerini iki yana açtı. “Belki beni tam burada, yerde cezalandırmayı tercih edersiniz? Sonuçta emriniz üzerine yalnızız.”

Rolfe’un burun delikleri genişledi. “İyi niyetimi zorlama.”

“İyi niyet mi?”

“Köyden veya malikânedan ayrılma iznin kaldırıldı,” dedi Rolfe delici gözlerle bakarak.

Ceidre nefesini tuttu.

“Anladın mı?”

“Bunu yapamazsın!”

“Yapabilirim ve yapıyorum! Buranın Lordu benim ve kuralları ben koyarım. Benden izin isteyebilirsin, havamdaysam gitmene izin verebilirim. Ancak bir daha gece vakti ormanda, tepelerde dolaşmayacaksın!”

“Hâlâ kırgınsın...” diye bağırdı Ceidre korkuyla. “Kimliğim konusunda yalan söylediğim için hâlâ kırgınsın!”

“Ah, evet,” dedi Rolfe kısık sesle. “Hâlâ çok ama çok kırgınım. Gazabımdan bu kadar kolay kurtulabildiğin için çok şanslısın, Ceidre.”

Brenda Joyce

dre!" Rolfe ona ilk kez adıyla sesleniyordu ve kelime dudaklarından bal gibi akmişti.

Ceidre onun ses tonundan hoşlanmamıştı. "Kolay mı kurtuldum?" Boğazı tıkanı. "Bu zulmün hafif olduğunu hiç sanmıyorum."

"Zulüm mü?" Rolfe'un ses tonu ciddi. "Sana zulmetmiyorum, Ceidre."

"Öyle mi? O halde davranışların için daha iyi bir tanımın var mı?"

"Lordun olarak uygun gördüğümde seni cezalandırabilirim."

"Sen otlarımı çalmasaydın, bu akşam dışarı çıkmak zorunda kalmazdım!"

"Sen adamımı zehirlemeseydin, kesene el koymak zorunda kalmazdım."

"Tutsak edilmeseydin, Guy'a o içkiyi vermezdim!"

"Gerçek bir hanımefendi olsaydın, Guy'ın senin başında nöbet tutması gerekmezdi."

Ceidre bu lafın soyuyla mı, yoksa gözüyle mi ilgili olduğunu kestiremeyerek ürperdi. "Bana piç mi, yoksa cadı mı demeye getiriyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"İkisi de değil," dedi Rolfe, hızlıca Ceidre'nin yanına gidip onu omuzlarından sarsarak. "Ben lakaplar takmaya ihtiyaç duymayan bir adamım. Beni yanlış anlıyorsun; senin doğandan söz ediyorum. Can sıkıcı, silik bir hanım değil, bir savaş kadar ateşli ve öngörülemez olduğunu söylüyorum. Ve bir o kadar da heyecan verici."

Ceidre bu sözler karşısında hazırlıksız yakalanmış ve donakalmıştı. *Ateşli... öngörülemez... heyecan verici.* Rolfe'un cüretkâr bakışları altında kıpırdayamıyordu. Norman genç kadını bıraktı ve Ceidre onun dokunuşunun eksikliğini hissetti. Rolfe onun dudaklarına gözlerini ayırmadan, iştahla ve özlemle baktı, sonra aniden arkasını döndü ve Ceidre'yi şaşkınlık içinde tek başına bırakarak hızlı adımlarla merdivenlerden üst kata çıktı. Ceidre hiçkırı hiçkırı ağlamak istiyordu.

12. BÖLÜM

“Uyan.”

Ceidre, Alice’le yaklaşan düğünü konuşmak için yukarı çıkamadan uyuyakalmıştı. İhtiyaç duyduğu gibi rüyasız, derin bir uykuydu.

“Uyan!”

Alice acımasızca saçlarını çekiştirince Ceidre acıyla uyandı. Hafifçe inleyerek dirseğinin üzerinde doğruldu. Salondaki bir döşekte diğerleri gibi uyuyakalmıştı. “Ne? Alice, neler oluyor?”

“Kalk,” diye tısladı Alice. “Seninle konuşacağız; sen ve ben.”

Gecenin bir yarısıydı. Norman’ın ve Aelfgar’ın adamlarının horultuları her yerde yankılanıyordu. Ceidre ayağa kalktı ve uzun tuniğini örtmek için pelerinine uzandı. “Sabahı bekleyemez miydi?”

Alice onun elinden tutarak sürükledi ve dışarı çıkıp mutfağa yaklaştılar. Ay ışığı etrafı görmelerine ancak yetiyordu ve Ceidre uyku sersemliğini üzerinden atarken Alice’in öfkeli olduğunu fark etti.

“Seni uyarıyorum, Ceidre. Onunla evleneceğim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok!”

Ceidre kardeşine boş boş baktı.

“Kaltaklık numaralarım kendine saklayacak ve ondan uzak duracaksın,” diye fısıldadı Alice. “Anladın mı?”

“Onunla evlenmeyi gerçekten istiyor olamazsın!”

Gönülçelen

“İstiyorum! O benim! Babamızın senin annenle yaptığı gibi o da seninle gönül eğlendirebilir ama seni asla karısı olarak almayacak!”

Bu incitmişti. İncitmemeliydi fakat gerçektir ve bu nedenle verdiği acı daha da derindi. “Ben ondan nefret ediyorum,” dedi Ceidre. “O bir katil, bir düşman, bir Norman. Ağabeylerimizin topraklarını çalıyor. Senin yerinde olsaydım veya beni isteseydi bile onunla evlenmezdim.”

“Güzel.”

“Alice, sen aklını mı kaçırdın? Onunla evlenmeyi nasıl düşünebilirsin? Düşmanla; Edwin’in servetine ve unvanına el koyan adamla?”

“William, kral oldu,” dedi Alice. “Ve umurumda da değil. Edwin’in kont olup olmaması da umurumda değil. Sonuçta böylesi daha iyi; Norman, Aelfgar Kontu olacak ve ben de onun leydisi olacağım.” Alice muzaffer bir tavırla gülümsedi.

“Sana yardım ederim,” dedi Ceidre. “Kaçmana... Birlikte gidebiliriz; Edwin’i bulabiliriz. O bizi Norman’dan korur!”

“Hayır! Dediklerimi duymadın mı? Onunla evleneceğim; memnuniyetle! Ama sen... sen ondan uzak duracaksın. Doğaüstü ve lanetli cadı güzelliğini onun gözüne sokuyorsun, o da damızlık bir aygır gibi azıyor. Onu büyüleyip yatağına çekmene izin vermeyeceğim. Babamızın anneni aldığı gibi seni metres olarak almasına izin vermeyeceğim. Ciddiyim, Ceidre. Seni uyarıyorum!”

“Ben asla onun metresi olmam,” diye çıkıştı Ceidre.

“İyi.” Alice dimdik duruyordu. “Şimdi, diğer konu... Buradaki yerin.”

“Ne?”

“Aelfgar’ın Leydisi artık benim. Senin hal ve tavırından da bıktım. Babamız öldü, ağabeylerimiz gitti, birçok adam kaybettik ve artık senin de hak ettiğini alma zamanı geldi.”

“Neden söz ediyorsun sen?”

Brenda Joyce

“Şafakta mutfakta işe başlayacaksın,” diye emretti Alice. “Jess’in yerine aşçı yamağı olacaksın. Ve Ceidre, yemeklerini de diğer serflerle birlikte yiyeceksin.”

Ceidre afalladı. Geçen yıl dul Jane tekrar evlendiğinden beri Alice, Aelfgar Leydisi’ydi. Ancak ona asla böyle bir emir vermemiştir. Daha önce buna cüret bile edemezdi; Edwin buna asla göz yummazdı. Yine de bunu yapma yetkisi vardı. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Burada kimsenin aylak aylak dolaşmayacağı konusunda Norman da hemfikir.”

Ceidre bembeyaz oldu. “Bunu o da mı kabul etti?”

“Evet, elbette. Sen onun serflerinden birisin, Ceidre. Tıpkı diğerleri gibi.”

“Ben özgür bir kadımm,” dedi Ceidre, “bunu sen de biliyorsun. Babamın bana ve anneme özgürlüğümü verdiğini gayet iyi biliyorsun.”

Alice sırttı. “Kantlayabilir misin?”

“Herkes biliyor.”

“Belgelerin var mı?”

“Asla olmadı ki.”

“O zaman kanıtlayamazsın.”

Ceidre, Alice’in bu kadar kötü niyetli olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. “Herkes biliyor!”

“Kim İncil üzerine yemin edecek ya da mahkemede tanık olacak? Sen mi? Cadı büyükannen mi? Köylüler mi? Athelstan mı? Sen piçin tekisin, Ceidre, o kadar. Lordumuz kimin sözüne inanır; senin gibi bir hizmetkârın mı, yoksa benim mi?”

“Ağabeylerimiz gerçeği biliyor!”

“Öyle mi? Ama Ceidre... onlar burada değil ki!”

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Benim ne yaptığım önemli değil. Serf ol ya da olma, burada yaşıyorsun ve Aelfgar senin efendin. Gidersen, kaçak bir serf olarak seni yakalatırım. Kalırsan, emirlerime uyacaksın. Anlaşıldı mı?”

“İstiyorum! O benim! Babamızın senin annenle yaptığı gibi o da seninle gönül eğlendirebilir ama seni asla karısı olarak almayacak!”

Bu incitmişti. İncitmemeliydi fakat gerçektir ve bu nedenle verdiği acı daha da derindi. “Ben ondan nefret ediyorum,” dedi Ceidre. “O bir katil, bir düşman, bir Norman. Ağabeylerimizin topraklarını çalıyor. Senin yerinde olsaydım veya beni isteseydi bile onunla evlenmezdim.”

“Güzel.”

“Alice, sen aklını mı kaçırdın? Onunla evlenmeyi nasıl düşünebilirsin? Düşmanla; Edwin’in servetine ve unvanına el koyan adamla?”

“William, kral oldu,” dedi Alice. “Ve umurumda da değil. Edwin’in kont olup olmaması da umurumda değil. Sonuçta böylesi daha iyi; Norman, Aelfgar Kontu olacak ve ben de onun leydisi olacağım.” Alice muzaffer bir tavırla gülümsedi.

“Sana yardım ederim,” dedi Ceidre. “Kaçmana... Birlikte gidebiliriz; Edwin’i bulabiliriz. O bizi Norman’dan korur!”

“Hayır! Dediklerimi duymadın mı? Onunla evleneceğim; memnuniyetle! Ama sen... sen ondan uzak duracaksın. Doğüstü ve lanetli cadı güzelliğini onun gözüne sokuyorsun, o da damızlık bir aygır gibi azıyor. Onu büyüleyip yatağına çekmene izin vermeyeceğim. Babamızın anneni aldığı gibi seni metres olarak almasına izin vermeyeceğim. Ciddiyim, Ceidre. Seni uyarıyorum!”

“Ben asla onun metresi olmam,” diye çıktı Ceidre.

“İyi.” Alice dimdik duruyordu. “Şimdi, diğer konu... Buradaki yerin.”

“Ne?”

“Aelfgar’m Leydisi artık benim. Senin hal ve tavrından da bıktım. Babamız öldü, ağabeylerimiz gitti, birçok adam kaybettik ve artık senin de hak ettiğini alma zamanı geldi.”

“Neden söz ediyorsun sen?”

Brenda Joyce

“Şafakta mutfakta işe başlayacaksın,” diye emretti Alice. “Jess’in yerine aşçı yamağı olacaksın. Ve Ceidre, yemeklerini de diğer serflerle birlikte yiyeceksin.”

Ceidre afalladı. Geçen yıl dul Jane tekrar evlendiğinden beri Alice, Aelfgar Leydisi’ydi. Ancak ona asla böyle bir emir vermemişti. Daha önce buna cüret bile edemezdi; Edwin buna asla göz yummazdı. Yine de bunu yapma yetkisi vardı. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Burada kimsenin aylak aylak dolaşmayacağı konusunda Norman da hemfikir.”

Ceidre bembeyaz oldu. “Bunu o da mı kabul etti?”

“Evet, elbette. Sen onun serflerinden birisin, Ceidre. Tıpkı diğerleri gibi.”

“Ben özgür bir kadımm,” dedi Ceidre, “bunu sen de biliyorsun. Babamın bana ve anneme özgürlüğümüzü verdiğini gayet iyi biliyorsun.”

Alice sırttı. “Kanıtlayabilir misin?”

“Herkes biliyor.”

“Belgelerin var mı?”

“Asla olmadı ki.”

“O zaman kanıtlayamazsın.”

Ceidre, Alice’in bu kadar kötü niyetli olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. “Herkes biliyor!”

“Kim İncil üzerine yemin edecek ya da mahkemede tanık olacak? Sen mi? Cadı büyükannen mi? Köylüler mi? Athelstan mı? Sen piçin tekisin, Ceidre, o kadar. Lordumuz kimin sözüne inanır; senin gibi bir hizmetkârın mı, yoksa benim mi?”

“Ağabeylerimiz gerçeği biliyor!”

“Öyle mi? Ama Ceidre... onlar burada değiller ki!”

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Benim ne yaptığım önemli değil. Serf ol ya da olma, burada yaşıyorsun ve Aelfgar senin efendin. Gidersen, kaçak bir serf olarak seni yakalatırım. Kalırsan, emirlerime uyacaksın. Anlaşıldı mı?”

Gönlüselen

Alice ablasının asla oradan ayrılmayacağını, bunun doğasına aykırı olduğunu biliyordu. Alice, Norman'ı Ceidre'nun bir serf olduğuna mı ikna etmişti? Ceidre iyice afallamıştı. "Çok iyi anlaşıldı, Alice."

"Güzel." Alice gülümsedi.

Bir gruba yeni duvar için ağaç kesme görevi verilmiş, diğer bir grup da kaleyi saracak derin bir hendek kazmakla görevlendirilmişti. Rolfe'un kaleyi üzerine inşa edeceği doğal bir tümsek vardı ve bu onu çok memnun etmişti. Ne yazık ki avluya yer açmak için köyün dümdüz edilmesi gerekiyordu fakat tekrar inşa edildiğinde, avlunun güney duvarının arkasında çok daha kolay savunulur bir pozisyonda olacaktı. Bütün işlerin doğru şekilde ilerlediğinden emin olduktan sonra, Rolfe da zırhını çıkarıp hendeği kazanlara katıldı. Güçlü kaslarını bedeninden ter akana kadar kullanmaktan hoşlanıyordu.

Köylüler de işe alınmış, bu mevsimde her zaman yaptıkları ot biçme işi, kalenin inşaatının tamamlanmasına kadar ertelenmişti. Öğle vakti yemek arası verildiğinde köylüler inşaat sahasında ekmek, peynir ve birayla karınlarını doyurmaya girişti. Rolfe da adamlarını toplayarak koyun eti yemek için salona döndü. Norman dışarıda çabucak yıkamıp temizlendikten sonra Alice'in yanındaki yerini aldı. Gözleri hemen Ceidre'yi aramaya başladı ama genç kadın ortalıkta görünmüyordu ve bu Rolfe'un canını sıkıyordu.

"Ablan neden bize katılmıyor?"

Alice tatlı tatlı gülümsedi. "Mutfağın yönetimini üstlendi, Lordum. Gördüğünüz gibi, soframız şimdiden daha iyi."

Rolfe bunu fark etmemişti fakat Ceidre'nin önceki gece verdiği emre karşı gelmemesi onu memnun etti ve yemeğine başladı.

Yangın riskinden dolayı mutfak malikânenin arkasındaki ayrı bir binadaydı. Ceidre'nin içinde ayakta durabileceği kadar devasa taş ocaklardan muazzam bir sıcaklık yaylıyordu çünkü gece gündüz ateşleri

Brenda Joyce

sürekli canlı tutuluyordu. Bütün etler burada pişiriliyor, çırılçıplak ve ter içindeki genç bir serf tarafından elle çevriliyordu. Yahniler de buradaki dev kazanlarda pişiriliyordu. Bitişğinde fırınlar vardı ve genellikle ekmeğin yapımı için kullanılıyorlardı ama aynı zamanda pasta, kümes hayvanı ve sülün pişirildiği de oluyordu. Aynı ve küçük bir bölümde yağ yapılan kiler ile içeceklerin hazırlandığı birahane vardı. Hiç pencere yoktu; sadece tek bir açık kapı vardı ve duman çatıdaki bir delikten dışarı çıkıyordu.

Sıcak yüzünden herkes tuniğiyle, saçlarını toplamış halde ve yalnızca çalışıyordu. Ceidre da istisna değildi. Fırınlardan birine bir somun hamur daha atarken ateş, ter damlalarıyla parıldayan kızarmış yüzünü kavuruyordu. Genç kadın, halini umursamayacak kadar küçük olan Teddy gibi çırılçıplak dolaşabilmeyi diliyordu. Mevsime göre en ince yünden yapılmış olan tuniği, omuzlarından ayak bileklerine kadar ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Sıcak dışında bir de kocaman ve yoğun bulutlar halinde üstlerine çöken duman sorunu vardı. Ceidre o sabah belki yüzüncü kez öksürük krizine tutuldu.

Keşke yağmur yağsaydı.

Aniden bardaktan boşanırcasına yağmurun indiğini hayal etti. Hemen dışarı koşup sırlıklam islanabilse kendini cennette sayardı.

Artık Alice'e kızgın değildi. Kardeşini suçlayamayacağına karar vermişti. Alice kendini tehdit altında hissediyordu ve Ceidre bunu anlayabiliyordu. Norman'ın kendisini gerçekten arzuladığını biliyordu. Genç kadın buna hâlâ inanmıyordu ve içinde korkuyla karışık tanımlanamaz bir duygu daha vardı. Bu, tanımlamayı reddettiği güçlü bir duyguydu. Ancak Norman'ı baştan çıkarmak bir yana, onu kesinlikle istemediğini ve onu kabul etmeyeceğini söylediğinde, Alice'in, ablasına inanması gerekirdi. Alice'in kendisini serf pozisyonuna sokmasına kızmıştı ama Alice onun kardeşiydi ve Ceidre kardeşini bağışlamıştı.

Norman ise başka bir konuydu.

Günülçelen

Onun altın sarısı bir pagan ilahını andıran görüntüsünü kafasından atamıyordu. Norman onu iğrendiriyordu; onu öfkeye boğuyordu. Ceidre'yi malikâneye ve köye hapsedmiş olması, genç kadını çileden çıkarıyordu. Kesinlikle itaat etmeyecekti. Gerçekte özgür bir insanken ve canının istediğini yapma hakkına sahipken, ondan izin alacak değildi! Bunun karşılığında Norman onu dövme seçerse de tek bir gözyaşı bile dökmeden, gıkını çıkarmadan dayanacaktı. Norman onun efendisi değildi ve asla da olmayacaktı. Asla Aelfgar Kontu olamayacağı gibi...

Ceidre, adamın onun mutfakta görevlendirilmesini, kimliğini gizlemesinin cezası olarak kabul ettiğini biliyordu. Bu onun verdiği cezaydı, dolayısıyla Ceidre mutfakta Tildie, Teddy ve diğerleriyle birlikte üzerine düşeni sonuna kadar yapacaktı. Başını dimdik tutarak, hiç şikâyet etmeden ve bütün gücüyle çalışmasının en önemli nedeni buydu. Herkesten daha çok çalışıyordu. Sonuçta, hiçbirinden daha üstün değildi. Mesela Teddy onun kuzeniydi. Annesi de Ceidre doğduktan sonra hastalanana kadar burada yönetici olarak çalışmıştı.

Evet, Ceidre herkesten çok çalışacaktı. Norman ona boyun eğdirebileceğini, af diletteceğini sanıyorsa yanlıyordu. Ceidre ona herhangi bir şey için yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Norman'a onun kadar amansız olduğunu kanıtlayacaktı; bir düşman kadar amansız olduğunu.

13. BÖLÜM

Çok sıcaktı.

Ceidre başının döndüğünü hissederek duraksadı. Mutfak loş ve dumanaltıydı; üstelik ortalık daha da kararmıştı. Soyulmuş patatesle dolu kâseyi ocağa götürürken bayılmamak için kendini zor tutuyordu.

“Kıpırda,” diye bağırdı Tildie. “Şimdi aylıklık yapmanın sırası değil, kızım! Lord köyden dönüyor!”

Kâse aniden elinden yere düşerek parçalandı ve patatesler toprakta yuvarlanıp her yöne saçıldı.

“Seni aptal!” diye tısladı Tildie. “Seni koca aptal! Şimdi böreğe ne koyacağız?”

Ceidre görüşünü geri kazanıp karşısında duran kadına odaklanırken, Tildie elinin tersiyle genç kadının yanağına sert bir tokat indirdi. Ceidre afallayarak geri çekildi. Ondan daha fazla afallamış olan Tildie, ne yaptığını anladığında gözleri iri iri açıldı ve eliyle ağzını kapadı. İki kadın dumanın ortasında birbirlerine baktılar. Tildie'nin beşinci hamileliğinden dolayı iyice şişmiş olan göğsü, karnının üzerinde hızla kalkıp iniyordu.

“Sorun yok,” dedi Ceidre ama yüzü acıyordu. “Bunu yapmak istemediğini biliyorum.”

Tildie geri adım atarken gözleri yaşlarla doldu. “İstemedim!” Ağlamaya başladı. “Ah, Ceidre, patatesleri nasıl düşürürsün? Ne yapacağız şimdi? Belki de hepimizi kırbaçlayacak ve bebeğimi kaybedeceğim!”

Ceidre, hıçkırıklara boğulan kadının omuzlarına sarıldı. “Şişş, Tildie, sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum.”

Ceidre, Tildie'nin duygusallığının sıradışı olmadığını biliyordu. Mutfakta çalıştığı son birkaç günde serflerin yeni efendilerinden korktuğunu anlamıştı. Norman dev gibiydi, hiç gülümsemiyordu ve gözleri çok soğuk bakıyordu. Amansız Rolfe'la ilgili hikâyeleri hepsi duymuştu. O, Alçak William'ın en gözde kumandanıydı. Acımasızdı. Adamları Hastings'de yüz Sakson okçuyu ormana kaçmalarına fırsat vermeden katletmişti. Karşılığında Sussex'teki Bramber'la ödüllendirilmişti. Bir isyanı daha başlamadan bastırması, liderlerini herkesin gözü önünde asmıştı. Geçenlerde nihayet Sakson asileri püskürttükten sonra York'u ateşe vermiş, her kulübeyi, her dükkânı, her ağacı ve her bahçeyi yakıp kül etmişti. Aelfgar'a gelirken Kesop'a da aynıını yapmış, mısır tarlalarını bile bağışlamamıştı. Yeni lordları ve efendileri böyle bir adamdı.

“Fazladan ekmek pişiririz, bu yeterli olacaktır,” dedi Ceidre kararlılıkla. “Şişş, sakın ol, Tildie. Dışarı çıkıp biraz otur. Ekmekleri ben hallederim.”

Rolfe keyifle gülümsüyordu. Hendek tamamlanmış, çıkarılan toprak iç tarafa atılmıştı ve şimdi arazinin ortasında kalenin temeli olacak küçük bir tepe yükseliyordu. Duvarların yarısı çoktan dikilmiş, kendi boyunun –ki çok uzun boylu bir adamdı– iki katı yüksekliğinde, sağlam ve kalın kütükler yan yana sıralanmıştı. Çok yakında Aelfgar'm yeni, büyük malikânesi tamamlanacak ve avlunun inşası başlayacaktı.

Rolfe'un üzerinde sadece tuniği ve uzun çorapları vardı. Bej renkli tuniği en ince yünden yapılmıştı ve şimdi terden sırlıslıklam olmuş halde kash vücudunu sarmıştı. Altın sarısı saçları da başına yapışmıştı.

Brenda Joyce

Gözlerine süzülen teri sildi, o gün havanın fazlasıyla sıcak olmasına hayıflanarak atına atladı ve malikâneye yöneldi; arka tarafta çalıştığı için binaya arkadan yaklaşıyordu.

Önünde mutfak ve kiler vardı. Dışarıdaki binalardan sürekli duman yükseliyordu. Koyun etinin keskin kokusunu alınca midesi guruldadı. Bir hizmetkâr kilerden yağ taşıyor, bir diğeri mutfaktan ekmeğe çıkarıyor, ikisi de malikâneye doğru yürüyordu. Bir çocuk kuyudan su çekti, sonra o da gözden kayboldu. Ortalık bir anda bomboş kaldı ve Rolfe avludan geçip gitmek üzereyken mutfaktan başka bir serf çıkararak birahaneye yöneldi.

Rolfe'un kalbi duracak gibi oldu.

Dalgın bir tavırla dizginleri çekerek atını durdurdu. Gördüğü şeyden emindi: Bu kadın, Ceidre'ydı.

Onu günlerdir görmemişti ama bu, onu düşünmediği anlamına gelmiyordu; aslında sık sık aklına gelmişti. Genç kadını düşünmemek için bilinçli bir çaba göstermişti ama bu imkânsızdı. Bir kadın görüş alanına girdiği her seferinde, o olup olmadığına bakıyordu. Ama hiç denk gelmemişlerdi.

Son birkaç gündür morali bozuktu. Adamlarının işlerinde sürekli hata buluyor ve bu hataların hemen düzeltilmesini emrediyordu. Guy bunu açıkça dile getirmişti ama Rolfe bir şey söylememişti. Guy gülmemeye çalışarak, adamların çok sevdiği köylü kadın Lettie'yle kendini rahatlatmasını önermişti. Rolfe ona aldırmadıysa da bu teklifi düşünmüştü. Genellikle istediği zaman arzularını tatmin ederdi fakat son birkaç gündür bu köylü kadınların hiçbiri onda şehvet uyandıramamıştı, dolayısıyla herhangi bir girişimde de bulunmamıştı. Oysa şimdi... ah, her şeyi yapabilirdi!

Ceidre onu görmemişti. Rolfe nefes alamıyor, kadının sadece görüntüsü bile onu boğmaya yetiyordu. Genç kadın neredeyse cırlıçırlıktı; ıslak tuniği dolgun göğüslerine ve sırtına yapışmış, hayal gücüne

çok az iş bırakmıştı. Sıradışı, altınmsı ten rengi tuniğin altından belli belirsiz görünüyordu. Rolfe yeminini unutarak atını mahmuzladı.

Ceidre aniden avlunun ortasında durdu ve iki büklüm olarak bir öksürük krizine tutuldu. Rolfe atm sırtından atlayarak genç kadını yakaladı ve krizi geçene kadar dik durmasına yardım etti. Ceidre zayıf ve titrek bedeninin ağırlığını Rolfe'a vermişti. Norman'm bütün şehveti yok olup yerini endişeye bıraktı.

"Ben iyiyim," dedi Ceidre boğuk bir sesle. Hâlâ Rolfe'a yaslanıyordu. Başını kaldırdı ve kendisine destek olanın kim olduğunu anlayınca gözleri kocaman açıldı. Rolfe'un kiler de şaşkınlıkla irileşti.

Ceidre'nın yüzü kıpkırmızıydı ve terden parlıyordu. Çenesinde bir çürük vardı. Güzel gözlerinin altında yorgunluktan torbalar oluşmuştu. Saçları sırlıklıydı ve başının üzerinde tokalarla tutturulmuştu. Ceidre tiksiniş gibi aniden Rolfe'tan uzaklaştı. Norman buna engel olmadı. Genç kadın solgundu ve ayakta zor duruyor, olduğu yerde sallanıyordu.

Rolfe onu yakaladı. "Hastasın sen!"

"Bırak beni." Ceidre hafifçe inledi. "İyiyim." Rolfe'un elinden kurtulmaya çalışırken harcadığı çaba bile onu nefes nefese bırakmaya yetmişti. Yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar zayıftı. Rolfe kolunu kızın beline doladı. "Sana yardım etmeme izin ver, Ceidre. Oturmalısın."

Ceidre çenesini kaldırdı. "Önemli değil, duman yüzünden."

"Ne dumanı?"

"İçerideki duman."

Rolfe ona inanmadı. Durumu Norman'ı çok şaşırtmıştı ama Ceidre'nın kendi başına ayakta durabileceğinden emin olduktan sonra onu bırakarak mutfağa girdi. İçeride çırılçıplak halde bir kazanın başında duran bir çocukla birlikte dört serf vardı. Dışarının sıcak olduğunu sanmıştı ama içerisi dayanılmazdı; loş, karanlık ve duman o kadar yoğundu ki nefes alabilmek bile mucizeydi. Hemen Ceidre'mn yanına döndü. "İçerisi berbat durumda."

Brenda Joyce

Ceidre omuz silkti. "Elbette berbat. Hep öyleydi. Ateş olan yerde duman olur; bunu her aptal bilir." Yüzüne düşen ıslak bukleleri kenara itti.

Rolfe daha önce bir mutfağa girmemişti ve Sussex'teki mülklerinin mutfaklarında da havalandırmanın bu kadar kötü olup olmadığını merak etti. "Duman azaltılabilir."

Ceidre temkinli bir tavırla ona baktı.

"Pencereler ve çatı düzenlemesiyle."

"Mutfakta pencere olmaz."

"Olur." Rolfe genç kadını baştan aşağı süzdü. Burnundaki unu ve elbisesindeki lekeleri fark etti; yüzündeki kararmış çürüğü de. "Çenene ne oldu?"

"Bir kazaydı."

"Mutfakçı kızlara benziyorsun."

"Ne bekliyordun ki? Zaten mutfakçı kıyım. Mutfakta çalışıyorum; sen öyle emretmişsin ya."

Rolfe ona bakarken öfkesi içinde fırtına gibi yükseldi. "Sen yönetici değil misin?"

"Yönetici mi?" Ceidre güldü. "Yöneticiye benzer bir halim var mı?" Sırılsıklam vücudunu işaret ederken eli hafifçe titriyordu.

"Çok bitkin düşmüşsün."

Ceidre onu küçümseyen bakışlarla süzdü. "Bitkin filan değilim ve seninle burada çene çalarken unuttum ama yapacak çok işim var." Aniden Rolfe'a arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı.

Ceidre'nin, lordu emretmeden hem de böyle bir tavırla dönüp gitmesi kesinlikle inanılmazdı. Ancak asıl mesele kadar önemli değildi; şimdi esas sorun Ceidre'nin sağlığıydı. Rolfe onu bileğinden yakalayarak çekiştirdi. "Oraya girmeyeceksin. Hem bu saçmalık da neyin nesi? Burada çalışmanı ben mi emretmişim?"

"Cezammış işte... Lordum."

Günülçelen

“Ben böyle bir emir vermedim,” dedi Rolfe öfkeyle. “Ama şimdi bir emir veriyorum: Günün geri kalanını dinlenerek geçireceksin ve bir daha mutfakta çalışmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Ceidre ona baktı.

“Anladığımı görüyorum,” dedi Rolfe. “O zaman şunu da anla: Bir daha bana sırtını dönmeyeceksin, Ceidre. Sen bir soylu değilsin.”

Ceidre dudağını ısırды ve yüzü daha da kızardı. Rolfe, genç kadın başını eğmeden önce onun bakışlarındaki isyanı ve yüzünde beliren tedirginliği gördü. “Evet,” diye mırıldandı Ceidre.

Rolfe ona baktı. Bu kızın öfkesi tahrik ediciydi; kendisi tahrik ediciydi. Korksa bile Rolfe’la savaşıyordu; üstelik Rolfe onun kendisinden korktuğunu da biliyordu. İçinde karmakarışık duygular kabarıyordu: Sanki saygı duyuyordu ama bu olamazdı çünkü o sadece bir kadındı. Ancak diğer duyguyu iyi tanıyordu: Rahatsızlık. Ceidre’nın kendisinden korkmasından hoşlanmamıştı. İşaret parmağıyla Ceidre’nın çenesine dokunarak yüzünü kaldırdı. Genç kadının gözlerindeki şaşkınlık pırlıtısını gördü ve bu dokunuştan onun da kendisi kadar etkilendiğini anladı.

“Lordum,” dedi Rolfe sakince.

Ceidre’nın göğsü hızla kalkıp iniyordu. Kapana kısılmıştı ve bakışlarını Rolfe’un gözlerinden ayıramıyordu.

“Beni yenemezsin, Ceidre,” diye uyardı Rolfe yumuşak bir sesle.

Ceidre’nın bakışlarındaki meydan okuma yoğunlaştı. “Evet... Lordum.”

Rolfe memnuniyetle gülümsedi ama elini indirmede ve parmağıyla genç kadının çenesini okşadı. “Çok zor muydu?”

Ceidre yüzünü buruşturarak geri çekildi.

Rolfe kendi ilkel, eril güdülerıyla hareket ederek kızın çenesindeki çürüğü unuttuğu için içinden bir küfür savurdu. “Büyükannene git,” dedi sertçe. “O çürük daha kötü olmadan sana bir ilaç hazırlasın.”

Rolfe sözünü tamamlayamadan Ceidre eteğini kaldırdı ve koşarak Rolfe’tan uzaklaştı.

14. BÖLÜM

“Leydim, sizinle biraz konuşmamız gerekiyor.”

Alice salondaki masanın başındaki iki sandalyenin yakınında ayakta duruyor, oturmak için Rolfe’un gelmesini bekliyordu. Adamlar çoktan gelip oturmuş ve iştahla yemeklerini yiyorlardı. Rolfe’un mavi gözleri ocak ayındaki gökyüzü kadar soğuk bakıyordu. Alice onun ses tonunu birilerinin duyup duymadığını anlamak için etrafına bakındı. Onun güvenilir adamı Guy Le Chante ağzına attığı lokmalarla meşguldü ama ihtiyar Athelstan bakışlarını yavaş ve küstah bir şekilde kaçırdı. Alice içten içe köpürüyordu ama bunu güzel bir gülümsemenin ardına gizledi. “Bekleyemez mi acaba, Lordum? Yemekler soğumasın.”

“Hayır, bekleyemez.” Rolfe müstakbel karısının dirseğini sertçe yakaladı ve onu basamaklardan yukarı çekti.

Alice kendisine böyle, bir köylü kızymış gibi davranılması karşısında duyduğu öfkeyi göstermeyecekti. Gözlerini cilveli bir tavırla kıstı ve Norman’a karşı duyduğu korkuya hâkim oldu.

“Nasıl olur da,” diye hırladı Rolfe, “Ceidre’yi sıradan bir serf gibi çalıştırıp bana onun yönetici olduğunu söylersiniz?”

Alice’in kirpikleri aniden yukarı kalktı. “Ama o zaten sıradan bir serf!”

“O sizin ablanız.”

“Üvey ablam; bir serfin piçi.”

“Yine de Kont’un kızı, Leydim. Ve bu da konumunu sizin sandığımızdan daha yükseğe taşıyor. Sıradan bir hizmetkâr gibi mutfakta çalıştırılmayacak.”

“Peki, Lordum.” Alice bir an duraksadı ve Rolfe’un biraz gevşemesini bekledi. “Lordum?”

Rolfe öfkeli gözlerle ona baktı.

“Ona nasıl bir iş vermemi istersiniz? Sonuçta o da doyurulması gereken bir boğaz ve Aelfgar’daki köylülerin hepsi geçinmek için çalışır, bunu biliyorsunuz.”

“Ona başka görevler bulacağım. Bu konu kapanmıştır.” Rolfe aşağı inmek için merdivene yöneldi.

Alice, Norman’m kolunu tuttu. “Lordum?”

Rolfe rahatsızlığını gizlemeye gerek görmedi. “Yine ne var?”

“Bana ne zaman,” bir nefes aldı, “evleneceğimizi söylemediniz.”

Rolfe kaşlarını çattı. “Söylemedim mi? Söylediğimi sanıyordum. Eğer sizin için de uygunsa, iki hafta sonra.”

Alice’in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Ah, evet,” diye haykırdı. “Elbette uygun!”

Ceidre öğle yemeğinde ortalıkta görünmedi ama Rolfe onun dinlendiğini tahmin etti. Ancak akşam yemeğinde hâlâ ortaya çıkmayınca endişelenmeye başladı. Onun iyi olmadığını biliyordu. Alice’in küçük numarasını düşününce öfkeye kapıldı çünkü ablasına bu güç gösterisini sadece kıskançlığından yaptığını biliyordu. Durumun her zaman böyle olup olmadığını merak etti; Alice, ablasına sevimsiz işler yapmasını emrediyor, kızcağız da soylu doğmadığı ve seçeneği olmadığı için itaat etmek zorunda mı kalıyordu? İtaat etmesi elbette ki doğaldı ama bu Rolfe’u rahatsız ediyordu; üstelik hayatı boyunca işlerin doğal akışını hiç sorgulamamış, bir köylünün durumunu anlamaya da çalışmamıştı.

Brenda Joyce

Alice bundan bahsedene kadar Ceidre'nin bir serf olduğunun da farkında değildi. Bu düşünce çok hoşuna gitti çünkü bu durumda Ceidre ona ait demekti. Daha önce onu hane halkından biri olarak görürken de elbette ki Ceidre ona itaat etmek zorundaydı ama bu durum işleri tamamen değiştiriyordu. Rolfe'un izni olmadan hiçbir yere gidemez, topraklarının dışına tek bir adım bile atamazdı. Aksi bir hareket kaçmak demek olurdu ve cezası çok ağırdı. Rolfe'un izni olmadan Aelfgar'dan ayrılıp başka yere yerleşemezdi. Rolfe'un izni olmadan evlenemezdi ve her yıl ona belli miktarda hizmet borçluydu; kendisinin henüz kapsamına karar vermediği bir hizmet. Sorumluluğu tamamen Rolfe'taydı ve yasal olarak ona aitti.

Ancak onlarla birlikte yemeğe katılmadığına göre belki hasta, hatta belki de ateşli olabilirdi. Rolfe'un iştahı kaçtı. Onu kontrol etmek için birini göndermesi gerektiğini biliyordu fakat bunu kendisi yapmaya karar verdi. Karısını harp çalarken ve adamlarını barbut oynarken bıraktı. Ceidre'nin sık sık köyde yaşayan büyükannesiyile zaman geçirdiğini biliyordu ve orada olacağını tahmin ediyordu. Yine de önce hizmetkârlara soracaktı.

Rolfe hayatında ikinci kez mutfağa girdi; içerisi artık yağ lambalarıyla aydınlatılıyordu. Hayalet görse bu kadar şaşırmazdı çünkü genç kadın oradaydı ve var gücüyle çalışıyordu. Temizlik yapmakta olan Ceidre onun varlığını hissetti ve hafifçe arkasına döndü.

Rolfe onun itaatsizliğine o kadar şaşırmişti ki ağzı açık kaldı.

Zaten kızarmış olan Ceidre iyice kıpkırmızı oldu.

Rolfe şaşkınlığından atarak konuştu. "Sen," dedi zorlukla, "bana bu kadar açıkça karşı gelmeye nasıl cüret edersin?"

Ceidre kesme masasının kenarına tutundu. "Açıklayabilirim."

Rolfe hayretler içindeydi. "Adamlarım bana asla karşı gelmez."

"Gerçekten, bir nedeni var."

"Adamlarım cezalandırılmaktan korkar." Rolfe titriyordu.

"Lordum..."

“Ama sen... sen benden korkmuyor musun?” Rolfe kızı doğru bir adım attı.

Ceidre geri çekildi ve Rolfe’u uzak tutmak ister gibi ellerini kaldırdı. Tartışamayacak kadar yorgundu ve gerçekten de mutfakta çalışmaya devam ettiğini Rolfe’un öğrenmemesini ummuştu. “Lordum! Tildie... Doğum sancıları başladı. Burada desteğe ihtiyaç vardı; yardım etmek zorundaydım!”

Rolfe’un öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. “Yani bir başkasının yerine ölesiye çalışıyor musun?”

“Doğurmak üzere, Lordum,” dedi Ceidre kısık sesle. “O benim arkadaşım.”

Rolfe başını iki yana salladı. “Yeter! Emirlerime karşı gelemezsin, Ceidre. Buna hoşgörü gösteremem.”

“Beni dövecek misiniz?”

Rolfe dişlerini sıktı. “Bunu çok isterdim! Bu kez, Ceidre, sadece bir seferlik, cezadan kurtuldun. Ama aklını başına toplu. Bir daha bana karşı gelersen, sonucuna katlanırsın ve ödeyeceğin bedel çok ağır olur.”

Ceidre’nın dudakları titredi ve dik durmak için büyük çaba harcadı.

“Yeter. Burada işin bitti. Bir daha böyle bir şey olursa bana geleceksin. Devam edip etmemek konusunda kendi başına karar vermeyeceksin; özellikle de bu, bana karşı gelmek demek oluyorsa. Yatağına kadar sana eşlik edeceğim.”

Ceidre rahatladı ve rahatladığı için de öfkeleni. “Yatağıma kadar mı... içine mi?”

“İkincisini mi teklif ediyorsun?” Rolfe’un sesinde alaycılık vardı.

“Hayır.”

“Beni davet etmen yeter. Bunu çok istediğimi biliyorsun.” Rolfe’un sesi şimdi ipek gibiydi.

“Hayır, istemiyorum!”

Brenda Joyce

Rolfe neredeyse gülümsedi ve bakışları Ceidre'nin göğüslerine kaydı. "Belki zihninde... Ama vücudun kesinlikle istiyor."

Ceidre kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu doğru değil."

"Benimle her zaman laf dalaşına girip kazanabileceğini sanma," dedi Rolfe rahatça. "Senin başlattığını ben bitiririm. Daima."

"Senden nefret ediyorum," dedi Ceidre kısık sesle. "Lanet Norman!"

"Evet, Norman'ım. Nerede uyuyorsun?"

"Salonda," dedi Ceidre Rolfe'un uzattığı ele aldırmadan. Aslında hiçbir şeyi onun güçlü, sağlam vücuduna yaslanmaktan daha çok istemiyordu.

Yıldızlarla ve ilkdördün halindeki ayla aydınlanmış geceye çıktılar. Ceidre başını kaldırarak iç çekti. Rolfe bakışlarını onun profilinden ayıramıyordu. Büyülenmişti. Ceidre onun baktığını fark edince kızardı.

"Gel," dedi Rolfe, Ceidre'nin dirseğini tutarak.

Genç kadın titredi ama karşı koymadı.

Ceidre, insanı bir türlü uyku tutmayan o aşırı yorgunluk durumundaydı. Tam dalmıştı ki yüksek sesler ve yabancı eller onu uyandırdı. "Ceidre, Ceidre, uyan! Uyanmalısın!"

Ceidre gözlerini kırıştırdı ve Athelstan ile serf giysileri içindeki başka bir adamı karşısında buldu. "Ne oldu?"

Köpeklerden biri havlamaya başladı. Adamlar kıpırdandı. Biri sinirli bir şekilde susmalarını söyledi ama aynı anda başka bir köpek havladı.

"Karım..." dedi serf. Ceidre onu o zaman tanıdı. "Durumu iyi değil, Ceidre! Bebek gelmiyor! Bu beşinci doğumu... Diğerleri çok kolay olmuştu ama bu farklı! Lütfen, ona yardım et!"

Ceidre döşeginden kalkarak omuzlarına bir pelerin aldı. "Elbette ederim, John," dedi, sakinleştirici bir tavırla. Ama zihninden hızlı düşünceler geçiyordu; kesinlikle otlarına ihtiyacı olacaktı.

"Neler oluyor burada?"

Günülçelen

Ceidre sesi duyunca başını hızla çevirdi. Rolfe üzerinde sadece yünlü çorabıyla merdivenin ortasında durmuştu ama elinde bir kılıç vardı. Athelstan cevap verdi: "Tildie denen kadın... Doğum yapıyor ve durumu kötü."

Ceidre her tarafa serili döşeklerde yatan adamların arasından geçerek Norman'a doğru ilerledi. "Başka birini gönderin," dedi Rolfe. "Kız yorgunluktan ölüyor."

Ceidre öfkeye kapıldı ve merdivenin dibinde durarak Rolfe'a baktı. "Başka kimse yok, Lordum," dedi kararlılıkla. "Keseme ihtiyacım var."

Rolfe ona baktı ve bir an sonra Athelstan'a bağırarak emir verdi. Sakson otları almak için hızla üst kata koşarken, Ceidre gözünü bile kırpmadan Rolfe'a bakarak bekledi. Rolfe ona yerinde kalmasını ve Tildie'yle ilgilenmemesini söylerse, Ceidre karşı gelecekti ama Norman sessizce Ceidre'ya bakıyordu. Athelstan geri dönerek keseyi genç kadına verdi. Ceidre keseyi kapıldığı gibi koşarak dışarı çıktı.

Beş dakika sonra kulübeye ulaştıklarında, Tildie'nin iniltileri dışarıdan duyuluyordu. Yaşları üç ila on arasında değişen dört çocuk odanın bir köşesinde, birbirlerine sokulmuştu ve beş yaşında olan ağlıyordu. "Şişş, tatlım," dedi Ceidre, elini oğlanın başının üzerine koyarak. "Annen iyileşecek. Şimdi sessiz ol."

John'a döndü. "Onları rahatlat."

Tildie ter içindeydi. Suyu çoktan gelmişti. İnleyerek çırpınıyordu, kasılmaları yakındı ama bebek gelmiyordu. Ceidre sorunu hemen anladı. Bebek tamamen ters dönmüş, rahimden önce ayaklarını çıkarmaya çalışıyordu. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Bebegi çevirmem gerekiyor," dedi John'a, adama bakmadan.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordu Rolfe.

Ceidre şaşkınlıkla irkildi; Norman'ın onlarla birlikte geldiğini fark etmemişti. Küçük kulübenin ortasında durmuş, iri cüssesiyle neredeyse tüm alanı kaplamıştı. Siyah pelerinini çıplak gövdesinin üzerine örtmüştü ama ayaklarında sadece terlikleri vardı. Kulübe-

Brenda Joyce

nin neden aniden sessizliğe gömüldüğünü Ceidre şimdi anlamıştı. Çocuklar şaşkınlıkla Norman'a bakıyordu. John bile şaşkınlıktan kıpırdamıyordu.

"Bir kez," diye cevap verdi Ceidre, tekrar Tildie'ye bakıp kadının alnını okşarken. "Madem yanımdasınız, bana temiz su, temiz bezler ve sabun getirin." Tildie bayılmıştı.

"Ben getiririm," dedi John, kaçma bahanesi bulduğuna sevinerek.

"Durumu nasıl?" diye sordu Rolfe yerinden kıpırdamadan.

"Bayıldı. Böylesi daha iyi. Asıl iş başlamadan biraz dinlenebilir." Ceidre arkadaşının alnını okşamaya devam etti.

Beş yaşındaki kızıl saçlı çocuk yine ağlamaya ve acıklı bir şekilde, "Anne, anne," diye sızlanmaya başladı.

Döşeğin yanına çömelmiş olan Ceidre çocuğu sakinleştirmek için döndü ama Rolfe'un iri eliyle çocuğun buklelerini okşadığını görünce şaşkınlıkla kalakaldı. Onu daha önce hiç nazik görmemiş, hatta nezaket gösterebileceğini tahmin bile etmemişti ama şimdi... "Viens á moi, petit,"² dedi Rolfe, kısık sesle çocuğu sakinleştirerek. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Çocuk gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "H-hayır."

"Lordumuz," diye tısladı en büyükleri olan, on yaşındaki kız.

Rolfe kızı bir gülümsemeyle ödüllendirdikten sonra kızıl saçlı oğlanı kucağına aldı. "Ablan doğru söylüyor; Lordunuzum. Warenne'li Rolfe. Warenne'in neresi olduğunu biliyor musun?"

Çocuk kendisinininkine çok yakın duran Rolfe'un yüzüne şaşkınlıkla bakarak başını iki yana salladı.

"Çok uzaklarda; denizin diğer tarafında. Buraya nasıl geldiğimi, adamlarımla birlikte büyük bir gemiye binip denizi nasıl geçtiğimi öğrenmek ister misin?"

Çocuk başıyla onayladı.

2 (Fr.) Bana gel, küçük. (ed.n)

Hâlâ şaşkın olan ama rahatlayan Ceidre tekrar Tildie'ye döndü ama bir yandan da Norman'ın hikâyesine kulak kabartmıştı; Rolfe kısık, kendinden emin, şefkatli bir sesle anlatırken bütün siyasi detayları da atlıyordu. John içeri girdi ve Ceidre'ya istediği malzemeleri verdi. Genç kadın ellerini yıkadı ve Tildie'nin alnını silmeye başladı. Kadın kendine geliyordu.

"Tildie?" Ceidre arkadaşının üzerine eğildi. "Benim, Ceidre. Şimdi bebeği çevirmeye çalışacağım. Ters geliyor; bunu düzeltmeliyiz."

Tildie gözlerini açtı.

Ceidre gülümsedi. Arkadaşının alnının okşamak için tekrar uzandı. Tildie bir çığlık atarak geri çekildi. Ceidre donup kaldı. Rolfe cümlesinin ortasında kalakaldı ve John ile bütün çocuklar ikisine baktı.

"Hayır!"

"Tildie..."

"Hayır! Dokunma bana! Lütfen, dokunma!" Tildie ağlamaya başladı.

Ceidre bir an için tereddüt etti. "Sinirleri bozulmuş. Ona bir sakinleştirici vereceğim."

"Hayır! Senin cadı iksirlerini istemiyorum!"

Ceidre karnına yumruk yemiş gibi hissetti. Büyük bir çabayla kendini topladı. "Tildie, benim. Ceidre. Arkadaşın. Ben..."

"Hepsi senin hatan," diye tısladı Tildie. "Sana tokat attığım için beni ve bebeğimi lanetledin! Git buradan! Bu cadıyı götürün buradan!"

Rolfe kızıl saçlı oğlanı John'a verdi ve Ceidre'nin yanına geldi. "Dinle beni, hanım. Ben senin Lordunum."

Tildie yanaklarından süzülen yaşlarla Rolfe'a baktı.

"Ceidre cadı filan değil. Seni sakinleştirecek bir ilaç verecek ve sonra da bebeği çevirecek. Bunu ben emrediyorum."

Tildie ağlamaya başladı. "Özür dilerim." Hıçkırıklara boğuldu. "Özür dilerim. Sadece çok korkuyorum..."

“Ona ilacı ver,” dedi Rolfe sertçe. Gözlerini Ceidre’nın yüzüne dikmişti. Genç kadının yüzündeki şaşkın ve kurgın ifadeyi görünce Rolfe’un boğazında bir şeyler düğümlendi. Sadece yardım etmeye çalışırken Ceidre’ya bunu yaptığı için lanet olasıca kadma küfretmek istedi.

Ceidre kendini topladı ve sakinleştirici sözler mırıldanarak ilacı uyguladı. Tildie çok geçmeden sakinleşti. Rolfe, genç kadının üzgün olmasına rağmen hızlı ve becerikli bir şekilde çalışmasını hayranlıkla izliyordu. Ceidre hiç çekinmeden ama nazik bir şekilde elini kadının rahmine soktu. Tildie acıyla inledi. Ceidre bebeği çevirmeye başladığında alnında ter damlaları birikmişti. Rolfe ona gerçekten hayranlık duyduğunu hissetti; bu kadın inanılmaz cesurdu. Genç kadının gözlerine süzülme üzere olan ter damlasını, görüşünü bulandırmadan silmek için uzandı.

“İşte,” diye haykırdı Ceidre rahatlayarak. “Bebek döndü; artık uzun sürmez.”

“Aferin,” dedi Rolfe sakince.

Ceidre ona baktı. Rolfe’un bakışları sıcak ve kendinden emindi. Genç kadın kızardı ve işine odaklandı. Tildie’nin kasılmaları şimdi bebeği kolayca dışarı atacak kadar güçlüydü. Ceidre bebeğe uzandı ve ölü olduğunu hemen anladı.

Göbek bağı boynuna dolanmış ve bebek rahmin içinde boğulmuştu.

Ceidre gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırptırdı ve bebeği kundağa sardı. Rolfe uzanıp bebeği aldı. “Ben gömerim,” dedi John durumu metanetle kabullenerek. Dört sağlıklı çocuğu daha olduğu için kendini şanslı sayıyordu.

Tildie gözlerini açtı. “Bebeğim?”

Ceidre tereddüt etti. Rolfe aralarına girdi. “Bebek kurtulamadı. Yazgısı böyleymiş. Rahimde öldü.”

“Hayır!”

Gönülelen

“Çok üzgünüm ama maalesef gerçek bu. Genç ve güçlüsün. Tanrı sana dört sağlıklı çocuk vermiş ve bu O'nun isteği. Sana daha birçok çocuk vereceğinden eminim.”

“Hayır!”

Rolfe, Ceidre'mn gergin omuzlarına dokundu. “Gitme zamanı geldi. Yapabileceğin başka bir şey yok. Onu yas tutması için yalnız bırakalım.”

“Ona bir uyku ilacı vereceğim.”

“Hayır!” diye haykırdı Tildie, doğrulup oturmaya çalışarak. “Hayır! Ben bebeğimi istiyorum! Bana bebeğimi verin!”

Ceidre, hıçkırıklara boğulan Tildie'nin elini tuttu. “Çok üzgünüm. Ah, Tildie, elimden geleni yaptım...” Daha erken gelmiş olsa, bebeği belki de kurtarabileceğini düşünerek sustu. Arkadaşı için yüreği sızlıyordu.

“Ah, bebeğim,” diye inledi Tildie.

John karısının yanına geldi ve Ceidre gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. Görüşü gerçekten bulanmıştı. Elinden geleni yapmıştı; bunu biliyordu. Yine de... O gün öğleden sonra Tildie'yi kontrol etmeyi akıl etseydi, oraya daha erken gelseydi. Karanlık, kasvetli kulübeden dışarı fırladı ve temiz gece havasını içine çekti. Koşmakta olduğunu sonradan fark etti. Umurunda bile değildi.

15. BÖLÜM

Genç kadın yarı biçilmiş saman tarlasına daldı.

“Ceidre! Dur!”

Norman! Ceidre'nın o anda görmek istediği en son kişiydi. Koşmaya devam etti. Bozuk toprak zeminde sendeledi ama düşmedi. Rolfe'un yine seslendiğini duydu. Saman sapları, saçlarını örgüsünden ayırıyor, yanağına çarpıyordu. Tarlanın diğer ucuna ulaşınca soluklanmak için durdu. Şimdi karanlık ormanın kıyısındaydı. Bu adam onu hiç rahat bırakmayacak mıydı?

Omzunu yaşlı bir meşenin sert kabuğuna dayadı ve dizlerinin bağı çözüldü. Parmaklarını toprağa geçirerek hıçkırdı. Dünya etrafında hızla dönüyordu. Nefesi hırıltılı ve kontrolsüzdü.

“Ceidre.”

Ceidre başını hafifçe çevirdi ve Rolfe'un ayaklarını gördü. Kendini zorlayarak doğrulup oturdu. “Beni rahat bırak.” Sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla boğuktu ve hiç de öfkeli çıkmıyordu.

Rolfe gergin ve kararsız bir tavırla genç kadının tepesinde dikildi. Yaralı olan kendisiymiş gibi canı acıyordu. Eğilip Ceidre'ya dokunmak, yüzündeki toprağı temizlemek, ağzının köşelerine yapışmış saç tellerini nazikçe çekmek istiyordu. Lanet olasıca köylü kadın!

Gjämülşelen

Rolfe “Gel,” derken sesi kendi kulaklarına bile sert geldi. Ceidre’nın kalkmasına yardım etmek için çömeldi.

Ceidre geri çekildi. “Bırak beni!” diye bağırdı. “Senin ilgine ihtiyacım yok!”

Rolfe ellerini indirdi. “İhtiyacın olsun olmasın, fark etmez. Bütün Aelfgar beni ilgilendirir.”

Ceidre, Norman’m gitmesini dileyerek başını çevirdi ve siyah toprağın üzerinde bembeyaz görünen ellerine baktı.

Rolfe daha önce kimseye bir şey önermemişti; o emretmeye alışkındı. Ama şimdi mahcup bir tavırla, “Haydi,” dedi, “geri dönelim.”

“Sen git. Beni rahat bırak.”

Elbette ki Ceidre’ya emredebilirdi ama nedense bunu yapmak istemiyordu. “Geceyi burada mı geçireceksin?” Bu saçma bir soruydu ama başka ne diyeceğini bilememişti.

“Hayır,” diye tersledi Ceidre. “Geceyi burada geçirmeyeceğim. Ah, Tanrım!” Ve hıçkırıklara boğuldu.

Rolfe hayatında ilk kez kendini çaresiz hissediyordu. Ceidre ayaklarının dibinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Rolfe ona dokunmak istiyordu ama daha önce hiçbir kadma sadece teselli etmek için, şehvet duymadan dokunmamıştı ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Yumruklarını sıkarak olduğu yerde dururken kendini küçük bir çocuk kadar güçsüz hissediyordu.

Ceidre aniden ayağa fırladı ve Rolfe’u iterek yanından geçti. Rolfe rahatladığını hissetti ve onun peşinden gitti. Yürürken tek kelime bile etmediler. Rolfe onun bitkin olduğunu bilmesine rağmen, Ceidre dik ve gururlu bir edayla yürüyordu. Çoğu erkekten daha cesur ve kararlıydı. Malikânenin kapısına geldiklerinde, Ceidre onun gözlerine bakmadan başını sertçe salladı. Rolfe hiçbir şey söylemeden merdivene yöneldi ama basamaklara ulaştığında döndü ve gözleri onu içgüdüsel olarak buldu. Ceidre pelerini çıkarıp duraksarken ince, beyaz geceliğiyle bir rüya gibi görünüyordu. Bir an sonra döşeginin

Brenda Joyce

üzerine serildi. Norman onun üşüyeceğini düşünerek tereddüt etti ama yanına gitmeye kalkışmadı.

O anda Ceidre'nın yanında biri belirdi. Rolfe kaskatı kesilip lambasını kaldırıncı Athelstan'la göz göze geldi. Yaşlı adam, Ceidre'nın üzerine bir battaniye örttü ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Kıskançlıktan içi kavruldu. Üstelik genç kadının yanındaki sadece Athelstan'dı.

Alice, Rolfe'un penceresinden fırlayıp koridorun diğer ucundaki kendi odasına koştu. Daha yatağına yeni girmişti ki Rolfe'un gölgesinin kapının önünden geçtiğini gördü ve adamın kendi odasına girdiğini duydu. Öfkeden deliye dönmüş halde yatağında kaskatı kesildi. Bunu tahmin etmişti, değil mi? Rolfe daha önce odasından çıktığında, Alice onun o sürtükle buluşacağını anlamıştı. Birlikte döndüklerine göre bu tahmininde haklı çıkmıştı. Alice hayatı boyunca Ceidre'dan hiç bu kadar nefret etmemişti; Rolfe'tan da.

Ceidre bunun bedelini ödeyecekti. Alice bunu ona bizzat ödeyecekti. Ancak önce, daha önemlisi, Ceidre'yı bir şekilde yolundan ve Lordunun yatağından uzaklaştırmalıydı. Düğüne kadar... Alice nikahtan sonra Ceidre'yı tamamen ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaktı; onu Rolfe'un şehvetinin hedefi olmaktan tamamen çıkaracaktı. Ablasını Aelfgar'ın diğer ucundaki bir serfle evlendirmesi gerekse bile. Daha da iyisi, İskoçlar tarafından kaçırılmasını da sağlayabilirdi! Sonra onu bir daha ne görür ne de duyarlardı!

Hayalleriyle sakinleşen Alice derin bir uykuya daldı.

"İki hafta sonra mı?" diye tekrarladı Ceidre.

"Evet. Bildirileri asıldı bile," dedi Athelstan.

Ceidre arkasını döndü. Zihni hızla çalışmaya başladı. Yılanın yuvalarına girmesine izin veremezdi! Bunu yapamazdı! Ama kardeşi rıza gösterirken kendisi düğüne nasıl engel olabilirdi ki? Üstelik Alice

evlenmeyi bu kadar çok isterken, bunu yapmak haksızlık olmaz mıydı? Ah, elbette ki başkaları da olurdu; Norman'la evlenmek zorunda değildi. Norman'la olmazdı!

“Onları durdurmalıyız,” diye mırıldandı.

“Onu durduramazsın,” dedi Athelstan. “O adama boşuna Amansız demiyorlar. İstedığı şeyi elde edene kadar durmuyor. Bunu herkes biliyor, Ceidre. Ve şimdi de Aelfgar ile leydisini istiyor.”

“Evet,” dedi Ceidre ters ters. Elinde değildi; kendisi bebeği çevirdikten sonra Norman'm ona dönerek, “Aferin,” demesini, gözleri ve sesindeki sıcaklığı unutamıyordu. Sonra onun odasında dudaklarının dudaklarına nasıl bastırıldığını, banyoda ıslak, sert vücuduyla kendisine nasıl yapıştığını hatırladı. Boğazında bir şeyler düğümlendi. Alice'le yatağa girmeye bu kadar hazır olabilir miydi? Bu, Ceidre'yi neden rahatsız ediyordu? Kardeşi için üzülme dışında bu konu onu hiç ilgilendirmemeliydi.

Ceidre'ya herhangi bir görev verilmemişti, o da Tildie'yi kontrol etmeye karar verdi. Önceki gecenin olayları zihninde hâlâ canlılığını koruyordu. Arkadaşı da en derin ve gerçek duygularını mı göstermişti; Ceidre'nın “şeytan” gözünden o da mı korkup iğreniyordu? Ceidre, Tildie'nin isterik durumda olduğunu biliyordu ama yine de incinmişti. Canı gerçekten yanıyordu. Bir de kendi başarısızlık duygusu vardı. Ancak en önemlisi, Ceidre bu acılı gününde arkadaşının yanında olmak istiyordu.

Tildie'yi mutfakta bulamayınca şaşırıldı. Hizmetkârların dediğine göre Lordları ona bir gün izin vermişti. Ceidre daha önce benzerini hiç duymadığı bu cömertlik karşısında memnun bir tavırla köye yöneldi. Güneş tepede ve sıcaktı; ince bulutları dağıtarak bütün gücünü hissettiriyordu. Hafif bir esinti, tanıdık koyun kokusuyla karışık ekmeğe ve sümbül kokularını taşıyordu. Sağ taraflarda bir yerde bir tarlakuşu ötüyor, bir alaycı kuş ona karşılık veriyordu.

Brenda Joyce

Ceidre yakından görünce Norman'ın yeni kalesinin duvarlarının bugün tamamlanacağını düşündü. Kulenin birinci katı da iskeleye alınmıştı. Solgun ve yeni ahşaptan bir asma köprü açıkta bekliyordu. Yakınındaki bir grup adam kale kapısı üzerinde çalışıyordu. Ceidre, Norman'ı gördü.

Üzerinde sadece yün taytıyla tozlukları vardı ve bronzlaşmış gövdesi güneşte parılıyordu. Saçları da aynı şekilde ısıldıyor, gür buklelerinin arasında sarı ve hatta gümüşü pırıltılar seçiliyordu. Saçları Norman tarzına göre fazla uzamıştı. Modaya uygun olarak tıraşlanmış arka tarafındaki saçları çıkmaya başlamıştı. Diğerlerinin aksine, düzgün kâküllü, popüler modeli asla uygulayamayacaktı çünkü saçları fazlasıyla dağınıktı; kısa kesilse bile, alınının üzerine düz bir hat halinde dökülmezdi.

Norman dönüp ona baktı.

Ceidre durmuş, adamı incelediğini fark edince kızardı. Onun nesi vardı böyle? Aelfgar nüfusunun yarısının önünde Norman'a gözünü dikmiş bakıyordu. Rolfe gülümsemedi ama ellerini kash bacaklarına silerek Ceidre'ya yaklaştı. Ceidre durmamış olmayı diledi ama artık çok geçti. Gergin bir tavırla çenesini hafifçe kaldırdı.

“Günaydın,” dedi Rolfe.

Ceidre kendine hâkim olamıyordu; bütün vücudunu ateş basmıştı. Rolfe, karşısında çırlıçıplak duruyordu; esmer kıllarla kaplı, kash ve geniş göğsü, ince beli ve dar kalçalarıyla. Uylukları şişkindi. Sırlıklam taytı tenine yapışmıştı; şu anda rahat olmasına rağmen erkekliği bu halde bile dikkat çekiyordu. Ceidre kendini zorlayarak bakışlarını adamın yüzüne kaldırdı. Rolfe'un gözleri alev alev yanıyordu.

“Bana öyle bakma, küçük hanım,” dedi kısık sesle. “Uygunsuz şeyler düşünmeme neden oluyorsun.”

Ceidre yine kızardığını biliyordu. “Gösteriş yapıyorsunuz ve buradan geçen her kadının size bakacağını biliyorsunuz.”

Genülden

“Gösteriş mi yapıyorum?” Rolfe şimdi gülümsüyordu ve tek bir gülümsemenin onu böylesine değiştirmesi şaşırtıcıydı. “Sence bütün kadınlar bakıyor mudur?”

Ceidre ona bakmamak için başım kale kapısına doğru çevirdi. “Baktıklarımı siz de biliyorsunuz.”

“Yani yakışıklı mıyım?”

Ceidre derin bir nefes aldı. “Hayır, sadece... farklısınız.”

“Farklı mı?”

“Tuhaf!” diye karşılık verdi Ceidre gözleri parlayarak. “Bir ağaçtan daha uzun boylu, bir dağdan daha iri, sarı beyaz saçlı... Son derece tuhaf bir görüntü!”

Rolfe güldü. Ceidre onun kahkahasını ilk kez duyuyordu; sesindeki sıcaklık ve içtenlik genç kadını şaşırtmıştı. “Hepimiz esmer, kısa boylu ve Sakson olamayız,” dedi Rolfe ışıldayan gözlerle.

“Çok yazık.”

“Hayır, çok iyi.” Rolfe bir eliyle uzandı ve güçlü işaret parmağıyla genç kadının çenesini kaldırdı. “Kısa boylu ve esmer olmadığına seviniyorum, Ceidre.”

“Alice gibi mi?”

“Alice gibi.”

“Memnuniyetinizin benim için bir anlamı yok,” dedi Ceidre şaşkınlıkla. “Gitmeliyim.”

“Nereye gidiyorsun? Bugün izinli olmanı emretmemin bir nedeni vardı. Dinlenmen gerekiyor.”

Ceidre cevap vermeye isteksiz ve temkinli bir tavırla Rolfe’u baştan aşağı süzdü. “Benim sağlığım sizi neden ilgilendiriyor?”

Rolfe’un gözleri parladı. “Seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor, Ceidre.”

Ceidre nefes aldı.

“Sen bana aitsin,” dedi Rolfe. “Ve ben, bana ait olanı iyi korurum.”

Brenda Joyce

Rolfe'un, serflüğünü vurguladığını biliyordu. Alice bu yalanı yaymışken, Rolfe neden doğruluğundan şüphe duyacaktı ki? "Ben serf değilim."

"Annemi inkâr mı ediyorsun?"

"Elbette hayır!"

"O halde Aelfgar'a, dolayısıyla da bana aitsin. Tekrarlıyorum: Sabah sabah nereye gidiyorsun?"

Ceidre yumruklarını sıkı ve Rolfe'a gerçeği açıklama dürtüsünü dizginledi. Norman'ın neye inandığını neden umursayacaktı ki? Onun Ceidre'yla ilgili ne düşündüğü fark etmezdi çünkü genç kadının zaten buradan gitmek gibi bir niyeti yoktu. Ayrıca, bu adamın uzun süre lord olarak kalmayacağından da emindi. Ağabeyleri Aelfgar'ı bu Norman'a kuzu kuzu teslim etmektense, ölmeyi tercih ederlerdi. Hayır, bu kargaşa çözümlenene kadar sabırla bekleyecekti. Norman yenilene, geri çekilene ya da ölene dek.

Birden ürperdi.

"Tildie'yi ziyarete gidiyorum. Bana ihtiyacı olabilir."

"Dün geceki davranışından, ithamlarından sonra mı? Her şeye rağmen gidip onu göreceksin?" Rolfe inanmamıştı.

"Çok bitkin ve acı içindeydi. İnsan öyle zamanlarda kendini veya Tanrı'yı suçlamaktansa, başkasını suçlar."

"İnanılmayacak kadar yüce gönüllüsün."

"Beni durduracak mısınız?"

"Hayır. Git. Ama sözlerinin seni üzmesine izin verme, Ceidre." Rolfe'un sesinde uyarı vardı. "Sen ve ben gerçeği biliyoruz. Bu yeterli."

"Gerçeğin ne olduğundan bu kadar emin misiniz?" diye sordu Ceidre kendini tutamayarak.

Rolfe gülümsedi. Mavi gözleri Ceidre'nin gözlerinden dudaklarına, sonra da göğüslerinden kalçasına kaydı. "Sahip olduğun tek güç, hatun, caziben; cadılığın değil. Bir kadının erkek üzerinde sahip olduğu, tanrısal güce sahipsin."

Günülcelen

Ceidre bakışlarını kaçıramadı; Rolfe'un kısık, şehvetli sesinden büyülenmişti. Sevinç olduğunu tahmin ettiği tuhaf bir duygu bütün benliğini sardı ve sonunda konuşacak gücü bulabildi. "Ben kimseyi baştan çıkarmam."

"Öyle mi?" Rolfe güldü. "O zaman bir cadısın çünkü senin de gayet iyi bildiğin gibi, beni büyüledin."

Ceidre kollarını kavuşturdu. "Hayır," diye bağırdı. "Hayır! Siz kendi şehvetinizin kölesisiniz; hem de kız kardeşimle evlenecekken!"

Rolfe'un gülümsemesi silindi ve bakışları sertleşti. "Kendi şehvetimin kölesi olsaydım, seni hemen burada, herkesin gözü önünde sıradan bir köylü kadınmışsın gibi yere sererdim."

Ceidre kızardı.

"Ama iki hafta içinde kız kardeşinle evleniyorum."

"Bu asla olmayacak!" diye tısladı Ceidre. Gözlerinin karardığını hissetti.

"Beni durdurabileceğini sanma," dedi Rolfe. "O kadar da güçlü değilsin."

Ceidre'nin gözleri kırgınlık ve öfke yaşlarıyla doldu. "Seni durduracağım, Norman! Ama sandığın gibi seni baştan çıkararak değil. Seni kendime istediğimi sanıyorsan yanıyorsun! Ben Aelfgar'ı senden koruyorum! Ve buranın gerçek lordu olduğunu görmektense ölmeyi tercih ederim!"

"Hayattasın, Ceidre," dedi Rolfe soğuk bir tavırla. "Ve ben buranın gerçek lorduyum. Bu yüzden ihanet fikirlerini kafandan atsan iyi olur. Seni uyarıyorum."

"Artık gidebilir miyim... Lordum?" diye sordu Ceidre, gözlerini öfkeyle kırpıştırırken alaycı tavrını koruyamayarak.

Rolfe öfkesini bastırmakta zorlanıyordu. "Bir erkek değil de, bir oğlan çocuğu gibi davranıp ihtiyaçlarıma teslim olmadan git buradan. Ama söylediklerimi de unutma."

Brenda Joyce

Ceidre kendine hâkim olup karşılık vermedi ve yumruklarını sıkarak arkasını dönüp uzaklaştı. Rolfe uzun bir süre onun arkasından baktı.

16. BÖLÜM

“Nasılsın, Tildie?”

Tildie üç tavuk ve bir horoza yem atarken duraksadı. İki kadın birbirlerine baktılar.

“Çok üzgünüm, Tildie. Elimden geleni yaptım,” dedi Ceidre te-reddütle.

Tildie'nin gözleri doldu. “Biliyorum. Ben de üzgünüm; öyle saçma sapan konuştuğum için. Ciddi değildim, Ceidre. Değildim.”

Ciddi değildin, diye düşündü Ceidre, *ama yine de söyledin; bana böyle şeyleri nasıl söyleyebildin?* Bu düşüncelerini dile getirmek yerine hafifçe gülümsedi. Bir zamanlar iki kadın özür dileyerek birbirlerine sarılırlardı fakat şimdi aralarına görünmez bir duvar örülmüştü. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Ceidre.

“Biraz yorgunum, o kadar.”

Biraz daha konuştular. Olanlar, aralarında daha önce hiç var olmamış bir gerginlik yaratmıştı. Sonunda Ceidre arkadaşına veda etti, arkasını döndü ve düşünmemeye çalışarak amaçsızca yürüdü.

“Ceidre?”

Edwin'in en güvenilir adamı olan Albie'nin sesini duyunca Ceidre düşüp bayılacaktı. Hızla arkasına döndü ve Albie'yi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir soylu çocuğu gibi değil, sıradan bir serf gibi

giyinmişti. Ceidre kendini onun kollarına atmamak için zor tutuyordu. “Albie! Haber mi getirdin?” Sesi kısık ve telaşlıydı.

“Biraz yürüyelim,” dedi Albie. Ceidre’yla yaşıtı ve altı yaşındayken eğitim almak üzere Aelfgar’a gönderilmişti. Birlikte büyümüşlerdi; Ceidre için bir kardeş gibiydi.

Yürüyerek elma bahçesine girerlerken genç kadın eteğinin kuşağını gergince çekti. “İyiler mi?”

“Evet... Edwin bir okla bacağandan yaralandı ama hızla iyileşiyor.”

Ceidre bu haberle hem rahatladı hem de yarasıyla ilgilenmek için ağabeyinin yanında olamadığı için üzüldü. “Mikrop kapmadığından emin misiniz?”

“Ed’i bilirsin. Öküz gibidir.”

Ceidre gülümsedi; hem Edwin’i hem de Morcar’ı çok özlüyordu. Edwin gerçekten de bir öküz kadar güçlü, orta boylu, babasının şahin gibi yüz hatlarını taşıyan, kuzguni saçlı bir adamdı. Morcar daha uzun boylu, daha ince yapıydı; kumral ve dağınık saçları, fıldır fıldır dönen mavi gözleri vardı. Yine de gülen yüzünün arkasında, Edwin’inki kadar güçlü bir irade ve keskin bir zekâyâ sahipti. Ağabeyleri birbirlerinin tam zıttı gibiydi; biri derin düşünceli, az konuşan, diğeri gülmeyi seven, yüksek sesle konuşan bir adamdı. Yine de ikisi de aynı hamurdandı ve birbirlerine ölesiye sadıklardı.

“Neredeler?” Ceidre yine etrafına bakındı fakat yalnızdılar; köylüler gündelik işleriyle ilgileniyor, Norman da en azından bir kilometre ötede hâlâ adamlarıyla asma köprü inşaatında çalışıyordu.

“Bataklıklarda gizleniyorlar. Ceidre, Morcar mümkün olduğunca kısa sürede buraya gelecek. Edwin mallarına el konmasına izin vermeyi düşünmüyor. Warenne’li Rolfe’un her hamlesini izlemelisin. Ve dinlemelisin de. Göreceğin veya duyacağın önemli bir şeyi hemen bize haber vermelisin.”

“Anladım,” dedi Ceidre. “Norman’ın yanında elli adamı var; hepsi deneyimli şövalyeler. Nasıl savaştıklarını gördüm.” Norman ve adam-

Brenda Fejee

larının Kesop'ta Saksonları nasıl rahatlıkla katlettiğini hatırlayınca ürperdi. "Daha fazla adamı da olabilir."

"Elbette var ama hepsini York'ta bıraktı. Oranın yeni kale kumandanı oldu, haberin yok muydu?"

"Hayır, yoktu."

"Alçak William hâlâ kraliyet muhafızlarıyla birlikte York'ta, kale-nin inşaatını yönetiyor. Rolfe onunla sık sık yazışıyor olmalı. Ceidre, planlarını öğrenmeliyiz. Yazılı mesajlar varsa onları bulmalısın ve konuşmalarını dinlemeye çalışmalısın..." Albie ona baktı.

Ceidre ihanetin bedelini düşündü: Halkın önünde kırbaçlanıp dövülebilir, hatta asılabilirdi bile. "Deneyeceğim, Albie. Ama kolay olmayacak. Norman çok akıllı bir adam."

"Elinden geleni yap."

"Alice'le evleneceğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyordum. Haberi ağabeylerine iletirim. Düşün ne zaman?"

"On gün kadar sonra. Zaman hızla akıp gidiyor, Albie."

"Sanırım bu hiç iyi değil. Morcar'ın daha önce geleceğinden eminim. O zamana kadar gözünü ve kulağını dört aç. Ben artık gitmeliyim."

Ceidre arkadaşının elini tuttu. "Tanrı seni korusun, Albie. Sizin için çok endişelendim."

"Ağabeylerin ölümsüz sayılır." Albie sırttı.

"Böyle konularda dalga geçme; ölümsüz olan sadece Tanrı'dır," diye azarladı Ceidre. Albie omuz silkti ve ormana doğru koştururken genç kadın onun arkasından baktı. İnşaat sahasına doğru döndüğünde Norman ve adamlarının hâlâ çalışmakta olduğunu gördü. Şimdi kraliyet yazışmalarını aramak için iyi bir zamandı. Malikâneye doğru yürüdü.

Alice mutfakta, o günün yemeklerine karar veriyordu. Ceidre görünmeden açık kapının önünden süzüldü ve malikânenin ön kapısından

Gönülçelen

girdi. Günün bu saatinde, salonda uzun masanın altını süpüren hizmetkârdan başka kimse yoktu. Ceidre aceleyle merdivene yöneldi.

Büyük odanın masif sedirden kapısını açarken korkuyordu. Sessizce içeri girdi ve kapıyı tamamen kapamamaya karar verdi; yakalanırsa çok fazla şüphe çekmemek için kapıyı aralık bırakıp etrafına bakındı.

Odada büyük bir yatak vardı. Babası bu yatakta uyurdu; sonra Edwin'in yatağı olmuştu. Şimdiyse Norman'a aitti. Duvar diplerine dizili sandıklarda Norman'ın eşyaları vardı ve aynı zamanda üzerine oturmak için de kullanılıyorlardı. Bunlar Aelfgar'a ait sandıklar değildi; Norman onları yanında getirmişti. Aramaya bunlardan başlayabilirdi.

Çoğu kimse okuryazar olmadığı için, Rolfe'un de okuma bilmiyor olabileceği aklına geldi. Ceidre bunu daha önce düşünmemişti çünkü Norman böyle bir yetiye sahip olmayı ihmal etmeyecek kadar kurnazdı. Sonra Norman gibi bir adamın yazılı mesajları okuduktan sonra imha edeceğini tahmin etti; birçok mesaj sözlü iletiliyor da olabiliyordu. Yine de araştırmalıydı. Dahası, Norman okuma yazma bilmeseydi bile, köy rahibi yazılı metinleri elinden geldiğince deşifre edebilirdi. Ceidre hafifçe gülümsedi. Peder Green çoğu zaman sarhoştur, geri kalan zamanında da çapkınlık yapardı. Rolfe bir keşiş gönderilmesini talep edebilir ya da Ceidre'nin gelen mesajları okumasını isteyebilirdi.

Kalp atışları hızlandı. Norman'ın okuryazar olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Değilse, onun işine yarayabileceğini göstermeliydi. Bu durum onun için ideal olabilirdi!

İlk sandıkta tunikler, yünlü çoraplar, pelerinler, broşlar, büyükçe bir kadeh, ayakkabı ve çoraplar vardı. Bir diğerinde Ceidre'nin hayatı boyunca görmediği güzellik ve renklerde Şark ipekleri, altın sarısı ve kırmızı kadifeler ile deve tüyü, krem rengi ve kırmızılı kürkten bir pelerin buldu. Son sandıkta yine Şark halıları ve kabzası mücevher kakmalı eski, kırık bir kılıç duruyordu. Hepsini dikkatle yerine yerleştirdi. Norman en değerli eşyalarını yanında getirmişti ama Aelfgar'da kalamayacağından haberi yoktu. Aelfgar, Edwin'e aitti.

Brenda Joyce

Gerçekten iyi gizlenmedikleri takdirde, mesajların konabileceği başka bir yer düşünemiyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

Düşüncelere dalmış olan Ceidre, Alice’in sert sesini duyunca hızla arkasına döndü ve aramayı bırakıp sandıkları kapamış olduğuna şükretti. “Otlarımı arıyordum,” diye cevap verdi rahatlıkla. Bu elbette ki bir yalandı; önceki gece Tildie’ye yardım etmek için otlarını geri almıştı zaten.

“Burada olduğunu Lord biliyor mu?” diye sordu Alice. “Sana izin verdi mi?”

“Hayır,” dedi Ceidre dikkatle. “Alice, kesemi aradığımı öğrenirse çok kızar.”

“Evet, kızar, değil mi?” Alice sırıttı.

“Ona söyleyecek misin?”

“Bir serf olduğunu inkâr ettin mi?”

“Bana inanmadı.”

Alice muzaffer bir edayla gülümsedi. “Neden inansın ki? Sonuçta, serf olan bir sürtükten doğdun. Cadı iksirlerini bulabildin mi?”

“Hayır.”

“Dün gece ne yaptın, Ceidre?”

Ceidre onun bildiğini düşündü. Tildie’ye yardım etmeye gittiğini ve otlarını yanına aldığı Alice biliyordu. Ceidre bir cevap bulmaya çalıştı.

“Kaltak!” diye bağırды Alice ve ablasının yanağına olanca gücüyle bir tokat indirdi.

Ceidre şaşkınlıkla geri çekildi.

“Onu senin peşinden dışarı çıkarken gördüm,” diye tısladı Alice. “Bembeyaz bacaklarını ona açtın, değil mi? Sen de tıpkı annen gibisin. Ceidre. Lanet olasıca bir kaltaksın!”

Alice’in önceki gece Ceidre’nın Tildie’yle ilgilendiğini bilmesinense, Rolfe’la birlikte olduğuna inanması daha iyiydi çünkü otlarını

aramadığını, casusluk yaptığını Alice'in anlamasını istemiyordu. Yine de Alice'in en kötüsünü düşünmesine izin veremezdi ve annesini böyle aşağılamaya hiç hakkı yoktu. "Sadece yürüyüşe çıktım," dedi Ceidre kızarak. "Gerçekten."

"Seni takip etti!"

"Evet. Kaçtığımı sandı," diye yalan söyledi Ceidre aceleyle. "Aelfgar'dan ayrılmamı yasakladı. Ama Alice, bana dokunmadı, yemin ederim. Bana hakaret etmene gerek yok. Ben sürtük değilim; annem de değildi. Babamızı o kadar çok seviyordu ki onun vefatından sonra hastalandı ve kısa süre sonra kendisi de öldü; bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun! Neden böyle iğrenç yalanlar söylemekte ısrar ediyorsun?"

"Annen bir metrestir, Ceidre; bu da onu sürtük yapar. Elbette ki babamızı seviyordu; babamız onun lordu, efendisiydi ve annen onu sevmemeye cüret edemezdi. Ama onu sadece altındayken seviyordu! Rolfe senin peşinden gelip ne yaptı?"

"Bana nereye gittiğimi sordu."

"Seni yalancı! Dışarıda iki saat kaldınız; ikiniz de! Ceidre, buna pişman olacaksın, sana yemin ederim! Ondan uzak durmazsan hayatını cehenneme çevireceğim."

Ceidre kardeşinin ciddi olduğunu biliyor, hırsını açıkça görebiliyordu. "Ben ondan nefret ediyorum," dedi. "Gerçekten nefret ediyorum; onunla asla yatmam!"

"Unutma," diye hırladı Alice. "Sen sadece onun sürtüğü olabilirsin çünkü babamızın piçi olarak alabileceğin tek şey bu. Ama ben... ben onun karısı olacağım."

Ceidre içinde derin bir sızı hissetti. "Alice, son kez söylüyorum, ailene sırtını dönme. Bu evlilikten kurtulup başka birini bulmana yardım edebilirim."

Brenda Joyce

“Norman’la evleneceğim,” diye tersledi Alice. “Ve onun leydisi olduğumda, senin defterini de düreceğim, merak etme. Annemin düştüğü duruma düşecek kadar aptal değilim.”

17. BÖLÜM

“Lordum, biraz daha şarap alır mısınız?” diye sordu Alice neşeyle.

Bir koyun budunu kesmekle uğraşan Rolfe başıyla onayladı. Müstakbel karısının dizi ve kolu kendisinininkilere değiyordu. İncecik, kemikli, cılız bir şeydi. Gerçekten Rolfe’u baştan çıkarabileceğini mi sanıyordu? Bu Rolfe’u çok rahatsız etmişti. Kadın yemek boyunca aşırı ilgili ve geveze davranmıştı.

Alice, kaba Norman’ın teşekkür etmeyeceğini bilmesine rağmen şarap koydu. Yine de nezaket olmadan yaşayabilirdi. Rolfe’a cilveli bir tavırla gülümseyerek gözlerini kırpıstırdı ama Rolfe bunu görmedi çünkü ona bakmıyordu. Bakışlarını masanın diğer ucuna dikmişti; Ceidre’ya. Alice’in içinden masayı ters çevirip üzerindeki her şeyi lanet olasıca piç ablasının üzerine dökmek geliyordu.

Rolfe, Ceidre’nin gerçekten iştahla ama kadınsı zarıflığı içinde yemek yişisini izliyordu. Onu masasında gördüğüne memnun olmuştu. Bu durum Ceidre’nin da halkından biri olduğunu hatırlatıyordu ve gerçekten de kışkırtıcı bir düşünceydi.

Koyu mavi yün tuniğinin üzerine pas rengi, sade bir tunik daha giymişti. Bu iki renk ona mükemmel uyuyor, saçlarının karamel ve gözlerinin menekşe renklerini tamamlıyordu. Ceidre bir kemiği sıyırmakla meşguldü. Aralarındaki mesafeden, Rolfe onun dişlerinin

beyazlığını göremiyordu fakat etin üzerine açılan dolgun dudakları nefes kesici, büyüleyiciydi. Rolfe bakışlarını kaçırıyor ve kaçır-
mak da istemiyordu; aslında, bakmaktan çok daha fazlasını yapmak
istiyordu. Azgın şehvetiyle çoktan sertleşmişti bile. Oturduğu yerde
kıpırdanarak taytım düzeltti.

“Lordum,” dedi Alice, tatlı bir tavrıyla, bir kez daha Rolfe’un dik-
katini çekmeye çalışarak.

Rolfe ona bakmadan iç çekti ve şarabını bitirdi. Elbette ki gö-
revine sadık olan Alice hemen kadehi tekrar doldurdu. “Lordum,
bugün *onu* sizin odanızda buldum.”

Rolfe kulak kabarttı. “Ceidre’yı mı?”

Alice, konu lanet ablası olunca Rolfe’un bütün dikkatini çeke-
bildiğini fark etti. “Evet.”

“Bana söylemek istediğin nedir, Alice?”

“Odanızdaydı. Kesesini arıyordu,” dedi Alice, Rolfe’u daha dik-
katle izlerken.

Rolfe, Ceidre’ya sert bir bakış attı. Bu kadın şimdi neyin pe-
şindeydi? Otlarını geri aldığı Rolfe gayet iyi biliyordu. *Bu kadın
senin düşmanın*, diye hatırlattı kendine. *Artık gelinin değil ama hâlâ
düşmanın. Bunu asla aklından çıkarma.*

“Onu cezalandıracak mısınız?” diye sordu Alice.

“Ben durduk yere ceza vermem,” dedi Rolfe bir ekmeğin parçasına
uzanırken. Konu kapanmıştı. Alice masayı sıkıca kavradı.

Ceidre, Rolfe’un uygunsuz ve aşırı şehvetli bakışlarına aldırma-
maya çalışıyordu. Ama utancından kızarmış ve huzursuz olmuştu.
Salonda, müstakbel gelini hemen dibinde otururken Norman’ın
kendisine böylesine açıkça bir arzuyla baktığını herkesin gördüğüne
kesinlikle emindi. Ancak Ceidre onlara bakmıyordu. Yeterince gör-
müştü. Alice’in nazik sesi bütün gece çınlamıştı ve hâlâ da salonu
doldurmaya devam ediyordu. Rolfe, onun soluklanmaksızın anlattık-
larını dinliyordu hatta bir defasında neredeyse gülümsemişti. Ceidre

Brenda Joyce

kardeşinin Norman'la birçok kez flört ettiğini görmüştü ama bu gece küçük göğüslerini adamın koluna sürtecek kadar ileri gitmişti. Ceidre'nin midesi bulanıyordu ve bunun yemekten kaynaklanmasını diliyor ancak öyle olmadığını biliyordu. Nedeninin yaklaşan düğün olduğunu düşündü; sonuçta Norman, Ceidre'nin ağabeylerini hiçe sayarak Aelfgar'a el koymaya çalışıyordu. Başka bir nedeni olamazdı.

Ne var ki bu bahane kendisine bile zayıf gelmeye başlamıştı. Ceidre masadan kaçabilmeyi diliyordu. Elbette ki önce "lord" ve leydi kalkana kadar bunu yapamazdı. Bunaltıcı mutfağı buraya kesinlikle tercih ederdi!

Dışarıdan duyulan boru sesi, bir yabancıнын gelişini haber verdi. Boru bir kez daha çalınca, silahlanmaya gerek olmadığı anlaşıldı. Rolfe'un nöbette olan adamlarından biri bir kraliyet ulağıyla birlikte içeri girdi. Ceidre olduğu yerde dikkat kesildi.

Alçak Fatih'in renklerini taşıdığına bakılırsa, ulağı gönderen William'dı. Giysilerini kaplayan kalın toz tabakasıysa, uzun ve zorlu bir yoldan geldiğini gösteriyordu. Ulak, Rolfe'un önünde bir dizinin üzerine çöktü. Rolfe sabırsızca ona kalkmasını işaret etti ve salondaki herkese yemeklerini yarım bırakarak gitmelerini işaret etti. Ceidre'nun keyfi kaçtı. Giderse, olanları nasıl öğrenecekti?

Dışarı çıkarken ağırdan aldı ve salondaki herkesin kendisinden önce çıkmasını bekledi. Omzunun üzerinden bir bakış attığında, Rolfe'un elinde mühürlü bir mektup tuttuğunu gördü ama Norman mektubu açmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Demek yazılı mesajlar alıyordu! Ah, acaba okuyabiliyor muydu? Keşke Ceidre ona okuyabilseydi! Norman sabırsızca salona bakındı ve gözleri Ceidre'ya takıldı. Genç kadın hemen arkasını dönüp odadan çıktı.

Ceidre neler olduğunu öğrenmek için malikâneye girmesinin mümkün olmadığını bilerek dışarıda huzursuzca kıpırdanıyordu. Rolfe belgeyi okuyor veya okuyan birinden dinliyor olabilirdi. Mesaj her neyse kısa olmalıydı çünkü çok geçmeden herkesin salona dön-

mesine izin verildi. Rolfe arkasına yaslanmış, artık daha tahammül edilebilir hale gelmeye başlamış olan kırmızı şarabını yudumluyor ve şömineye bakıyordu. Ulak, masada Ceidre'nin tarafına, hatta tam karşısına oturmuştu. Ceidre artık aç değildi ama bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Adama gülümsedi. O da Norman gibi sarışındı fakat ince yapıydı ve sıradan bir yüzü vardı. Adam şaşkınlıkla Ceidre'ya bakıyordu.

“Yorgun görünüyorsunuz,” dedi Ceidre. “Bu kadar uzun ve zorlu bir yolculuğu hayal bile edemem.”

“Kolay değildir,” dedi adam, Ceidre'nin ilgisinden memnun olarak. Koyun etinden bir parça koparıp yemeye başladı. “Ama genç ve güçlüyüm. Kral'ın en güvenilir ulağım,” diye övündü.

“Bu doğru mu?” diye sordu Ceidre sahte bir hayranlıkla.

“Elbette doğru,” dedi adam dolu ağzıyla sırıtarak. “Senin adın ne? Bütün Fransa'da ve İngiltere'de senin kadar güzelini görmedim.”

“Ceidre. Ya sizinki?”

“Paul.” Adam şarabını tek dikişte bitirdi. “Belki yemekten sonra benimle biraz yürüyüş yaparsın.”

Ceidre'nin hemen cevap vermesi gerekiyordu ve bunu sadece amacını düşünerek yaptı: “Evet, memnuniyetle.” Adamın beklentilerinden doğacak sorunları daha sonra düşünmeye karar verdi.

Rolfe bu durumu giderek artan bir rahatsızlıkla izliyordu. Ceidre genç adama ilk kez gülümsediğinde, kıskançlığa benzer tuhaf bir duyguyla bütün benliğinin sarsıldığını hissetti; bu, bütün hayatı boyunca hiç hissetmediği bir duyguydu. Güvensizlik de baş göstermişti; küçük cadı bu flört oyunlarıyla neyin peşinde olabilirdi? İkilinin sohbeti devam ederken, ulak bir dövüş horozu gibi gururla kabarıırken ve Ceidre hayranlıkla ona ilgi gösterirken Norman'ın rahatsızlığı öfkeye dönüşmeye başladı. Bu kadın Rolfe'u kıskırtabileceğini ya da sına-yabileceğini mi sanıyordu? Yoksa kraliyet mesajını öğrenebileceğini

Brenda Joyce

sanacak kadar aptal mıydı? Belki de beşiğinden yeni çıkmış, ağzı süt kokan bu oğlandan gerçekten hoşlanmıştı.

Alice onun aklından geçenleri okumuşçasına, “Gördünüz mü, Lordum, Kral’ın adamıyla nasıl fingirdeşiyor? Bu iğrenç. O da annesinden farklı değil! Hem de hiç farklı değil!” dedi. Sesindeki zevk ve nefret gayet açıktı.

Alice’in yakıcı sözleri Rolfe’un kıskançlığını körükledi. Ceidre da eski kontun metresi –fahişesi!– olan annesi gibi miydi? Başkalarıyla da oynuyor muydu? Sert bir tonda, “Sizin ne düşündüğünüz umurumda değil, Leydim. Bir konuda görüşünüzü öğrenmek istersem, size sorarım. Onun dışında, artniyetlerinizi kendinize saklayın,” dedi.

Alice kıpkırmızı kesildi.

Rolfe aniden sandalyesini geri iterek yerinden kalktı ve öfkeli bir yüzle, hızlı adımlarla salondan çıktı. Adamları de peşinden ayağa fırladı. Ceidre’nın kalbi endişe ve sevinçle dolmuştu. Şimdi bildiklerini öğrenmek için bu ulağı baştan çıkarmalıydı!

Artık karşısında oturan Norman ve yüksek platformdaki sandalyesinde burnundan soluyan Alice dışında salondaki herkes dışarı çıkmıştı. Ulak sırtını rahat bir şekilde duvara dayamış, şehvetle sırtıyordu.

Ceidre’nın kalbi yerinden fırlayacaktı. Bunu nasıl yapacaktı? İçinde bir umutsuzluk belirdi. Kendini zorlayarak öne eğildi ve baştan çıkarıcı bir tavırla gülümsedi. “Bülbül şakıyor, duyabiliyor musunuz?”

Ulak daha da sırttı. “O halde bunu kaçırmayalım.” Beklentiyile ayağa kalktı.

Alice ayağa kalkarken sandalyesi gürültüyle yere sürttü ve ablasına hem nefret hem de zafer dolu gözlerle baktı. “Norman tenine iyice alıştın herhalde, Ceidre. Dün gece sadece bir başlangıç mıydı?” diye tısladı.

Ceidre ona sağlam bir tokat atmak istedi fakat amacını düşünerek kendini tuttu. Yanında dikilen hödük de Alice’in fısıltısını anlamamıştı zaten. Ceidre adama elini uzattı ama adam hiç beklenmedik şekilde

onu aniden kendine çekip iştahla öpmeye ve göğüslerini sıkıştırmaya başladı. Ceidre tepkisel olarak kurtulmaya çalıştı ama sadece sırtını masaya çevirmeyi başarabildi ve adam onu güçlü bir şekilde masanın üzerine bastırdı.

“Dur!” Ceidre bütün casusluk amacını unutarak öfkeyle bağırdı. Adam Ceidre’yi masaya mıhlamış, eteğini dizlerine kadar kaldırmış, dudaklarını boynuna yapıştırmıştı ve bir eli göğüslerindeydi. Ceidre aynı anda eteğini indirmeye, adamın elini göğsünden çıkarmaya ve masadan doğrulmaya çabalıyordu. Adamın kendisinden çok daha güçlü olduğunu ve bir an sonra kendisine tecavüz edeceğini anladığında, paniğe kapılmaya başladı.

O anda Guy’ın sesi, Ceidre’nin hayatı boyunca duyduğu en güzel sestiydi. “Hey, hey! Neler oluyor burada?”

Ulak boğuşmayı keserek öfkeyle döndü ama Ceidre’yi bırakmadı. Ceidre sıcak kömürlerin üzerinden atlar gibi ani bir hareketle onun elinden kurtulup altından sıyrıldı. “Sör Guy!”

“Rolfe seni istiyor, Ceidre,” dedi Guy, William’ın adamına çatik kaşlarla bakarak. “Lord Rolfe’un konukseverliğini kötüye mi kullanıyorsun?”

Ceidre, Norman’ın kendisini çağırmasına sevineceğini hiç tahmin etmezdi ama şimdi sevinçten uçuyordu. Ulağı asık suratla davranışlarını açıklarken bırakıp merdivenleri çıkarken, adamın kendisini onu baştan çıkarmakla suçladığını duydu. Norman’ın kapısına ulaştığında duraksayarak saçlarını ve elbisesini düzeltilti. Yaşadığı olay yüzünden terlemiş, kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Ancak kendini tam olarak toparlayamadan kapı açıldı ve Ceidre, çatik kaşlarla kendisine bakan Norman’ı karşısında buldu.

Adam genç kadını baştan aşağı süzerken, Ceidre rahatlama hissini kaybederek utançtan kıpkırmızı oldu. “Bir iksir istiyorum.” Rolfe’un sesi sertti.

Brenda Joyce

Ceidre nasıl görüldüğünün farkındaydı ve hem dehşete kapılmış hem de kızmıştı. Norman onun gerçekten fingerdeştiğini mi sanmıştı? “Ne için?” diye sordu.

Rolfe sevimsizce gülümsedi. Şakağına dokunarak, “Kafamda iblisler tepiniyor,” dedi.

Başı mı ağrıyordu? Ceidre’yi basit bir baş ağrısı için mi çağtırmıştı? Genç kadın hemen şüpheye kapıldı. “Bence,” dedi alaycı bir tavırla, “biraz daha kırmızı şarap, sıkıntınızı geçirir.”

“Yoksa bana bozuk musun, Ceidre?” Ses tonu Ceidre’ninkine denkti. “Rahatsız mı oldun? Seni rahatsız mı ettim?”

“Lordum ve efendimsiniz,” dedi Ceidre abartılı bir şirinlikle. “Beni nasıl rahatsız edebilirsiniz?”

“Bu doğru,” dedi Rolfe, Ceidre’ya doğru eğilip kızarmış dudaklarına bakarak. “Lordun ve efendin.” Yine gülümsedi ve Ceidre bir an için korktu. “Kırmızı şarap değil, bir iksir istiyorum. Senin şu cadı ilaçlarından. Başım için.”

Cadı ilacı. Rolfe’un sözleri bıçak gibiydi ve Ceidre mağrur bir tavırla arkasını döndü. Genç kadın tek adım dahi atmadan Rolfe’un dev gibi eli Ceidre’nın kolunu yakalamıştı. Rolfe onu hızla kendine çevirdi. “Ve aylaklık etme, Ceidre,” diye hırladı. “*Oyalanma.*”

Ceidre’nın gözleri anlayış ve şaşkınlıkla iri iri açıldı. Rolfe gayet açık bir şekilde ona ulakla buluşmamasını söylüyordu! Bir alev dalgası bütün benliğini okşayıp geçti ve kendini gülümserken buldu. “*Oyalanmayacağım, Lordum.*”

Rolfe kurnazca gülümsedi. “Güzel! Git o zaman.”

Ceidre, Rolfe’un istediği iksiri hazırlamak için oradan uzaklaşırken daha merdivenin başına ulaşmadan kapının büyük bir gürültüyle çarparak kapandığını duydu ve bir şarkı mırıldanmaya başladı.

18. BÖLÜM

“Köyün yok edilmesini emretti!”

Ceidre, kuzeni Teddy’ye baktı. “Dalga geçiyor olmalısın!”

“Hayır... Bütün köy, Ceidre. Yakılacak!”

Ceidre iki gün önce Rolfe’a istediği iksiri vermiş ve hemen huzurdan gönderilmişti. Rolfe ertesi sabah yanma birkaç adam alarak ortadan kaybolmuş, gece geç saate kadar da dönmemişti. Ceidre’nin onun nereye gittiğini veya amacının ne olduğunu öğrenmesi mümkün değildi. Ama bir kez daha özgürlüğüne kavuşmuştu. Alice’ten uzak durmaya karar vermiş ve zamanını büyükannesiyle geçirmişti. Ot toplayıp dövmüş ve ağrıları azaltacak, yaraları iyileştirecek, uykusuzluğu giderecek, doğurganlık ve cinsel güç sağlayacak iksirler hazırlamıştı. Şimdiyse sabahın erken saatleriydi.

Bir tunik ve yünlü tayt giymiş olan Teddy onun bileğine yapıştı. “Onu lanetleyemez misin?” diye yalvardı çocuk. “Senin iyi yürekli bir cadı olduğunu biliyorum, Ceidre. Ama sadece bu kez, onu hemencecik öldüremez misin? Evlerimizi yok ediyor!”

Bu Norman’ın vücudunda bir damla bile insanlık yok herhalde, diye düşündü Ceidre öfkeyle. Malikânenin önünden hızlı adımlarla geçerken kaleye baktı; üç katlı, kare biçiminde ve çirkin bir binaydı. Köyün ardındaki çiplak tepelere bakan pencereleri minik yarıklarla

ibaretti. Kalenin çevresine meyve bahçesini, saman ve mısır tarlalarını dışarıda bırakan derin, devasa bir hendek kazılmıştı. O anda bir kulübenin tutuşup alev aldığını gördü.

Eteğini kaldırarak koşmaya başladı. Korkunç bir andı: Dejavu yaşıyordu. Norman çirkin atının sırtında oturuyor, yanında üç adamıyla birlikte izliyordu. Ceidre'nin hızlı, sert ayak seslerini duyunca atım çevirip ona baktı.

“Buna hemen bir son vermelisin!”

Rolfe'un sert yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi. Ceidre nefes nefeseydi ve göğsü hızla kalkıp iniyordu. Rolfe'un bakışları genç kadının yüzünden göğüslerine kaydı. Kış soğuşunda aç kalmış bir kurt gibi hırsıyla bakıyordu. “Beni duydunuz mu?” diye bağırdı Ceidre.

“Sen karışma,” dedi Rolfe ona arkasını dönerek. Bir kulübe daha alev aldı. Ağlayan kadınların sesleri kulaklarına geliyordu.

“Nasıl bu kadar ruhsuz, kalpsiz olabilirsin?” diye bağırdı Ceidre. “Sana çok acıyorum!” Gözleri yaşlarla dolmuştu. Norman'm adamları becerikli bir şekilde kulübeleri ateşe veriyordu ve şimdi köyün yarısı alevler içindeydi.

Rolfe dönerek çatık kaşlarla genç kadına baktı. “Köyün yıkılması gerekiyor.”

“Neden? Bunlar köylülerin evleri. Hayatları burada. Böyle geçiyorlar!”

“Her şey tekrar inşa edilecek, Ceidre,” dedi Rolfe uyarıcı bir ses tonuyla. “Anlamadığın şeylere karışma.”

Ceidre tehdide aldırmadı. “Gücünü böyle kullanmaktan sapıkça bir zevk alıyorsun, değil mi? Cahilleri bir Norman'm elinde ölme korkusuyla tehdit etmekten?”

“Ceidre, yeter.”

“Çaresizlere dehşet salıyorsun; kadınlara, çocuklara, köylülere... Evet, bu çok büyük cesaret gerektirir. Sergilediğin bunca yiğitlikten sonra sana Cesur Rolfe dememelerine şaşıyorum doğrusu!”

Brenda Joyce

Rolfe kıpkırmızı olmuştu. Yanında, atının sırtında duran Guy Le Chante da hayretler içinde ve kıpkırmızıydı. Diğer iki adam duymamış gibi davranıyorlardı. Ceidre umursamıyordu; çılgın öfkesi korkusunun ötesine geçmişti. “Evet, bundan sonra adın bu olsun senin: Cesur Rolfe!”

Her şey o kadar hızlı oldu ki Ceidre tepki bile veremedi. Sözlerine devam edecekti ki Rolfe onu sertçe atının sırtına çekerek yüzükoyun kucağına yatırdı. Aynı anda at dört nala koşmaya başladı. Ceidre istese bile kıpırdayamazdı ki istemiyordu da. Nefesi kesilmişti ve sadece iki şey görebiliyordu: Rolfe’un ağır üzengiye dayalı ayağı ve altlarında hızla akan zemin. Devasa aygırın altına düşmekten ödü pathyordu.

Rolfe’un yapabileceklerinden de korkuyordu.

Ah, neden, neden çenesini kapalı tutamamıştı ki?

Hayvan durdu. Rolfe daha atından inmeden genç kadını sertçe çekerek bir çuval gibi omzuna attı. Ceidre çırpınmaya başladı. Sadece bir saniye sürdü; leğen kemiği Rolfe’un gergin uyluklarından birine otururken, darbenin ivmesiyle neredeyse burnunu toprak zemine çarpıyordu. Sonra, eteğinin başının üzerine atıldığını hissedince neler olacağını anladı ve çığlık atarak kurtulmak için çırpındı.

“Beni tekrar tekrar zorladın,” dedi Rolfe sıkıdığı dişlerinin arasından. Aynı anda Ceidre’nin beyaz ve dolgun kalçasını açtı ama o kadar kararlıydı ki bu manzara onu yavaşlatmadı bile. “Bir çocuk gibi davranırsan, bir çocuk gibi cezalandırılırsın.”

“Bana vurursan!” diye bağırdı Ceidre, Rolfe’un onun kalçasına vurmaya cüret edeceğine inanamayarak.

“Ne yaparsın?” diye alay etti Rolfe ve aynı anda Ceidre’nin kalçasına sert bir şaplak indirdi.

Genç kadının canı yanmıştı. Ayrıca olduğu yerde hareketsiz kalmıştı ama bu uzun sürmedi. “Buna nasıl cüret edersin!” Öfkeden gözü dönmüştü.

Çimülçelen

Ceidre kurtulmak için bütün gücüyle çırpınmasına rağmen Rolfe onu rahatça tutuyordu. “Canımın istediğini yapmaya cüret ederim.” Genç kadının kalçasına tekrar vurdu; bu kez daha sert.

“Ne kadar da *cesursun!*” Ceidre onun kucağında kıvrılırken acıyla inledi.

Ardından bir şaplak daha geldi. “Hiç kimse, erkek ya da kadın, benimle senin konuştuğun gibi konuşamaz,” dedi Rolfe sertçe, Ceidre’nin beyaz tenine bakarak. Kadının vücudu inanılmayacak kadar biçimliydi. Bacakları uzun ve kıvrımlı, kalçası sıkı, yuvarlak ve dolgundu.

“Seni asla bağışlamayacağım,” dedi Ceidre boğuk bir sesle. Canının yanmasından çok, aşağılandığını hissediyordu.

“Benim senin affına ihtiyacım yok ama senin biraz akıllanmaya ihtiyacın var,” dedi Rolfe, bakışlarını Ceidre’nin kalçasından ayırmadan. İstemsizce genç kadının kalçasını avcunun içine aldı.

Ceidre yanmış gibi sıçradı. Rolfe kalçasını kavrayarak sıktı. Ceidre’nin boğazı düğümlendi. Ne nefes alabiliyor ne de kıpırdayabiliyordu.

“Beni çok zorluyorsun,” dedi Rolfe sertçe, elini genç kadının uyluğunun arkasına doğru kaydırırken. Sonra parmaklarını açıp bacaklarının arasına soktu; kadınlığının nemli sıcaklığına sadece birkaç santim kalmıştı.

Ceidre bütün vücudunu saran kızgın zevk dalgasını hissetti. Rolfe elini çok hafifçe kaydırды ama Ceidre’nin kadınlığının yumuşak tüylerine değmesine yetmişti. Genç kadının leğen kemiğinin altında Rolfe’un erkekliği alev alev zonkluyordu. “Yapma,” dedi Ceidre boğuk bir sesle. “Lütfen.”

Rolfe onu aniden dizlerinin üzerine itti ve kalçalarını sertçe kavradı. “Yeminim umurumda bile değil,” diye zorlukla hırıldadı. Kısık ve erkeksi bir sesle inledi. “Tanrım, Ceidre, ben...” Sert ve sıcak kasıklarını genç kadının kalçasına dayamıştı ve Ceidre, Norman’ın dudaklarını boynunda hissetti. Bir an sonra bekâretini kaybedeceğini biliyordu. Aynı anda umutsuzluk ve haz duydu.

Brenda Joyce

Ancak Rolfe onu aniden bıraktı.

Ceidre bir haykırışla ellerinin ve dizlerinin üzerinde uzaklaştı ve dönüp sırtını yaşlı bir meşe ağacına yaslayarak büzüldü. Nefes nefeseydi. Bakışlarını Rolfe'un yüzüne dikti. Kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu.

Rolfe dizlerinin üzerinde durarak yere bakıyor, yüzünden ter damlaları süzülüyordu. Tunüğün altında kol ve sırt kasları gerilmişti. Ceidre onun verdiği savaşı hem hissediyor hem de görebiliyordu; mantığı şehvetiyle boğuşuyordu. Tutku ve arzu yüz hatlarını zorluyordu. Vücudu her an ikiye bölünebilirmiş gibi görünüyordu. Ceidre iğrenç bir korkuyla inliyordu; yoksa iğrenç bir ihtiyaçla mıydı? Rolfe başını kaldırdı ve ateş saçan mavi gözleriyle genç kadına baktı.

Ceidre geri çekilerek olduğu yerde daha da büzüldü.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Rolfe sertçe.

"Senden nefret ediyorum!"

Rolfe yavaşça ayağa kalktı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ceidre'nın gözleri sıcak yaşlarla doldu. "Vermeyecek misin?" İsterik bir kahkaha attı. "Beni dövüyorsun, tecavüz etmeye kalkıyorsun ve sonra da bana zarar vermeyeceğini mi söylüyorsun?"

Rolfe dişlerini sıktı. "Seni dövmedim. Sana tecavüz etmedim. *Sen beni kışkırtıyorsun, Ceidre.*"

"Tabü, beni suçla! Hata sendeyken, sen beni suçla!"

Rolfe kaşlarını çatı.

Ceidre haykırıklarını bastırmaya çalıştı ve dilini tutamadığı için kendine küfretti. Ağacın gövdesine yaslanarak yavaşça ayağa kalktı. Birbirlerini izliyorlardı.

"Alice'in ablası olmasaydın," dedi Rolfe delici bakışlarla Ceidre'yi süzerek, "herhangi bir kadın olsaydın, sana istediğimi yapardım. Seni ruhumdan ve kanımdan atana kadar metresim olurdu. Ben sadece bir erkeğim, Ceidre. Ve sen beni inanılmaz zorluyorsun."

"Bu benim suçum değil!"

“Ah, senin suçun,” dedi Rolfe yumuşak bir sesle. “Olağanüstü bir bedeninin var ve sen... sen her fırsatta bana meydan okuyor, sınırlarımı zorlayana kadar beni tahrik ediyorsun. Yarattığın fırtınada erkekliğimin kendi kendine tahrik olmadığını mı sanıyorsun?”

“Sen köylülerimin evlerini yakarken izlememi ve ağzımı açmamamı mı bekliyorsun?”

Olanları hatırlayınca Rolfe’un yüzü daha da karardı. “Hem de adamlarımın önünde! Seni tekrar uyarıyorum, Ceidre; beni kıskırtma. Bunu yaparsan, kendini altımda bulursun!”

“Baldızına tecavüz mü edersin yani?”

“Altımda bacaklarını açtığında sence neyim olduğunu umursar mıyım? Sen sadece Ceidre’sın; bal saçlı, menekşe gözlü, güzel cadı.”

Ceidre onun bu kelimeyi gerçek anlamında kullanmadığını biliyordu ama yine de kızardı. Yoksa kızarmasının nedeni başka bir şey miydi; Rolfe’un fazla detaylı anlatımı olabilir miydi? Ceidre derin bir çaresizlikle asıl önemli konuya odaklandı. “Köylülere ne olacak?”

“Her şeyi yeniden yapacağız,” dedi Rolfe. “Köy taşmıyor, Ceidre. Ve bunu keyfimdendir yapmıyorum. Ben bir kumandanım ve senin hayal edemeyeceğin kadar çok savaş gördüm. Köy, surların içinde daha iyi korunacaktır. Bu sadece benim için değil, herkes için daha iyi olacak. Ağabeyin burada olsa o bile onaylardı.”

Ceidre yanılmış mıydı? Önyargılı mı davranmıştı?

“Haydi, Ceidre,” dedi Rolfe beklenmedik bir ciddiyetle. “Seni geri götüreceğim.”

“Seninle gelmemi isteme,” diye tısladı Ceidre. “Kendim yürürüm.”

Rolfe’un yüzü ifadesiz, gözleri kısıktı. “Gel. Seni burada bırakmayacağım.”

“Neden?” diye bağırdı Ceidre.

“Çünkü bırakmayacağım,” dedi Rolfe sertçe.

Birbirlerine dik dik baktılar.

Brenda Joyce

Ve Ceidre kazanamayacağını anladı. Yine gözlerinin dolduğunu hissetti; yenilgi acıydı. Öne doğru sendeledi. Rolfe onun binmesine yardım etmek için elini uzattı, yüzünde tuhaf bir şaşkınlık ve yumuşaklık vardı. Sonra elini indirdi. Ceidre onun gözlerine baktı ve Rolfe'un gizlemesine fırsat kalmadan, o masmavi gözlerde karmaşa ve acımaya benzer bir şey gördü; belki de şefkati. Elbette ki hayal görüyor olmalıydı!

“Eğer istersen yürüyebilirsin,” dedi Rolfe aniden.

Ceidre durdu ve kollarını sıkıca kavuşturdu. Rolfe'un yüzü gerildi. Başıyla onayladı, atını çevirdi ve tırsta uzaklaştı. Ceidre onun arkasından bakıp uzun, çok uzun bir süre gidişini izledi.

19. BÖLÜM

Mesaj ona öğle yemeğinden önce Teddy tarafından ulaştırılmıştı. Ceidre mutluluktan dans etmek istiyordu. Morcar eve dönmüştü ve meyve bahçesinden biraz uzakta, ormanda onu bekliyordu.

Tam zamanında gelmişti çünkü Norman ertesi gün Alice'le evlenecekti.

Ceidre akşam yemeğine katılmalıydı; bunu yapmazsa Norman'ı şüphelendirirdi. Ayrıca Rolfe onun küstüğünü veya gizlendiğini de düşünebilirdi. Aslında Ceidre ona kızgındı ama son anda ona sahip olmamak için kendini tutmasına da seviniyordu. Bundan sonra Rolfe'un yanında hareketlerine dikkat etmesi gerekecekti. Norman'ı sinirlendirdiğinde aynı zamanda tahrik de ettiğini yeni anlamıştı; bundan sonra ikisini de yapmamaya dikkat edecekti.

Yemek bitmek bilmedi fakat Ceidre huzursuzluğunu belli etmedi. Yanında müstakbel karısıyla oturan Rolfe'a bakmıyordu ama onun sık sık kendisini izlediğinden emindi. Rolfe adamlarıyla birlikte inşaat alanına dönünce, Ceidre eline bir sepet aldı ve izlenmediğinden emin olarak meyve bahçesinin yolunu tuttu. Norman'ı gördü fakat adam işine öyle dalmıştı ki Ceidre'nin çıktığını fark etmedi.

Ceidre ileride Morcar'ın uzun silüetini derenin kenarında görünce mutlulukla haykırdı. Ağabeyi parıldayan mavi gözleriyle bakarak sırttı ve Ceidre'yi her zamanki gibi sıkıca kucaklayarak kollarına aldı.

“İyi misin?” diye sordu Ceidre ağabeyinin yüzünü ellerinin arasına alarak.

“Ben mi?” Morcar kardeşinin ellerini indirip sınıksız tuttu. Gülümsemesi silindi. “Ceidre... sen ne durumdasın?”

“Ben iyiyim.”

“Bu domuzlar sana zarar vermedi ya?”

Ceidre kızardığını hissetti. “Hayır.”

Morcar onun ellerini daha sıkı tutarken yakışıklı yüzü asıldı. “Ne oldu? Sana dokundular mı?”

Ceidre iyice kızarmıştı ve Morcar'm çabuk öfkeye kapıldığını biliyordu. “Sorun yok,” dedi yüksek sesle. “Gerçekten! Kim olduğumu anlamadan önceydi... Ama iş işten geçmeden öğrendi ve bana zarar vermedi.”

“Kim?”

“Norman.”

“Warrenne'li Rolfe mu? Amansız Rolfe?” Ceidre başıyla onaylayınca Morcar kaşlarını çattı. “Hemen açıkla.”

“Açıklayacak bir şey yok. Kesop'taydık; bir domuzu tedavi etmeye gitmiştim. Beni köylü sandı. Adamları bir grup Sakson'u öldürmüştü. Beni atıyla kovaladı ama adamları... yapmaya niyetli olduğu şeyi yapmadan ona kimliğimi söylediler. Açıkçası,” Ceidre aniden gülümsedi, “beni Alice sandı da elinden öyle kurtuldum.”

Morcar ağır bir küfür savurdu ve mavi gözlerinden alev saçarak, “Keşke orada olsaydım,” diye bağırды. Bir iki adım attı. “Onu sadece küstahlığı için bile öldürürdüm!”

“Artık geçti, Morcar,” diye yalan söyledi Ceidre. “Ed nasıl?”

Brenda Joyce

“Neredeyse iyileşti. Bunu yanlarına bırakmayacağız, Ceidre,” dedi sertçe. “Henüz yaralarımızı sarıyoruz ama toparlanıp güçlendiğimizde, Normanları geldikleri denize geri dökacağız.”

“Dört gün önce buraya bir kraliyet ulaşı geldi ama mesajın içeriğini öğrenemedim. Ertesi gün şafakta adamlarının bir kısmını alıp gitti. İki gün sonra döndüler. Nereye gittiklerini bilmiyorum.”

“Alçak William, kuzeyde İskoçlarla kapışıyor.” Morcar omuz silkti. “Rolfe’ a onları püskürtmesi için mesaj gönderdiğini biliyoruz. Son derece güvenilir ve becerikli bir adam.” Morcar öfkeyle kaşlarını çattı. “Fazla becerikli.”

Ceidre onun koluna dokundu. “Tek başına gelmedin, değil mi?”

“İki adamımı biraz ötedeki tepede bıraktım, Ceidre. Şimdi Norman’la karşılaşamam. Alice’in onunla evleneceğine dair söylenti de neyin nesî?”

“Nikâhları yarın, Morcar.”

“Alice bunu istiyor mu?”

“Evet.” Ağabeyinin kaşlarını çatmış olduğunu görünce, Ceidre kız kardeşini savunma ihtiyacı duydu. “Anlamaya çalış, Morcar. Evde kalmaktan, kızkurusu olmaktan korkuyor. Üstelik adam da çok yakışıklı.” Ağzından çıkan sözleri fark edince gözleri iri iri açıldı. Rolfe’un bir pagan ilahına benzeyen güçlü vücudunu hatırlayınca yalan söylemediğini düşünüp rahatladı.

“Keşke bu düğünü engellemenin bir yolu olsaydı; Alice reddetse ya da düğün gününde hastalansaydı!”

“Evlencesini engellemek için onu kaçırman gerekir,” dedi Ceidre.

“Kaçırardım,” diye hırladı Morcar, “yeterince adamım olsaydı ve birinin bile hayatını riske atmadan bunu başarabileceğimi bilseydim. Ama bunun bir intihar olacağını biliyorum.”

“Yapma,” dedi Ceidre. “Belki Alice kurnazca yöntemleriyle onu yatağından uzak tutar ve Tanrı’nın gözünde gerçekten karı koca ola-

mazlar.” Ceidre kaşlarını çattı; Norman gibi bir adamın herhangi bir kadının yanında uslu duracağım hiç sanmıyordu.

“Ceidre, bu fikir işe yarayabilir,” diye haykırdı Morcar. “Onu hasta edecek, yatağa düşürecek bir iksir veremez misin?”

“Onu öldürmemi mi istiyorsun?” Ceidre afalladı.

“Elbette hayır,” dedi Morcar. “Ben katil değilim; sen de değilsin,” dedi, sabırsızca. “Sadece düğünü ertelemesini sağlayacak kadar hasta olmasına yol açacak bir iksirden bahsediyorum.”

“Morcar, bugünden itibaren sen ve Edwin zafer kazanana kadar adamı hasta tutmamı mı istiyorsun?”

“Lanet olsun,” dedi Morcar, “bu muhtemelen onu öldürür, değil mi?”

“Kesinlikle. Bu çok yanlış olur. Yapamam. Daha önce kimseye zarar vermedim.”

Morcar kız kardeşinin yüzünü nazıkçe ellerinin arasına aldı. “Ceidre, o zaman onu iktidarsız kılacak bir iksir veremez misin? Evlilik tamamına ermezse, Aelfgar’ı geri aldığımızda geçersiz sayılabilir ve buradaki konumunun da meşruluğu azalır. Sadece basit bir iksir... Ne dersin Ceidre?”

“Ah, Morcar,” dedi Ceidre isteksizce. Ama... Ne zararı olurdu ki? Adam damızlık aygır gibiydi; böyle bir şey elbette ki ona zarar veremezdi, değil mi? Sadece basit, arzusunu öldürecek bir karışım... Alice’i arzulamamasını sağlayacak bir iksir.

Morcar onun tereddüdünü görünce güldü ve kardeşini kollarına aldı. “Seni seviyorum, Ceidre,” dedi. “Senin serçe parmağındaki sadakat, Alice’in bütün kalbindekini gölgede bırakır.”

Hâlâ emin olamasa da, Norman’ı kardeşinden uzak tutma düşüncesiyle umutlanan Ceidre, ağabeyine sınıksık sarıldı ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Rolfe, elinde sepetiyle meyve bahçesine doğru yürüyen ve sık sık omzunun üzerinden arkaya bakan Ceidre’yi fark etmişti. Bu kadın

bir şeyler çeviriyordu ama neydi? Köyün yıkımının son aşamalarıyla meşgul olmasına rağmen, gözünü Ceidre'mn üzerinden ayırmamış ve onun ormanda gözden kayboluşunu izlemişti. İçinde tuhaf bir huzursuzluk vardı ve Ceidre'nın tek başına dolaşmasından hoşlanmamıştı. Oradan geçen bir yabancı veya bir haydut için fazlasıyla çekici bir kadındı. Rolfe atını onun arkasından sürdü.

Uzaktan izlerken, Ceidre'nın uzun boylu, esmer bir adamla buluştuğunu gördü. Bunun bir kavuşma anı olduğunu anlamakta hiç zorlanmadı. Ceidre'nın, sevgilisinin kollarına atılışını görünce afalladı ve öfkeye kapıldı. Neyse ki kucaklaşmaları uzun sürmedi yoksa Rolfe adamı hemen oracıkta öldürürdü. Bunun yerine telaşla, ciddiyetle ve aceleyle konuşuyorlardı. Norman öfkeden kuduruyordu. Kendisini duymayacakları bir mesafede, cesaret edebildiği kadar yaklaştı ama çok istemesine rağmen o da onları duyamıyordu. Sonra adam güldü ve Ceidre'ya yine kollarına aldı. Bu kez genç kadın da ona sarıldı ve yüzünü adamın pelerininin yakasına gömdü. Adam onu bir bebek gibi salladı.

Rolfe kılıcını çekti ve bir savaş çılgı atarak atını dörtnala üzerlerine sürdü.

Morcar kardeşini kenara iterek saldırganı karşılamak için kılıcını çekerken Ceidre çılgık attı. Morcar'ın refleksleri hızlıydı ama Rolfe kendi silahını savurmadan önce kılıcını ancak kaldıracı ve çelik çeliğe çarptı. Morcar kılıcını bırakmadı, Rolfe'un saldırısmm etkisiyle yere devrildi ama bir kedi çevikliğiyle ayağa fırladı ve dövüş pozisyonu aldı.

Rolfe dizginleri çekerek yere atlarken kılıcını havada tutuyordu. Gözleri iri iri açılmıştı. "Morcar!"

Morcar keyifsizce gülümsedi. "Bu çok zevkli olacak, Norman," dedi. "Bugünün hayaliyle yaşıyordum!"

"Durun!" diye bağırdı Ceidre, böylesine güçlü iki adam çatıştığında ikisinin birden hayatta kalamayacağını bilerek; biri kesinlikle ölecekti. "Durun, lütfen, Tanrım, durun!"

“Gel bakalım, Sakson,” dedi Rolfe yumuşak bir sesle.

Morcar ileri atıldı; Rolfe karşıladı. İki adamın kılıcı tekrar tekrar çarpıyor, gürültüleri ormanda yankılanıyor, adamlar ileri atılıyor, geri çekiliyor, şaşırtmaca yapıyordu. Rolfe’un kılıcının ucu Morcar’ın tuniğinin kolunu kesmişti ve Sakson’un önkolundan kan süzülüyordu. Morcar da Norman’ın sağ gözünün üzerinde bir yarık açtı. Birbirlerinin etrafında döne döne dans ettiler. Rolfe, Morcar’ın uyluğuna bir darbe indirdi. Morcar, Rolfe’u gerilemeye zorlayan bir hamleyle karşılık verdi ancak Norman düşer gibi yaparak onu şaşırttıktan sonra rakibini acımasızca geri püskürttü.

Dakikalar uzadıkça uzuyordu. Sert, hırıltılı, sık nefesleri dışında açıklıkta hiç ses yoktu. İki adam da ter içinde kalmış, tunikleri sırlıklam halde vücutlarına yapışmıştı. Rolfe’un gözüne kan süzülüyordu ama silmeye bile kalkışmıyordu. İkisi de yorulduğundan, hareketleri artık yavaşlamaya başlamıştı. Morcar kılıcını savurdu; Rolfe hamleyi savuşturdu. En azından on beş dakika geçmişti ve iki adamın birbirine denk olduğu gayet açıktı.

Ceindre büyülenmiş gibi ve dehşet içinde izliyordu. Yardım istemeye gidemezdi çünkü bu Morcar’ın sonu olurdu. Ağabeyi kazanmak zorundaydı; ancak o zaman kaçabilirdi. Ve o anda Norman’ın daha üstün olduğu anlaşıldı.

Morcar bir ağaç köküne takıldı. Dengesini kaybederken Norman rakibinin kalbine doğru atıldı. Ceindre tiz bir çığlık attı. Morcar tek dizinin üzerinde donakalırken, Rolfe’un kılıcı göğsüne dayandı ama Norman eti yarmadı.

“Neden tereddüt ediyorsun, Norman?” diye sordu Morcar nefes nefese. Kılıcı hâlâ elindeydi ama kendini savunmak için kaldıramayacağı bir açıda tutuyordu. “Ben ölümden korkmuyorum.”

“Bırak kılıcını, Sakson,” dedi Rolfe nefes nefese. “Hemen bırak. Yoksa öteki dünyayı boylarsın.”

Brenda Joyce

“Hayır, yapmayın,” diye bağırdı Ceidre, ona doğru koşarken. “Lütfen, Lordum, onu öldürmeyin.”

Rolfe genç kadına aldırmadı. “Yaşamak istiyorsan kılıcını hemen bırak. Bırakmazsan canını buracıkta alırım.”

Morcar korkusuz bir tavırla Rolfe’un yüzüne bakıyordu.

“Lütfen, indir kılıcını,” diye bağırdı Ceidre. “Lütfen, Morcar, lütfen!” Morcar kılıcını indirdi.

Rolfe kendi kılıcını düşmanın kalbinin üzerinden çekmeden yerdeki silahı tekmeledi. Sonra kılıcını hafifçe göğsüne bastırarak Morcar’ı iki dizinin üzerine çökmeye zorladı. “Kral William adına,” dedi, “seni tutukluyorum.”

Ceidre, Rolfe’un neredeyse hemen arkasında duruyordu. Hiç düşünmeden, bulabildiği en ağır taşı alıp kaldırdı ve Norman’ın kafasına indirdi.

Rolfe hızla arkasına dönerek Ceidre’nin bileğini neredeyse kıracak kadar sertçe yakaladı. Taş genç kadının elinden düştü ve Rolfe onu da taşın peşinden yere serdi. Morcar ayağa fırlamıştı ama kılıcını kapamadan Rolfe’un kılıcı karnına battı. İki adam birbirlerine baktılar. Aynı anda, Ceidre’nin çığlıklarını duyarak harekete geçmiş olan Guy ve beş şövalye dörtnala ağaçların arasından fırladılar.

Rolfe, Morcar’ın gözlerine bakarak soğuk bir tavırla gülümsedi. “Onu zindana atın, Guy,” dedi. Ceidre’ya bakmadan ekledi: “Seninle de daha sonra ilgileneceğim.”

20. BÖLÜM

Guy, Ceidre'yı malikânenin salonuna geri götürdü ve yanından ayrılmadı. Kucağındaki iki süs köpeğiyle ilgilenmekte olan Alice şaşkınlıkla başını kaldırdı. Guy, Ceidre'ya dönerek, "Lordumuzu burada bekleyeceksin," dedi.

Ceidre çaresizlik içinde başını çevirdi. Morcar şu anda malikânenin altındaki zindanlara atılıyordu ve yaralıydı. Birinin onunla ilgilenmesi ve Morcar'ın bir şekilde kaçması gerekiyordu.

Elini *terrier*'lerden birinin uzun, beyaz tüyelerinin arasına daldırılmış olan Alice tiz bir sesle, "Neler oluyor? Lordum neden onun burada kendisini beklemesini istiyor?" diye sordu.

"Morcar geri döndü, Alice," dedi Ceidre. "Ve Norman onu esir aldı."

Alice'in nefesi kesildi. "Ya Edwin?"

Ceidre, Guy'a sert bir bakış attı. "Tam şu anda, Edwin yüz atısıyla Norman'ı denize dökmek için geliyor!"

Rolfe mahmuzlarını şingirdatarak içeri girdi ve hızla Ceidre'ya yaklaştı. Gözleri ateş saçıyordu ve yüzü kaskatıydı. "Anlatmaya devam edin, küçük hanım," dedi yumuşak bir sesle.

Ceidre afallayarak döndü. "Duyacağımı duydun!"

“Bu doğru mu?” diye bağırdı Alice, ellerini birbirine kenetleyip ayağa fırlarken.

Ceidre ona döndü. “Midemi bulandırıyorsun! Ağabeylerimiz dönünce düğün planların bozulacak diye korkuyorsun! Sen kendinden başkasını düşünmez misin?”

“Ya kimi düşüneceğim, Ceidre? Seni mi? Evleneceğim adama fahişelik yapan seni mi? Bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu evliliği kendin için engellemek istiyorsun! Edwin için değil!”

“Yeter!” diye hırladı Rolfe. “Leydi Alice, bizi yalnız bırakın. Sen de çık, Guy.”

Alice öfkeden kızardı ama sonra parmaklarını şaklatarak köpeklerini peşine takıp gitti. Guy daha kibar bir tavırla çıktı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atan Ceidre, Norman’ın şimdi ne yapacağını merak ediyordu.

Rolfe’un bakışları buz gibiydi. “Keşifçilerim yüz Sakson falan görmemişler, Ceidre. Gerçekleri istiyorum!”

Ceidre korkuyla yutkundu. “Gizleniyorlar. Yerlerini bilmiyorum.”

Rolfe bir şey söylemeden dik dik baktı. Ceidre’nin elleri titriyordu. Onları elbisesinin eteğinin altına gizlemeye çalıştı.

“Korkmalısın,” dedi Rolfe asık yüzle. “Hem de çok... çok korkmalısın.”

Diz çökmek anlamına gelse bile, Ceidre merhamet dilemeliydi. Ama bunu yapmayacaktı; yapamazdı. İri iri açılmış menekşe rengi gözleriyle Norman’ı izliyordu.

“Korkarım ki,” dedi Rolfe sonunda, “sen burada olduğun sürece koynumda yılan beslediğim hissinden kurtulamayacağım.”

Ceidre cevap vermedi; veremedi.

“İhanetin cezasını anladığından eminim,” dedi Rolfe derin bir ciddiyetle.

Ceidre’nin yüreği ağzındaydı. Rolfe onu kırbaçlatacak mıydı? Astracak mıydı? Dudaklarını ıslattı. Titreyen sesiyle bir şekilde konuşmayı başardı: “Evet.”

Brenda Joyce

Rolfe dönüp birkaç adım attı. Kafese tıkmış bir aslan gibiydi. Sessizlik ve beklenti sonsuzluk gibi uzarken Ceidre'ya işkence ediyordu. Rolfe sonunda döndü ve delici gözlerle baktı. "İnsanın şans eseri ormanda ağabeyine rastlaması ihanet değildir."

Ceidre duyduklarına inanamıyordu ve anlık rahatlama nedeniyle neredeyse bayılacaktı.

"Ceidre."

"Evet, Lordum?"

"Beni kesinlikle büyüledin ama seni uyarıyorum, merhametimi bir daha sınama. İhanete kalkışırsan, herkes gibi cezalandırılırsın. Anladın mı?"

Ceidre kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Zorlukla yutkundu. Evet dedi ama sesi duyulmayacak kadar zayıf çıkmıştı.

"Anladın mı?" diye tekrarladı Rolfe sertçe. Şakağındaki bir damar zonkladı.

"Evet," diye fısıldadı Ceidre.

"O halde, aklım başıma gelmeden kaybol gözümün önünden."

Ceidre ellerini göğsüne bastırdı. "Lordum?"

Rolfe'un mavi gözleri öfkeyle parıladı. "Ceidre..."

"Lütfen... ağabeyimle ilgilenebilir miyim?"

"Hayır! Git artık!"

Ceidre arkasını döndü, bir adım attı, sonra aniden koşarak saldondan çıktı. Temiz havaya ulaştığında, titreyerek bir yalağa yaslandı. Ağır bir cezadan her nasılsa kıl payı kurtulmuştu; bunun için Tanrı'ya, Westminster'daki Aziz Edward'a ve Aziz Cuthbert'e şükreliyordu. Ancak şimdi yüzleşmesi gereken korkunç bir gerçek vardı: Morcar, Norman'a esir düşmüştü.

Bu konuda bir şeyler yapmak da Ceidre'ya düşüyordu.

Ceidre hemen Morcar'm kaçışım planlamaya başladı.

Muhafızın yemeğine bir iksir katacaktı. Adam uyuyunca da zindanın kapısını açıp Morcar'ı serbest bırakacaktı. Bir at hazırda bekleyecekti. Sonrası Morcar'a kalacaktı.

Norman'ın tehditlerine de kulak asmayacaktı.

Ama biraz daha ot toplamak için malikâneneden ayrılırken Guy'ı yanında bulunca şaşırıldı. Guy ona yan bir bakış attı ama Ceidre durunca o da durdu. "Sör Guy," dedi Ceidre morali bozulurken, "neden beni takip ediyorsunuz?"

"Lord Rolfe size eşlik etmemi emretti," dedi Guy.

Ceidre dehşetini göstermeden başını çevirdi ve yoluna devam etti. Önce ihtiyacı olanları toplayacak, Guy'ı nasıl atlatacağını sonra düşünecekti. Ne var ki o akşam Guy genç kadının yanına bir döşek çekerek yattı. Ceidre, gece gündüz izlendiğine inanamıyordu. Boynunda kesesiyle kalktı, Guy da peşinden geldi.

"İhtiyaç gidermeliyim," diye tısladı öfkeyle.

"Üzgünüm, hanımefendi," dedi şövalye, "ama sizinle her yere gitmek zorundayım."

Ceidre onu sınavacaktı. Hızlı adımlarla dışarı çıkarken Guy hemen arkasındaydı. Kibarca başını çevirmek dışında, Ceidre'ya mahremiyet tanıımıyordu. Ceidre malikâneye geri döndü, saate aldırılmadan ki geceyarısı geçiyordu, basamakları gürültülü adımlarla çıktı ve Norman'm kapısını sertçe yumrukladı.

Kapı hemen açıldı. Norman çırlıçiplak halde karşısında duruyordu; tetikte olan Rolfe'un yüzündeki gerginlik yerini keyifli bir ifadeye bıraktı. Ceidre kızarak bakışlarını genç adamın omzuna dikti. Arkasında duran Guy da öksürdü.

Rolfe kendini tutamayarak sırıttı ve sonra da güldü. "Bu benim şanslı gecem olmalı," dedi. "Hayallerimdeki kadın kapımı çalıyor; hem de en ihtiyaç duyduğum anda."

Komik değildi; hem de hiç. Ceidre kızarmış bir ifadeyle Rolfe'un gözlerine baktı. "Sende hiç utanma yok mu? Yoksa şimdi de bana mı gösteriş yapıyorsun?"

Rolfe başım arkaya atarak bir kahkaha patlattı. "Kendimi sana her zaman seve seve gösteririm, Ceidre; her zaman, her yerde."

Ses tonu öylesine baştan çıkarıcıydı ki Ceidre'mn kalbi duracak gibi oldu.

Rolfe, Guy'a sırttı. "Onu aşağıda bekle."

"Hayır, kal!" diye bağırdı Ceidre. Elbette ki Guy hiç tereddüt etmeden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Ceidre bakışlarını Guy'dan Rolfe'a çevirirken çıplak vücudunun büyük bir bölümünü görebildi ve adamın şimdiden tahrik olduğunu fark edince kızdı. "Üzerine bir şeyler geçiremez misin?"

"Ama sen bana geldin," diye takıldı Rolfe.

"Sandığın nedenden dolayı değil," dedi Ceidre, yine Norman'ın omzuna bakarak.

Rolfe ona bir bakış atıp arkasını döndü ve taytım giymeye gitti. Ceidre'nın elinde değildi; Rolfe'un kash, gergin sırtını ve biçimli kalçasını inceledi. Neredeyse buraya neden geldiğini unutacaktı.

Rolfe ince bir tuniği sırtına geçirdikten sonra Ceidre'ya döndü ve şömineyi işaret etti. Genç kadın odaya girdi ama risk almamak için kapıya yakın kaldı. Artık aklını başına toplayınca Norman'ın ender bir şekilde keyifli olduğunu fark etti ve yarısı boşalmış şarap tulumunu görünce nedeninin bu olup olmadığı merak etti. Rolfe onun bakışlarını fark ederek sırttı.

"Biraz şarap alır mısın, Ceidre?"

"Norman üzümlerinden nefret ederim," dedi Ceidre.

Rolfe sırttı. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ama Norman meyvelerinin tohumları daha güçlüdür, bunu bilmiyor muydun?"

“Bana kelime oyunu yapma, ne demek istediğimi biliyorsun.”

Rolfe’un mavi gözleri parladı. “Sanırım senin çok hoşlandığın bir Norman meyvesi var zaten.”

Ceidre kıpkırmızı kesildi. “Sen sarhoşsun!”

“Kutlama yapmak için iyi bir nedenim var.”

“Ah, evet,” dedi Ceidre öfkeyle. “Artık ağabeyimin başını aşağılık kralına sunabilirsin!”

Rolfe’un gülümsemesi kayboldu. “Bu doğru.”

“Guy’ı peşimden almanı talep ediyorum.”

“Talep etmek mi, Ceidre?” Rolfe kaşlarını kaldırdı. Gerçekten de beklenmedik ölçüde keyifliydi.

“Rica ediyorum,” diye düzeltti Ceidre kızarak.

Rolfe rahatça şömineye yaslandı ama kesinlikle şehvetli bir havası vardı. Bir parmağını kıvrarak genç kadına işaret etti. “Dile benden ne dilersen.”

Ceidre gözlerini kırıştırdı.

“Yanıma gel de isteğini söyle, Ceidre. Buraya bunun için çıkmadın mı? Bu gece son derece keyifliyim.” Rolfe yine gülümsedi.

Gülümsediğinde güneş gibi parlıyordu; belki de gerçek neşesine çok ender rastlandığından. Ceidre kalbinin deli gibi attığını ve vücudunun kaskatı kesildiğini fark etti. “Ciddi olamazsın.”

“Ah,” dedi Rolfe yumuşak bir sesle. “Son derece ciddiylim. Benden her şeyi dileyebileceğini bilmiyor musun?”

Ceidre bakakaldı.

“Özellikle de,” Rolfe’un bakışları kayarken burun delikleri genişledi, “üzerinde böylesine ince bir gecelik varken, gözlerin böylesine erdemli bir öfkeyle bakarken, dudakların böylesine dolgun ve hafif aralıkken, belki de ben...”

Ceidre titriyordu.

“Saçlarını aç,” dedi Rolfe sakince.

“Ne?”

Brenda Joyce

“Hiç açikken görmedim. Şimdi görmek istiyorum.” Rolfe’un ses tonu hâlâ sakindi. “Beni memnun et, Ceidre.”

“Buraya seni memnun etmeye gelmedim,” dedi Ceidre. “Adamının beni rahat bırakması için ısrar... rica etmeye geldim. O dibimden ayrılmazken doğal ihtiyaçlarımı bile gideremiyorum. Bu son derece uygunsuz.”

Rolfe yine gülümsedi ve bakışları yine yavaşça, keyifle Ceidre’nin vücudunda dolaştı. “Sana güvenmiyorum,” dedi.

Ceidre kızardı.

“Saçlarını aç,” dedi Rolfe baştan çıkarıcı bir sesle. “Lütfen.”

Ceidre onun saçlarını açmasını emretmediğini, kibarca rica ettiğini anlayınca afalladı. “Lütfen” kelimesi dilinden bal gibi akmıştı ama Ceidre onun bu kelimeyi çok ender kullandığından emindi. Elbette ki yine de Rolfe’un istediğini yapmayacaktı.

Rolfe gülümsedi ve Ceidre ne olduğunu anlayamadan Norman onun yanına geldi, ellerini nazikçe saçlarına uzatıp tokalarını çıkarmaya başladı. Lord’un parmakları bukleleri gevşetip karamel rengi bir bulut gibi genç kadının omuzlarından ve göğüslerinden, sırtından ve belinden aşağı dökerken Ceidre kıpırdıyamadı, hatta nefes bile alamadı.

Norman’ın en parlak güneşten bile daha fazla parıldayan o mavi gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu.

Rolfe ona baktı ve dudaklarından çok hafif bir inilti döküldü. Ceidre şimdi fırsatı varken odadan çıkması gerektiğini biliyordu. Sırtı kapıya dayanana kadar geri geri gitti ancak Norman üzerine geldi. Rolfe’un elleri buklelerin arasına dalarken yüzünden hayranlık okunuyordu. “Ümitsiz vakayım,” diye mırıldandı Norman. Sesi o kadar kısık ki Ceidre onu doğru duyduğundan emin olamadı.

Gür buklelerin arasındaki elleri genç kadının başının arkasını kavradı. “Tüm gücümü yok ediyorsun, Ceidre.”

Aslında o da Ceidre'nın gücünü yok ediyordu. Elleri sıcak ve iriydi. Rolfe'un kendisini öpüp öpmeyeceğini merak etti. Norman'ın dudaklarına baktı. Kendisini öpmesini istiyordu. O anda aklına iki kişi geldi: Koridorun diğer ucundaki Alice ve karanlık zindanlara atılmış olan Morcar. Dönerek Rolfe'un elinden sıyrıldı.

“Bırak beni, lütfen!”

“Bir öpücük,” dedi Rolfe. “Sadece bir tane, Ceidre. Sadece bir.”

Rolfe, Ceidre'nın hayatında gördüğü en güçlü adamdı ve şimdi gücünü genç kadını kendine çekmek için kullanıyordu. Aslında Ceidre karşı koymak istemiyordu. Rolfe onun zayıf çırpınışlarına aldırmadı ve gırtlaktan gelen sert bir homurtuyla dudaklarını genç kadınınkilere bastırdı. İçkinin sarhoşluğuyla yeni doğmuş bir bebek gibi haşin ve hırshydı. Dudakları kavurucu ve ısrarcıydı. Ceidre onun karşısında açık ve uysaldı. Rolfe'u itmekle kendine çekmek arasında kalmıştı.

Rolfe'un dudakları genç kadının boynuna kaydı ve Ceidre başını arkaya attı. Rolfe dilini hafifçe gezdiriyor, yavaşça ısırıyor ve dizgin-siz zevk iniltileri çıkarıyordu. Dudakları Ceidre'nın kulağına ulaştı. “Seni istiyorum, Ceidre,” diye fısıldadı. “Bu gece, şu an, bir rüya gibi.” Kollarıyla genç kadını sıkıca sararak sırtını duvara iyice yasladı. Bedenine sürtünerek kocaman olmuş erkekliğini Ceidre'nın sıcak vücuduna yasladı. “Evet de, kabul et beni,” diye fısıldadı Rolfe genç kadının boynunu öperken. “Bu gece bizim gecemiz, Ceidre, sevgilim. Bu gece bize ait.” Onu kucağına aldı.

Rolfe onu yatağa taşıırken Ceidre'nın zevkten başı dönüyordu. Norman daha önce hiç bu şekilde istememiş, cilve yapmamış hatta yalvarmamıştı. Bir savaşın ortasındaymışçasına hep tehditler savurmuştu. Şimdiyse nazik bir sevgiliydi ve Ceidre onun cazibesine teslim oluyordu. Bunu biliyordu; bunu istiyordu.

Bir katilin sarsılmaz sezgilerine sahip bir savaşçı olarak, Rolfe da durumun farkındaydı. Ceidre'yi yumuşak şilteye yatırdı. “Lütfen,”

dedi hırlıtlı bir sesle, yüzünü Ceidre'nın göğüslerine sürterek üzerine uzanırken.

Ama yine aksilikler çirkin başını gösterdi. Ceidre'nın zihninde Morcar'm yüzü belirdi. Ağabeyi bir esirdi ve bu Norman yüzünden kesinlikle asılacaktı. Ceidre'nın mantığı ve iradesi tekrar devreye girdi. Zayıf ve umutsuz olsa bile... Rolfe'ü üzerinden itti. "Hayır! Hayır, asla! Beni böyle kullanmandan nefret ediyorum, Norman! Kardeşim yan odada uyuyor; ağabeyim zindanda çürüyor. Yarın kardeşimle evlenecek ve onunla yatağa gireceksin; kim bilir kaç gün sonra da Morcar'ı asacaksın. Ve özgür irademle sana zevk vermeme mi bekliyorsun?"

Rolfe onu bırakmadı ama nefes nefese bir halde durdu. Ceidre'nın söylediği her şeyi duymuştu. "Beni baştan çıkarmak için buraya geliyorsun, sonra da beni reddediyorsun." Öfkeliydi. "Bu çok tehlikeli bir oyun, Ceidre. Hem de sana sahip olmama ramak kala." Sertleşmiş erkekliğini Ceidre'nın vücuduna sürttü.

Ceidre bütün zevkini unutarak ve onun yerine korkuya kapılarak kaskatı kesildi. "Alice muhtemelen her şeyi duyuyordur."

"O uyuyor."

"Hiç sanmam. Çılgık atarım. Müstakbel karın, seni baldızına tecavüz etmeye çalışırken bulursa bundan hiç memnun olmayacaktır."

"Biraz önce buna tecavüz demezdin."

Bu doğru olduğu için Ceidre daha da kızdı. "Aklım başımdan gitti; bu bir daha olmayacak." Ciddiydi. "Bırak da kalkaym!"

"Beni iliklerime kadar sınıyorsun," diye bağırıldı Rolfe, sarhoş olsun ya da olmasın, gerçek bir umutsuzlukla. Yüzünü genç kadının boynuna gömerken vücudu eril bir ihtiyaçla zonkluyordu. "Bu işkence," diye hırladı. "Tam bir işkence."

Ceidre onu daha da fazla tahrik etmemek için hiç kıpırdamadan durdu. Şimdi aklını başına toplamışken, kardeşinin bütün olan biteni duyduğundan emindi çünkü kapı aralıktı ve Alice'in odası birkaç adım ötedeydi. Ceidre'mn morali bozuldu. Bu durum onun boyunu

aşıyordu. Keşke gücünü koruyabilse ve Norman'ın şehvetini ona karşı kullanabilseydi! Ama güçlü değildi; konu tene geldiğinde, gerçekten zayıf olduğunu anlamaya başlıyordu.

Rolfe'un bedeni genç kadınının üzerinde kaskatıydı ve Ceidre hâlâ onun kollarının arasındaydı. Norman'm rahatladığını ve kollarını gevşettiğini hissetti. Ceidre dönerek kurtulmak istedi ama Rolfe onu tekrar sıkı sıkı sardı; Ceidre'yu bırakmayacaktı. Genç kadın çaresizlikle dişlerini sıkı ama hareket etmeye korkup kıpırdamadan yatarak onun yine saldırıya geçmesini bekledi.

Bu olmadı. Rolfe burnunu genç kadının yanağına sürttü ve ona sımsıkı sarıldı. İç çaktı; nefesleri giderek düzene girdi ve derinleşti. Ceidre şaşırmişti. Rolfe uyuyakalmış olabilir miydi? Ne kadar içmişti? Doğru, erkekler her türlü şartlar altında uyuyabilirdi ve üstelik bir tulum dolusu şarap içmişti. Ceidre bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Alkolün etkisinde olmasa, asla nazik davranıp cilve yapmazdı; bu onun sıfatında yoktu. Yine de üzüldü çünkü neredeyse sevinebilir bir adam olmuştu. Sonra böyle haince düşünceleri kararlı bir tavırla kafasından attı. Norman iğrenç bir adamdı ve Ceidre bunu aklından çıkarmayacaktı.

İçinde bulunduğu zor durumu aniden fark etti.

Ceidre onun derin uykuda olduğunu anladı. Guy alt kattaydı ve Ceidre istediğini yapmakta özgürdü. Kalbi sıkıştı. Kapıyı kapayacaktı. Guy, onun Rolfe'un yanında olduğunu sanacaktı ve kim bilir ne düşünecekti. Ceidre bir ip veya giysileri kullanarak pencereden aşağı inecekti. Muhafızları uyutacak, bir at hazırlayacak ve Morcar'ı serbest bırakacaktı...

Genç kadın uyuyan Norman'm kollarından dikkatlice sıyrıldı. Ayağa kalkınca çabucak kapıyı kapadı. Alice uyanmışsa ve onları duymuşsa, dilediği fesathığa kapılabilirdi. Morcar'm özgür kalması her şeyden önemliydi.

21. BÖLÜM

Alice odasında öfkeyle volta atıyordu.

Kendisi yan odada uyumasına rağmen Rolfe onu aldatıyordu; hem de ablasıyla! Alice'in içinden bağırarak, çılglık atmak geliyordu. Yapabilse Ceidre'yı seve seve öldürürdü. Bütün köyün gözü önünde aptal yerine konmaya dayanamıyordu.

Kararını vererek koridora çıktı ama sonra cesaretini kaybederek duraksadı. Ertesi gün Rolfe'la evlenmeyi çok istiyordu. Bu kadar sert bir tavır takınmaya cesaret edebilir miydi? Ondan çapkınlıklarına bir son vermesini istemeye cesaret edebilir miydi? Ya çok kızıp evlenmekten vazgeçerse? Ah, keşke gücü olsaydı!

Seni Aelfgar için istiyor, diye hatırlattı kendine. Gücün var ama daha önce kullanmadın. Eğer denemezsen, bu gücün gerçek boyutlarını asla öğrenemezsin.

Alice kararlı bir tavırla kapalı kapıya baktı. İçeriden hiç ses gelmiyordu; hatta homurtular ve iniltiler bile. Aklına başka bir fikir geldi; ablası Rolfe'ü öldürmüş olabilir miydi?

Edwin ve Morcar'a son derece sadık olan Ceidre böyle bir şeye kalkışsa Alice şaşırılmazdı. Hemen harekete geçerek Rolfe'un kapısını açtı. Ancak beklenmedik bir şekilde, horuldayarak uyuyan Rolfe'un bedeniyle karşılaştı.

Ceidre nefesini tutarak açık bir sandıktan geri çekildi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Alice, üzerinde tuniği ve taytıyla yatağa serilmiş olan Norman’a bir daha bakarak. Hayvanlar gibi çiftleşmiyorlardı. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. O anda zihninde bir düşünce belirdi. “Yoksa onu zehirledin mi?”

“Hayır, elbette hayır,” dedi Ceidre sandığı sakince kaparken. “Sarhoştı ve sızdı. Ben de üzerini örtmek için bir şeyler arıyordum.”

“Seni yalancı kaltak! Buradan çıkmamı istiyorum; hemen! Neden geldiğini biliyorum.” Alice o kadar öfkeliydi ki gözleri yaşlarla dolmuştu. “Onu baştan çıkarmak için geldin; Morcar’ı serbest bırakmaya ikna etmek için!”

“Bu doğru değil,” dedi Ceidre sakince. “Buraya Guy’ı peşimden almasını istemek için geldim. Alice,” sesini alçalttı, “Morcar’a yardım etmeliyiz.”

“Sen aptalm tekisin,” diye bağırdı Alice ve kapıya koştu. “Guy,” diye haykırdı. “Guy, hemen gel. Bu cadı Lordumuzu zehirledi!”

Ceidre olduğu yerde donup kaldı.

Guy ölümcül bir ifadeyle hemen ortaya çıktı. Arkasında Beltain, iki adam daha ve Athelstan vardı. Hızla yatağa yaklaştılar.

“Ben bir şey yapmadım,” diye bağırdı Ceidre. “Lordumuz sarhoş!”

Guy, Rolfe’un omuzlarını tutarak sarstı.

“Onu cadı otlarıyla zehirlemiş,” dedi Alice. “Guy, sana emrediyorum, onu da zindana, ağabeyinin yanına at çünkü bu yaptığı ihanettir.”

Guy, Rolfe’u tekrar sarstı ve Norman homurdandıktan sonra gözlerini kırıştırmakla zorlukla doğruldu. “Neler oluyor burada?” diye mırıldandı.

“Lordum, iyi misiniz?” diye sordu Guy endişeyle. “Zehirlendiniz mi?”

Rolfe odaklandı, sırttı ve güldü. “Hayır, zehirlenmedim,” diye mırıldandı ve kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı. “Büyüledim, Guy, büyüledim... Şimdi beni rahat bırakın.”

Brenda Joyce

“Sanırım sarhoş,” dedi Guy şaşkınlıkla. “Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Yemekte iki kadeh şarap içti,” dedi Athelstan. “Sonrasında hizmetkârın ona bir tulum getirdiğini gördüm. Sonra bir tane daha... Bırakalım da uyusun.”

Alice, Athelstan’ın bakışları altında kızardı. “Ben sadece Lordumu korumaya çalışıyordum,” dedi. “Başka ne düşünebilirdim ki? Lordumu böyle yatakta, Ceidre’yi da onun odasında sandıkları karıştırırken bulunca?”

Guy, Ceidre’ya baktı. “Ne arıyordunuz, küçük hanım?”

“Üstünü örtmek için bir şeyler.” Ceidre omuz silkti. “Baksanıza, battaniyelerin üzerinde yatıyor. Denize bu kadar yakınken geceleri soğuk olur.”

“Onunla ben ilgilenirim,” dedi Alice. “Sen dışarı çık,” dedi Ceidre’ya dönerek. “Ve orada kal!”

Kendini toparlayan Ceidre tek bir şey düşünebiliyordu: Bütün planları altüst olmuştu.

En azından bu gecelik...

Güneş ışığı gözünü kamaştıran bir parlaklıkla onu uyandırdı.

Rolf'e homurdandı. Uykunun etkisinden sıyrılırken, bir taşla başının arkasına tekrar tekrar vuruluyormuş gibi bir ağrı hissetti. Yatakta kalma dürtüsüne rağmen kendini kalkmaya zorladı.

Önceki gece çok sarhoş olmuştu.

Ve bugün... bugün düğün günüydü.

Uzun ve yüksek sesle tekrar homurdanarak başını ellerinin arasına aldı. Her şeyi hatırlıyordu; neredeyse her şeyi.

Önceki akşam Morcar’ın yakalanışıyla ilgili kendi kendine bir kutlama yaparak içmeye başlamıştı. Uzun ve yorucu düellodan sonra şarap onu hızla çarpmıştı. Mutluluktan uçması gerekirken, moralinin

neden bozuk olduğunu anlayamamıştı. William'ın sözünü hatırlamıştı; Edwin ve Morcar'ı getirirse, Durham'ı da Rolfe'a verecekti.

Kral bu konuda ciddi miydi?

Morcar değerli bir düşman, diye düşünmüştü, bir şarap kadehinin daha dibini görürken. Hastings'den kısa süre sonra iki kardeşle karşılaşmıştı, Rolfe ikisine de hemen saygı duymuştu. Güçlü liderler olarak ünleri çok uzaklara yayılmıştı. Rolfe insanlarla ilgili kendi yargılarına varabiliyordu ki bu konuda iyiydi de. İki kardeşi gördüğü anda, güçlü, akıllı, kararlı ve cesur olduklarını anlamıştı. Ancak onlara güvenmemişti.

Morcar kılıç dövüşünde de becerikli bir rakipti. Kılıcını Sakson'un kalbine batırdığında Ceidre'nın nasıl çığlık attığını hatırlayınca içi sıkışmıştı. İçtiği onca şaraba ve masasında iştahla tıkınanların gürültüsüne rağmen, genç kadının iri iri açılmış gözlerini, dehşet ve çaresizlik ifadesini zihninde canlandırabilmişti. Ceidre ağabeyini gerçekten seviyordu.

Genç kadın ihanete bile kalkışmıştı.

Erkeklüğimi elimden alıyor, diye düşündü Rolfe keyifsizce. Rolfe aptal değildi. Ceidre bir hain olan ağabeyiyle buluşmaya çağırılmıştı ve cezasını gayet iyi bilmesine rağmen, Rolfe'a meydan okuyarak bu buluşmaya gitmişti. Oysa Rolfe onu cezalandırmamıştı. Aksine, onu korumuştü. Onu cezalandırmayıp koruyarak, genç kadının Kralına ihanetini gizleyerek kendisi de suç ortağı olmuştu. Rolfe'un standartları yüksek ve katıydı. Ancak hayatında ilk kez kendi ahlâk kurallarını çiğnemişti. Dikkatli olmazsa öyle bir yumuşayacaktı ki Aelfgar avuçlarının arasından kayıp gidecekti; daha da kötüsü, Kralını hayal kırıklığına uğratacaktı.

Bir kadın yüzünden...

Bu bir daha olmayacaktı. Köpek gibi boynuna tasma takması gerekse bile, Ceidre'yi kontrol altında tutacaktı. Ne olursa olsun, Ceidre bir daha ona karşı gelip ihanet etmeyecekti ve Rolfe'un onu bir kez

daha cezalandırması gerekmeyecekti. Çünkü eğer genç kadın buna bir kez daha kalkışırsa, Rolfe onun davranışlarının sonuçlarından kurtulmasına izin vermeyecekti; veremezdi.

Düşünceleri daha kasvetli olamazdı. Alice ise yemek boyunca yine aşırı ilgili davranmıştı. Rolfe'un kadehini sürekli dolu tutmuş, eli eline değip durmuş, kulağının dibinde uzun ve sahte kahkahalar atmış, göğsünü Rolfe'un koluna bastırmıştı. Rolfe'sa ona karşı kayıtsızdı; daha da kötüsü, ondan rahatsız olmuştu. Ceidre elbette uzun masanın diğer ucunda oturduğu yerden ona bakmamıştı ancak Rolfe onun böylesine kolay kurtulabildiği için ne kadar şanslı olduğunu anladığını ummuştu. Lanet olasıca kadim tanrılar! Erkekliğimi kaybetmişti. Bu cadı onu ve değer verdiği her şeyi yok etmeye çalışırken Rolfe'un onu korumasını sağlamıştı.

Nişanlısı kulağına yumuşak ve tatlı bir şeyler fısıldarken Rolfe onu dinlememişti. Aşağıda oturan bal saçlı kadına bakmış, onu nişanlısıyla kıyaslamaktan kendini alamamıştı. Tanrı aşkına, evleneceği kadın Ceidre olmalıydı, bu kindar cadaloz değil!

Yapılabilecek bir şey yoktu fakat en derin dileklerini zihninden atamıyordu.

Saatler sonra, tam biraz uyumayı denemeye karar verip yatağa girmek için çırlıçılak soyunduğunda Ceidre onun en ilkel düşüncelerinin bir yankısı gibi kapısına gelmişti. Gece aniden o kadar da kasvetli olmamaya başlamıştı. Karanlık, ışığa dönüşmüştü. Rolfe'un sessiz duaları cevap bulmuş, Ceidre onun zihnini ve belki de acı çeken bedenini rahatlatmaya gelmişti.

Ne yazık ki Rolfe'un önceki günle ilgili hatırladıkları bu noktada bulanıyordu.

Öpüşmüşlerdi. Rolfe onu öpmüştü ve Ceidre alev alev yanmıştı. Sonra ne olmuştu? Son hatırladığı, genç kadının kollarında olduğuydu; gerisi yoktu. Onunla yatağa girmemişti, değil mi? Hayır, öyle bir şeyi kesinlikle hatırlardı!

Şönlüçelen

Odasının kapısı vuruldu. Rolfe içinde bulunduğu ana döndü. Homurdanarak cevap verdi ve Athelstan neşeli bir tavırla içeri girdi. Rolfe burnuna gelen lapa kokusuyla kaşlarını çattı. “Götür onu buradan,” diye emretti. “Hemen!”

“Günaydın, Lordum,” dedi Athelstan keyifle. “Güzel bir gün, değil mi?”

Rolfe temkinli gözlerle ihtiyara baktı. “Bilmiyorum.”

“Bugün sizin düğün gününüz,” dedi Athelstan, kâseyi bir sandığın üzerine bırakırken. “Ve uyuyakalmışsınız. Bir saat içinde giyinip şapelde olmanız gerekiyor, Lordum.”

Rolfe yüzünü ellerinin arasına alarak homurdandı. “Bir saat mi? Bu imkânsız.” Baş ağrısı daha da artmıştı.

22. BÖLÜM

Her şey çok kolay olmuştu.

Düğün ziyafeti hazırlıkları önceki günün sabahından beri sürüyordu. İki katı sayıda hizmetkâr kiler, ocak ve şapelin avlusu arasında mekik dokurken mutfak tımarhane gibiydi. Düğünler sadece soylular için değil, bütün köy için bir kutlama etkinliğiydi. Dolayısıyla herkese yetecek kadar ekmek, et ve bira bulunmalıydı. Üstelik bu düğün daha da özeldi çünkü lordları yeniydi ve kimse onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu; daha doğrusu, herkes onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

Ceidre'nin yüreği ağzımdaydı ve uyandığından beri midesi bulanıyordu. Bunun yapmak zorunda olduğu şeyin gerginliğinden kaynaklandığını biliyordu. Dedikodulara bakılırsa Norman, Morcar'ı düğünden hemen sonra York'a göndermek niyetindeydi. Yani Ceidre harekete ya şimdi geçecekti ya da asla geçemeyecekti. Ya başaracak ya da ölecekti. Ama zamanlama gerçekten mükemmeldi; bu kargaşada başarıya ulaşabileceğini biliyordu. Buna mecburdu.

Alabileceği cezayı da düşünmeyecekti. Sonuçta, Norman bir kez iyi niyet göstermemiş miydi? Yine de, Norman'ın uyarısını hatırlayınca ürperdi.

Düğünü de düşünmeyecekti.

Teddy elinde bir tabak ve kupayla koşarak mutfaktan çıktı ve malikânenin arka tarafına, oradan da aşağıdaki zindanlara yöneldi. Ceidre ona yetişti. “Muhafıza mı götürüyorsun?”

Teddy durmadı; ter içinde ve nefes nefeseydi. “Hı hı, tavukları çevirmek için mutfığa yetişemezsem ayvayı yerim!”

“Bana ver,” dedi Ceidre çocuğun bileğini yakalayarak.

Teddy nefes nefese durdu fakat gözlerinde bir zekâ parıltısı hızla belirip kayboldu. Omuz silkti. “Teşekkür ederim, Ceidre.” Elindekileri genç kadına verdikten sonra tekrar tepeye doğru koştu.

Anlamıştı. Ceidre bundan emindi. Planı suya düşerse, Teddy her şeyden habersiz olduğunu söyleyecekti ve Ceidre bütün suçu üstlenecekti. Göğsü sıkışıyordu. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydı ama böylesine korkunç bir işi masum birine bırakamazdı. Ekmek, peynir ve bira ellerindeydi. Aynı numaranın tekrar işe yaramayacağını bildiği için Ceidre hazırlıklıydı. Hepsini yere bıraktı ve taşıdığı küçük sepeti çabucak açtı. İçinde otlarla hazırlanmış yumuşak keçi peyniri vardı. Peyniri ekmeğin arasına cömert dilimler halinde koyarken biraz içi sızladı. Sonra Teddy’nin getirdiği peyniri bir kenara fırlattı ve yoluna devam etti.

Muhafız peyniri yediğinde kendine hâkim olamayacaktı. Karamuk en güçlü bağırsak gevşetici otlardan biriydi.

Zindan, malikânenin altındaki karanlık, pis zeminli bir delikten ibaretti ve kapısı da yerdeki bir taş kapaktı. Ceidre çok küçükken oraya bir kez girmişti ve bu tecrübeyi asla unutmayacaktı. İçeride doğru dürüst hava yoktu ve tamamen ışsızdı. Karanlıkta sıçanlar koşturuyor, çıplak ayak parmaklarının arasından çamurumsu bir sıvı fişkıryordu. Onu aşağı inip araştırmaya ağabeyleri teşvik etmişti ve Ceidre bunu yapmakta hiçbir sakınca görmemişti. Ancak içeri girdiğinde bunaltıcı bir sıkışma duygusuna kapılmış, havasızlıktan boğuluyormuş gibi hissetmiş ve her yanını ateş basmıştı. “Gerçekte nasıl olduğunu anlayabilmen için kapıyı kapayacağız,” diye seslenmişti Morcar.

“Hayır!” diye bağırmişti Ceidre ama çok geç kalmıştı; kapak gürültüyle kapanmıştı ve Ceidre kendini zifiri karanlıkta bulmuştu.

Bir şey olmuştu; nefes alamıyordu ve ciğerlerinin havasızlıktan patlayacağını sanmıştı. Duvarlar üzerine üzerine geliyor, tavan üzerine yıkılıyordu. Ceidre çığlık atmıştı. Feryat figan duvarları çılginca tırmalamış, orada öleceğine ve canlı canlı gömüleceğine inanmıştı...

O anda Ed aniden kapıyı açmış, aşağı atlamış ve onu kollarına almıştı. Ceidre nefes nefese titreyerek kontrolsüzce ağlamıştı ve parlak gün ışığına çıkana kadar ne denli büyük bir aptallık yaptığını anlayamamıştı. Neden ağabeyleriyle birlikte mağaraları dolaşmadığını artık öğrenmişti ve o günden beri bir daha kapalı, küçük yerlere hiç girmemişti.

Durum çok tuhaftı. Aelfgar'ın ikinci oğlu Morcar, kendi evinde esir düşmüştü. Ancak Ceidre bunun uzun sürmemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

İriyarı muhafız ona çatak kaşlarla baktı. Ceidre gülümsemedi. Tabağı yere bıraktı ve kupayı ona verdi.

“Cadı iksirlerinden istemiyorum,” dedi muhafız.

“Sen bilirsin,” dedi Ceidre kısaca ve şarabı alarak gitmek için arkasını döndü.

“Zehirli değil mi?” diye sordu adam.

“Aptal mıyım ben? Son defasında şanslıydım; Lordum bana merhamet etti. Bir daha öyle bir numaraya kalkışmam. Bak, eğer seni rahatlatırsa, her şeyden birer lokma alabilirim.”

“Yap o zaman,” dedi adam.

Ceidre hiç tereddüt etmeden bunu yaptı. Peynirden bir lokma ona pek zarar vermezdi. Muhafız dikkatle izlerken rahatladı. Ceidre adamı mutlu bir şekilde yemeğini yemesi için yalnız bıraktı.

Geç kalmıştı. Şapele doğru tören alayı başlayacaktı ve ortalıkta görünmezse şüphe çekerdi. Eteğini kaldırarak adımlarını hızlandırdı. Tören için siyahlar giymişti çünkü yas tutuyordu. Köylüler ve Norman-

lar malikânenen şapele uzanan yolu doldurmuştu bile. Şapel, köyün kenarında, küçük taş bir binaydı. Ceidre'nın yeri önlerde, Athelstan'm yanındaydı. Yaşlı adam ona dikkatle bakınca Ceidre huzursuz oldu ve yere baktı. Etrafım saran Aelfgar halkı neşeli sohbetlere dalmış, kahkahalarla gülüyor, kutlamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Hava yoğun ekmek, yahni ve börek kokularıyla doluydu. Gökyüzü masmavi, güneş sıcak ve parlaktı. Çocuklar ortalıkta koşturarak oynuyor, köpekler havlıyordu. Ceidre korsajının ipleriyle oynamaya başlamıştı.

“İşte geliyorlar,” diye bağırdı biri ve sevinç çığlıkları yükseldi.

Ceidre başını kaldırdı.

Beyaz bir atm sırtındaki Alice zarif görüntüsüyle yaklaştı; ona Guy ve Beltain eşlik ediyordu. Üzerinde bin inciyle süslenmiş, bakirelere yaraşır beyazlıkta, muhteşem bir gelinlik vardı ve Ceidre, Norman geldiğinden beri kardeşinin nedimeleriyle birlikte bu elbiseyi dikmekle uğraştığını biliyordu. Altın sarısı ipliklerle süslenmiş dantelli bir peçe yüzünü gizliyordu ama ağzının kulaklarına vardığı belli oluyordu. Siyah, gür saçları beline kadar dökülüyordu. Tepeden tırnağa bakire bir gelin ve Aelfgar'm leydisi gibi görünüyordu. Ceidre neredeyse kusacaktı.

Ve o sırada onu gördü.

Gördüğü anda da nefesi kesildi.

Gri aygırının sırtında, eyer üstünde doğmuş gibi oturuyordu. Ata tüm takımları yüklenmişti. Sırtına altın sarısı işlemeler ve kurdelelerle süslü kraliyet mavisini örtülmüştü. Yelesinden, kuyruğundan, dizginlerinden hatta Rolfe'un üzengilerinden mavi-altın sarısı şeritler sarkıyordu. Binicisi tarafından son derece yavaş ilerlemek zorunda bırakılan hayvan huzursuzca yeri dövüyordu.

Rolfe'un tuniği de aynı kraliyet mavisinden fakat güneş ışığını yansıtacak kadar kaliteli kumaş ve göz kamaştırıcı parlaklığı Norman'ı bir ilâh gibi gösteriyordu. Gelişi en saygı ve hayranlık dolu sessizlikle karşılandı. Bir ölümlü olamayacak kadar güzel görünüyordu.

Brenda Joyce

Altın sarısı iplikle işlenmiş kırmızı kadife pelerini arkasında dalgalanıyordu. Kılıcının kını yakutlar, safirler ve kuvarlarla süslüydü. Bir elini rahatça kılıcının kabzasına koymuştu ve parmağında siyah incili devasa bir mühür yüzüğü vardı. Taytı koyu kırmızı, çorapları maviydi. Mahmuzları altındandı ve pırl pırl parlıyorlardı.

Atının üstünde dimdik ve hiç kıpırdamadan oturuyordu. Hiç gülümsemedi. Ceidre kendini ona bakarken buldu ve ondan ne kadar nefret ettiğini düşündü. Her şey için nefret ediyordu: Aelfgar'a el koyduğu, kız kardeşiyle evleneceği, kendisine şehvet duyduğu, doğüstü bir güzelliğe sahip olduğu için... Öfkesi midesinden boğazına yükseliyordu. Tam Ceidre'nin önünden geçerken aniden ona doğru döndü. Genç kadın, nefretinin gözlerinden okunuyor olmasını diledi.

Keşke kalbinin kırıldığını da hissetmeseydi.

Tören her zamanki gibi kısa sürdü. Herkesin görebilmesi için dışarıda yapıldı ve gelin ile damadın gelişinden kısa süre sonra bitti. Rolfe, Alice'in elini tutarak kalabalığa döndü. Herkes neşeye tezahürat yaparken pirinçler ve kurdeleler havada uçtu. Rolfe uzun boylu ve sarışın, Alice ufak tefek ve esmerdi. Ve artık kankoca olmuşlardı; Aelfgar'm Lordu ve Leydisi.

23. BÖLÜM

Muhafız çılgınca koşarak çalıların arasına daldı.

Ceidre, bütün o eğlence ve cümbüş arasında hiç dikkat çekmeden ziyafetten ayrılmıştı. Karanlık bir köşede çömelmiş, fırsatım beklemişti. Biraz ilerideki ağaçların arasında eyerlenmiş bir at, ağacın dalma bağlanmış halde bekliyordu. Muhafız koşarken Ceidre hemen kapağa doğru fırladı.

Bütün köy halkı düğün kutlamasında olduğu için ortalıkta kimse yoktu. Ceidre sürgüyü çekti ve ağır taş kapağı kaldırdı. “Morcar! Morcar!”

Ceidre onun ayağa kalkıp tam altında durduğunu gördü. “Sen misin, Ceidre?”

Ceidre ip merdiveni aşağı sarkıttı. “Çabuk! Çabuk!”

Morcar sadece iki gündür oradaydı ve çabucak harekete geçti. Ancak dışarı çıkınca ışıktan gözlerini kamaştı. “Göremiyorum.”

Ceidre kapıyı kapayıp sürgüyü yerine oturttu. Ağabeyinin koluna girdi ve birlikte koşmaya başladılar. “Geçecek,” diye fısıldadı genç kadın. Ağabeyinin sağ bacağının kaskatı ancak sargılı olduğunu fark etti.

Koruluğa geldiklerinde durdular. Görüşünü nihayet geri kazanmış olan Morcar kardeşinin omuzlarını tuttu. “Tanrı seni korusun,” diye fısıldadı.

“Bacağı nasıl?”

“Ben iyiyim. Norman benimle ilgilenmesi için bir kız gönderdi,” dedi Morcar atm dizginlerini çözerken.

Ceidre, ağabeyinin hem bacağına hem de kolunun düzgünce sarılmış olduğunu gördü ve Norman’ın Morcar’la ilgilenmesi onu şaşırttı. Morcar kırsağın sırtına atladı. Ceidre başını sertçe iki yana sallayarak düşüncelerinden sıyrıldı. “Tanrı yardımcın olsun,” diye bağırdı.

“Senin de, Ceidre,” dedi Morcar mavi gözlerinde pırıltılarla. Yüzü sararmış olmasına rağmen bu, Ceidre’nin tanıdığı ve sevdiği, gururlu, yakışıklı Morcar’dı ve şimdi kaçış heyecanıyla burun delikleri iri iri açılmıştı. “Geri döneceğim,” dedi.

Morcar atı çevirerek ağaçların arasında dörtnala kayboldu. Ceidre onun gidişini izledikten sonra titreyerek yere çöktü. Elinde değildi; zorlukla tuttuğu ve kesinlikle hak ettiği gözyaşlarını artık serbest bırakmıştı.

Rolfe gülümsemiyordu.

Adamları ve köylüleri yiyip içerek etraflarında dans ederken kendisi yaşlı bir ceviz ağacının altında yeni karısıyla birlikte oturuyordu. Ne içiyor ne de yiyordu. Baş ağrısı azalmamıştı ve kendini ciddi şekilde hasta hissediyordu. Ashında, başı da dönüyordu. Olanlara inanamıyordu; sonunda evlenmişti. Alice’e baktı.

Genç kadının yüzü kızarmıştı. Zarifçe lokmasını çiğniyordu ve Rolfe’un baktığını hissedince ona döndü. Gözleri huzursuzca iri iri açılmıştı ama heyecanlıydı. Gülümsedi.

Rolfe onun gülümsemesine karşılık vermedi. Başını çevirirken sadece temiz havada dörtnala at sürmek istiyordu; belki de bu keyfini yerine getirirdi. Onun dışında, yatmaya hazırды. Çok yorgundu. Önceki gece hiç uyumamış gibiydi. Şarabın etkisi tahmin ettiğinden beterdı ve çoğu adamın zaman zaman hissettiği akşamdan kalmalığı şimdi anlıyordu.

Brenda Joyce

“Aç değil misiniz, Lordum?” diye sordu Alice üçüncü kez.

“Hayır.”

“Ziyafet mi hoşunuza gitmedi?”

“Gitti,” dedi Rolfe, Alice’in bu anlamsız konuşmalarla onu rahatsız etmemesini dileyerek. Kesinlikle havasında değildi.

“Belki biraz şarap?” Alice tulumu kaldırıp gösterdi.

Rolfe bir elini kaldırdı. “Hayır, Leydim, lütfen, başım ağrıyor ve çok yorgunum. Siz istediğiniz kadar yiyin ama beni kendi halime bırakın.”

Alice tulumu bıraktı ve kaşlarını çatmamak için kendini tuttu.

Rolfe kollarını kavuşturarak kalabalığa boş boş baktı.

Ve kutlama devam etti.

Bir türlü sonu gelmeyecek gibi görünmüştü ama nihayet bitmişti.

Rolfe üst kattaki özel salonda volta atıyor, karısının hazırlandığı odaya girebilmek için haber bekliyordu. Kendini hiç bu kadar yorgun hissettiğini hatırlamıyordu; bütün eklemleri ağrıyordu ama neyse ki artık başı ağrıyordu. Saat geç değildi fakat uzanıp rahat bir uyku çekmek için sabırsızlanıyordu. Düğün gecesinde olmasına rağmen, evlendiği kadına karşı herhangi bir arzu hissederse kendini çok şanslı sayacaktı. Açıkçası, sadece onunla yatağa giremeyecek kadar değil, bu yeni izdivacı kaldıramayacak kadar yorgundu.

Alice titriyordu. Kendini tutamıyordu. Nihayet gönlündekine kavuşmuş, Norman’ın karısı olmuştu. Ama şimdi, üzerinde tamamen dantelden yapılmış en kaliteli geceliğiyle onu yatağında bekliyordu çünkü dileğinin bedelini ödemesi gerekiyordu ve bundan korkuyordu.

Rolfe’un kaslarla dolu aşırı iri ve geniş vücudunu zihninde tüm detaylarıyla canlandırabiliyordu. Tiksindiriciydi. Artık hayatta olmayan nişanlısı Bill en azından daha yakışıklıydı; ince yapılı, zarif vücudu kesinlikle korkutucu değildi. Aygırın teki de değildi! Ah, keşke onu bekleyen bu süreç boyunca gözlerini kapayıp uyuyabilseydi. Ama

Günülçelen

bunu yapamazdı. Ağlayıp çılgık da atamazdı. Ceidre onun kocasının kollarından zevk almıştı, dolayısıyla Alice de en azından onun kadar arzulu davranmalıydı. Buna dayanmalı, hoşuna gitmiş gibi yapmalıydı. Alice yine ürperdi.

Rolfe içeri girdi.

Alice yatak örtülerini sınımsız kavrayarak ona baktı. Rolfe her zamanki gibi bütün gün boyunca kaba ve mesafeli davranmıştı; şimdi de farklı görünmüyordu. Alice'e bir bakış bile atmadı. Genç kadının gözlerinin önünde hiç utanmadan soyunmaya başladı. Alice onun geniş, sert göğsünü ve düz karnını görünce hemen başını çevirdi. Mecbur kalmadığı sürece bakmayacaktı.

Rolfe diğer tarafa uzanırken yatak ağırlığının altında kıpırdandı. Alice donup kaldı, nefes bile alamıyordu. Rolfe homurdanıp iç çekti. Alice beklerken bedeninden ter damlaları süzülürdü. Rolfe ona dokunmuyordu. Hatta hiç kıpırdamadan yatıyordu. Alice yavaşça, dikkatle başını ona doğru çevirdi.

Rolfe sırtüstü yatmış, bir elini gözlerinin üzerine kapamış ve derin bir uykuya dalmıştı.

Alice şaşkınlıkla ona baktı.

İlk tepkisi rahatlamaydı ama hemen arkasından hayret ve öfke geldi. Rolfe onu arzulamıyordu bile. Bu adam ablasına ateşli bakışlar atıyordu ama kendisine aldırılmıyordu! Alice onun karısıydı ama Rolfe onunla yatana kadar Tanrı'nın ve Kilise'nin gözünde gerçekten evlenmiş olmayacaklardı. Alice öfkeden kuduruyordu.

Rolfe bir süre sonra derin uykusundan yavaşça uyandı. Yatağın diğer tarafından yayılan sıcaklığın farkındaydı ve elini uzattığında başka birinin, bir kadının yumuşak tenine değdi.

İlk düşüncesi mutluluktur; Ceidre! Burada, yatağında, onun keyfini bekliyordu. Sonra gerçeği hatırlayınca hayal kırıklığına uğradı.

Bu Ceidre değildi.

Brenda Joyce

Başını çevirdiğinde karısını gördü: Leydi Alice.

Rolfe iç çekti. Artık tamamen uyanmıştı. Sabahları her zaman olduğu gibi erkeklığı sert ve hazır bir şekilde zonkliyordu. Önceki geceyi tamamlayamayacak kadar yorgun olduğunu hatırlıyordu. Üstelik yanında yatan, karısı olan kadının kimliğini hatırlayınca kanı çabucak yavaşlamaya ve erkeklığındeki sertlik kaybolmaya başlamıştı. Bu evliliği arzusunu kaybetmeden hemen nihayete erdirmeliydi.

Karısına uzanırken onun yerinde Ceidre'nın olması gerektiğini düşündü.

Rolfe genç kadını yanına çekip üzerine çıkarken Alice korku ve şaşkınlıkla inledi. Norman dizleriyle kadının bacaklarını ayırırken genç kadın geceliğini yukarı çekti. Rolfe gözlerini açmıyordu ve hayalinde diğerine, gece gündüz gözünün önünden gitmeyen o bal saçlı cadiya odaklanmıştı. Biraz daha sertleştiğini hissetti.

Rolfe genç kadının kuru kadınlığına dokunurken Alice hıçkırdı.

O anda boru sesi yankılandı.

Alice'in üzerinde ama henüz içine girmemiş olan Rolfe donup kaldı; karısıyla evliliği tamamlama düşüncesi zihninden uçup giderken ayağa fırlayarak kılıcına davrandı. Boru sesi tekrar duyuldu. Rolfe tuniğini sırtına geçirdi ve çoraplarına uzandı. Birinin merdivenden yukarı koştuğunu duydu. Guy kapıyı yumruklarken Rolfe yün çoraplarını bacağına geçirmiş ama taytını giymemişti.

"Gir," diye gürlledi Rolfe boru sesi tekrar yankılanırken.

"Lordum," diye bağırdı Guy eşikte nefes nefese durarak. "Özür dilerim..."

"Neler oluyor?" diye sordu Rolfe.

"Sakson kaçmış!"

Rolfe dehşetle donakaldı.

"Morcar kaçmış," diye tekrarladı Guy. "Gitmiş!"

24. BÖLÜM

“Neler oldu?” diye sordu Rolfe.

“Bir serf, kahvaltısını götürdüğünde fark edilmiş, Lordum. Louis kahvaltayı vermek için kapağı açmış... ama esir orada değilmiş.”

Rolfe kapıya yönelmişti bile.

“Lordum,” diye bağırdı Alice örtüleri boynuna kadar çekerken.

Rolfe duraksarken vücudu bariz şekilde gerildi. “Şimdi olmaz, Leydim.”

“Bunda kimin parmağı olduğunu biliyorsunuz,” dedi Alice memnuniyetle. “Bunu ablamın yaptığını gayet iyi biliyorsunuz!”

Rolfe Alice’e ters ters baktı ve Guy’ın peşinden alt kata koştu. “Adamları dört gruba böl ve iz sürün. Louis’nin nöbeti ne zaman başlamıştı?”

“Geceyarısı.”

“Esir o zaman orada mıymış?”

“Bilmiyor,” dedi Guy asık yüzle.

“Gündüz nöbeti Jean’da mıydı?”

“Evet. Sizi bekliyorlar,” dedi Guy, salona indiklerinde. “Gördüğünüz gibi.” İki adam salonda korku içinde bekliyorlardı ve başka kimse yoktu.

“Esiri en son kim gördü?” diye sordu Rolfe.

Gönüllüden

Jean kızarak öne çıktı. “Ben gördüm, Lordum.”

“Ne zaman?”

“Dün sabah, nöbeti devraldığımda.”

“Nöbeti devrederken esirin orada olduğunu gördün mü?”

Jean başını eğdi. “Saat geçti. Uyuduğumu sandım.”

“Sen de mi,” Rolfe, Louis’ye döndü, “esirin orada olup olmadığını kontrol etmedin?”

“Hayır, Lordum,” dedi Louis dimdik durarak. “Ben de uyuduğumu sandım fakat...”

“Ne?”

“Benim nöbetimde kaçmış olamaz çünkü ne gözümü kırptım ne de yerimden ayrıldım. Buna yemin ederim; yalan söylüyorsam Tanrı çarpsın.”

Rolfe ona inandı ve kıpkırmızı yüzle dikilen Jean’a döndü. “Sen ne diyeceksin?”

“Bendim,” dedi Jean boğuk bir sesle. “Çok hastalandım, Lordum. Aniden ağır sancılar başladı. Bağırşaklarımı kontrol edemedim.”

Rolfe ona boş boş baktı. “Ve yerinden ayrıldın.”

“Hastaydım; kendimi kontrol edemeyecek kadar hastaydım.”

Rolfe’un ifadesi sertti ama öfkesini kontrol altında tutuyordu. Duyguları sadece gözlerinden belli oluyordu. “Ne zaman hastalandın?”

“Yemeğimi yedikten hemen sonra, Lordum. Düğün ziyafeti sırasında.”

“Kılıcını alın,” dedi Rolfe, Guy’a dönerek. Sonra Jean’a baktı. “Ben aksini söyleyene kadar görevinden alındın.”

Guy, Rolfe’a döndü. “Sizce?..”

“Zehirlendiğinden eminim. Bu tuhaf hastalığa yakalanan başkaları olmuş mu?”

“Hayır.”

Jean aniden başını kaldırdı. “Lordum?”

“Ne?”

Brenda Joyce

“Yemeği bana o getirmişti.”

Rolfe aniden salonun tuhaf bir şekilde sessizleştiğini hissetti. “Kim?” diye sorduğu anda cevabı biliyordu.

“Cadı... Leydimizin ablası... Ceidre.”

Rolfe bir an nefes alamayarak hareketsiz kaldı, sonra kalbi hızla atmaya başladı. Yüzü ifadesiz, duygusuzdu. “Ve hiç şüphelenmedin mi... hem de Kesop’ta Guy’a aynı şeyi yapmışken?”

“Elbette şüphelendim. Ama zehirli olmadıklarını kanıtlamak için her şeyden kendisi de birer lokma aldı, Lordum. Fakat şimdi dűřününce, bunlar küçük lokmalardı, Lordum, çok küçük.”

Rolfe’un burun delikleri genişledi. İçinde korkunç bir öfke vardı. Ceidre yaptığı şeyi ve sonuçlarını gayet iyi anlamasına rağmen yine de vazgeçmemişti.

İhanet...

Vücudunda kalbinden ruhunun derinliklerine kadar yayılan bir tiksinti vardı.

“Biliyordum,” diye bağırdı Alice arkalarından. “Geçen gece ben-den Morcar’ın kaçışına yardım etmemi istemişti, Lordum. Elbette ki ona aptallık ettiğini söyledim.”

Rolfe, Alice’e sessiz olmasını söylemek üzereydi ama aniden dikkat kesildi. “Ve bana haber vermediniz mi?”

“şarap yüzünden uyuyordunuz, Lordum,” dedi Alice hafifçe sırıtarak. Gözleri parladı. “Guy’a onu ihanet suçundan zindana atmasını söyledim ama bunu yapmadı.”

Rolfe, Guy’a döndü.

Guy huzursuzca kıpırdandı. “Leydi Alice onun sizi zehirlediğini sandı, Lordum. Ablasımı bu yüzden ihanetle suçladı. Sizin alkolden uyuyakaldığınıza emin olunca onu zindana atmak için bir neden göremedim. Yanlış davrandıysam, cezamı memnuniyetle kabul ederim.”

“Doğrusunu yapmışsın.” Rolfe bir elini kaldırdı ve dudaklarını birbirine bastırarak bir nefes aldı. “Morcar’ın peşinden gitmenin anlamı yok; Sakson çoktan kayıplara karışmıştır.”

Guy başıyla onayladı.

“Ceidre’yi bulun,” dedi Rolfe “ve onu ahırda zincire vurup başına bir nöbetçi koyun.”

“Emredersiniz, Lordum,” dedi Guy.

Rolfe diğerlerine sırtını döndü ve büyük masaya doğru yürüdü. Bir süre kıpırdamadan durduktan sonra elini kaldırıp yumruğunu sertçe masaya indirdi. Bütün gücüyle vurmıştı; kulakları sağır edecek bir gürültü kopmuş ve masa çatlamıştı.

Ceidre kıpırdandı ve samanların üzerinde daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Bilekleri arkasından bağlanmış ve ahırın direklerinden birine tutturulmuştu. Nöbetçi kollarını kavuşturmuş, kendisinden on metre ötede bir saman yığınının üzerinde oturuyor, yoldan gelip geçenleri izliyordu. Ve gelip geçen çok kişi vardı.

Köy halkı gelip ağzı açık halde bakarken Ceidre artık kızarmıyordu. Günün yarısını burada oturarak geçirmişti ve hayret dolu, hatta acıyan bakışlara alışmıştı. Herkes bu yeni manzarayı görmeye geliyordu ve ihanetle ilgili fısıltıların sonu yoktu.

Alice de gelmişti. Adımları sert ve kararlı, bakışları karanlık ve öfkeliydi. Ceidre güdüsel olarak kıpırdanmış, hareketin etkisiyle ip etini kesip yakmıştı. En kötüsünü tahmin ediyordu. “Bedelini ödeyeceksin, cadı,” diye tıslamıştı Alice. “Bedelini ödeyeceksin!”

Kız kardeşi, zaten bozuk olan sinirlerini kimsenin sarsamadığı kadar sarsmıştı. Neyse ki orada kalıp alay etmek yerine yürüyüp gitmişti. Ceidre titreyerek gözyaşlarını bastırmaya çalışmıştı. Kendi kız kardeşi ondan ölesiyeye nefret ediyordu. Ve Alice haklıydı; bu kez bedelini ödeyecekti. Bedelini de gayet iyi biliyordu; Norman onu uyarmıştı.

Brenda Joyce

Ah, Tanrı aşkına, Norman ona ne yapacaktı acaba?

Ceidre korkuyordu.

O sabah Guy'ın yaklaştığını gördüğü anda kendisini almaya geldiğini anlamıştı. Kaçmanın anlamı yoktu; nereye gidebilirdi ki? Köy kuyusunun yanında durarak ve başını dimdik tutarak Guy'ın yanına gelmesini beklemişti. Guy'ın onu Norman'a götürceğinden çok emindi. Dışarıdan cesur görünmesine rağmen, içten içe huzursuzdu. Kalbi kafese tıklımış bir kuş gibi çırpıyordu ancak korkusunu belli etmemeliydi. Kış soğuğunda kalmış başıboş koyun gibi titrememeliydi. Ancak Guy onu ahıra getirip bağlamıştı. Bütün sabahı ve öğleden sonrayı burada geçirmişti. Kendisine ne yiyecek ne de üzerine oturabileceği bir battaniye verilmişti. Gerçi bir şey yiyebilecek halde de değildi; yiyeceği herhangi bir şeyi midesinde tutamayacaktı. Bir saat sonra kurumuş boğazını ıslatması için biraz su getirmişlerdi ve bedensel ihtiyaçlarını gidermesine nihayet izin verilmişti.

Acaba Norman ne zaman gelecekti?

Göğsü yine korkuyla sıkıştı. Bu histen bir türlü kurtulamıyordu ve her geçen saat biraz daha artıyordu. Norman'm öfke krizi Ceidre'nm daha önce gördüklerine benzemeyecekti. Keşke bir an önce gelse ve şu yüzleşme işi bitseydi! Bu bekleyiş, en kötü işkenceydi ve bir dakika daha dayanabileceğini sanmıyordu! Koltuk altları, göğüslerinin arası ve alm ter içinde kalmıştı. Norman'm kendisini, daha fazla korkması için kasten böyle beklettiğini biliyordu. Ve işe yarıyordu da.

Gecenin karanlık saatlerinde, en büyük korkuları da kendilerini belli etmeye başlamıştı.

Norman onu asacak mıydı?

Tanrı'dan merhamet diliyordu.

Ne kadar çok istese de, nöbetçiden bir şeyler öğrenmeye çalışmayacaktı. Yazgısını öğrenmeyi talep etmeyecekti. Yine de düşünmekten kendini alamıyordu; Norman'a yalvarırsa, ağlarsa, dizlerine kapanırsa, belki adam merhamet ederdi. Rolfe'un tuniğine sarılmış

Gönülçelen

halde merhamet dilenirken onu orada taş gibi soğuk ve acımasız bir yüzle dikilirken hayal edebiliyordu. Ceidre onun bu kez kendisini başışlamayacağını çok iyi biliyordu. Ruhuna ihanet eden zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Merhametini kazanmak için kadınlığını mı kullanmalıydı? Hayır! Bunu yapamazdı! Ağlamayacak, yalvarmayacak, onu baştan çıkarmaya çalışmayacaktı! Asla yalvarmayacaktı; ölecek olsa bile, kendisini bekleyen kaderle cesurca yüzleşecekti.

Asılacaktı.

İhanet suçu işlemiştı ve cezası idamdı.

Uyuyamıyordu. Ağlayamıyordu da. Bunun yerine, oturduğu yerde soğuktan büzülmüştü ve zihninden en kötü düşünceler geçiyor, kendini bir ipin ucunda sallanırken görüyordu.

25. BÖLÜM

Rolfe'un hayal kırıklığı, kan çanağına dönmüş gözlerinden okunuyordu. Herkesi salondan çıkardıktan sonra bütün gece orada tek başına oturmuştu. Bir ara uyuyakalmıştı ama en kötü kâbuslarla boğuşmuştu. Ceidre çıplak ve kana bulanmış sırtıyla çığlıklar atarken, Rolfe'un adamı onu kırbaçlıyordu. Rolfe bağırarak durmalarını emretmişti ama korkunç ceza devam etmişti. Ağzını açarak ciğerlerini patlatırcasına tekrar bağırdığını fakat hiç sesinin çıkmadığını fark etmişti. Sonra ter içinde ve titreyerek uyanmış, kendini bütün geceyi geçirdiği salonda, masanın başında otururken bulmuştu.

Bunu yapamazdı.

Ama mecburdu.

Rolfe yüzünü ve gözlerini ovaladı. O bir kumandandı. Sözü kârun demekti. Bir kuralın çiğnenmesinin veya ihanetin cezası gerçek olduğu için adamlarını ve işgal ettiği bölgeleri kontrol edebiliyordu. Yumruğu demirdendi; öyle olmak zorundaydı. Nadiren merhamet gösterirdi. Adamları nadiren itaatsizlik ederdi. Çocuk ya da kadın hainler kırbaçlanır, yetişkin erkekler asılırdı. Daha zor bölgelerde daha sert dersler verildiği de olurdu; daha ciddi isyan olaylarında olduğu gibi. Mesela Kesop'ta köylüler bir düzine Sakson okçuya yataklık ettikleri için köy yerle bir edilmişti. Politikaları buydu. Bir politika

belirlendiğinde, hiç istisnası olmayan bir kanuna dönüşmeliydi. Yoksa çok kısa süre içinde kargaşa ve anarşi patlak verirdi.

Bunu yapamazdı.

“Lordum?”

Rolfe, Guy’m girdiğini duymamıştı. Oturmasını işaret etti. “Bunu yapamayacağım.”

En yakın ve en güvenilir adamı olan Guy onu anlıyordu. “Sizi ilk andan itibaren büyüledi, Lordum.”

“Evet, bu doğru.”

“Lordum,” dedi Guy telaşla, “onun kabahatini bütün köy halkı biliyor.”

“Biliyorum.”

“Herkes ne yapacağınızı merakla bekliyor.”

Rolfe keyifsizce gülümsedi.

“Onu cezalandırmalıyız.”

“Karım olsaydı,” dedi Rolfe, “onu bir yere kilitleyip anahtarını atardım, kimse de itiraz edemezdi.”

“Ama karınızı değil,” dedi Guy.

Rolfe güldü. Şimdi üst katta uyuyan, önceki sabah ihanet haberi geldiğinden beri hiç görmediği karısını düşündü. “İnan bana,” dedi ciddiyetle, “hangisinin karım olduğunu ve hangisinin olmadığını gayet iyi biliyorum.” Yerinden kalktı. “Onu öğle vakti avluya getirin.”

Guy da ayağa kalktı. “Emredersiniz, Lordum.” Gözlerinde soran bakışlar vardı.

“Cezasını çekecek,” dedi Rolfe asık yüzle.

Ceidre kararı hemen duydu. Genç kadın öğle vakti kontun cezasının uygulanması için avluya götürülecekti. Köy halkı heyecan içindeydi ama Ceidre’nun midesi bulanıyordu. Her yerde söylentiler dolaşıyordu. Kırbaçlanacak mıydı, yoksa asılacak mıydı? Belki de cadiya tutulmuş olan lord ikisini de yapmayacak, bunun yerine onu bir iki günlüğüne

Brenda Joyce

zindana attıracaktı. Bu Aelfgar için büyük bir olaydı çünkü yeni lord gücünü ilk kez gösterecekti ve nedeni en ağır suç olan ihanetti. Herkes beklentiyle nefesini tutmuş, Rolfe'un ne yapacağını merak ediyordu. Çoğu en kötüsünü tahmin ediyordu çünkü lord soğuk, sert bir adamdı, üstelik de bir Norman'dı. Ceidre onların haklı olduğunu biliyordu. Duyguları üzerinde kalan azıcık kontrolünü de kaybediyordu.

Tir tir titriyordu ve ağlamak üzereydi. Ölesiye korkuyordu. Norman'ı defalarca sınamıştı; şimdi de asılacaktı. Dua ediyordu. İsa'ya ve azizlere, hatta daha önce adını anmadığı birkaç eski pagan tanrısına bile dua ediyordu. Yazgısına dayanabilmek için güç; bir korkak olarak değil, bir şehit olarak ölmek için cesaret diliyordu. Norman'ın dizlerine kapanıp ağlayarak yalvarmaktan o kadar korkuyordu ki...

Öğleye daha saatler vardı ve zaman acımasız, zalim, yavaş ve sinsiydi. Ceidre güneşi izliyordu; yavaş ama kararlı yükselişine dayanamıyordu. O sırada ayaklarının dibindeki samanlara bir gölge düştü ve Ceidre irkilerek başını kaldırdı. Bütün gün kimse ona bu kadar yaklaşmaya cesaret edememişti ama gelen Alice'ti.

Alice düşmanca gülümsedi. "Lordumuz çok kızgın, Ceidre. Onu en değerli esirinden ettin ve kesinlikle merhamet göstermeyecek."

Ceidre gözlerini kapadı. Tanrı aşkına, bunu duymaya ihtiyacı yoktu! Şimdi değil!

Alice ablasının üzerine eğildi. "Öleceksin."

Ceidre gözlerini açtığı anda yüzü inanılmayacak kadar sakindi. "Beni bekleyen cezaya katlanacağım."

Alice güldü. "Sanki seçeneğin varmış gibi!"

Neyse ki Alice dönüp gitti. O dışarı çıkınca Ceidre ikiye katlanarak öğürdü ve nefes nefese kalakaldı. Demek doğrudu, asılacaktı; halbuki benliğinin derinliklerinde, Norman'ın kendisini bir kez daha bağışlayacağı umuduna tutunmuştu.

O anda mucizevi bir şey oldu.

Korku içindeki kalbinin yavaşlamaya başladığını hissetti. İçini ezen korku geçti. Bütün dünya sessizliğe gömüldü; koyunların melemeleri, köylülerin kahkahaları, geçen at arabalarının tekerlek gıcırtiları duyulmuyordu. Ceidre artık titremiyordu. Vücudu ağır ve uyuştuğu; bir iksir bütün duyularını uyuşturmuş gibi tamamen sakinleşip gevşemişti. Neredeyse dingindi. Güneş sıcak değil, ılıktı. Toprak soğuk değil, serindi. Kuş cıvıltıları yumuşamış, köpeklerin havlaması yatışmıştı. Sadece görüşü açıktı hatta dünya daha parlak hale gelmişti. Artık olacakları düşünmüyordu. Hiçbir hayal onu rahatsız etmiyordu. Düzenli bir şekilde nefes alıp vererek arkasına yaslandı ve onu almaya gelmelerini bekledi. Artık huzurluydu.

Rolfe öğle vakti malikânenen çıktı. Bütün köy halkının toplanmasını beklediğinden kalabalığa şaşırmadı. Hatta gelmeyenleri de meydana getirmeleri için Beltain ve Louis'yi gönderdi. İhanetin bedeline bütün Aelfgar tanıklık edecekti.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Gözleri camlaşmış gibi bakıyor, hiçbir şey belli etmiyordu. Kaskatı kesilmiş olması dışında yüzü ifadesizdi. Malikânenin basamaklarında hiç kıpırdamadan duruyordu. Uzun zamandır yaptığı gibi kendini duygularından soyutlamaya çalışıyordu ve şimdiye kadar başarılı olmuştu. Kalbinin nasıl hızla attığının farkındaydı ama kendini kontrol edebiliyordu.

Leydi Alice başını dimdik tutarak, yanında koluna girmişti.

Köylüler heyecanla fısıldaşıyordu. O sırada biri bağırdı: "İşte geliyorlar!"

Rolfe'un midesi ağzına geldi. Dişlerini daha da sıkarak Guy ve Ceidre'nun gelişini izledi. Genç kadının elleri hâlâ arkasından bağıyordu. Elbisesi toz toprak ve saman içindeydi. Kalın saç örgüsü dağılmıştı ve bir göğsünün üzerinden sarkıyordu. Baş ve omuzları dikti. Çenesi yukarıdaydı. Ceidre yaklaşırken, Rolfe onun yüz ifadesindeki dingin-

liği gördü. İçinde beliren gurur hatta ondan da güçlü bir duyguyla yüreği kabardı.

Guy onu Rolfe'un önüne getirdi. Ceidre menekşe rengi gözlerini Norman'ın yüzüne dikti. Çenesini indirmemişti. Rolfe onun bakışlarındaki dinginliği ve güveni gördü. Kendi kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu ve şakaklarında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Guy, Ceidre'yla birlikte lordunun önünde durdu.

Rolfe genç kadının gözlerine baktı. Yaklaşan felaketin eşiğinde dingin ve mağrurdu. O bakışlarda korku yoktu; sadece kabullenme vardı. Çoğu erkekten daha cesurdu ve Rolfe o anda ona derin bir hayranlık duymaktan kendini alamadı. Genç kadın ağlayarak veya yalvararak halkını hayal kırıklığına uğratmayacaktı; Rolfe'a hiçbir zaaf göstermeyecekti.

"Ceidre," dedi Rolfe. Boğuk sesi acıyla sertleşmişti ama sıcaktı. Ceidre'ya böyle bir tavırla seslenmeyi planlamamıştı.

Genç kadın dingin bir tavırla gülümsedi ve Rolfe onun gözlerinin hafifçe dolduğunu fark etti. "Ben hazırım," dedi Ceidre.

Rolfe, genç kadını kollarına almak... ve onu korumak istiyordu. "Lorduna ihanet ettin," dedi Rolfe sakince. "Cezan on kırbaç."

Ceidre'nın hızla kırpıştırdığı gözlerinde kavrayış pırıltıları belirdi. *On kırbaç!* O kaltak yalan söylemişti! Ceidre asılmayacak, ölmeyecekti; hayır, çok şanslıydı ve böyle bir cezayı atlatabilirdi!

Rolfe onun şaşırıp rahatladığını gördü. Kendisi de şaşkınlıktan donakaldı çünkü o anda önemli bir şeyi anladı: Ceidre şehit olmayı kabullenmiş, buraya asılacağını sanarak gelmişti. Kalabalıktan rahatlama sesleri yükseldi. Yanında duran Alice'in nefesi kesildi ama Rolfe umursamadı bile. Ceidre'nın böylesine cesur olduğuna inanmıyordu; kendisini, onu ölüme mahkûm edeceğini düşünecek kadar az tanıdığına inanmadığı gibi. İçinden keyifsiz kahkahalar atmak geldi. Aynı zamanda içinden yaklaşan ceza için ağlamak da geliyordu ama hayatı boyunca tek damla gözyaşı dökmemişti.

“On kırbaç,” diye tekrarladı sertçe. Daha önce kırbaçlanmış olan herkesin bildiği gibi, on kırbaç bir kadının narin teni için çok fazlaydı. Dolayısıyla Rolfe’un kalbi deli gibi atıyordu. Bütün gücünü, bütün özdenetimini kullanmak zorundaydı, yoksa bu işi başaramayacaktı. Kararım her an geri alabilirdi; bunu biliyordu. Aniden Guy’a dönerek başıyla onayladı.

Ceidre bir direğe götürülüp sırtı kalabalığa çevrildi. Guy genç kadının elbisesini omzundan beline kadar yırtarak açtı. Sırtı uzun ve zarifti; teni altın ışıltılarla parlıyordu. Rolfe nefesini tuttuğunu fark etti. “Louis,” diye bağırdı ve kırbacı tutan adam aniden ona döndü.

“*Ne rompe pas la peau,*” diye emretti Rolfe, sertçe. *Tenine zarar verme.*

Louis bembeyaz oldu.

Rolfe terliyordu. Ceidre’nın kaskatı gerilerek kendini hazırladığını gördü. “Başla,” dedi.

Kırbaç havada savruldu ve genç kadının sırtına indi. Ceidre’nın bedeni seğirdi ama çılgık atmadı. Teninde yara açılmadı fakat kırmızı, kalm bir çizgi oluştu. Rolfe dişlerini sıktı. Yanında duran Alice’ten bir ses gelince Rolfe onun kıs kıs gülüyor olabileceğine inanmakta zorlandı. Karısına hızlıca bir bakış attığında, Alice’in gülümsediğini gördü. Öfkeye kapılarak, “Kendinize hâkim olun, Leydi!” diye tsladı.

Ceidre yine kırbacın altında kıvrandı ve Rolfe yüzünü buruşturdu; hayatı boyunca fiziksel acı karşısında bunu hiç yapmamıştı. Kırbaç tekrar tekrar indi. Ancak altıncı darbeye Ceidre hafifçe inledi. Rolfe bir basamak indi. Yedinci ve sekizinci kırbaç indikten sonra kırmızı çizgilerin üst üste geldiği yerlerden hafifçe kan süzüldü. Ceidre acıyla inledi ve iplerini sertçe çekiştirdi. Rolfe yanındaki bir direği tutup bütün gücüyle sıktı. Bakışlarını Ceidre’dan ayıramıyordu ancak yanında duran karısının, ablasının acısından aldığı zevkle çıkardığı boğuk sesleri duyabiliyordu. Son darbe indi. Ceidre titreyerek kendini direğe bıraktı. Rolfe kıpırdandı.

Brenda Joyce

Daha Louis kırbacını düremeden, Norman, genç kadının yanına koştu ve iplerini kesmeye başladı. Kalabalıktan yükselen şaşkın nidalara aldırmadı. Son üç darbe Ceidre'nın narin cildini yaralamış, Rolfe'un midesi daha da bulanmıştı. Bugün bir şey yemiş olsaydı kesinlikle kusardı. "Ceidre," diyebildi zorlukla, genç kadının beline doladığı tek koluyla onu desteklerken.

"Dokunma bana," diye mırıldandı Ceidre zorlukla. Ama karşı koymadı.

Rolfe çok nazıkçe genç kadını kucağına aldı. "*Je le regrette,*"³ diye fısıldadı.

Ceidre hafifçe inledi ve Rolfe'un boynuna sımsıkı sarılarak yüzünü onun boynuna gömdü.

3 (Fr.) Çok üzgünüm. (ç.n.)

26. BÖLÜM

Rolfe genç kadını içeri taşıyıp üst kata çıkardı. İlk dürtüsü onu kendi yatak odasına götürmekti ama aklı başına geldi ve Ceidre'yi, daha önce Alice'e ait olan odadaki yatağa götürüp nazikçe yüzükoyun yatırdı.

Alice hemen peşinden geldi. Yüzü kızarmış halde, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Önce boyundurukla teşhir edilmeli, sonra da zindana atılmalı! Zaten haddinden fazla merhamet gö..."

Rolfe hırlayarak ona döndü. "Terbiyesizlik ediyorsun!"

Alice donup kaldı.

"Odamıza dön ve bu malikânenin leydisine yakışacak davranışları düşün."

Alice'in gözleri iri iri açıldı. "Beni odamıza mı kapatıyorsunuz?"

"Git!" diye kükredi Rolfe. "Ben seni çağırana kadar da odadan çıkma!"

Alice derin bir nefes alarak olduğu yerde döndü ve öfkeli adımlarla oradan ayrıldı.

Rolfe bir an için gözlerini kapadı ve Ceidre kırbacın darbeleri altında acıyla kıvrınırken karısının verdiği tepkiyi hatırladı. Alice ablasının cezasından büyük zevk almıştı ve bu iğrençti! Norman dönerek tek dizinin üzerine çöktü. Genç kadına dokunmak istiyordu fakat Ceidre başını kaldırıp ona acı ve nefretle baktı. "Git başımdan," diye tısladı.

Rolfe en azından genç kadının yüzüne düşen saçlarını kenara çekmek istedi ama Ceidre'nın ses tonu ve nefreti onu durdurdu. Kollarını indirerek ayağa kalktı. "Seninle ilgileneceğiz," dedi kendi kulaklarına bile kaba gelen bir sesle. "Ve bu odadan çıkmayacaksın." İyileşene kadar Ceidre'nın yakında kalmasını ve rahat etmesini istiyordu. Kendi nedenlerini de sorgulayacak değildi.

"Ne?" Ceidre açıkça alaycıydı. Sesi çatladı. "Güzel eşini, kız kardeşimi dinlemeyecek misin? Beni zindana attırmayacak mısın? Şimdi, iş işten geçtikten sonra mı merhamet gösteriyorsun?" Ceidre yanğından yavaşça süzölen sıcak gözyaşını hissedince dehşete kapıldı.

Rolfe da kendisinden nefret ediyordu; dolayısıyla Ceidre'nın neler hissettiğini anlayabiliyordu. Gözyaşının süzölüşünü izlerken, uzanıp onu silecek cesareti olabilmesini diledi; daha önce hiçbir şeyden korkmamış olan Norman bunu yapmaya çekiniyordu. Genç kadının yaralı sırtına ve derisini yarmış olan son üç kurbaç izine baktı. Bu yaralar iz bırakacaktı. Rolfe'un yüzünden...

Genç kadının adının kısık, sert, acı dolu bir şekilde dudaklarından dökölmesini engelleyemedi: "Ceidre..."

Ceidre ona küçümseyerek baktı ve yüzünü duvara çevirdi.

Rolfe onu inceledi. Ne kadar istemese de, ona arkasını dönüp gitmekten başka yapacak şey kalmamıştı. Ceidre yaralı haliyle acınası ancak cesareti nedeniyle muhteşem görünüyordu. Rolfe arkasını döndü.

O kapıyı arkasından kapadıktan sonra Ceidre hıçkırıklara boğuldu.

"Birazdan bitecek," dedi büyükannesi sakinleştirici bir sesle. "Acıdiğını biliyorum ama kıpırdama."

Büyükannesi, mikrop kapmaması için yaraları temizlerken Ceidre kendisine söyleneni yapmaya çalıştı. Her dokunuş acıtıyor, sırtı dayanılmaz bir şekilde yanıp zonkluyordu. Gözlerinden yine yaşlar süzöldü; canının acısından ve kendine acıtmaktan kaynaklanan göz yaşları.

Brenda Joyce

“Sen güçlüsündür, kızım,” diye mırıldandı büyükannesi. Tepeler kadar yaşlı, iri göğüslü, beyaz saçlı, Ceidre gibi menekşe gözlü, tombul bir kadındı. “Çabucak iyileşirsin.”

“Bana kızmayacak mısın?”

“Ben seni tanırım, Ceidre. Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptığını biliyorum. İnsan bundan daha fazlasını yapamaz.”

“Ağabeylerime yardım etmeliyim. Buna mecburum.”

“Şişş, kıpırdanma.”

Ceidre başını tekrar yatağa koyarken yaşlı kadın yaralarına ilaç sürdü. “Norman’dan gerçekten nefret ediyorum,” diye mırıldandı. “Ruhu yok. Kalpsizin teki.”

“Öyle mi?” diye sordu büyükannesi. “O yüzden mi bütün Aelfgar’ın kendisini izlemesine aldırmadan hemen sana koştu, iplerini kesti ve kollarına alıp içeri, kendi evine taşıdı?”

Ceidre kızardı. “Belki suçluluk duyduğundan yapmıştır ama bu gerçekten sürpriz olurdu.” Ancak kırbaç cezası infaz edilmeden önce kendisine nasıl karanlık, gergin bir ifadeyle baktığını ve boğuk, kaba, yalvaran bir tonla adını söylediğini hatırlıyordu; ne için yalvarmıştı ki?

“O görevini yaptı; senin kendi görevini yaptığın gibi,” dedi büyükannesi. “Gözü senden başkasını görmezken Alice’le evlenmek zorunda kalması zaten başlı başına bir sorun ama şimdi de bu...”

“O sadece azmış kecinin teki,” diye çıkıştı Ceidre. “Hoşuna giden her kadını yatağa atıyor. Bu sıralar da en çok ben hoşuna gidiyorum ama en azından karısının ablası olduğum için benden uzak duracak kadar terbiyeli. Gerçi bu da dizginsiz iştahını daha da kabartıyor.”

“Hımm,” dedi büyükannesi. “Şehveti yüzünden mi seni kucağına alıp yatağa taşıdı yani?”

Ceidre öfkeliydi; burnundan soludu. O anda kapı açıldı, genç kadın içeri kimin girdiğini içgüdüsel olarak anladı ve ona öfkeli gözlerle baktı.

“Durumu nasıl?” diye sordu Rolfe yatağa yaklaşırken.

Gölümsele

“İyileşecek; köylü kanından dolayı güçlü ve dayanıklı bir kızdır.”

Rolfe gülümsemedi. Ceidre başını çevirdi fakat Rolfe’un çıplak sırtına baktığını biliyordu. Yırtılan elbisesi üzerinden çıkarılmıştı. Belinden aşağısını ince bir battaniye sarıyordu ve böyle çıplak yataktan kendini savunmasız hissediyordu.

“Yaralar iz bırakacak mı?” diye sordu Rolfe asık yüzle.

“Evet. Yine de ilaç düzenli ve sık uygulanırsa, iz çok belirgin olmaz. Zaman içinde, kim bilir... belki de fark edilmeyecek kadar geçer.”

“Zaman içinde,” diye tekrarladı Rolfe.

“Yapabileceğim başka bir şey yok,” dedi büyükanne, yataktan yavaşça kalkarken.

Rolfe, başını diğer tarafa çevirmiş olan Ceidre’ya son bir bakış attı ve yaşlı kadınla birlikte kapıya doğru yürüdü. “Teşekkür ederim,” dedi.

Büyükanne, Rolfe’a gülümseyerek baktı. “Siz bana teşekkür etmemelisiniz, Lordum.”

Rolfe kadına baktı. “Teşekkür ederim,” diye tekrarladı ve kadının peşinden dışarı çıktı.

Alice onun gelişini duymuştu.

Kafese tıkulmuş bir kedi gibi odada huzursuzca volta atıyordu. Rolfe’un merdivende yankılanan güçlü ayak seslerini duyunca donup kaldı ve kendini toparlamaya çalıştı ama bu kolay değildi.

Saat geçti; akşam yemeği vakti geçmişti. Rolfe akşam yemeği için onu aşağı çağırtmamış, odalarından çıkmasına izin vermeden bir serfle yiyecek ve içecek göndermişti. Cezalandırıldığını bütün Aelfgar’ın bildiğinden emindi; hem de şu Ceidre cadısı yüzünden.

Aynı anda hem aşağılanmış hem de öfkeli hissediyordu ama en baskın duygusu nefretti. Kocasından nefret ediyordu; onun fahişesindense daha çok nefret ediyordu.

Ancak duygularını kontrol altına almalıydı. O sabah kendisini altına çekerek uyandırdığından beri kocası ona hiç dokunmamıştı. Şimdi

Brenda Joyce

bunu yapabilmiş, evliliklerini tamamlayabilmiş olmasını diliyordu. Ama olmamıştı. Oysa bu gece kocalık görevini yerine getirmemesi için hiçbir neden yoktu.

Rolfe içeri girdiğinde ona bakmadı bile. Alice çoktan üzerini değiştirerek yatmaya hazırlanmıştı. Üzerinde bir ropdöşambırta şöminenin yanından, iri iri açılmış gözlerle Rolfe'a baktı. Bir ceylan gibi durmuş, kocasının ruh halini sezmeye çalışıyordu. Rolfe iç çekerek tuniğini çıkarmaya başladı.

"Yorgun görünüyorsunuz, Lordum. Lütfen izin verin, ben yapayım," dedi Alice ona yaklaşırken.

Rolfe herhangi bir yorumda bulunmadan Alice'in, tuniğini ve içliğini çıkarmasına izin verdi. Alice kocasının tenine dokunmamaya çalışıyordu ama başarısız olup tenini hissedince ürperdi. Rolfe ise bunu fark etmedi.

Norman çorap bağlarını açmak için eğildi ama Alice bunu ondan önce yapmak için atıldı. Rolfe ona izin verdi ve genç kadın bağları açınca geri kalanını Rolfe kendisi çıkardı. Alice onun çıplak vücuduna bakmamak için giysilerini düzgünce katlamaya odaklandı. Bu adamda hiç utanma duygusu yoktu. Sertleşmiş erkeklik organının kendisine nasıl değiştiğini hatırlayınca gerildi ama kendini kontrol altına alarak sakın görünmeye çalıştı.

Rolfe yatağa uzanmış, bir kolunu uzatmış ve gözlerini kapamıştı bile. Alice gözlerini kırıştıtarak ona yaklaştı. Şehvetli bir damat gibi değil, uykuya dalmak üzere olan bitkin bir adam gibi görünüyordu. Genç kadın onun yanına yattı, örtüyü üzerine çekti ve ropdöşambırını çıkardı ancak adam kıpırdamadı. Alice korkunç bir şeyi anladı: Rolfe uyuyacaktı! Karısına dokunmayacaktı bile!

Alice bir yandan sevindi. Ancak benliğinin hırsh, akıllı, soğuk tarafı, buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Genç kadın kırırdanarak dizini Rolfe'unkine dayadı fakat bir tepki alamadı.

Gönlüçelen

Erkekleri ablası gibi baştan çıkarmayı bilmiyordu. Rolfe'un dikkatini nasıl çekecekti? Ve neden... bu adam neden bir keşiş gibi davranıyordu? Görevini biliyordu! Alice onun koluna dokundu. "Lordum?"

Rolfe uyumuyordu; gözleri hemen açıldı ve Alice'e baktı.

Alice'in dudakları titredi. "Çok özür dilerim," diye fısıldadı kırpıklarını kırpıştırarak, "sizi kızdırmak istemedim. Beni bağışlayamaz mısınız?"

"Unuttum bile," diye homurdandı Rolfe. "Şimdi uyu artık." Ve Alice'e arkasını döndü.

Alice şansına şükredip onun elinden kurtulabilirdi ama bunu yapmaması gerekiyordu. "Lordum? Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Rolfe tekrar ona dönerek doğrulup oturdu. "Ne istiyorsun, Alice?" Ses tonu kaba ve sertti.

Alice öfkeleni. "Bu evliliği tamamlamak istemiyor musunuz?"

Rolfe gözlerini kıstı. "Hayır, istemiyorum."

Böyle bir cevap beklemeyen Alice şaşkınlıkla gözlerini kırpıttı. Bir an için ne diyeceğini bilemedi. "Bu evliliği tamamlamak istemiyor musunuz?" diye tekrarladı.

"Hayır."

Alice duvara doğru geriledi. "Ama anlamıyorum... Ben sizin karınızım."

Rolfe'un gözleri mavi alevler gibiydi, ani bir hareketle yerinden fırlayarak yataktan kalkıp karısından uzaklaştı. Tekrar arkasına dönüp baktığında, Alice onun çok kızgın olduğunu gördü. Karısına karşı böylesine öfkelenmiş olamazdı!

"O zaman açıklayayım," dedi Rolfe sertçe. "Bugünkü davranışın beni tiksindirdi. Sana dokunmak istemiyorum. Hem de hiç; görebildiğin gibi." Kabaca kendini işaret etti.

Alice önce sarardı, sonra kızardı. Uzun bir sessizlik çöktü. Sonunda sessizliği bozan, şaşkın haldeki Alice oldu. "Benimle evli olmak istemiyor musunuz?"

Brenda Joyce

“Sen karımsın,” dedi Rolfe. “Zaten evliyiz.”

“Gerçekten değil; Tanrı’nın gözünde değiliz.”

Rolfe’un bakışları soğuktu. “Havamda olduğum bir gün bu konuda bir şeyler yapabilirim ama bugün değil. Bu gece değil.”

Alice elini sarsılan göğsüne bastırdı. Buna inanamıyordu. Demek “havasında” olursa bir gün bu evliliği tamamlayacaktı. Peki, bu arada kendisi ne yapabiliirdi ki? Aşağılandığını dünyaya mı haykıracaktı? Hayır, Rolfe’un görevini yerine getirmediğini bilen olursa, Alice bir daha başını dik tutamazdı; üstelik de Rolfe ablasına duyduğu şehveti gizlemeye gerek görmezken. Rolfe onun ağzını bile açmayacağını biliyordu. Gözleri yaşlarla doldu. “Bir erkek çocuk istemiyor musunuz? Size birçok vâris verebilirim, Lordum. Genç ve sağlıklıyım.”

Rolfe keyifsizce gülümsedi. “Benim oğullarım var; Normandiya’dan Anjou’ya kadar, yarım düzine. Sussex’te iki piçim var. İnanın bana, *madame*, vâris sıkıntım yok.”

“Yani bu evlilik sadece görünüşte olacak,” dedi Alice acıyla. O anda aklına başka bir düşünce geldi. Rolfe’un kendisine dokunması düşüncesine bile katlanamıyordu ama karısı olmak istediği ve bu da bir eşin görevi olduğu için, bu evliliğin tamamlanmasını kabullenmişti. Oysa şimdi Rolfe’un karısıydı ve kimse gerçeği öğrenmezse, onun dokunuşuna tahammül etmek zorunda kalmadan karısı olmaya devam edebilirdi...

“Ablanın acısından aldığın kötücül zevkin anısını unuttuğumda, haklarımı kesinlikle talep edeceğim,” diyordu Rolfe. “Ama bu akşam değil; bu yüzden rahatla, bekâretine dokunmuyorum. İyi geceler, Leydi Alice,” diye bitirdi kararlı bir tavırla yatağa dönerken.

Alice ondan nasıl da nefret ediyordu.

Ve ne kadar şanslıydı.

Elbette ki bütün Aelfgar halkı, evliliğin tamamlandığını düşünmeliydi ama bu gerçekten de basit bir işti.

27. BÖLÜM

Bitkin olmasına rağmen uykusu hafif ve sıkıntılıydı.

Ertesi gün Morcar'ı Kral'a götürmeyi planlamıştı. William'a iyi haberi vermek üzere, Sakson'un yakalandığını belirten bir mesaj gönderilmişti. Rolfe yatakta huzursuzca dönüyor, Morcar'm kaçışını öğrendiğinde Kral'm vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. Gazabı korkunç olacaktı. Bütün detayları öğrenmek isteyecekti. Elbette ki bir cezası da olacaktı; kumandanı Rolfe'ü bu işin sorumlusu olarak görecekti.

Rolfe dürtülerini sorgulamıyor, sadece Ceidre'yı koruması gerektiğini biliyordu. Onun kimliğini William'a açıklamayacaktı. Ceidre cezasını çekmişti. O bir serfti. Rolfe, ihanet edenin köylü bir kadın olduğunu ve cezasını çektiğini söyleyecekti. Ama o kadar basit değildi çünkü bu gerçeğin sadece yarısıydı.

Ceidre herhangi bir serf değil, Morcar'm üvey kardeşiydi. Bu, Kral'm bilmek isteyeceği önemli bir bilgiydi. William bu bilginin gizlendiğini öğrenirse çok öfkelenirdi ve Rolfe da bir hain konumuna düşerdi.

Kralına ihanet ediyordu; onu korumak için.

Ceidre onu kelimenin en yalın anlamıyla büyülemişti.

Bunu yapamazdı. Kralına ihanet edemezdi. William'm en güvendiği, en gözde kumandanydı; görevini biliyor, sadakat ve onur

kavramlarını anlıyordu. Ancak hem Ceidre'yi koruyup hem de William'a nasıl sadık kalabilirdi?

Ceidre'nın kimliğini açıklamak, çektiği cezadan daha ağır, belki de idam anlamına gelirdi.

Çok büyük bir ikilem yaşıyordu. Bu sorun onu fazlasıyla düşündürüyordu ve felaketin pek uzakta olmadığını sezebiliyordu. Ceidre'yi, bir haini korumaya devam ederse bu işin sonu nereye varırdı? Ceidre'nın ihanet eylemleriyle kendisinininkiler arasındaki çizgiyi nereye çekebilirdi?

Kendi cezasını –her ne olursa olsun– dert etmiyordu.

Karısı yanında uyuyordu. Evliliği tamamlamak istemediğini söylediğinde Alice'in bunu kabullenmesi Rolfe'ü rahatlatmıştı. Neredeyse tiksintiyle burnundan soludu. Kendinden tiksiniyordu. Bir ay önce olsa, karısını beğensin ya da beğenmesin, bu evliliği hiç düşünmeden nihayete erdirirdi. Oysa şimdi Ceidre acı çekerken karısının nasıl zevk aldığını düşününce sadece tiksiniyor, aynı zamanda korkunç bir öfkeye kapılıyordu. Rolfe tatminsiz kalan şehvetinin kendisini yönetmesine izin veriyordu. Bu son bulmalıydı.

Ceidre'ya dokunmayacağına yemin etmişti ve bu yeminini tekrarlardı. Eğer ona dokunmayacaksa, ona karşı duyduğu asla tatmin olmayacak bu arzuyu da yok etmeliydi. Ama nasıl? Söylemesi kolaydı.

Lanet olasıca kadın, diye düşündü, belki de yüzüncü kez. Hayatını tehlikeye attığını anlamıyor muydu? Kraliyet meselelerine karıştığını ve William onu asmaya karar verirse, Rolfe'un onun güzel boynunu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlamıyor muydu? Yoksa –aniden zihninde bir fikir belirdi– Rolfe'un üzerindeki gücünü anlamıştı da onu kullanarak Kralına karşı gelmesini sağlayabileceğine inanıyor, bu güvenle mi umarsızca ve aptalca davranıyordu? İhanet edecekse, en azından bir hain olduğunu bütün dünyaya duyurmadan bunu yapabilirdi, değil mi?

Brenda Joyce

Ve karanlıkta yatarken, Rolfe hayatında ilk kez korku duydu. Göğsü sıkışıyordu. Tadı kusmuk gibiydi. Hayatı boyunca doğal düzeni hiç sorgulamamış, bir kadının duygularını önemsememişti ve Kralına karşı sadakatinden asla şüphe duymamıştı. O Kral'ın has adamıydı. Benliğiyle ilgili bu gerçek ortadan kalkarsa, başka kim olduğunu iddia edebilirdi ki?

Sen Warrenne'li Rolfe'sun, diye düşündü. *Amansız Rolfe, Aelfgar Kontu ve Kral William'in en güvendiği kumandanısın*. Yine de uyuyamıyordu.

Belki de bir ara uyuyakalmıştı çünkü ilk anda onu acıklı bir sesle uyandıranın karısı olduğunu sandı. Ama duyuları keskindi ve şimdi kulak kabartarak dinliyordu. Alice yanında derin uykudaydı. Korku veya can havliyle inleyen bir çocuğun sesini andıran o acıklı ses tekrarlandı. Rolfe bir an sonra onun bir çocuk değil, bir kadın, hayallerinin cadısı olduğunu anladı. Bu anlayış henüz zihninde yer edemeden yataktan fırlamıştı bile.

Ceidre hıçkırıkla bir kez daha haykırdı.

Rolfe kaskatı kesilmiş halde kapiya yaklaştı ve zihni en korkunç tahminlerle doldu; Ceidre onun yüzünden acı çekiyordu ve muhtemelen ateşi vardı. Kapıda bir an duraksadı. Genç kadın inliyordu. Onu odasında, bir kâbusun ortasında çırpınırken hayal edebiliyordu. Kendisini de rahatsız eden görüntüyle; kırbaçlaşımın anısıyla boğuştuğundan emindi.

Rolfe döndü ve Alice'i kabaca sarstı. "Uyan," dedi. "Alice, uyan!"

Alice gözlerini kırıştırdı. "Lordum, neler oluyor?"

"Ablanın yanına git."

Alice doğrulup oturdu. "Ne?"

"Ablanın yanına git. Onu uyandır ve sancısı olup olmadığını kontrol et. Hemen."

Alice'in yüzünde bir öfke ifadesi belirdi fakat sakince yataktan kalkarak üzerine bir ropdöşambır geçirdi. Rolfe bir lamba yakarak onu

takip etti ama odanın eşiğinde durdu; daha ileri gitmeyecekti. Alice tıpkı Rolfe'un onu uyandırdığı gibi Ceidre'yi sertçe sarstı. "Nazikçe," diye uyardı Rolfe. "Yaralı olduğumu biliyorsun."

Alice dudakları ısırıldı ama duygularına hâkim oldu. "Ceidre, uyan. Hemen uyan."

Ceidre, sırtına bir kırbaç daha inerken Alice'in güldüğünü duydu. Canı dayanılmaz ölçüde yaniyor, çılglık atmak istiyor ama Norman'ın önünde zayıflık göstermekten imtina ediyordu. Yine de ağladığını biliyordu. Canı çok acıyordu. Adamın yakışıklı, güzel, gururlu yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu; kalbiyse mantığına ihanet ediyor, Norman'm yanma gelmesi, onu sakinleştirmesi ve oradan götürmesi için yalvarıyordu. *Hayır*, diye bağırdı biri rüyasında. *O düşman; seni inciten o!* Dinlemeyi reddediyordu. Bu tuhaf rüyada, Norman onun kurtarıcısıydı. Ceidre hikâyenin sonunu biliyordu; Rolfe yanma gelecek, onu kucığına alıp götürecekti ve acılarını geçirecekti. Ama acele etmesi, bunu hemen yapması gerekiyordu. "Rolfe, lütfen," diye bağırdı. "Rolfe, lütfen!"

"Uyan, Ceidre," diye tersledi Alice.

Rolfe ilk feryattan sonra donup kaldı. Daha önce adımı onun dudaklarından hiç duymamıştı. Zaten gerilmiş bir yay gibi olan vücudu daha da gerildi. Sonra Ceidre onun adımı tekrar haykırdı. Rolfe avına saldıran bir panter çevikliğiyle harekete geçti; bir an kapıdayken, bir an sonra yatağın yanındaydı. Ellerini nazikçe, çok nazikçe genç kadının omuzlarına koyarken bunu kendisine yaptırmanın gecenin karanlığı ve kendi bitkinliği olduğunu düşünüyordu. Rolfe karısının dehşet dolu nidasına aldırmadı. O genç kadının yanma çökerken, Alice ayağa fırladı. "Uyan," dedi Rolfe nazikçe. "Ceidre."

Elini genç kadının ensesine, örgüsünden kaçan buklelere uzattı. Ceidre hıçkırıklarla ağhyordu. Rolfe onun uykuda mı, uyanık mı olduğundan emin değildi ama genç kadın ona doğru dönüp sokulurken, Rolfe güçlü kolunu onun altından geçirerek zarif bedenini göğsüne

Brenda Joyce

bastırđı. “Uyan,” diye mırıldandı, nefesi Ceidre’nın alınına değiyordu. İçinden “sevgilim” demek geliyordu. Dudaklarını alınına bastırmak, gözyaşlarını tatmak istiyordu. Ama karısının birkaç adım ötede durduğunun farkındaydı. *Lanet olasıca Alice!*

Rolfe’un göğsü çıplaktı. Ceidre’nın küçük, ılık avcu teninde kayarak sonunda omzunda durdu. Genç kadın yüzünü Norman’m göğsü uçlarının arasındaki geniş düzlüğe bastırđı ve gözyaşlarıyla ıslattı. Rolfe onu başının arkasından tutarak kendine çekti. Daha önce hiç tatmadığı kadar derin bir zevki tattığını hissediyordu.

Alice’i çoktan unutmuştu. Burnunu Ceidre’nın başına sürttü ve ona daha sıkı sarıldı. Ceidre’nın sarılışı da güçlendi. “Bağışla beni,” dedi Rolfe boğuk bir sesle. Zihninin derinliklerinde, Ceidre’dan ya da başka birinden özür dilememesi gerektiğini söyleyen sese aldırmadı. Bu gecenin karanlığında kuralların hiçbir önemi kalmamıştı: Her şey mümkündü. Ve o anda Ceidre’nın tamamen uyandığını fark etti.

Ceidre, Norman’m kollarının arasında hareketsiz kalırken, kırıpkileri titreşerek genç adamın göğsüne kelebek kanatları gibi değdi. Neler olacağını anlayan Rolfe, Ceidre’nın başını kendine daha çok bastırđı. Nefesi kesilmişti. Ceidre’nın nefesinin de kesildiğini hissetti.

Genç kadın uyanınca Rolfe kendini mahcup, beceriksiz ve aptal gibi hissetti ama yine de Ceidre’yı bırakmak istemiyordu. Onun karşı koymaması, tam aksine, i çekerek daha da sokulması Rolfe’a zafer heyecanı yaşatmıştı ve şansına inanamıyordu. Kelimelere gerek olmadığını fark ederek genç kadını hafifçe salladı. Sonra Ceidre’nın düzenli nefeslerini hissedince, sandığı gibi uyanmadığını, hâla uykuda olduğunu anladı.

Derin bir hayal kırıklığına kapıldı.

“Bu düpedüz edepsizlik,” diye tısladı Alice.

Yani başından beri uyuyor muydu, diye düşündü Rolfe aptalca. Ne fark ederdi ki? Bu Rolfe’u aptal mı yapardı? Ceidre’nın, kollarında direnmemesi bir an için onu heyecanlandırmış, güçlü bir şarap gibi

sarhoş etmişti. Genç kadını nazikçe tekrar yatırdı ve dönüp Alice'e baktı.

Alice konuşmadan Rolfe soğuk bir sesle konuştu: "Sen kardeşliğini bilip onu gerektiği gibi rahatlatıydın, bunu benim yapmam gerekmezdi."

Alice'in sinirden gözleri dolmuştu. "Beni bütün halkımın önünde küçük düşürüyorsun!"

"Seni küçük düşürmüyorum."

"Ablamı metres olarak alman beni küçük düşürmez mi?"

"O benim metresim değil, Alice," diye uyardı Rolfe. Alice'in koluna girerek onu kendi odalarına sürükledi ama oraya ulaştıklarında da bırakmadı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamızın zamanı geldi. Sen benim karımsın ve bu sıfatına uygun muamele göreceksin. Ancak kadınlarla yakınlığımı bir daha sorgularsan, seni bir yere kapattırırım. Ben bir erkeğim; bundan doğan haklarım var ve bunları sorgulamak sana düşmez. Hoşuma gittiği takdirde bana ait olan her kadınla birlikte olurum. Sana Ceidre'nım metresim olmadığımı söylediğimde de beni yalancılıkla suçlayamazsın. Asla. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Alice çenesini kaldırarak. "Konuşabilir miyim?"

Rolfe onu bırakarak başıyla onaylarken düşünceleri çoktan diğer odaya kaymıştı bile.

"Metreslerinizi size çok görmem," dedi Alice. "Bu beni memnun eder, biliyorsunuz; ben bir Leydiyim ve bu gibi taleplerinizden uzak durmayı tercih ederim. Size yalancı demek de istemedim. Sadece onun kendini nasıl..."

"Yeter! Bu konu artık canımı sıktı. Ben yatmaya gidiyorum. Sen istediğini yapabilirsin."

Rolfe karısına sırtını döndü ve hızlı adımlarla yatağa yürüdü. Alice'in ona katılması ise biraz zaman aldı.

28. BÖLÜM

“Nereye gidiyorsunuz, Lordum?”

“York’a.”

Alice şaşkınlığım gizlemeye çalışmadı. O gecenin sabahında, hâlâ odalarındaydılar. Rolfe, yokluğunda geride kalıp adamlarla ve malikâneyle ilgilenecek olan Guy’a talimatlar veriyordu. Guy başıyla onaylayarak odadan ayrıldı. Rolfe yol için yanına yedek giysiler hazırladı; birer tunik, içlik, tayt, çorap. Dışı pas rengi, içi patlıcan moru, kadife bir pelerin de ekledi. Zırlı yeleşinin üzerine giydiği pelerini ise her zamanki kırmızı üstüne siyah olanıydı. Broşunun üzerinde parıltılı, kocaman bir kuvars taşı vardı. Şafak sökeli bir saat olmuştu ve hava hâlâ soğuktu.

“Ne zaman döneceksiniz?” diye sordu Alice, Rolfe’un gidecek olmasından rahatlayarak. Rolfe’un evliliği tamamlayacak havaya girip girmeyeceği konusunda endişelenmesi ya da onun kibirli tavırlarına tahammül etmesi de gerekmeyecekti. Özgürlük. İçinden mutluluk şarkıları söylemek geliyordu.

“İşim biter bitmez,” dedi Rolfe. “En fazla iki hafta. Daha uzun süre kalmam gerekirse haber gönderirim.”

Alice başıyla onayladı. Neden gittiğini sormaması gerektiğini biliyordu. Rolfe onun bilmesini isterse, kendisi söylerdi.

Rolfe'un elini rahat bir tavırla kılıcının kabzasına koyup mahmuzlarını tıngırdatarak ve pelerinini savurarak kapiya doğru yürüyüşünü izledi. Ona babasını ve ağabeylerini hatırlatıyordu; dünyevî, asil, gururlu bir savaşçı. Bundan memnun mu, yoksa rahatsız mı olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen ikisi birdendi. Kendisi iktidarını elinden aldığı için rahatsızdı; Alice'in asla hüküm gücü olmayacaktı çünkü ailesindeki erkeklerin yaptığı gibi bu Norman da bütün gücü kendisinde toplayacaktı. Diğer yandan memnundu çünkü güçlü bir lordun karısı olmak, Aelfgar Leydisi unvanını sağlamlaştırıyordu. En azından bir gün oğulları bu mirasa sahip olacaktı. Bu düşünce, Alice'e ona yasal bir vâris vermesi gerektiğini hatırlattı; sadece Aelfgar'daki konumunu korumak için olsa bile.

Rolfe kapıda duraksayarak koridora baktı. Alice hem ondan hem de ablasından nefret ediyordu. Önceki gece kocasının ablasına nasıl da inanılmaz bir nezakete sarıldığını hatırlayınca öfkeden deliye dönüyordu. Bu düşünceyle, dürtüleri çılgık çılgığa onu uyarıyordu. Norman ne derse desin, ablası büyük bir tehditti. Alice bunu hissediyordu. Biliyordu.

Rolfe, Ceidre'nın odasına uzun bir bakış attı. Alice, Ceidre'nın hiç kıpırdamadan uyuduğunu, Lordunun kendi içinde bir savaş verdiğini ve kazandığını gördü. Adam koridorda hızlı adımlarla ilerledi ve Alice bir an için sessiz kalarak onun merdivendeki sert ayak seslerini dinledi. Uyuyan ablasına bir bakış attıktan sonra kocasını geçirmek için peşinden koştu.

Norman'm bir düzine kadar adamı avluda atlarına binmişti bile. Hepsi kılıçlar, mızraklar, gürzler ve kalkanlarla tepeden tırnağa silahlıydı. Mızraklarının ucundaki sancaklar esintiyle dalgalanıyordu. Aygırlar huzursuzca ayaklarını yere vurarak burunlarından soluyorlardı. Bütün askerler deri astarlı zincir zırhlar, miğferler ve kalkanlar kuşanmıştı. Alice ürperdi. Korkutucu bir görüntüleri vardı ve Ceidre ile ağabeyleri Saksonların bu athı askerlere karşı zafer kazanabileceğini sanıyorlarsa aptal olmalıydılar.

Brenda Joyce

Rolfe'un atını adamlarından biri tutuyordu. Aygır, gölgesi fazla yaklaşan herkese çifte savuruyordu. Kulaklarını arkaya yatırmıştı ve dev başını öfkeyle sallayıp duruyordu. Onu tutan adam birkaç kez ölümcül tekmelerinden kaçmak zorunda kaldı. Rolfe pelerinini savurarak basamaklarda durunca pelerinin kırmızı astarı Alice'e kan anımsattı.

"Lordum, size sormak istediğim bir şey var," dedi Alice sakince.

Rolfe sinirini gizlemedi ama başıyla onayladı.

"Sanırım artık Ceidre'yi evlendirmemiz gerekiyor. Belki de köylülerden biriyle ya da kâhyayla."

Dışlerini sıkması ve gözlerini hafifçe açması dışında Rolfe'un yüzü ifadesizdi. Alice kocasının koluna dokunarak anlayışlı ve samimi bir tavırla devam etti: "Bu gerçekten daha iyi olur, Lordum. Hepimiz için."

"Bunu düşüneneğim," dedi Rolfe kısaca.

"Tanrı sizi korusun, Lordum," dedi Alice, kibarca.

"Seni de," dedi Rolfe. Aniden döndü ve sahibini bile tekmelemeye çalışan aygıra bindi. Rolfe avcuyla hayvanın boynuna güçlü bir tokat indirdi ve at sakinleşti. Lord ve alayı hareket ettiğinde, Rolfe'un siyah, kırmızı ve kraliyet mavisi renklerdeki sancağı arkasında uçuşuyordu.

Alice eteğini tutarak basamaklardan yukarı koştu. Umduğu gibi, henüz hizmetkârlar odaya girmemişti. Yemek bıçağını aldı, hiç tereddüt etmeden serçe parmağını kesti ve gülümseyerek kanı çarşafların üzerine aktı.

Sonradan aklına gelen bir düşünceyle bacaklarının arasına da kan sürdü ve bir banyo hazırlanmasını emretti.

Çarşaflar gözden kaçmazdı ama daha da iyisi, banyo yapmasına yardım edecek olan hizmetkâr haberi hemen yayardı ve evliliğin tamamlanmış olduğu düşünülürdü.

Ceidre tuhaf bir pişmanlık duygusuyla uyandı. Rüyasını gerçekmişcesine hatırlıyordu; Rolfe'un sıcak, sert, güçlü vücuduna yaslandığını hâlâ

hissedebiliyordu. Uyanmak istemiyordu. Uykuya ve rüyaya devam etmeyi diliyordu.

Ancak sihirli bir gecenin ağır, kadifemsi kucağında değildi; uyanmıştı. Pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu ve çirkin gerçekliği de beraberinde getiriyordu. Ceidre yan tarafına dönerken yeni oluşan yara kabuklarını, bu gerçekliğin kanıtlarını hissederek yüzünü buruşturdu. *Sen aptalın tekisin*, dedi kendi kendine. *Rolfe asla öyle biri olamaz. O bir canavar, bir düşman ve seni o kırbaçlattı. Onu hayal etmek haksızlık ve vicdansızlık olur.*

Çünkü rüyada zorlayıcı bir şey vardı.

Ceidre'nin vücudu sıcaktı. Biraz terlediğini fark etti ve hafif ateşi olduğunu anladı. *Onun sayesinde*, diye düşündü. Rüyasının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Bir hizmetkâr büyük odada işini yaparken açık saçık bir şarkı mırıldanıyordu. Ceidre iç çekerek doğrulup oturdu ve su testisine uzandı. Boştu. Çok susamıştı, her yeri ağrıyordu, vücudu alev alev yamıyordu ve yorgunluktan ölüyordu. Başını kollarına dayayarak yüzükoyun uzandı ve rüyasının geri kalan korlarını da söndürmeye çalıştı. Her şey çok gerçek gelmişti.

Birinin merdivenden çıktığını duydu ama dikkatini vermedi. Tekrar uykuya dalarken, büyükannesinin ne zaman geleceğini; onun gelip gelmeyeceğini merak etti. *Buraya gelmeye nasıl cüret edemez*, diye düşündü, koridorda gülüşerek sohbet eden iki hizmetkârı duyarken. Biri Norman'dan söz ederek yine güldü ve Ceidre kendini tutamayarak kulak kabarttı.

"Çok ateşli bir adam; onunla ilgili bir sürü hikâye duydum," dedi Mary.

"O kadar ateşliyse, buraya geldiğinden beri neden hiçbirimize dokunmadı?" diye sızlandı Beth. "Ulu Tanrım, Kesop'taki o günü asla unutmayacağım; o kadar güçlüydü ki..."

Brenda Joyce

Ceidre tanık olduğu sahneyi detaylarıyla hatırlıyordu; Norman zorlanmaktan kızarmış bir yüzle, sertleşip şişmiş erkeklığıyle Beth'in bacaklarının arasında gidip geliyordu.

"Bu Leydi Alice'e hakaret olur," dedi Mary. "Bu yüzden artık hiçbirimize dokunmuyor. Ama zamanla dokunacaktır."

"Bana sorarsan, düğün gecelerinde onunla gerdeğe girmemesi daha büyük bir hakaretti," dedi Beth. "Leydi'nin yerinde ben olsaydım, onu sabaha kadar uyutmazdım!"

Ceidre doğrulup oturdu. Dinlememesi gerektiğini biliyordu ama dinliyordu işte. Duyduklarına inanamıyordu; bu doğru olamazdı. Eğer doğruysa; neden kalbi bu kadar hızlı atıyordu? Neden neşelenmişti ki? "Beth, Mary, buraya gelin," diye seslendi.

İki hizmetkâr kuzu gibi geldiler. Mary'nin kucağında bir tomar yatak örtüsü vardı.

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

Bakışlarını yere indirdiler. "Hiç," diye yalan söyledi Beth kızarak.

"Bana doğruyu söyleyin, bu önemli. Aelfgar için. Alice'le gerdeğe girmedim mi?"

Beth başını kaldırdı. "Dün geceye kadar girmemişti," dedi yine kucağındaki örtülere bakarak.

Ceidre onu aslında duymadı. Mide bulandırıcı bir hisle örtülere baktı. Kendisi o aptalca, sakinleştirici rüyada süzülürken Rolfe karısıyla birlikteydi. Mary onun bakışlarını soru gibi algıladı ve örtüleri kaldırarak kan lekesini gösterdi. Ceidre başını çevirdi. Neden canı yanıyordu; umursamamasına rağmen? Günler önce, düğün gecesinde bu işin olup bittiğini sanmıştı. Kırgın olmaya hakkı yoktu! Asla!

"Lütfen bana su getirin," dedi, yan tarafına uzanırken. Nedeninin ateş olduğundan emindi; yoksa neden gözyaşlarıyla boğuşacaktı ki? "Ve büyükannemi de."

Görüntülen

“Sizi tembeller,” dedi Alice kapıdan. “İşinize bakın.” Onların koşarak uzaklaşmasını izledikten sonra duraksadı ve kibirli bir tavırla duvara yaslandı. “Pek iyi görünmüyorsunuz, Ceidre?”

“Git başımdan, Alice,” dedi Ceidre yorgunlukla.

“Bacaklarını ona neden açtığını artık anlayabiliyorum, Ceidre,” diye keyifle mırıldandı Alice. “O devasa şeyin içine girmesi çok zevkli, değil mi? Bir boğa kadar azgın! Hoşuma gitmeyeceğini sanmıştım ama bayıldım.”

Ceidre, Rolfe’un dev gibi erkekliğiyle Alice’in içinde gidip geldiğini hayal etti ve hemen bu görüntüyü zihninden attı. Yanağını koluna dayayarak yere baktı. “Alice, ben iyi değilim. Ateşim var. Büyükan-nemi çağırıp biraz da su gönderir misin, lütfen?”

“O cadı evime giremez,” dedi Alice kararlı bir tavırla. “Ama su gönderirim.” Aniden dönüp gitti.

Ceidre arkasından seslenmek ve büyükannesinin ilaçları olmazsa yaralarının iltihaplanacağını söylemek istedi fakat gücü yoktu. Yalnızlığına sığınıp ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Ve su geldiğinde akşam olmuştu.

29. BÖLÜM

York'un taşları sarımsı beyaz renkte parılıyordu. William hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu; bu kez kale taştan ve aşılmaz olacaktı. Eski ahşap kalenin yanmış iskeletinin etrafını saran ahşap duvarların yerinde şimdi York'un parlak beyaz taşları vardı ve iş tamamen bitmişti.

Rolfe ve adamları, inşaat sahasının yanından geçip gittiler. York köylülerinin çoğu bu göreve çağrılmıştı. Büyük taş bloklarını taşımak için dev vinçler ve makaralar kullanılıyordu fakat her bloku yerine tam olarak yerleştirmeyi sağlayan şey, insan gücüydü. Taşlar, taş ocağından öküzlerin çektiği kızaklarla getiriliyordu. Kesintisiz ve yoğun bir hareketlilik vardı; yük arabalarıyla taşlar ve malzemeler geliyor, serfler vinçleri kullanıyor, adam taş blokları yerleştiriyor, satıcılar bağıra çağıra yiyecek ve içecek satıyorlardı. Kraliyet işlerine katılamayacak kadar küçük olanlar yalınayak ortalıkta koşturuyor, hemen peşlerinde köpek yavrularıyla birbirlerini kovalıyorlardı. Yeni kulenin zemin ve birinci katları da neredeyse bitmişti.

Hiç zaman kaybetmemişlerdi ve Rolfe, parlak, sıcak bir haziran günü Aelfgar'dan ayrıldığından beri üç gün geçmişti. Danların zamanından beri bir ticaret merkezi olan York'un geniş bir ana caddesi olduğundan, şehrin içinden atlarıyla geçtiler. Şehir, William'ın şatosunun surlarına kadar uzanıyordu. Kadınlar ve yaşlılar, satıcılar ve

dilenciler, aylaklar ve yankesiciler onların gelişinin haberini hemen yaymaya başladılar. Rolfe kendi adının Yorkluların dudaklarından huşu ve biraz da korkuyla fısıldandığını birçok kez duymuştu.

William elbette ki surların ardındaydı. Uzun bir direğe çekilmiş olan mor sancağı, o duvarların dışından görünüyordu. Bir asma köprüden geçerek iç avluya girdiler.

Rolfe adamlarına emirlerini verdi ve doğruca William'ın çadırına gitti. Bir uşak atını teslim alırken, bir diğeri de onun gelişini haber verdi. William'm yanında Dover'in sahibi ve en güçlü soylulardan biri olan üvey kardeşi Odo ile bir Sakson olan York Piskoposu Ealdred vardı. Odo'nun bu piskoposluğa göz diktiği biliniyordu ve Rolfe onun er ya da geç istediğini elde edeceğinden emindi.

William'm üzerinde, savaşta veya dışarıda olmadığına giydiği krem rengi uzun tuniği ve çimen yeşili iplikle işlenmiş bir kuşak vardı; geniş omuzlarından mor, kadife bir pelerin sarkıyordu. Rolfe'ü gördüğüne sevindi. "Kalk ayağa be adam," dedi Rolfe bir dizinin üzerine çökünce. "Kalk, kalk, geç şu resmiyeti. O nerede? O lanet olasıca hain domuzun yüzüne tükürmek istiyorum!"

Rolfe ayağa kalktı. Gözünü bile kırpıyordu. Hiçbir ulak ondan daha hızlı gelemezdi ve açıkçası, adamlarından birinin William'm gazabına hedef olmasını istemiyordu. *Özellikle de olanlar kendi hatasıyken.* "Morcar kaçtı, Majesteleri."

William bir an ona baktı ve sonra bağırarak bir küfür savurdu. Korkunç bir öfkeyle bir masayı devirdi. Odo ve Ealdred ayaktaıdı. William onlara döndü. "Dışarı, dışarı," diye bağırđı. Gözlerini iri iri açmış, yüzü kızarmıştı. "Hayır, sen kal," diye kükredi Odo da gitmek için arkasını döndüğünde. Ealdred aceleyle dışarı süzöldü.

William, Rolfe'a baktı. "Açıkla."

"Düğün ziyafeti sırasında kaçmış. Durum fark edildiğinde çok geçti. Gitmişti. Emirlerinizi bekliyorum." Rolfe ifadesiz bir yüzle yine bir dizinin üzerine çöktü.

Brenda Joyce

William oradan oraya yürüyerek bağırıp çağırırdı. Odo arka tarafta sessiz duruyordu. William sonunda Rolfe'un önüne geldi ve eğilmiş başına baktı. "Buna inanamıyorum," dedi ünlü öfkesini zorlukla kontrol ederek. "Sen benim en güvendiğim kumandanımsın. Bu nasıl olabildi? İhanet mi? Muhafızına rüşvet mi verildi?"

Rolfe'un göğsü sıkıştı. Başı eğik halde dizinin üzerinde durmaya devam etti. "Muhafızım hastalanmış. Hastalığı yüzünden yerinden ayrılmak zorunda kalmış. Bu yüzden görevinden alındı. Daha ağır bir cezayı hak etmediğini düşündüm."

"Kalk da, sana bir bakayım," dedi William ve Rolfe kalkınca devam etti: "Zehirlenmiş mi?"

"Evet."

"Lanet olsun." William yumruğunu açık avcuna vurdu. "Bu Saksonlar yılan gibiler ama onları dize getireceğim; evet, getireceğim!" Rolfe'a yine sert sert baktı. "Bu suçu işleyen kişinin bulunduğunu tahmin ediyorum?"

Rolfe'un yüreği ağzına geldi. "Evet, Majesteleri."

"Detayları istiyorum," dedi William. "Anlatmaya gönülsüz müsün?"

"Hayır. Bir serfti. Bir kadm. Adamımı zehirleyip Morcar'ı kurtarmış. Gereken yapıldı."

"Gereken yapıldı mı? Asıldığını kastediyorsundur umarım!"

Rolfe, Kral'm gözlerine baktı. İçinde adlandıramadığı, korku benzeri bir duygu vardı ama kendisi için korkmuyordu. Ancak o büyük an gelmişti ve Kralına yalan söyleyemezdi. "Kırbaçlandı, Majesteleri. Bir daha ihanet edemeyecek."

William gözlerini kırıştırdı. "Sen aklını mı kaybettin? Bu serf bana son isyanın liderine mal olmuşken sen onu sadece kırbaçlattın mı? Bu ne anlama geliyor, Rolfe?"

İşte bu noktada Kralına Ceidre'nin kimliğini açıklaması gerekirdi. William'a baktı. Bakışlarında ya da ses tonunda uzlaşma olmaksızın ama meydan okumadan konuştu: "Lordum, o bir serf; benim serfim."

Daha önce kararlarımı hiç sorgulamamıştım. Onu cezalandırdım. Kadın benim gözetimim altında. Onu asarsam, diğer köylüleri isyana teşvik edeceğimi düşündüm ve öfkemi dizginledim. Üstelik kardeşleri kızabilir ve siyasi isyana kişisel intikam dürtüsü de eklenebilirdi. Akıllıca davrandığıma inanıyorum. Yine de, Morcar'm kaçışının benim sorumluluğum olduğunu biliyorum. Hatam için uygun göreceğiniz cezaya razıyım." William'm bakışlarına karşılık verdikten sonra yine bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

William onun eğik başına baktıktan sonra birkaç adım uzaklaştı. Sonunda tekrar Rolfe'a döndü. "York'un kumandanı olarak görevin askya alındı. Verdiğim ceza hafif çünkü sana kendi sağ kolumdan daha çok güvenirim. Ancak şunu bil ki Rolfe, başka biri olsaydı, tüm mal varlığını ve unvanlarını hemen elinden alırdım. Çekilebilirsin."

Rolfe nazikçe kalktı. Ucuz kurtulduğunu düşünüyordu ama kızgındı ve bunu belli etmemek için iradesini sonuna kadar zorluyordu. Olanlara inanamıyordu; York kumandanlığı elinden alınmıştı ve böylece gücünün yarısını kaybetmişti. Cezalandırılacağını tahmin etmişti ama bu boyutta bir şey beklememişti. Üstelik de hepsi o cadı yüzündendi.

Her şey o cadı yüzündendi.

Çünkü aslında Kralına ihanet etmişti. Kendine de ihanet etmiş sayılmaz mıydı?

"Rolfe," William'm sakin sesi onu çadırdan çıkamadan yerine mıhladı, "bana onların başlarını getirirsen kendini bağışlatırsın."

Edwin volta atıyordu.

Kardeşler arasında düşünmeden hareket eden genellikle Morcar'dı ama o kamp ateşinin başına çömelmiş, bir dalla közleri karıştırıyordu. Yaptığı şeye dikkatini vermiyor, dikkatle ağabeyine bakıyordu. Edwin'in adımları uzun, yavaş ve kararlıydı. Derin düşüncelere dalmıştı. Albie kısmen ormanın gölgelerine gömülmüş halde sessizce duruyor, iki kardeşe bakıyordu.

Brenda Joyce

Yıldızlı bir geceydi ve İngiltere ile Galler arasındaki vahşi sınır bölgelerindeydiler. Ormanlık tepenin yamacına kurulmuş kampta yirmi beş adam vardı. Birçoğu uyuyor, horultuları gecenin sessizliğini bozuyordu. Biri flütle yalnızlık dolu, nostaljik, melankolik melodiler çalıyordu. Fısıltılı sohbetlerin yumuşak mırıltısını ara sıra yükselen kaba kahkahalar bozuyordu.

Morcar pelerininin katlarını tutarak kalktı. Akşamdı ve hava soğuktu. Bir dalı tekmeledi. Edwin ona döndü. “Ben gidiyorum, Morcar,” dedi kısık sesle.

“Yapamazsın! Bu çok tehlikeli. Tanrı aşkına, bana olanlara bir baksana! Neredeyse başımı o Alçak Fatih’e gümüş tepside sunacaklardı!”

“Ben gidiyorum.” Edwin’in sesinde sadece kararlılık ve otorite vardı; Morcar’ın yakın zamana kadar hiç duymadığı, nefret ettiği ve korktuğu bir şey daha: Teslimiyet.

“Sen kafası çalışsan, mantıklı birisin. Bunun delilik olduğunu hepimizden iyi sen bilirsin!” diye itiraz etti Morcar. Bu tutkulu sözlerinde sonuna kadar samimiydi.

“Uzakta kalamam,” dedi Edwin yorgun bir tavırla. “Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyorum.”

Bir sessizlik çöktü. Edwin arkasını dönerek yıldızlara baktı. Morcar tekrar konuşmadan önce uzun bir süre ağabeyinin sırtını izledi. “Birkaç gün daha bekle, Ed. Yorulduğunda ya da fazla zorlandığında hâlâ topalhyorsun. Gideceksek, en azından gücünü tam anlamıyla toplamış olmalısın.”

Edwin neredeyse gülümsedi. “Biz mi? Hayır, sevgili kardeşim; ben sadece Albie’yle gideceğim.”

“Hayır,” dedi Morcar uyarırcasına. “Birbirimizden ayrılmayacağız; hiçbir şey beni durduramaz, yemin ederim. Norman tehlikeli, ölümcül bir adam, Ed. Ancak ikimiz birlikte olursak başarabiliriz.”

Günülçelen

“Amansız Rolfe’la boynuz tokuşturmaya niyetim yok,” dedi Edwin. Yüzü asıldı. “Henüz...”

“Onu yenemezsin,” dedi Morcar açıkça. “Kılıçta senden iyiyim, bunu kabul et. Ve o adam beni yendi.”

“Onu yeneceğim,” dedi Edwin yavaşça ve dik dik bakarak. “Zamanı geldiğinde. Şimdiyse,” iç çekti, “bunu başarıp başaramayacağım tartışmaya açık. Bu sefer sadece casusluk yapmaya gidiyorum.”

“Biz casusluk yapmaya gidiyoruz.”

Edwin geniş omuzlarını silkti. “Yapılması gerek. Neler olup bittiğini ve söylentilerin doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliyim. Tanrı aşkına, köyü taşıdığını düşününce!..” Edwin’in sesi ondan beklenmedik şekilde yükseldi: “Benim köyümü taşımış!”

“Normanların böyle yaptığını birçok kez gördük,” dedi Albie, ağaçların gölgesinden.

“Ama insan kendi evinde, kendi mülkünde görünce...” Edwin devam edemedi.

“Bağlantılarımız başka ne diyor, Albie?” diye sordu Morcar, genç adam alevlerin ışığına gelirken. Taytı ve pelerini, yaptığı zorlu yolculuğu ve kampa yeni geldiğini kanıtlayan kurumuş çamurla kaplıydı.

“Nikâh kıyılmış,” dedi Albie tereddütle. “Ve Norman tarzında yeni savunma binaları yaptırıyormuş.”

Morcar küfretti. Edwin daha da ciddileşti. “Lanet olasıca Alice,” dedi Morcar öfkeyle. “Bize ihanet etmekten çekinmiyor!”

“Ya Ceidre nasıl?” diye sordu Edwin.

“Lordum, korkunç bir söylenti var...” dedi Albie zorlukla.

“Söyle,” diye emretti Edwin.

“Ona bir şey olmadı ya?” diye sordu Morcar korkuyla.

“Söylentiye bakılırsa, senin kaçışın için cezalandırılmış, Morcar. Kırbaclanmış.”

Brenda Joyce

Morcar öfkeyle haykırdı ve Edwin yumruklarını sıktı. “Bu sadece bir söylenti ve bir hikâyenin ağızdan ağza nasıl değiştiğini bilirsiniz. Belki de doğru değildir.”

“Neden onu yanıma almadım ki?” diye bağırdı Morcar acıyla. “Düşünemedim. Hiç düşünmem ki!”

“Kendini suçlama; bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz,” dedi Edwin elini kardeşinin sırtına koyarak. Ama dudakları vahşice kıvrılmıştı. “Ceidre’ya olduğu yerde ihtiyacımız var.”

“Bir söylenti daha var,” dedi Albie. “Ama daha iyi değil.” Edwin’in bakışlarını görünce devam etti. “Norman’ın Ceidre’yi açıkça arzuladığı söyleniyor; bakışları o kadar ateşliymiş ki kızı neredeyse gözleriyle yiyormuş.” Albie omuz silkti. “Bu doğruysa, belki de Ceidre’yi kırbaçlatmamıştır.”

“Eğer ona dokunursa!..” diye bağırdı Morcar. Edwin onu dizginledi ve devam etmeden önce bu haberi sindirdi. “Hereward’dan ne haber?”

“Uyanık, Montgomery’li Roger’a karşı bir ayaklanma planlıyor. Shrewsbury yakınlarında olup olmadığını bilmiyorum.”

“Güzel,” dedi Edwin. “Aelfgar’a gideceğiz, sonra da Uyanık Hereward’la buluşacağız.”

“Aklından ne geçiyor?” diye sordu Morcar.

Edwin ilk kez gülümsedi. Yüzündeki sertlik silinmiş, yakışıklı hatları ve düzgün beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. “Aklımdan şu geçiyor kardeşim: Eylül ayında savaşa giriyoruz. Sen, ben ve Uyanık Hereward.”

30. BÖLÜM

“Ölecek mi?” diye sordu Alice.

Hizmetkâr Mary odada, Ceidre'nın yatakta titreyen ıslak vücudunun yanında ayakta duruyordu. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Alice eteğinin kordonunu tespih gibi çekiştiriyordu. Ceidre'yi büyükannesinin bakımından mahrum bırakmıştı; sonuçta kadm bir cadıydı ve Alice evine bir cadı daha almak niyetinde değildi. Üstelik sahip olduğu yeni güçten büyük zevk alarak, ablasının daha fazla bakım almasını da engellemişti. Bir hafta geçmişti. Odaya Alice dışında kimse sokulmamıştı; hatta dedikodu yapacak olan Mary bile. Ceidre gözlerinin önünde alev alev yanarak ölüme yaklaşıyordu. Baştan çıkarıcı güzelliğini kaybetmişti. Bir iskelete dönüşmüş bedeni, eski halinin bir gölgesi gibiydi.

“Sence ölür mü?” diye sordu Alice sabırsızca.

Mary huzursuzca kıpırdandı. “Sanırım,” diye inledi. Leydisi daha önce hiç ona fikirlerini sormamıştı ve kadm şimdi konuşmaya çekiniyordu.

Alice hep Ceidre'nın ölmesini dilemişti. Bir hafta önce ablasını azıcık suyla buraya kilitlediğinde, zafer kazandığını hissetmişti. Cadı nihayet yerini öğrenecek ve acı çekecekti; Alice bir gün sonra ablasının

Günükelen

hastalandığım anladığımda, ölmesini ummuştum. Ancak şimdi zafer duygusu yerine sadece endişe vardı.

Ceidre ölürse, kendisi suçlanır mıydı?

Norman'ı düşündü ve ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Endişe yüzünden midesi ağzına geliyordu. Rolfe'un onu bir kulübeye kilitleyip anahtarını da sonsuza dek yok edeceğine emindi. Tabii onu kırbaçlattıktan sonra... Alice kendini o kırbağın altında hayal edebiliyordu, hassas derisini yararken duyacağı acıyı neredeyse hissedebiliyordu. Ürperdi, gözleri doldu. Bu haksızlıktı. Ceidre bakımsız kalırsa ölürdü ve bunu da hak ediyordu. Ancak Alice kaldıramayacağı ve yüzleşmekten korktuğu bir bedel öderdi. Dolayısıyla, iğrenç ablasını kurtarmaya çalışmak zorundaydı. Fakat ya yine de ölürse ne olacaktı?

"Şu yaşlı cadıyı buraya getirt, Mary. Hemen. Hayır..." Alice kızın kolunu yakaladı. "Ona kendin git, Ceidre'nin ölmek üzere olduğunu ve bütün iksirlerini getirmesini söyle. Çabuk. Koş!" Alice kızı sertçe kapıdan dışarı itti.

Ateşten titreyen ablasının yanına gitti. Norman'ın onu bu halde görebilmesini isterdi. O zaman şehvet değil, sadece tiksinti duyardı. Bu harika bir hayaldi ama gerçeklik bu hayali böldü; Ceidre'yi bu halde görürse, Lord Rolfe onu, Alice'i cezalandırırdı. Dolayısıyla Alice, ablasının o dönmeden iyileşmesi için dua etmesi gerektiğini anladı. Lanet olasıca ablasından kurtulmasının başka yolları da vardı; Rolfe onu evlendirmek konusunu değerlendireceğini söylememiş miydi? Belki de kuzey sınırlarını güvenceye almak için onu bir İskoç'la evlendirirdi ve bu da Ceidre'nin sonu olurdu. Ne mükemmel bir fikirdi!

Alice şapele gitmeye karar verdi. Böylece ablasının sağlığına kavuşması için dua ettiğini bütün köy görecekti. Kesinlikle her gün dua edecekti.

Ceidre, Ölüm'ü görüyordu.

Brenda Joyce

Ölüm kötü bakışlı, iğrenç ve yaşlı bir adam değildi. Şeytan da değildi. Tam aksine, tatlı, güzel, baştan çıkarıcı, büyüleyici ve sonsuza dek huzur sunan bir kadındı. Kadın hayalet gibi ve mis kokulu bedeniyle, uzun ve bal sarısı saçlarıyla etrafında, üzerinde uçuyordu. Mükemmel vücutlu ve çok güzeldi. Gülümsüyor ve parmağıyla Ceidre'yi çağırıyordu.

Evet, diye düşündü Ceidre, gideceğim. Gitmeliyim. Bu cehennem gibi dünyada bir dakika daha kalamam.

Canı acıyordu. Bütün vücudu taşların altında eziliyormuş gibi acı içindeydi. Bedeni alev alev yanıyor, zonkluyordu. Suya ihtiyacı vardı ama su yoktu. Zihninde bir düşünce belirdi: Belki de ölmüştü; belki de cehennem buydu. Sonra kız kardeşinin sesini duydu; ölüp ölmeyeceğini soruyordu. Hâlâ hayatta olduğunu o zaman anladı.

Norman'ı düşündü ve benliğini yine öfke sardı. Ölüm hâlâ sakince gülümseyerek çağırıyordu. "Hayır," diye bağırarak istedi Ceidre. "Henüz gelemem. Git buradan!"

Ancak kadın gülümsemeye devam ederek yaklaştı; o kadar büyüleyiciydi ki Ceidre onun bir cadı olup olmadığını merak etti. Sonra şaşkınlıkla inledi. Onu çağırarak, bu kadar yakında duran kadının, Ölüm'ün, kendisi olduğunu anladı.

Bu mümkün değildi.

Ceidre kendisine tıpatıp benzeyen hayalete dokunmak için uzandı. Diğer benliği, Ölüm ya da her kimse, o da açık avcuyla uzandı. Ceidre, Ölüm'ün kendisine dokunmak, elini tutmak ve onu dünyevî benliğinden ayırmak istediğini anlayarak dehşete kapıldı. Gördüğü şeyin bu dünyadan ayrılmak üzere olan ruhu olup olmadığını merak etti.

"Gel," diye çağırıyordu Ölüm tatlı ve yumuşak sesiyle. "Şimdi benimle gel."

Ceidre nefes nefeseydi ve korkuyordu. Ruhunu bedeninden ayrılmışsa, gerçekten ölmüş demektir. Gözleri alev alev yanan, yüzü sertçe gerilmiş olan Norman'ın görüntüsü karşısında belirdi. "Hayır," diye bağırarak

elini indirerek. Artık hayalet görüntüsüne dokunmak istemiyordu. “Git buradan, seninle gelmeyeceğim. Henüz değil. Daha çok erken.”

Ölüm daha da yaklaştı.

Ceidre büzülerek geri çekildi. Ama gidecek yer yoktu ve bu kadın, kendi kopyası, hâlâ yaklaşıyordu. Ceidre yenildiğini biliyor ve ağlıyordu. Ölüm yüzünü onunkine yaklaştırdığında, Ceidre dünyadaki zamanının tükendiğini düşünerek gözlerini kapadı. Hiçbir şey olmadı. Gözlerini tekrar açtığında, tuhaf kopyası yok olmuştu.

Ve yaşlarla dolu gözleriyle baktığında, büyükannesinin kendisine gülümseyen yüzünü gördü. “Artık ağlama, hayatım. Her şey yoluna girecek. Geri döndün, Ceidre. Geri döndün.”

Ceidre bitkin bir halde kendini yastıkların üzerine bıraktı. Gözlerini kapadı ama büyükannesinin etten kemikten elini sımsıkı tutuyordu. Hepsini bir rüya mıydı? Yoksa kendi ruhunu mu görmüştü?

Sözünü tutan Rolfe, ayrılışından iki hafta sonra Aelfgar’a döndü.

William’ın gazabıyla yüzleştiğinden beri geçen bir hafta onu biraz olsun sakinleştirmişti. York’u Ceidre’nin yüzünden kaybettiğini, Kralına Ceidre yüzünden yalan söyleyip ihanet ettiğini unutamıyordu. Bu, bastırıldığı öfkesini iki katına çıkarıyordu. Bir daha asla olmayacaktı. Genç kadının sürekli gözetim altında tutulması gerekirse, her adam kendisi için değerli olduğu halde insan gücünden kullanması gerekse bile, bunun yapılmasını sağlayacaktı. Kayıplarını tekrar kazanmaya da kararlıydı. Morcar’ı ölü ya da diri halde Kral William’a götürcekti. Böylece ihanetini tamamen silecek ve yaptığı büyük hatayı telafi edecekti.

Malikânesini görünce morali düzeldi ve heyecanlandı. Yeni duvarların inşaatı devam etmişti. Kule tamamlanmış, köy yeniden inşa edilmiş, avlunun duvarlarına yeni başlanmıştı. İki hafta içinde inşaatlar tamamlanacak ve taşınma süreci başlayacaktı. Tek bir anı bile boşa harcamak istemiyordu.

Brenda Joyce

Ve o cadı, ağabeylerinin gizlendiği yeri biliyorsa, Rolfe bunu da bir şekilde öğrenecekti.

Elinde değildi; onu sık sık, hatta fazla sık düşünüyordu. Sertleşmesi için çok fazla şey gerekmiyor, Ceidre'yi bir an düşünmesi yetiyordu. Böyle anlarda öfkesi daha da artıyordu. Bunun uzun zamandır kimseyle yatmamasından kaynaklandığını düşünüyordu; Kesop'ta o köylüyle açlığını tatmin ettiğinden beri hiçbir kadını becermemiştir. Bu konuda da bir şeyler yapmaya kararlıydı. Başka kadınlara arzu duymaması gülünç ve sinir bozucuydu; farklı bir karaktere bürünmesi gerekiyorsa, bunu da yapacaktı.

Leydi Alice'in kendisini avluda beklediğini görünce keyfi kaçtı. Atından inerek Guy'a döndü. "Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır, Lordum. Gördüğünüz gibi her şey yolunda."

"Aferin," dedi Rolfe elini Guy'ın omzuna koyarak. Şövalye sırtmaktan kendini alamadı. Norman, Alice'e döndü. "Leydim, siz iyi misiniz?"

Alice reverans yaptı. "Evet, Lordum. Sizin için bir banyo ve şarap hazırlattım bile. Yorgun musunuz?" Bakışları Rolfe'un yüzünde dolaştı.

"Hayır fakat kesinlikle bir banyoya ihtiyacım var." Rolfe o cadının nerede olduğunu merak ediyordu.

Rolfe, Alice'in peşinden içeri girerken etrafına bakındı. Ceidre'dan iz yoktu. Gözüne gözükmemesi iyiydi. Odasına girince karısının yardımıyla hızla soyundu. Buharı tüten su iyi geldi. Kapının vurulmasını umursamadı. Alice peynir, ekmeğe ve şarap getiren hizmetkâra içeri girmesini emretti.

Rolfe kadına baktı. Elbette onu daha önce görmüştü ve Kesop'tayken onu düzdüğünü hayal meyal hatırlıyordu fakat ona hiç dikkatle bakmamıştı. Esmer, tombul, iri göğüslü ve çekici bir kadındı. Rolfe hizmetkârın geniş kalçalarına baktı. Kadın onunla göz göze geldi ve şehvetli bir bakış attı. Rolfe buna aldırmadı. Demek kadının gönüllü vardı; gerçi bu fark etmezdi.

“Bu ekmeğe bayat,” dedi Alice. “Ben gidip biraz daha alayım.” Rolfe’un kirli giysilerini toplamakla meşgul olan Beth’e döndü. “Onları hemen yıka.”

Beth mırıldanarak onaylarken Alice yanlarından ayrıldı. Rolfe onun çabucak gittiğini görünce neden kendisinden korktuğunu merak etti. Karısının huzursuzluğunun farkındaydı ve gitme bahanesi fazlasıyla yersizdi; Alice ekmeğe almaya asla kendi gitmez, bir hizmetkâra buyururdu. Hizmetkâr... O da eşyaları çok yavaş topluyordu. Kadın yerdeki giysileri almak için öne eğildiğinde, Rolfe onun iri, etli ve yuvarlak kalçalarına baktı. “Buraya gel,” dedi.

Kadın doğrularak ona döndü. Gülümsüyordu.

Rolfe küvette arkasına yaslanarak bekledi. Kadını ikinci kez çağırması gerekmedi; elinde giysilerle kalçalarını sallayarak yaklaştı. Rolfe önce giysilere, sonra da yere baktı. Kadın anlayarak giysileri yere bıraktı. Rolfe ona bir sünger verdi. Kadın, Lordunun yanına çömeldi, ona kısa bir bakış attı ve omzunu sabunlamaya başladı.

Rolfe’un yüzü ifadesizdi ama kadının dolgun göğüslerine bakıyordu. “Emziriyor musun?”

“Evet,” dedi kadın.

Rolfe rahat bir tavırla uzanıp kadının göğsünü avuçladı; eti dolgun ve bebek sütüyle ağırdı. Kadın hareketsiz kaldı. Rolfe öne eğildi ve tuniğinin üzerinden göğüs ucunu ağzına alarak emmeye başladı.

Beth zevkle inledi. Rolfe’un ıslak omuzlarını tutarak göğsünü yüzüne bastırdı. Rolfe hayal kırıklığına uğrayarak onu bıraktı. Biraz tahrik olmuştu ama yeterince sertleşmemişti. Henüz... Kadın ekşi kokuyordu ve bu ona itici gelmişti. Onu başka biriyle; menekşe gibi kokan biriyle kıyaslamayı reddetti. “Bu gece benim gibi banyo yap. Yemeğimi yedikten sonra ahırda buluşalım.”

Beth gülümserken yüzü kızardı. Tuniği ıslanmış, göğüs ucu sertleşip kabarmıştı. “Emredersiniz, Lordum, memnuniyetle,” diye mırıldandı. “Banyonuzu bitireyim mi?”

Rolfe ona gitmesini işaret etti. Nasıl olsa akşam yakındı.

31. BÖLÜM

Yemeğini yemek için alt kata inerken içinde bir kıpırtı hissetti ama aldırılmaya karar verdi. Bu ne beklenti ne de heves olabilirdi. Yine de, Ceidre'nın masasında olacağını biliyordu ve salonun kapısında durarak içerideki insanlara bakındı.

Ceidre... Masanın diğer ucunda, her zamanki yerinde oturuyordu. Sırtı Rolfe'a dönüktü. Onu karşısında görünce boğazında bir şeyler düğümlendi ve bu tepkisinden dolayı kendisine kızdı. Diğer yandan, daha önce hizmetkârla başaramamışken, şimdi erkekliği taytının içinde kaskatı kesilmişti bile. Arkasında Alice vardı ama ona aldırılmaya kararlı bir şekilde yerine yürüdü ve sandalyesine oturdu.

Herkes aynı anda yemeye başladı. Rolfe da çok açtı ama şimdi yemekte zorlanıyordu. Kendine engel olamayacağım anlayarak Ceidre'ya baktı. Bu mesafeden bile solgunluğunu hemen fark etmişti. Şimdi daha ufak tefek ve savunmasız görünüyordu. Rolfe'a hiç bakmıyordu. Bir kez bile.

Elbette, diye düşündü kendini iğrenç hissederek. Sadece düşman bir Norman'ken bile kendisinden nefret ediyordu; şimdi ona verdiği ceza için genç kadının nefreti daha da derinleşmişti. Rolfe önündeki yemeklere saldırdı. Karnı doymasa da yemeğini bitirdiğinde Alice bir elini onun koluna koydu.

Rolfe sertçe ona doğru döndü ve Alice onun yüzündeki gazabı görünce çabucak elini masaya indirdi. “Özür dilerim,” dedi.

“Sorun sen değilsin,” diye homurdandı Rolfe. Bu gece Ceidre’yi içinden, düşüncelerinden ve lanet olasıca hayatından atacağına yemin etmişti.

“Lordum?”

Bir kadeh şarabı kafasına dikerken homurdandı.

“Daha önce konuştuğumuz konuyu düşündünüz mü?”

Rolfe köpeklere bir kemik attı. Hayvanlar hırlayarak ve kendi aralarında boğuşarak kemiğe atıldılar. “Hangi konuyu?”

“Ablamı evlendirme konusunu,” dedi Alice en çekingen sesiyle.

Bu düşünce sinirini daha da bozdu. “Hayır.” Ses tonuyla konuyu kapamıştı. Ashında konuyu bir kez bile düşünmemişti. Oysa şimdi bu fikir aklına takılmıştı. Sevimsiz, mide bulandırıcı bir düşünceydi ama bir çözümdü.

Bunu yapmayacaktı, kararı kesindi. Şimdi kendini daha iyi ve rahatlamış hissediyordu. Ceidre’ya duyduğu şehveti her zamanki yolla, arzuladığı herhangi bir hizmetkârla içinden atacaktı. Ancak onu bir başkasıyla evlendirmek... İşte bunu yapmayacaktı. Ayrıca, Ceidre tehlikeliydi, dolayısıyla onu gözünün önünde tutması gerekiyordu. Bu sonuncusu mantığıyla onu tatmin etmişti.

Aniden kalktı. “Ceidre’yi bana gönder,” dedi Alice’e.

Alice’in gözleri iri iri açıldı. “Onunla konuşmak istediğiniz bir şey mi var?”

Rolfe, genç kadının ağabeylerini düşündü ve keyifsizce gülümsedi. “Evet.” Şömineye doğru yürüyerek alevlere baktı.

Ceidre’nin yaklaştığını hissetti. Tatlı varlığı hissedilir ve heyecan vericiydi. Rolfe’un vücudu canlanıp harekete geçmişti. Nefesleri şimdi daha hızlı ve sığıdı. Terliyordu. Şöminenin sıcaklığından kaynaklandığını düşünerek güldü. Erkekliği çoktan sertleşmişti bile. Genç kadına baktı.

Brenda Joyce

Ve olduğu yerde kalakaldı.

Bir an için karşısındakinin Ceidre değil, hırpani görünüşlü, daha yaşlı bir akrabası olduğunu sandı. Ama sonra o olduğunu anladı.

Ceidre onun dehşeti karşısında kızarak başını çevirdi. şimdi zayıf ve neredeyse şeffaf olan elleri, elbisesinin katlarını kavradı.

Rolfe kendini topladı. Geride bıraktığı kadının bu gölgesinin kırılabilceğinden korkarak çok nazikçe Ceidre'nın çenesine dokundu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. En azından altı yedi kilo vermişti. Yüzü çökmüştü ve menekşe rengi gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. O gözlere baktı ve içi burkuldu çünkü bir acı tablosu gibiydiler. Yine de hâlâ çok güzeldiler. Genç kadın daha zayıf, daha solgundu; saçları bile ışıltısını kaybetmişti. Oysa hâlâ çok güzeldi ve bu Rolfe'ü çok şaşırtmıştı. "Ne oldu?" diye sordu zorlukla.

"Hastalandım."

Rolfe korkunç bir suçluluk duygusunun altında ezildi. Sormasına gerek yoktu ama yine de sordu: "Kırbaç yüzünden mi?"

Ceidre gururlu, canlı, meydan okuyan bakışlarını onun gözlerine dikti. "Evet."

"şimdi nasılsın?"

"İyiyim. Öyle görünmediğimi biliyorum ama iyiyim." Ceidre'nun çenesi havadaydı. Ancak Rolfe onun titrediğini görebiliyordu.

"Ateşin var mı?"

Ceidre başını iki yana salladı.

"Titriyorsun," dedi Rolfe genç kadının omzuna dokunarak. Ceidre geri çekildi ve Norman onun nefesini tuttuğunu duydu.

"İ-iyiğim."

Ceidre ondan korkuyordu ya da en azından, tekmedenmiş bir köpek yavrusu kadar temkinliydi. Aksi olabilir miydi? Rolfe'un yüzü asıldı. "Dinlenmeni istiyorum. Yemeni istiyorum. Günde altı öğün yemeni istiyorum. Tekrar kilo almanı istiyorum."

"Bu bir emir mi?" Alaycılığına rağmen, Ceidre'nun sesi titrenmişti.

Gönülçelen

Rolfe şimdi kızmayacaktı; kızamazdı. “Evet. Bir hafta içinde, Ceidre, seni bıraktığım günkü gibi görünmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Belki de böylesi daha iyidir,” dedi Ceidre açıkça. Rolfe’un gözlerine dik dik bakıyordu. “Artık beni kovalamazsınız ve benim de kaçmam gerekmez.”

Rolfe hafifçe gülümsedi ve bakışları Ceidre’nın göğüs dekoltesine kaydı; orada hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Dolgun göğüsleri incelmış bedeninde daha da çekici görünüyordu. “Bu varsayımın sınavalım mı?”

Ceidre kollarını kavuşturarak geri çekildi. “Hasta bir kadımı mı arzuluyorsunuz?”

Rolfe’un gülümsemesi yayıldı. “Hasta olmadığını söylemiştin.”

“Yalan söylediğimi kendiniz de görüyorsunuz.”

“Yani hainliğine bir de yalancılığı mı ekliyoruz?”

“Neden olmasın? Kocalar da yalancıdır.”

“Bir şey mi ima ediyorsun?”

“Ben mi? Sadece gerçeği söylüyorum.”

“İşine geldiğinde doğruyu söylüyorsun; işine gelmediğinde yalan söylüyorsun. Hiç istikrarlı değilsin, Ceidre,” dedi Rolfe.

“Siz de işinize geldiğinde karınızla yatıyorsunuz ve işinize geldiğinde beni kovalıyorsunuz!” diye karşılık verdi Ceidre yanakları kızarıırken. Kendi cüretkârlığına şaşırmişti.

Rolfe onun kolunu tuttu ama genç kadının cesareti karşısında heyecanlanmıştı. “Dur. Kendini çok zorluyorsun. Yine hasta olacaksın.”

“Umurunuzda mı?” Ceidre sesindeki acı tondan hemen pişmanlık duydu.

Rolfe dişlerini sıktı. Uzunca bir süre cevap vermedi. “Aelfgar’daki her serfin sağlığı ve refahı benim sorumluluğumdur,” dedi sonra. “Seninki de öyle. Nerede uyuyorsun?”

“Leydi Alice büyükannemin yanına taşınmama izin verdi.”

“Bu çatının altında olmanı istiyorum.”

Brenda Joyce

“Beni daha rahat kovalamak için mi?”

Rolfe ona dik dik baktı ve Ceidre olduğu yere çivilendi. “Seni daha iyi izlemek ve korumak için, Ceidre. Sen bir hainsin ve benim sorumluluğumdasm. Sana kesinlikle güvenmiyorum.” York’u nasıl kaybettiğini ve Kralına nasıl ihanet ettiğini düşündü.

Salon emrettiği gibi bomboştu; içeride sadece Guy vardı. Rolfe açık duran ön kapıdan adamlarının ve hizmetkârlarının geçişini görebiliyordu. Sıcak, parlak, güzel bir gündü; temmuzun ilk günüydü. Gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. İçerisi aşırı sıcaktı ve ince içliğin altında teni bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Guy dehşete kapılmıştı. Rolfe ona William’la görüşmesini ve Morcar’ın kaçışı yüzünden kendisine verilen cezayı açıklamıştı. “Bu haksızlık,” diye bağırdı şövalyesi. “Size herhangi biri gibi davranamaz. Siz en iyi adamısınız ve bunu biliyor!”

“William gözdelerine asla fazla hoşgörülü olmamıştır,” dedi Rolfe yine kapıdan dışarı bakarak. Çağırttığı Ceidre’yi bekliyordu. Önceki gece üzüntüsü yüzünden onu sorguya çekme arzusunu kaybetmiş, amacını unutmıştı ve bunun telafi edilmesi gerekiyordu. “Artık ayağa kalktığına göre, bu kadının çok dikkatle izlenmesini istiyorum,” dedi.

Guy’a hangi “kadm” olduğunun söylenmesine gerek yoktu. Bir an tereddüt etti.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedi Rolfe.

“Lordum, ona güvenmiyorum. Belki de bir yere kapatılsa iyi olur.”

Bu düşünce kesinlikle sevimsizdi. “Bana bir daha ihanet etmeyecek,” dedi hissetmediği bir özgüvenle. “Ayrıca, ona ihtiyacım var.” Guy’ın şaşkınlığına gülümsedi. “Hain ağabeyleriyle iletişime geçecek biri varsa, o da Ceidre’dir.”

Guy’ın gözleri parladı.

Ceidre kapıda görüldü; güneş arkasından parlıyordu, etrafında bir hale yaratıyordu. Rolfe ona içeri girmesini işaret etti ve genç ka-

dm temkinli bir tavırla içeri girdi. Onu görünce Rolfe'un yine göğsü sıkıştı ve bedeninin verdiği tepkiyi fark edince, bir şeyi daha hatırladı: Önceki gece ona duyduğu şehveti içinden atamadığını. Gerginliği yüzünden hizmetkârla randevusunu unutmıştu. *Şimdi bir de beni kendine sadık tutuyor*, diye düşündü keyifsizce.

Guy gitmek için kıpırdandı. "Kal," diye emretti Rolfe ve Ceidre'ya gülümsedi. Genç kadının gözleri iri iri açıldı. Rolfe, Alice'in sandalyesini işaret etti. "Otur."

Ceidre endişeli bir tavırla yaklaşarak oturdu. Rolfe onun tepesine dikildi. "Ağabeylerin nerede, Ceidre?"

Ceidre gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum."

"Yalan söyleme. Ben senin Lordunum ve bu bilgiyi istiyorum. Neredeler?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Ceidre, dudaklarını inatçı bir tavırla birbirine bastırarak.

Rolfe uzanıp onun yanağına dokundu ve nazik, yumuşak, ürkütücü bir tavırla okşadı. "Senin ihanetin yüzünden York'u kaybettim. Ve senin sayende geri kazanacağım. Morcar'ı bulup Kral'a teslim etmemi hiçbir şey engelleyemez, anlıyor musun?"

Ceidre öfkeliydi ve gözlerinden alevler saçıyordu. "Size yardım edeceğimi sanıyorsanız, çok yanıyorsunuz!"

"Seni evlendirmeyi düşünüyorum," dedi Rolfe ifadesizce.

Ceidre'nın nefesi kesildi.

Bu bir yalandı fakat Rolfe onun özgürlüğüne çok değer verdiğini biliyordu ve şimdi istediğini elde etmek için bu yalanı sürdürecekti. "Beni memnun edersen, bu kararımı tekrar düşünürüm. Beni memnun etmezsen, sana hemen bugün bir damat seçerim. Benim aksime, kocan seni döve döve gerçeği söyletir. Muhtemelen köylülerden biri olur ve yeni Lordunu memnun etmek isteyeceği gibi, karısının kendisine karşı gelmesine de izin vermeyecektir. Anladın mı?"

"Bunu yapmazsınız."

Brenda Joyce

“Ah, yaparım,” dedi Rolfe yumuşak bir sesle.

Ceidre kucagında birleştirdiği ellerine baktı. “Bataklıklarda olmaları dışında tam yerlerini gerçekten bilmiyorum,” dedi sonunda ve başını kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Rolfe onun doğruyu söylediğini biliyordu; bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Zalimliğinden pişmandı ama bu duygusunu bir kenara attı. “Pekâlâ,” dedi. Ceidre ona zaten bilmediği bir şey söylememişti.

“Lütfen, Lordum,” dedi Ceidre tereddütle.

Rolfe bekledi.

“Beni evlendirmeyin.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Rolfe sertçe. Guy’ı çağırarak arkasını döndü ve çıkıp gitti.

32. BÖLÜM

Ceidre, kraliyet ulağına dikkatle bakıyordu.

O ani sorgulamadan beri bir hafta geçmişti. Ceidre her sabah Rolfe'un kendisini tekrar çağirtacağından, bu kez kendisi için seçtiğı damadın adını ve onu evlendirmeye kararlı olduğunu açıklayacağından korkarak uyanmıştı. Bunu yapmaya karar verirse, onu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu. Korkuyordu.

Ancak Rolfe onu hiç çağirtmamıştı. Bunun yerine, hayat tembelce akmaya devam ediyordu. Malikâne halkının çoğu yeni kaleye taşınmıştı ve kendi de onlardan biriydi. Artık avlunun içinde kalmış olan malikâne, Rolfe'un fazla adamlarının ve hizmetkârların uyuduğı ikinci salon olarak kullanılıyordu. Norman kulesi havasız ve sıcaktı. Ceidre oradan nefret ediyordu. Zemin katı ardiye, birinci kat salon olarak kullanılıyordu. En üst katta Lord ve Leydi'nin odası, bir oda ve bir antre vardı. Ceidre, yakınından ayrılmayan Guy'm gözetiminde, Rolfe ve Alice'in altındaki katta, salonda uyuyordu.

Rolfe döndüğünden beri ona iş verilmemişti. Zamanının çoğunu köyde büyükannesiyile geçiriyor, Rolfe'tan ve çirkin binasından uzak duruyordu. Kaybettiğı bütün kiloları belki biraz da fazlasıyla geri almıştı. Kendini yine güçlü hissediyordu ve ölümle yüzleşmesi, tıman olmasa da büyük ölçüde kötü bir rüyanın anısı olarak kalıyordu.

Ejömülçelen

Ceidre dikkatle katlayıp bir köşeye tıktığı döşeğinden temiz bir içlik çıkarıyordu. Devasa salon karanlıktı, köşeleri daha da karanlıktı. Rolfe yanında yolculuk için hazırlanmış bir adamla içeri girince Ceidre donup kaldı. Loş ışıkta gözlerini kırıştırdı ve bir saniye sonra adamın bir kraliyet ulağı olduğunu anladı.

Adama dikkatle baktı.

Rolfe bağırarak şarap ve yiyecek buyurduktan sonra, iki adam uzun yemek masasına rahatça oturdular. Rolfe arkasına yaslanırken Ceidre'mn farkında değildi. Aynı anda Mary ekmek, peynir, börek, bira ve şarapla içeri girdi. Ulak iştahla yemeye koyuldu ve şarap kadehlerini peş peşe yuvarladı.

Ceidre olduğu yerde iyice büzüldü.

"Acelem yok," dedi Rolfe. "Kurdu oynamak yersiz."

"Hızlı bir yolculuk yaptım, Lordum," dedi ulak dolu ağzıyla. "Kral'm emirleri..." Yağlı eliyle bir parşömen çıkarıp Rolfe'a uzattı.

Rolfe parşömeni aldı ama açmadı. Hiç çözmeden ipiyle oynadı. "York'tan ne haber var?"

"Sahilin açıklarında iki Dan gemisi görüldü," diye mırıldandı ulak. "Bir işgalden daha korktuk ama gemiler geçip gitti. Çok tuhaftı."

Rolfe bir şey söylemedi.

"Kral kalenin yeniden yapılmasından çok memnun ve Odo'nun piçi Jean'ı kumandan atadı. İskoçlar, Lareby'a saldırdı ve köyü yerle bir edip yaktılar. Odo bir kraliyet birliğiyle onları püskürttü ve Cumbria'ya kadar sürdü. Hepsi bu," diye bitirdi bir böreğe uzanırken.

Ceidre'nın kalbi deli gibi atıyordu. *Parşömen, parşömen*, diye dua ediyordu. Ah, kraliyet mesajından bahsetselerdi ya... Kıpırdamaya korkuyordu. Çok uzun süredir oradaydı; kendini belli etmesi için çok geçti. Şimdi yakalanırsa, kesinlikle hayatı tehlikeye girerdi.

"Danlar şimdi nerede?" diye sordu Rolfe.

"Güneye gittiler."

Rolfe rahat bir tavırla kendine bir kadeh şarap doldurup yudumladı.

Brenda Joyce

“Ah, William bu kışa kadar asileri ezmek niyetinde olduğunu açıkladı. Noel’i York’ta değil, Westminster’da geçirmeyi planlıyor.”

Rolfe gülümsedi; sadece dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılmıştı.

Tam o anda, tüylü ve canlı bir şey Ceidre’nın çıplak ayağına sürünerek geçti. Ceidre sıçanlardan korkmaz, sadece temkinli davranırdı çünkü ısırıkları zehirliydi. Ama o kadar dikkatle dinliyordu ki hazırlıksız yakalandı ve dudaklarından bir inilti döküldü.

Rolfe ayağa kalkarak ona delici bir ifadeyle baktı.

Ceidre temiz içliğini göğsüne bastırarak kıpkırmızı bir suratla ayağa kalktı. Bakışlarını Rolfe’tan ayıramıyordu.

Norman gerçekten gülümsedi. “Gel buraya, Ceidre,” dedi dostça bir tavırla.

“Buraya bir içlik almaya gelmişim,” diye mırıldandı Ceidre telaşla. “Si-sizi rahatsız etmek istemedim.”

Rolfe hâlâ gülümsüyordu. “Gel, Ceidre.” Hareketi abartılıydı.

Ceidre köşenin karanlığından çıkarak yaklaştı; şimdi aralarında bir kol boyu mesafe vardı. Kalbi deli gibi atıyordu. Rolfe’sa sakindi. “Otur,” dedi.

Ceidre’nın gözleri iri iri açıldı. Rolfe, Alice’in sandalyesini çekti ve elini genç kadının omzuna koydu. Ceidre bir an sonra kendini onun yanında otururken buldu. Rolfe rahatlıkla arkasına yaslandı. Ulak böreğini bitirdi, ellerini ovaladı ve geçirdi. “Leydim,” dedi.

“O benim Leydim değil,” diye geveledi Rolfe. “Leydi Alice’in ablası.” Sonra ulağa yolculuğu, geçtiği köyler, köylülerin tutumu, hasadın durumu, yollardaki şartlarla ilgili sorular sordu. Ceidre, Rolfe’un elinin yakınındaki parşömene bakıyordu. Havanın durumundan konuştular. Bir Sakson leydisiyle evlenmek üzere olan Hugh Bramber’dan bahsettiler. Kraliyet mektubu dışında her şeyden konuşuyorlardı.

Ceidre dikkatleri kendi üzerine çekmemek için hiç kıpırdamadan oturuyor, Rolfe’un ne yapmaya çalıştığını, neden ona oturmasını söylediğini merak ediyor ve parşömene bakmamaya çabalıyordu. An-

cak gözleri tekrar tekrar parşömene ve Rolfe'un parşömenden birkaç santim ötede gevşek şekilde duran eline kayıyordu.

"Hugh Bramber'a bir gazezim yok," dedi Rolfe sonunda. "İyi bir adam ve bir derebeyi olarak üzerine düşeni yapacağına inanıyorum."

"Evet, Lordum," dedi ulak.

Rolfe parşömene uzandı. Sonunda Ceidre'ya baktı ve genç kadın kızardığını hissetti. Rolfe ulağa döndü. "Sen gidebilirsin."

Adam eğilerek selam verdikten sonra geri geri yürüyerek salondan çıkıyordu ki gürültülü bir şekilde gaz çıkarınca havahı yürüyüşünün etkisi bozuldu. Rolfe parşömeni elinde evirip çevirmeye başlayınca Ceidre bakışlarını ondan ayırmakta iyice zorlandı. Terliyordu. Rolfe onunla oynuyor olmalıydı. Ceidre onun gözlerine baktı. Rolfe rahat bir tavırla genç kadını izliyordu. O soğuk mavi gözlerde belli belirsiz bir keyif mi vardı?

"Okuryazarlığın var mı, Ceidre?"

Ceidre şansına inanamıyordu; neredeyse küçük dilini yutacaktı. "E-ebet."

Rolfe başını hafifçe yana yatırdı. "Bu bırak bir kadını, bir erkek için bile sıradışı bir özellik."

"Evet."

"Ama sen de son derece sıradışısın, değil mi?"

Ceidre onun gözlerine baktı. Rolfe genç kadının şeytan gözünden mi söz ediyordu? Ne istiyordu ki? Rolfe bir kez gülümsedikten sonra parşömeni açmaya başladı. Mektubu kaldırıp göz gezdirdiğinde, Ceidre'nın morali bozuldu ama sonra Rolfe parşömeni indirdi. "Ben okuma yazma bilmiyorum. Bunu benim için oku."

Ceidre'nın kalbi duracak gibi oldu ve sonra yine hızla atmaya başladı. Parşömeni alırken elleri titriyordu. Rolfe'a bakmamaya çalışıyordu. "Öncelikle," dedi Ceidre ve boğazını temizlemek için öksürdü, "William'dan selamlar var. Diyor ki," yüreği sıkıştı, "bir casus yakalanmış... ağabeylerim için çalışsan... bir casus."

“Devam et.”

“Bir isyan daha planlanıyorlarmış ama casus yerini ve zamanını bilmiyormuş. Yakında olabilirmiş. Bu bir uyarıymış.” Ceidre gergin bir tavırla parşömeni tekrar sardı. Zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Yakalanan kimdi? Edwin gerçekten bir ayaklanma daha mı planlıyordu; bu kadar çabuk olabilir miydi? Çok erkendi! Normanlar hazır bekliyordu. Onları uyarmak zorundaydı!

Rolfe’un kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Yine kızardı ve parşömeni iade etti. Rolfe parşömeni bir mumun aleviyle tutuşturdu. Sonra yukarı tutarak yanışını izledi. Yüzü ifadesizdi. Ama zihni değildi.

Kapan kurulmuş, yem yutulmuştu.

Teddy’nin babası, Ceidre’nin annesinden küçük olan dayısı Feldric’ti. Ceidre’dan on iki yaş büyüktü ve duldu. On dört yaşındaki Teddy, en küçük oğluydu. Parşömeni okumasının üzerinden birkaç dakika geçmişti ve Ceidre peşinde Rolfe’un adamlarından biriyle köye girerken artık kayıtsızmış gibi davranmıyordu. Feldric odun kileleri hazırlıyordu. “Yapamam,” dedi.

“Ah, yapmalısın, sana yalvarıyorum! Annie’yi düşün!” diye sızlandı Ceidre, annesini hatırlatarak.

“Bu haksızlık,” dedi Feldric ve bir an duraksayıp eliyle beyaz saçlarını sıvazladı.

“Asıl ağabeylerimin başına gelenler haksızlık,” diye karşılık verdi Ceidre. “Feldric, Normanların onların planını bildiği konusunda ağabeylerimi uarmalıyız! Buna mecburuz! Senin onları bulabileceğini biliyorum. Bak,” dedi telaşla, “elimden gelse ben giderdim fakat dışarıdaki şu barbar günün her saati beni izliyor. Bu gece kaçabilirsin, Feldric. Bataklıklara ulaşınca bir Sakson olarak onları çabucak bulursun. Lütfen!”

Feldric iç çekip, “Pekâlâ,” dedi. “Elimden geleni yaparım. Ancak onları iki hafta içinde bulamazsam geri dönerim, o kadar.”

Eğnülçelen

“Teşekkür ederim,” dedi Ceidre içtenlikle. “Teşekkür ederim.”
Feldric o gece yaya olarak yola çıktı.
Beltain peşindeydi.

33. BÖLÜM

Ceidre ertesi sabah tuhaf, ürkütücü bir beklenti duygusuyla uyandı. Önceki gün keşfettiği bilgiyle ilgili endişe ve ağabeylerini bulmak için kendi ulağını göndermiş olmanın sevinci de buna karışıyordu. Nihayet Edwin ve Morcar'a yardım etmek için bir şeyler yapabiliyordu ve bu ona çok iyi gelmişti. Aynı zamanda kişisel bir zafer duygusu da moralini yükseltiyordu; genç kadın, Norman'ı kandırmayı başarmıştı. Gerçekten ondan daha kurnaz davranabilmişti!

Öğle yemeğinde Rolfe onu tembelce izleyip durmuştu. Ceidre suçluluk duygusunun belli olup olmadığını, onun bunu anlayıp anlamadığını merak ediyor, Lord'la göz göze gelemiyordu. Sonra suçluluk duymaması gerektiğine karar vererek kendine kızdı; ağabeylerine yardım etmek ve Norman'la savaşmak onun göreviydi. Ama yine de tuhaf bir şekilde suçluluk duyuyordu.

Beth, Ceidre'nin kulağına, en kısa sürede kendisiyle mutfakta buluşmasını fısıldarken neredeyse bir testiye kucağına döküyordu. Ceidre şaşırıyor ama şaşkınlığını gizledi. Beth'i elbette tanıyordu ama arkadaş oldukları söylenemezdi. Beth'in böyle bir mesaj getirmesi onu hem meraklandırmış hem de umutlandırmıştı.

Yemekten sonra Norman adamlarıyla birlikte ava çıktığında, Ceidre kadını bulmaya gitti. Her zamanki gibi yine peşinde bir gölge

vardı; adını bilmediği bir Norman. Gölge Beth ile onu bir taş atımı mesafeden izliyordu. “Konu nedir?”

Beth’in yüzü heyecandan kızarmıştı. “Morcar’ı gördüm,” diye fısıldadı telaşa etrafına bakınırken.

Ceidre’nın kalbi duracak gibi oldu. Beth’in neden kızardığını şimdi anlıyordu çünkü Morcar onunla birçok kez düşüp kalkmıştı ve Beth, bütün kadınlar gibi, ona neredeyse âşıktı. “Nerede?”

“Büyükannenin evinde.”

Ceidre buna inanamıyordu. Ağzı açık kaldı ama gitmek için döndüğü anda onu bekleyen gölgeyi hatırladı. “Lanet olsun!”

“Onu ben hallederim,” dedi Beth. “Ah, Ceidre, keşke şu Norman’ı dize getirebilseler!”

Beth’in Lorduna karşı ilgisi buraya kadar, diye düşündü Ceidre. Beth, adının Roger olduğunu öğrendikleri adamın yanına gidip açıkça kur yapmaya başlarken, Ceidre mutfakta sabırsızca volta atıyordu. Roger aptal değildi fakat aynı zamanda Beth’in taktiklerine dayanacak biri de değildi. Beth elini onun taytının içine daldırınca adam zevkle inledi. Ceidre aceleyle yanlarından geçerken, Beth başını adamın açıktaki sertleşmiş erkekliğine doğru eğiyordu.

Ona borçluyum, diye düşündü Ceidre, rahat görünmeye çalışarak etrafına bakınırken. Koşmak, sevinçle çığlık atmak istiyordu ama kızgındı da. *Buraya tekrar geldiğine göre Morcar aptalın teki olmalı*, diye düşündü. Norman’ın burnunun dibine kadar sokulup köye gelmeye ancak Morcar cesaret edebilirdi! Ceidre ona sağlam bir nutuk çekmeye karar vererek büyükannesinin evinin kapısını açtı. Yaşlı kadın masasında oturuyordu ama yanında bir değil, iki adam vardı.

Ceidre şaşkınlıkla bakarak kapıyı kapadı.

Edwin haffçe gülümseyerek ayağa kalktı.

Çok yakışıklı, çok güçlü görünüyordu. Ceidre’nın gözleri doldu. Edwin kollarını iki yana açtı ve genç kadın koşarak ağabeyinin boynuna atıldı. Edwin ona sarılıp havada salladı. Ceidre da ona sınıksıkı

sarılarak kokusunu içine çekti. Babaları öldüğünden beri, Edwin onun yerini almıştı çünkü hem kişiliği hem de görünüşüyle tepeden tırnağa Aelfgar'ın kopyasıydı. "Buraya, köyün içine kadar geldiğinize inanamıyorum!"

"Şişş," dedi Edwin, bir parmağın onun dudaklarına bastırarak. "Çılgın ağabeyine sarılmayacak mısın?"

Ceidre gülümsedi ve dönüp Morcar'a da sarıldı. Morcar onu hafifçe iterek baştan aşağı süzdü. "Sen iyi misin? Duyduklarımız doğru mu?"

Edwin'in bir hareketi onun endişeli sorularını böldü. "Zamanımız var." Ceidre'ya baktı. "Aslında buraya kadar gelmek niyetinde değildik ama Norman'ın adamlarının yarısıyla gittiğini görünce dayanamadım."

"Ava çıktı. Bugün geç saate kadar dönmez; belki geceye kadar."

Edwin kardeşini süzüyordu. "Sen iyi misin, Ceidre?"

"Evet." Ceidre aniden her şeyi hatırladı. "Ed, Feldric'i sizi bulmaya göndermiştim!" Hemen ağabeylerine önceki gün gelen kraliyet mesajını anlattı.

Edwin düşünceli bir tavırla odanın içinde dolandı. Morcar öfkeliydi. "John yakalanmış olmalı," dedi. "Bir haftadır ondan haber alamıyorduk."

Ceidre araya girdi. "Belki de yerinizi bilmeliyim. G gerektiğinde..."

"Hayır," dedi Edwin sertçe. "Sen doğru olanı yapmışsın. Gerçek bir Sakson bizi bulabilir ve Normanlar yerimizi kolay kolay keşfedemez. Feldric'in biraz zamanını alır ama birçok sınavdan geçerek sonunda bizi bulur. Seni tehlikeye atmak istemiyorum, Ceidre."

Norman'm kendisini kızdırdığı takdirde ona bir koca bulacağım söyleyişini hatırlayınca Ceidre başıyla onayladı. "Planlarınızı erteleyecek misiniz?"

Edwin ona baktı ve başını iki yana salladı.

"Ah, Ed, lütfen! Bu çok tehlikeli!"

"Biz korkmuyoruz," diye araya girdi Morcar.

“Zamanlamamız doğru olacak, Ceidre,” dedi Edwin. “Bana güven.” Gülümserken inanılmayacak kadar yakışıklı görünüyordu. “Babamıza güvendiğin gibi.”

“Güveniyorum.”

Morcar her zamanki gibi sabırsızdı. “Ceidre, ben kaçtıktan sonra sana bir şey yaptılar mı? Norman’ın senin peşinden koştuğu doğru mu?”

Ceidre bu son soruyla kızardı. “Ben iyiyim.”

“Bu bir cevap mı?” diye sordu Edwin.

Ceidre yalan söyleyemezdi, hele ki ağabeylerine asla. “Beni kırbaçlattı ama artık geçti.”

“Lanet olasıca piç!” diye bağırdı Morcar öfkeyle. “Geberteceğim onu!”

“Çok cesursun, değil mi Ceidre?” dedi Edwin, kız kardeşini sakince izlerken.

Genç kadının gözleri doldu. “Benimle gurur duyardınız. Ona yalvarmadım. Bağırmadım.”

“Gurur duyuyorum zaten,” dedi Edwin. “Bana yardım edecek misin, Ceidre? Kendini riske atarak?”

“Edeceğimi biliyorsun.”

“Güzel.” Edwin gülümsedi. “Casusluk yapmaya devam et. Şimdiye kadar iyi iş çıkardın. Ama yeni bir isyan planladığıma göre, istihbarata ihtiyacım var. Senin kucağına veya benimkine düşmesini bekleyemeyiz. Ona kendimiz ulaşmalıyız.”

Ceidre bekledi.

“Sana dokundu mu, Ceidre?”

Ceidre bu ani konu değişikliğini bir saniye sonra anlayabildi ve anladığında da kızarak başını çevirdi.

“Anlaşılan dokunmuş,” dedi Edwin. Morcar yerinden fırlayarak onu hadım edeceğini haykırdı. Edwin kardeşine sessiz olmasını söy-

Brenda Joyce

ledi. Sonra genç kadının çenesini kaldırarak gözlerine baktı. “Hâlâ bakire misin, Ceidre?”

Ceidre kıpkırmızı kesildi. “Evet.”

“Diğerleri gibi seni korkutamıyormuş. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Seni çok arzuladığımı da duydum.”

Bu bir soruydu. “Be-ben... sanırım.”

Edwin onu bırakarak uzaklaştı ve sonra tekrar Ceidre’ya döndü. “Yakışıklı mı?”

Ceidre’nın gözleri iri iri açıldı. Zihninde bir fikir belirmeye başlamıştı ve bu fikir onu korkuttu. “Ed?”

“Ceidre, dikkatli ve kararlı olursan onu avcunun içine alabilirsin. Bir kadın, bir erkek üzerinde güç sahibi olabilir.”

Morcar afalladı. Ceidre büyük ağabeyine şaşkınlıkla baktı.

“Senden bunu istemek benim için kolay değil. Dokunuşuna dayanamıyorsan istemem de; seni anlayışla karşılarım. Ancak bunu çok düşündüm, Ceidre. Böyle bir savaşta bir kadının bekâreti nedir ki?” Edwin’in sesi kısık ve sakın çıkmıştı.

Ceidre afallamış ve yıkılmıştı. Gözleri doldu. Ağabeyi ondan kendisini Norman’a vermesini, kurban olmasını istiyordu. Edwin, ağabeyi, ilahı...

“Kendi isteğinle ve akıllıca davranarak onun metresi olursan, onun en derin sırlarına ulaşabilirsin.”

“Ondan bunu istediğine inanamıyorum,” dedi Morcar öfkeyle.

Edwin kardeşlerine bakarken gözlerinde teslimiyet ve ruhuna işkence eden başka bir şey daha vardı. “Bunu emretmiyorum ve böyle bir şeyi istemek benim için kolay değil. Ancak onun verebileceğini ben verebilseydim, Norman beni arzuluyor olsaydı...” Sesi kısıldı ama tekrar konuştuğunda sesi kararlı ve güçlüydü: “Aelfgar için bedenimi feda ederdim.”

İçmülâzelen

Edwin ondan kendisini Norman'a vermesini istiyordu. Vücudunu kullanmasına izin vermesini ve metresi olmasını istiyordu. Bu düşünce, umutsuzluk ve kırgınlıkla işlenerek içinde yankılandı. Ceidre ağlamaya çalışıyordu. Kendini neden bu kadar ezilmiş hissediyordu? Bu bir savaştı. Hayatı, bekâreti önemsizdi. Önemli olan Aelfgar, ağabeyinin hâkimiyeti, Mercia'nın kurtuluşu ve Normanların yenilgisiydi. Ah, Aziz Cuthbert, hiçbir seçeneği yoktu. "Bunu yapacağım, Ed."

Edwin gülümsemedi. "Kabul edeceğimi biliyordum."

Ceidre'nın dudakları titredi ve yanaklarından yaşlar süzüldü. "Ama Ed," dedi, "ya beni gerçekten istemiyorsa?"

"O zaman bir şey kaybetmezsin," dedi Edwin.

34. BÖLÜM

İnsan düşmanını baştan çıkarmaya nereden başladılar?

Rolfe ve adamları öğleden sonra çıktıkları av gezisinden döndüklerinde, Ceidre döşeğinde kıvrılmış, gözlerine uyku girmeden bu konuyu düşünüyordu. Sık sık gözleri doluyor, kalbi acıyla sıkışıyordu ama böyle olumsuz duygu ve düşünceleri elinden geldiğince bastırmaya çalışıyordu. Edwin'e güveniyordu; her zaman güvenmişti. Ona yardım etmek istiyordu. Bu önerisine aşırı tepki vermekle aptalca davranıyordu.

Kendini ihanete uğramış hissediyordu.

Ve bu duyguyu silebilecek hiçbir şey yoktu.

Rolfe'un adamları gürültücüydü fakat şarap ve yiyecek için emirler yağdırarak içeri girerlerken Ceidre onlara aldırmamaya çalıştı. Rolfe'un sesi de duyuluyordu ve Norman hayatından memnun gibiydi. Ceidre düşüncelerinin odağını, yeni ihtirasının hedefini bulmaya çalışarak onlara doğru döndü. Rolfe şöminenin başında ısınıyordu. Ceidre onun mağrur profilini görüyordu. Ed haklıydı; bu adam yakışıklıydı. Saçları alevlerin ışığında, erimiş altın gibi parlıyordu. Alice'in ona verdiği bir kadeh şarabı hızla tüketti. Karısı bir şey söyledi ve Rolfe ender görülen bir şekilde gülümsedi. Sonra aniden Ceidre'nin bakışlarını hissetmiş gibi dönüp doğruca genç kadına baktı.

Günülcelen

Baştan çıkarmaya şimdi başlayamazdı; fazla erkendi. Ceidre aniden bakışlarını indirerek Rolfe'a sırtını döndü. Yine umutsuzluğa kapıldı. Umutsuzluk... ve acı.

Erkekleri baştan çıkarabilen biri değildi. Böyle bir şeye nereden başlayacağını bile bilmiyordu. İlk kraliyet ulaşıyla bunu denediğinde başı derde girmemiş miydi? Üstelik Edwin'in teklifinden önce Norman'm kendisini arzuladığını gayet iyi bilmesine rağmen şimdi kalbi şüphe ve korkuyla doluydu. *Ya sadece bir oyuysa? Ya Norman'ın ona duyduğu arzu sadece kendi hayal gücünün bir ürünüyse? Ya son anda çoğu erkek gibi o da gözünden iğrenirse? Ya onu reddederse?*

Dahası, plan başarıya ulaşırsa, Rolfe onun yatağına gelip genç kadına sahip olursa, bedenini teslim ederken kendini tutamayarak ağlamaktan ve herkesin ümitlerini boşa çıkarmaktan korkuyordu.

Uykusu yarı uyanık halde gördüğü karmakarışık rüyalarla doluydu.

Baştan çıkarıcı bir kadındı. Üzerinde ince bir içlikle Norman'ın önünden geçip gidiyordu. Bir çayırdıydılar ve Norman ona ateşli gözlerle bakıyordu. Ceidre kendini güçlü hissediyordu; gülüyordu. Onun için dans ediyordu. Olduğu yerde dönüp duruyor, eteği etrafında havalanıyordu. Ve bütün bu süre boyunca Norman onu izliyordu...

Ceidre giysilerini çıkarıyor, çıplak bir halde ona yürüyordu. Norman yine ateşli bakışlarla onu süzerek bekliyordu. Ceidre ne korkuyor ne de umutsuzluğa kapılıyordu. Sevinç ve heyecan içindeydi.

Norman gülmeye başladığında Ceidre ona çok yakındı.

Norman gülüyor da gülüyordu. Ceidre şaşkınlıkla donup kalıyordu. Ve Norman'm ona güldüğünü anlıyordu. Rolfe onu istemiyordu ve genç kadın aksini sanmakla aptallık etmişti. Onu hiçbir erkek istemezdi. Norman'm yanında Alice beliriyor, o da gülüyordu. "Cadı!" diye bağıriyordu. "Cadı! O benim!" Alice gülmeye devam ederek Rolfe'a sarılıyordu. Ceidre gözden kaybolmak, ölüp gitmek istiyordu. Bu olamazdı...

Brenda Joyce

“Cadılar kırbaçlanır,” diyordu Rolfe.

“Yüz kırbaç!” diye bağırıyordu Alice gülerek.

Ceidre merhamet dilenmeye çalışıyordu fakat sesinin çıkmadığını fark ederek dehşete kapılıyordu. Sonra kırbacın zalim acısını hissediyor ve çılgık atıyor, hıçkırıklara boğuluyordu. Alice’in alayları devam ediyordu. Rolfe hâlâ gülüyordu çünkü Ceidre’nın komik olduğunu düşünüyordu; onu istemiyordu.

Kırbaçlama bittikten sonra biri ona sarılıp yatıştırıyordu. Bu anlamsızdı, mantıksızdı ama Ceidre onun Rolfe olduğunu biliyordu. “Şişş,” diyordu, bebeğini sakinleştiren bir baba gibi. “Şişş.”

Ceidre yüzü yaşlarla ıslanmış halde yataktan sıçradı. İnsanlar uyanıyor, köpekler havlıyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken, genç kadın kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Rüyasını en küçük detayına kadar hatırlıyordu. En kötü kâbusundan, kırbaçlamayla ilgili olandan bile daha kötüydü. Bu... Ürperdi. Aptalın tekiydi. Sadece bir rüya görmüştü. Ama çok gerçek gibiydi.

Sadece bir rüyaydı, dedi kendi kendine sertçe. Seni arzuladığını da biliyorsun. Üstelik arzulamıyorsa ve seni reddederse, daha önceki reddedilmelerinden daha kötü olamaz. Hem kurtulmuş da olursun.

Kaçınılmaz olanı geciktiremezdi.

Ceidre kurnazlıkla hareket etmesi, belki biraz direnmesi gerektiğini biliyordu. Rüyanın detayları tekrar belirginleşti ve Ceidre kendine kızarak hepsini kafasından attı. Güçlü ve cesur olmalıydı. Yerinden kalktı ve yüzünü, boynunu, kollarını ve göğsünü yıkamak için dışarı çıktı. Peşinden ayrılmayan gölge sayesinde aklına bir fikir geldi; bu seferki Wilfred adında çok genç bir adam, hatta neredeyse bir çocuktuktu.

İstediklerini yapmakta özgürken sabahları köyün içinden geçen bir derenin kıyısında temizlenirdi. Ancak Norman’ın Aelfgar’ı ele geçirmesinden beri, Ceidre onun adamlarından korktuğu için bu artık mümkün olmuyordu. Rolfe’ya başında nöbetçi olmadan temizlenebilmek için yalvaracaktı ama Rolfe elbette ki reddedecekti ve genç kadın da

o zaman nöbeti kendisinin tutmasını, ona eşlik etmesini ima edecekti. Ceidre korkuyla karışık heyecan duydu. Ona sırtını dönmesini söyleyecek, sonra da çınlıçplak soyunacaktı. Çok geçmeden Rolfe'un metresi olacağından şüphesi yoktu. *Bunu bir an önce halletmek en iyisi*, diye düşündü kalbi deli gibi atarken. Sonuçta Norman'ın genç kadına bilgileri paylaşacak kadar güvenmeye başlaması da ayrıca zaman alacaktı.

Tek endişesi, planını uygularken yeterince üstü kapalı davranamamaktı. Bunu da yakında öğreneceğini tahmin ediyordu.

Ne var ki kaleye yaklaşırken planını sonraya ertelemesi gerekeceğini anladı çünkü Norman adamlarından bazılarıyla birlikte ata binerek yola çıkmaya hazırlanıyordu. Rolfe aniden döndü ve Ceidre'mn ona bakakaldığını fark etti. Aniden başını çevirmeden kendine engel oldu ve doğrudan Norman'm gözlerinin içine baktı.

Rolfe'un yüzünde şaşkınlık belirirken gözleri iri iri açıldı. Ceidre ona bakmaya devam etti ve şaşkınlığının arzuya dönüşmesini izledi. Yüreği ağzındaydı. Hatta Rolfe'un keskin bakışları altında vücudu gerilmiş ve nefesi kesilmişti. *Üstü kapalı davranmıyorum*, diye düşündü ve hemen bakışlarını kaçırdı.

Kızarıyordu ve kalenin içine kaçmayı düşündü. Neredeyse dış merdivenlere ulaşmıştı ki Rolfe dev gibi atıyla yanma geldi. Ceidre gergin bir şekilde sıçrayarak geriledi fakat Rolfe hayvanı yaklaştırdı ve genç kadını bir duvara sıkıştırdı. O ateşli mavi gözleriyle ve acımasızca gülümseyerek Ceidre'ya doğru eğildi. "Böyle bir davet karşılıksız bırakılmamalı," diye mırıldandı.

Ceidre'nın yüreği ağzına geldi. "Bir davet filan değildi," dedi tiz bir sesle. Düşünmesi, planlaması, baştan çıkarması ama en önemlisi Rolfe'un sözlerini kesinlikle inkâr etmemesi gerektiğini geç de olsa anladı.

Brenda Joyce

“Öyle mi?” Rolfe sırttı. Dizi neredeyse genç kadının göğsüne değiyordu. “Bakışlarına dikkat et, Ceidre. Aramızdaki bu şey oyun değil.”

“Be-ben sadece...” Ceidre sözünü tamamlayamadı. Rolfe’un bacağı göğsüne bastırırken dikkatini toplayamıyordu. Yakışıklı yüzü, avcı gülümsemesi, parlak mavi gözleriyle genç kadını huzursuz ediyordu.

“Evet?” Rolfe daha açıkça sırttı. “Belki de bedenime hayranlık duyuyorsundur,” dedi.

Ceidre bir fırsat yakaladığını anladı ve hemen üstüne atıldı. “Biliyorsunuz,” diye karşılık verdi, şimdi kontrolü ele aldığını hissederek, “kadınlar size sık sık bakıyorlar ve bu çok hoşunuza gidiyor.”

“Bana *sen* baktığında hoşuma gidiyor,” diye düzeltti Rolfe. Atı yerinde kıpırdandı. Kazayla mıydı? Lord’un dizi göğsüne sürtündü. Genç kadının göğüs uçları sertleşip kabarmıştı ve Ceidre belirgin olup olmadıklarını anlamak için aşağı bakarken kızardığını hissetti.

“Unutmayın ki ben de insanım,” diye mırıldandı, “cadı değilim. Etten kemikten bir kadınam.”

“Bunu bana hatırlatmana gerek yok,” dedi Rolfe, sakince, yine genç kadının üzerine eğilerek. Parmağıyla Ceidre’nın yanağını okşadı ve boynuna doğru kaydı. Daha aşağıya bakarak göğüslerini açıkça süzdü. Ceidre isimlendiremediği ya da isimlendirmek istemediği bir şeyle boğuluyordu. Norman’m ellerinin göğüslerine dokunuşunu hatırladı ve yine dokunup dokunmayacağını merak etti. Dokunmasını istiyordu.

Elbette ki Rolfe bunu yapmayacaktı çünkü etraflarında bir sürü insan vardı. Rolfe atını geri çekerek aralarındaki mesafeyi açtı. Şimdi kemiğinden mahrum edilmiş köpek gibi, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Bakışları alaycı ve küstahtı. Aniden döndü ve adamlarına peşinden gelmelerini işaret etmek için bir kolunu kaldırarak asma köprüden geçti.

Ceire bedenine sarıldı. Rolfe'un varlığının yarattığı etki kaybolurken mantıklı düşünceleri geri döndü. Rolfe onu istiyordu; bu bir dilek değil, bariz bir gerçektir. Ceire onu kolayca, rahatlıkla baştan çıkarabilirdi. O halde neden göğsü sıkışıyormuş gibi hissediyordu?

Basamakları çıkıp kaleye girmek üzere arkasını döndü. O anda en üst basamakta duran ve kıpkırmızı bir yüzle kendisine bakan Alice'i gördü. Alice... Hesaba katmadığı bir unsurdu. Aslında, kız kardeşi tamamen aklından uçup gitmişti.

35. BÖLÜM

Bu nasıl bir oyundu?

Rolfe öğle yemeğini bitirdikten sonra arkasına yaslandı ve aşağıda oturan karamel saçlı kıza baktı. Ceidre yemek boyunca ona arsız bakışlar atmıştı; tabii Ceidre için arsız sayılacak bakışlar. Genç kadın ne kadar cüretkâr görünmeye çalışsa da, o gözlerde aynı zamanda bir kırılma, bir utangaçlık da vardı. Rolfe onu bu kadar arzulamasa o bakışlarla eğlenebilirdi ama alev alev yanıyordu. Hatta sertleşen erkekliği yüzünden rahatsızlık duyuyordu. Taytını birçok kez düzeltmek zorunda kalmıştı. Onca korku, temkin ve öfkeden sonra şimdi bu cüretkârlık nedendi?

Ne istiyordu?

Rolfe onu sınamalı, ne kadar ileri gideceğini görmeli miydi?

Yoksa yanılıyor muydu? Belki de bir oyun değildi. Rolfe onun kendisine karşı duyduğu arzuyu bastırmaya çalıştığını biliyordu. Belki de sonunda genç kadın da kendisi kadar tutulmuş, dayanılmaz bir çekim duymaya başlamıştı ve artık teslim oluyordu. Belki de artık üzerinden çok zaman geçtiği için Rolfe'un uygunsuz davranışlarını unutmamıştı ve onu sadece bir erkek olarak görüyordu. Heyecanlanmamak imkânsız olsa da coşkuya kapılmamaya, dikkatli, temkinli ve şüpheli davranmaya karar verdi.

Rolfe aldığı kararları unutmamıştı. Ancak Ceidre sadece yarı utangaç, yarı cüretkâr bakışlarla onu kıskırtmaya devam ederse, yeminini unutarak neredeyse ensest bir ilişkiye girebilirdi. Ciddiyetle dudaklarını birbirine bastırdı.

Bakışlarını genç kadından ayırdı ve Guy ile Athelstan arasındaki sohbetle kulak kabartarak kendini oyalamaya çalıştı. Bu uzak kuzey topraklarında daima sorun çıkaran İskoçları tartışıyorlardı. William, Campbell klanını Cumbria'nın derinliklerine kadar sürmüştü fakat Rolfe'un topraklarına akınlar düzenlendiği, sahildeki ıssız Eoshire köyüne saldırıldığı yönünde raporlar vardı. *Yine Tantallon'lu Campbell'lar*, diye düdü Rolfe.

"Bugün birkaç koyun gitti, yarın bir düzinesi gidecek," dedi Guy öfkeyle. "Ama Lordumu tanımıyorlar. Onları lanet olasıca denizlerine dökecek!"

Athelstan, Guy'ın tutkusuna gülümsedi; bu kadar sıkıntılı olmasa Rolfe da gülümserdi. "İskoçlar son derece kurnaz; özellikle de Campbell'lar. En iyisi onlarla ittifak yapmak. Barışı uzun süre devam ettireceklerine güvenemeyiz ama en azından biraz rahat ederiz."

Alice'in sesi aniden herkesin dikkatini çekti; Rolfe'un bile. "Belki de," dedi yavaşça, "doğru ittifak kurulursa, işler bu kadar çabuk kontrolden çıkmaz."

Rolfe keyiflenmişti. "Siz bu konularda ne biliyorsunuz, Leydim?"

Alice kahverengi gözlerini masumca iri iri açarak ona baktı. "Bütün hayatım boyunca bu zorlu topraklarda yaşadım. Babamın, eski kontun beni onlardan biriyle evlendirmeyi düşündüğünü bilmiyor muydunuz? Bir İskoç'la?" Sesi daha da yükseldi. "Barış amacıyla elbette... Ama ona bu düşüncesini tekrar gözden geçirmesi için yalvardım ve o da kabul etti."

"Evlilik, ilişkileri güçlendirmenin en iyi ve en emin yoludur," dedi Guy hevesle.

Rolfe güldü. "Sen evlilikle ilgili ne biliyorsun, Guy?"

Brenda Joyce

Genç adam kızardı. “Gerçekleri biliyorum, Lordum. William fikrini değiştirmeyip kızı Isolda’yı Mercia’lı Edwin’le evlendirseydi, sizce şimdi Saksonlar ve Normanlar arasında daha iyi bir ilişki olmaz mıydı?”

“William o adama öyle büyük bir güç verseydi, aptal konumuna düşerdi,” diye cevap verdi Rolfe. “Yine de hatırladığım kadarıyla Isolda ona fikrini değiştirmemesi için yalvarmıştı.”

“Eh,” dedi Alice, “şimdiki taraflar birbirine daha yakın duruyor. Babamın beni vermek istediği İskoç’un beni reddettiğini biliyor musunuz?”

Rolfe karısının ne demeye getirdiğini anlamaya çalışarak ona bakarken, kadının bir amaca yönelik hareket ettiğinden şüphesi yoktu. Yoksa bu kadın reddedildiğini asla itiraf etmezdi. Üstelik daha önce siyaset veya savaşlara ilgisini de hiç belli etmemişti. Rolfe merakını göstermek için bir kaşını kaldırdı.

Alice uydurduğu yalana rağmen kocasının gözlerine bakarak gülümsedi. “Ceidre’yi istedi ve elbette,” sesindeki öfkeyi gizleyemedi, “babam bunu düşünmedi bile.”

Rolfe keyifsizce gülümsedi; şimdi anlıyordu. “Sizce, Leydim, İskoç ablanızı hâlâ istiyor mudur?” Sesi duygusuzdu.

“Evet,” dedi Alice çabucak atılarak.

“Lordum,” dedi Guy, “affedersiniz ama bu bizim için harika bir birleşme olur!”

Rolfe içinde yükselen öfke kasırgasını hissetti. Yine de soğukkanlılıkla, “Belki,” dedi sadece.

Ve kendi kendine düşündü: *Ben aptalın tekiyim. Onu bir İskoç’la evlendirip sınırlarımı güvence altına almahyım; belki böylece o cadıyı da bir daha görmem.* Kızıl sakallı, iriyarı bir İskoç’u Ceidre’mn üzerinde hayal edince bunu yapamayacağını anladı.

Alice arkasına yaslandı ve gülümsemesini gizlemek için başını eğdi ancak bu Rolfe’un gözünden kaçmamıştı. Aniden yerinden fırla-

Esnütlelen

yarak salondan geçti. Dirseğine değen yumuşak bir el onu durdurdu. "Lordum?" dedi Ceidre.

Ceidre'nın kendisine dokunduğunu fark edince Rolfe afalladı. Genç kadın ellerini kavuşturarak Rolfe'un gözlerine bakmaya çalıştı ama yapamadı. Rolfe onun sesindeki gerginliği fark etmişti. "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu Rolfe, son derece yoğun olan duygularını gizlemeye çalışarak.

"Lütfen, evet." Ceidre yine cesurca ona baktı.

Bu bir oyun muydu, değil miydi? Rolfe genellikle içgüdülerine güvenirdi ama bu kez karar veremiyordu. Ceidre'ya kendisine eşlik etmesini işaret etti ve birlikte dışarı çıkıp geniş ahşap basamaklardan iç avluya indiler. "Eee?"

Ceidre arkasına bir bakış attı. Rolfe önce onun yakınlarda kimler olup olmadığını kontrol ettiğini sandı ama sonra kendisini sürekli izleyen Wilfred'e dikkat çektiğini anladı. Rolfe anlamaya başlıyordu; Ceidre'nın neden bütün gün cüretkâr tavırlar sergilediğini artık biliyordu. Kendisini sürekli izletmekten vazgeçmesini istiyordu. Rolfe keyifsizce gülümsedi.

"Lordum, sizden bir lütuf diliyorum," dedi, Norman'ın şüphelerini doğrulayarak.

Rolfe kollarını kavuşturarak bekledi.

"Küçüklüğümden beri," dedi Ceidre, "sık sık gittiğim bir yer var." Rolfe'a baktı. "Yıkanmak için."

Norman şaşırdı ama sonsuz bir sabırla hiçbir şey söylemeden genç kadını dinlemeye devam etti.

"Derede," dedi Ceidre. "Gizli bir yer. Ancak siz geldiğinizden beri bunu yapmaya korkuyorum. Adamlarımdan dolayı. Çok kirlendim. Oraya gitmek istiyorum fakat gece gündüz peşime taktığınız bu sersemle nasıl yapabilirim ki? Lütfen, bana bir saat izin verin. Bir saatin size ne zararı olur?"

Brenda Joyce

Rolfe onu beline kadar dereye girmiş halde, parlıyan diri göğüsleriyle çırlıçıplak yıkanırken hayal etti. “Sen bir hainsin, Ceidre,” dedi sakince. “Hak ettiğini buldun.”

Ceidre yutkundu. “Eğer onunla gidersem,” Wilfred’i işaret etti, “bana tecavüz eder!”

“Buraya gel, Will,” dedi Rolfe. Genç adam geldi. “Ceidre derede yıkanacak,” diye devam etti Rolfe. “Her zamanki gibi onun yanında olacaksın ama arkamı döneceksin. Kesinlikle bakmayacaksın. Yıkanıp temizlenmek için on dakikası var. Ona dokunursan cezası idam olur; kendi kılıcımla.” Ceidre’ya döndü. “Korkacak bir şeyin yok.”

Ceidre’nın yüzü sarardı. “Siz... e-emin misiniz?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Elbette eminim,” dedi Rolfe sakince, “diğer yandan, istersen yukarıdaki konuk odasında da bir banyo hazırlatabilirsin.”

Ceidre’nın burun delikleri genişledi ve menekşe rengi gözleri karardı. “Ben derede yıkanmak istiyorum,” dedi öfkeyle. “Yüzüp oynamak, biraz eğlenmek istiyorum.”

Demek yüzmek istiyordu; bu yıkanmaktan çok farklıydı. “On dakika,” diye hatırlattı Rolfe. “On dakika boyunca istediğin gibi eğlenebilirsin.”

Bir sessizlik oldu. Rolfe onun kızgın olduğunu görebiliyordu ama nedenini anlayamıyordu.

Konunun derede yüzmek ya da yıkanmak olduğundan ciddi şekilde şüphe duyuyordu. Ya yine bir yaramazlık peşindeydi ya da Rolfe’u sınıyordu; Norman hangisi olduğunu bilemiyordu. Genç kadının Feldric’i ağabeylerine göndermesine izin vermişti çünkü onları yakalayabilmek için gizlendikleri yeri öğrenmek istemişti. Ancak ne pahasına olursa olsun, onun tekrar ihanet suçu işlemesine engel olmaya kararlıydı. Olamazsa bu kez nasıl bir ceza vermesi gerekecekti? Dolayısıyla, başındaki muhafızı geri çekmeyecekti. Bir Sakson hainle buluşmak için mi dereye gitmek istiyordu? Yoksa şu “banyo” baha-

G n lkelen

nesiyle onu baştan çıkarabileceğini mi düşünüyordu? Ceidre onu peşine takmak için bir numara mı çeviriyordu; doğruca bir tuzağa sürüklemek için?

“Ona güvenmiyorum,” dedi Ceidre sonunda Wilfred’i kastederek.

Ne kadar ileri gidebilirdi? Gerçekten isteği sadece banyo yapmaksa, daha fazla ısrar etmezdi. “O halde yüzme, yıkanma ya da yapmak istediğin her neyse, yapma.”

Şaşırtıcı bir Şekilde, Ceidre’nın gözleri doldu. “Siz... istemiyorsunuz...”

“Neyi istemiyorum?”

Ceidre’nın gözlerinde gerçekten yaş vardı. Rolfe o yaşları parmak uçlarıyla silmek istiyordu. “Ben... size g venebilirdim,” dedi. Sesi o kadar kısıktı ki Rolfe yanlış duyduğunu sandı.

“Ne?”

“Size güvenirim.” Ceidre ona bakmıyordu; bakışlarını elbisesinin katlarıyla oynayan ellerine dikmişti.

Ceidre yıkanmayı planladığı dereye onunla gitmek istiyordu. Rolfe’un kulakları çınlamaya başladı. Genç kadın onu baştan çıkarılmaya mı çalışıyordu, yoksa bir tuzağa sürüklemeye mi? “Giysilerini çıkarıp çırlıçıplak banyo yaparken sana benim muhafızlık yapmamı mı istiyorsun?”

“H-hayır, ya-yani... evet.”

Rolfe sert eliyle genç kadının çenesini tutup kaldırdı. “Bu nasıl bir oyun?” diye sordu, sonuna kadar oynayıp Ceidre’yi sınaması gerektiğini bilmesine rağmen. Onunla dereye gitmeliydi. Őakakları gözle görülür Şekilde zonkliyordu. Genç kadın tekrar ihanete cesaret edebilir miydi? Edebilir miydi?

“Oyun falan yok,” diye sızlandı Ceidre büzülerek.

Rolfe genç kadının canını yakıyordu çünkü onunla gitmek istiyordu, onu izlemek istiyordu, ona sahip olmak istiyordu... Hem de çok

Brenda Joyce

büyük olasılıkla yine ihanet planları yaptığını bilirken. “Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye hırladı elini çekerken.

“H-hayır.”

“Beni istiyor musun, Ceidre?” diye sordu Rolfe, tehlikeli bir yumuşaklıkla.

“Hayır! Evet! Yeter!” Ceidre’nın yanaklarından yaşlar süzüldü.

“Hangisi?”

“Rahat bırakın beni! Beni yalnız bırakın!” diye bağırdı genç kadın.

Rolfe onu bıraktı. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu kadın bir şeylerin peşindeydi; Rolfe onun kendisini sadece arzuladığını sanmıyordu çünkü o kadar şanslı olamayacağını biliyordu. Çok kızgındı. Ceidre’nın davetine ve ardında yatan muhtemel nedene çok kızmıştı. “Git,” dedi. “Hemen. Will seninle gelecek. Yikan ya da yıkanma, umurumda değil.” Arkasını dönüp uzaklaştı. Ceidre’nın ne yaptığını daha sonra öğrenecekti. Onun peşinden bir tuzağa tıptış tıptış giderek onu bir kez daha ihanet esnasında suç üstü yakalamayacaktı.

Ceidre ağlamamaya çalışıyordu çünkü Will sadece birkaç adım arkasından geliyordu. Meyve bahçesindeki bir elma ağacının gölgesinde kendini tekrar topladı. Planı berbattı ve bir erkeği baştan çıkarmak konusunda dünyanın en beceriksiz kadını olduğunu düşünüyordu. Aşağılanmıştı. İncinmişti. Rolfe onu gerçekten arzuluyorsa, onunla gelmeyi kabul etmesi gerekmez miydi?

Sıcak, boğucu, havasız bir gündü. Ceidre, yanan bir top gibi görünen güneşe baktı; huzursuz bir tavırla ondan başka her yere bakan Will’e aldırılmıyordu. Norman’dan nefret ediyordu. Edwin’den nefret ediyordu. Başarısız olmuştu; bunun için kendinden de nefret ediyordu.

Aniden yüzmeye karar verdi. Hava sıcaktı, sıcaktan bunalmıştı ve daha da önemlisi, çok kızgındı. Artık kimseyi baştan çıkarmak zorunda olmadığına göre, keyfine bakabilirdi ve muhafızı ona bakmaya cesaret ederse, onu bulabildiği en büyük taşla öldürürdü. Ceidre yerinden

Gönülçelen

kalkarak meyve bahçesinden geçti. O kadar ani durdu ki William ona çarptı ve Ceidre olduğu yerde hızla döndü. “Ben yüzeceğim,” diye bağırdı. “On dakika falan da değil; bütün bir gün. Bana bakmaya ya da dokunmaya kalkarsan, seni, anneni, babamı ve kardeşlerini lanetlerim. Hepiniz suçlu olduğunuz için ölürsünüz!”

Will bembeyaz bir yüzle geri çekildi.

Bağırıp çağırmak iyi gelmişti ama şimdi öfkesini zavallı askerden çıkardığı için utanıyordu. Will’e aldırmadan yürüdü. O orada değilmiş gibi yapacaktı. Muhafızı onun yüzme keyfini bozmayacak, Ceidre da gerçekten özgürmüş gibi günün tadını çıkaracaktı.

Ve nasıl başarısız olduğunu aklına bile getirmeyecekti.

36. BÖLÜM

Bilmek zorundaydı. O gece herkes sofrada yemekle ilgilenirken Wilfred'i kenara çekti. "Dereye gitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Will sarararak. "Ona dokunmadım, Lordum."

"Bundan şüphem yok," dedi Rolfe kalp atışları hızlanırken. Demek gitmişti. Yani doğruyu mu söylemişti? Gerçekten sadece yüzmeye gitmek mi istemişti? Öyleyse yıkanırken yanında durmasını tercih edecek kadar ona güveniyor muydu? Bütün şüpheleri ortadan kalkmış olmasa da, hissettiği rahatlama sonsuzdu. Ceidre'ya baktı. Genç kadın iştahla yemeğini yiyordu. Ördüğü saçları tertemiz parıldıyordu. Rolfe nefesinin sıkıştığını hissetti.

Rolfe ona güvenmeye cesaret edebilir miydi?

Ertesi gün adamlarının savaş talimini izlerken Will yanına geldi. Şövalye olarak her gün talim yaparlardı; mızraklar, kalkanlar, güzler ve kılıçlarla. Rolfe, Will'i görünce gerildi. Bir şey olmuştu, yoksa Will görevinin başından asla ayrılmazdı. "Ne oldu?" Ceidre'nın neredeyse hayatına mal olan hastalığa tekrar yakalandığından korkuyor, aklından daha pek çok olasılık da geçiyordu.

Will uzun bir mesafeden koşarak geldiği için nefes nefeseydi. "Dereye gitti. Tekrar gitmesi için izin vermemiştiniz ve ona bunu

açıkladım ama dinlemedi. Hatta güldü ve onu durdurup durdurmayacağı mı sordu. Ne yapayım?”

“Bir saniye bile onun yanından ayrılmayacaksın,” dedi Rolfe sertçe. “Emirlerin hâlâ geçerli, Will. Git, derhal.” Ceidre’yi yalnız bıraktığı için Will’e kızmıştı. Görevinde başarısız olduğu için yarın ona sevimsiz bir iş vermesi gerekecekti; belki seysis veya uşak olarak atardı. Will koşarak uzaklaştı ve Norman bütün yol boyunca onun arkasından bakarak ağaçların arasında gözden kaybolduğu noktayı tespit edip zihnine kazıdı.

Adamlarına odaklanamıyordu. Sürekli doğuya, Will’in gözden kaybolduğu, Ceidre’nın yıkandığı tarafa bakıyordu. Demek bir tuzak değildi. İhanet gibi bir niyeti de yoktu. Gerçekten, inanılmaz bir şekilde, sadece derede yüzlemek istemişti. Çıplak mıydı? Rolfe onu öyle hayal ederken Beltain sert bir saldırıyla Guy’ın mızrağını düşürdü ve bir zafer çığılığı attı.

“Guy, daha iyi çarpışmazsan,” dedi Rolfe, “kelleni bir Sakson mızrağının ucunda bulursun.”

Guy öfkeyle kaşlarını çatı. En iyi iki şövalyesi bir kez daha atlarını birbirlerine doğru sürerken Rolfe izlemiyordu bile. Ceidre’nın olduğunu bildiği yöne tekrar baktı. Hırlayarak kendi mızrağını kaldırdı. Guy ve Beltain yeni ayrılmıştı ve bu kez ikisinin de mızrağı düşmemişti.

“Beltain,” diye seslendi Rolfe. Tek eliyle miğferini başına geçirdi ve kalkanını kaldırdı. Beltain kendini hazırlamıştı ve Guy kenara çekilmişti. Rolfe başıyla Beltain’in başlamasını işaret etti. Şövalye hızla ona doğru hareket ettiğinde, Rolfe kendi atını mahmuzladı. Altındaki güçlü hayvan ona büyük keyif veriyordu. Altında hızla akan toprak çok güzel görünüyordu. Dev atının sırtında kendisine doğru hızla gelen Beltain’in görüntüsü hoşuna gidiyordu. Rolfe gülümsedi. Mızrağı Beltain’inkine çarptı. Beltain’in silahı, Rolfe’un kalkanının kenarını kıl payı iskaladı. Rolfe vahşice dizginleri çekerek atını durdurdu, hızla çevirdi ve Beltain daha kendini toparlayamadan saldırıya

Brenda Joyce

geçti. Bu kez o kadar güçlü saldırdı ki Beltain atından düştü. Adamları kahkahalarla tezahürat ediyorlardı. Rolfe atının sırtında nefes nefese oturarak yine ormana doğru baktı. Sonra Guy'a döndü. "Sıra sende."

Adamlarından on ikisini tek tek çağırdı, yarısını atlarından düşürdü, Roger'm mızrağını kırdı ve Beau'nun kalkanını çatlattı. Charles düşerken ayak bileğini incitmişti. Adamlar artık gülüşüp bağırışmıyordu. Rolfe'un talimlere katılması alışılmadık bir durum değildi; hatta bekleniyordu da. Alışılmadık olan, iki, üç ya da dört kişi yerine on iki kişiyle çatışması ve hepsine acımasızca saldırmasıydı. Vahşi ruh hali hepsinin dikkatini çekmişti.

Rolfe önce mızrağını, sonra miğferini yere fırlattı. Kalbi hızla atıyordu ve nefes nefeseydi. Sarı bukleleri terden başına yapışmıştı. Yine ormana doğru baktı ve atını mahmuzladı.

Ağaçların kıyısına gelince atından inip yaya devam etti. Artık soluk soluğa değildi; rahat nefes alıp veriyor, dolayısıyla akan derenin şırıltısını duyabiliyordu. Ceidre şarkı mı söylüyordu? Önce Will'i gördü. Sırtı dereye, yüzü Rolfe'a dönük olan çocuk ağzı açık halde bakakaldı. Rolfe ona sessiz olmasını ve oradan gitmesini işaret etti. Sonra dereye baktı.

Ceidre çıplak değildi. Rolfe hayal kırıklığına uğradı. Üzerinde ince bir içlikle, beline kadar derenin içindeydi. İçliğinin ardındaki teninin sıcak renkleri belli belirsiz seçiliyordu. Saçlarını açmış, bakar ve altından görkemli bir yele gibi serbest bırakmıştı ve sadece uçları ıslaktı. Gülerek suyla oynarken güzelliğin ölümsüzleşmiş hali gibiydi. Rolfe farkında olmadan taytını zorlayan erkekliğine dokundu.

Ceidre suyun altına daldı ve tekrar yüzeye çıkarak ağızındaki suyu püskürttü. İçliği vücuduna yapışmış, bütün hatlarını açıkça sergiliyordu. İri göğüsleri, incecik beli... Bir kayanın üzerine tırmanırken, Rolfe genç kadının kalçalarını ve poposunu da gördü. Göğüs uçları sertleşip gerilmişti. Ceidre tekrar daldı.

Rolfe'un nefesleri sıklaşıp hızlanmıştı ve buraya geldiği için kendine küfrediyordu. Onun, baldızı olduğunu kendine hatırlattı. Tanrı'ya ettiği yemini düşündü. O kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu. Tuniğinin ve taytının üzerinden kendine tekrar dokundu ve inlememek için kendini zor tuttu. Hayatı boyunca hiç bu kadar sertleşmemiş, patlamaya bu kadar yaklaşmamıştı. Ceidre yüzeye çıktı. Yüzüne düşen gür, ıslak bukleleri kenara itti. Sonra bir kayanın üzerine sıçrayarak gözlerini kapayıp yüzünü güneşe kaldırdı, başını arkaya attı ve gövdesini tanrılara sunar gibi yukarı kaldırdı.

Rolfe titriyordu. Elini taytının içine soktu ve erkekliğini kavrayıp sıktı. Ceidre gür buklelerini yüzünden kenara iterek ıslak bir köpek yavrusu gibi başını iki yana salladı. Hareketindeki masumiyet Rolfe'un arzusunu daha da coşturdu. Nabızı kulaklarında zonkluyordu. Bakışları genç kadının bacaklarının arasına kaydı. *Buradan gitmeliyim*, diye düşündü, gidemeyeceğini bildiği halde.

Ceidre aniden yüzükoyun dönünce Rolfe kendini kaybetti. O diri kalçalara dokunmak, kendini okşadığı gibi onları da okşamak, sıkmak istiyordu. Dudaklarından bir inilti dökülerek kendi kulaklarına geldi ve Ceidre'nın gerildiğini görünce, onun da duyduğunu anladı. Umurunda değildi. Umursayamazdı. Eli erkekliği boyunca yukarı aşağı gidip geliyordu; hareketleri artık yavaş değil, hızlıydı ve zirveye çok yakındı. Tanrı aşkına, buna ihtiyacı vardı; Ceidre'ya hemen ihtiyacı vardı...

Ceidre hızla dönerek etrafına bakındı, Rolfe'u gördü ve Norman'ın ne yaptığını anladı. Bir an için göz göze bakiştılar. Rolfe gözlerini kapadığında hâlâ onu, ağzı açık kalmış şaşkın yüzünü görüyordu. Eli giderek hızlandı ve sonunda şiddetli bir şekilde dalga dalga patladı.

Gözlerini açtığında kalbi hâlâ yavaşlamamıştı ve Ceidre'nın kaçtığından emindi. Oysa gitmemişti. Derenin karşı kıyısında, kocaman açılmış gözleri, açık kalmış ağzı ve göğüslerinin üzerine kavuşturduğu kollarıyla titreyerek duruyordu. Hâlâ Rolfe'a bakıyordu. Norman taytını

Brenda Joyce

yukarı çaktı. “Yıkanırken başında bekleyebileceğime hâlâ güveniyor musun?” diye sordu sertçe.

Ceidre başını çılınca iki yana salladı.

Rolfe elini yakınındaki ağaca silerken bakışlarını Ceidre’den ayırmadı. Bir dahaki sefere istediği şeye gerçekten direnip direnemeyeceğini merak ediyordu. Bu sorunun cevaplanmasına gerek yoktu. Durumun kontrolünü kaybetmişti. Dolayısıyla durum değişmek zorundaydı.

“Ne?” dedi Alice şaşkınlıkla.

“Bana Beth anlattı, Leydim,” dedi Mary. Hanımının şaşkınlığını doğru bir şekilde, merak olarak yorumlamıştı.

“Demek buradaydılar,” diye bağırdı Alice hâlâ şaşkın bir halde. “Emin misin? Bu bir hataysa, seni kırbaçlatıp zindana attırırım!”

Mary sindi ve cevap verirken güzel dudakları titredi. “Doğruyu söylüyorum. Beth sadece Morcar’ı görmüş ama Edwin’in de geldiğini söyledi. Ceidre’yi çağırması için onu göndermişler.” Mary, hanımına baktı. “Bana kızdınız mı?”

“Ah,” dedi Alice kalbi deli gibi atarken. “Aksine, beni memnun ettin!” Dalgın bir tavırla eteğinden bir altın çıkardı ve Mary’yi kapıya doğru itti. “Beni yalnız bırak. Düşünmem gerek!”

Mary gittikten sonra Alice titreyerek yatağın üzerine oturdu. Bunun olacağını biliyordu! Ceidre yine ihanet peşindeydi. Ancak bu kez yakalanmamıştı. Acaba Rolfe bu kez ona ne ceza verirdi? Bunu ablasının yanına bırakmayacağından emindi! Lordunun burnunun dibinde kendi ağabeyleriyle buluşmuştu! Alice ne yapacağını gayet iyi biliyordu ve gülümseyerek ellerini çırpı. Nihayet ablasından kurtulmak için bir fırsat yakalamıştı.

Planını nasıl gerçekleştireceğini biliyordu. Hemen yerinden kalkarak Lordunu bulmak için alt kata koştu. Lordu yeni içeri giriyordu ve her zamanki asık yüzölçüğünden eser yoktu; gayet rahat görünüyordu.

Alice bunun en iyi zaman olduğunu düşündü. Rolfe ona döndüğünde bakışları öfkeli değildi. “Sizinle konuşmam gerekiyor,” dedi Alice.

Rolfe hafifçe gülümsedi. Evet, keyfi yerindeydi. Rolfe abartılı bir hareketle sandalyeyi işaret etti. “Otursamza, Leydim.”

“Kimse bizi duymamalı,” dedi Alice. “Kendi odamızda konuşabilir miyiz, Lordum?”

Rolfe keyifle baktı fakat karısının önden merdivene yürütmesine izin verdi. Alice fazla abartılı davranmamaya çalışarak gül ağacından yapılmış ağır kapıyı arkalarından kapadı. Rolfe gevşek bir tavırla yarı yatar pozisyonda yatağa oturmuştu. “Lordum, casuslarım var. Kendi casuslarım.”

Rolfe ona baktı. “Eminim vardır.”

“Evet. Ve az önce ikimizi de etkileyecek önemli bir şey öğrendim.”

“Onu da tahmin edebiliyorum. Devam et.”

“Öğleden sonra siz avlanırken, Ceidre, Morcar ve Edwin’le buluşmuş.”

Rolfe ona boş boş baktı.

“Bu doğru. Siz gittikten sonra köye gelmişler. Yine ihanet peşinde, Lordum!”

“Bu ciddi bir suçlama. Kanıtın var mı?”

“Evet! Hizmetkâr Beth, Morcar ve Ceidre arasında bir mesaj taşımış. Yalan söyleyip inkâr edebilir çünkü Morcar’ı sever hatta piçlerinden birinin babası olduğu söyleniyor fakat onu döverseniz gerçeği söyleyecektir.”

Rolfe yerinden kalktı ve Alice’e sırtını dönüp karanlık, sönük şömineye doğru yürüdü. Sonra yavaşça tekrar karısına döndü. “Ablamı karalamaktan hiç çekinmiyorsun, Alice. Dolayısıyla bu ithamından oldukça şüpheliyim.”

Alice kocasına yaklaştı ve arsızca koluna dokundu. “Lordum, ben Aelfgar Leydisi’yim. Öyle de kalmak niyetindeyim. Size karşı bir ihanet olasılığı görürsem, onunla savaşıyorum çünkü size ihanet,

bana ihanettir. Hayatımda ilk kez istediğim şeye sahibim ve ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Çıkarlarımız ortak; dolayısıyla sadece sizi değil, ikimizi de koruyorum. Doğru, yakın değiliz. Ancak size sadık olduğumu bilmelisiniz. *Bana güvenebilirsiniz.*”

“Güzel bir konuşma,” diye mırıldandı Rolfe.

“Dürüst bir konuşma.”

Rolfe karşılık vermedi.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Alice, cüretkâr bir tavırla.

Rolfe onu süzdü ama Alice çok kararlı görünüyordu. Bunu görünce Rolfe neredeyse acı acı gülümseyecekti. “Düşüncelerinizi dile getirmeye hevesli olduğunuzu görüyorum. Lütfen, devam edin.”

Alice çabucak sırttı. “Ceidre sizin sonunuzu getirebilir, Lordum; bizim sonumuzu getirebilir. Burada aramızda yaşıyor ama o bir casus ve çok tehlikeli. Fazla seçeneğiniz yok. Aslında, bir erkek olsaydı, şimdiye kadar asılmış olurdu. Gördüğünüz gibi, onun peşine taktığınız muhafız da sizi hayal kırıklığına uğrattı. Dolayısıyla onu ölene dek bir yere kapatmalısınız.”

“Ya da?”

“Ya da onu bir İskoç’la evlendirin. Veya bir Fransız’la. Bir İrlandalıyla da olabilir. Ama buradan uzakta, size ve bize zarar vermeyeceği bir yerde olmalı!”

“Evet,” dedi Rolfe, “ben de öyle düşünüyorum.” O anda maskesi silindi ve gözleri öfkeyle parladı.

37. BÖLÜM

Rolfe huzursuzdu.

Çok öfkeliydi ancak iki Sakson, Aelfgar'a girip burnunun dibine kadar sokulmayı başardığı için değil; bu onların cesaretini gösterirdi ki buna saygı duymuştu ve öngörülemez adamlar olduklarını aklından çıkarmayacaktı. Bu sadece endişe verici ve düşündürücüydü ama öfkesinin kaynağı değildi. Rolfe'un öfkesinin kaynağı Ceidre'ydı.

Genç kadın bir kez daha ihanet etmişti. Hayatını tehlikeye atmıştı. Yaptığı şeyin farkındaydı. Rolfe'un ona karşı bir kez daha hoşgörülü olacağına gerçekten inanıyor muydu? Hoşgörü! Rolfe on kırbaç hatırladı; orada durup genç kadının acısını izlediği süre sonsuzluk gibi gelmişti ve böyle bir cezaya şahit olmayı bir kez daha kaldıramayacağına biliyordu. Ceidre bunu hissetmiş olmalıydı! Yoksa yine ihanet peşinde koşmaya nasıl devam edebilirdi ki?

Ashında geçen sefer Rolfe'un onu Kralına karşı koruduğunu ve bunu yaparken kendi katı ahlâk kurallarını çiğnediği gibi, aynı zamanda neredeyse ihanete varacak şekilde bilgi sakladığını bilmiyordu. Bu bir daha olamazdı. Bir daha olmasına izin vermeyecekti.

Odasında volta atıyordu. Alice'i dışarı göndermişti. Artık karısını anlıyor ve ona inanıyordu. Alice de kendisi gibi hırslıydı. İkisi de Aelfgar'ın onlara kazandırdığı güce değer veriyordu. Rolfe daha

önce onu bir müttefik değil, bir baş belası olarak görmüştü. Oysa şimdi değerli bir müttefik olduğunu anlamaya başlıyordu. Alice'in hırsları sadece Rolfe'unkiler tatmin olduğu sürece gerçekleşebilirdi. Rolfe ona bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmamasını ama casusunun kulaklarını açık, çenesini kapalı tutmasını söylemişti. Tam da Rolfe'un kendisini ve Aelfgar'daki pozisyonunu korumak için ihtiyaç duyduğu bu türden bir casus beklenmedik bir nimet, karısından beklenmedik bir hediyeydi.

O cadiyla ilgili ne yapacaktı? İçinden duvarı yumruklamak geliyordu fakat Ceidre onu en son bu kadar kızdırdığında ve yumruğunu alt kattaki yemek masasına vurduğunda canının nasıl yandığını hatırlıyordu. Bu kez kendini tutmayı başardı.

Rolfe, Alice'in durumu kurnazca değerlendirebilmesinden etkilenmişti. Ceidre gerçekten tehlikeliydi. Bir casustan daha kötüydü çünkü Rolfe'a karşı kişisel bir nefreti vardı. Norman bunu biliyordu; hem de en başından beri. Genç kadının karşısında savunmasını bir kez indirmişti ve yine indirecekti. Aslında Alice'in belirttiği gibi, iki seçenek vardı; ya Ceidre'yi bir yere kapatacak ya da onu biriyle evlendirip uzaklara gönderecekti.

Vahşice küfretti. İkincisini yapamazdı. Ceidre'yi neden evlendirerek uzağa gönderemeyeceğini sorgulamak istemiyordu. İlk seçenek de sevimsizdi. Ancak durumu bu haliyle sürdüremezdi. Bugün öğleden sonra deredeyken aynı sonuca varmamış mıydı? Şimdi Alice'in bir eş olarak kendisine nasıl gerçekten iyi hizmet edeceğini anlamışken, diğerinden kurtulma dürtüsü daha da güçlenmişti. Ya bunu yapacak ya da onu koruyacaktı; ne var ki bunu şimdi yaparsa, onu tekrar tekrar korumak zorunda kalacağını da biliyordu. Ta ki Warne'li Rolfe, Kral'ın has adamı olarak pozisyonunu kaybedene kadar.

Bu kez kolay olacaktı. Alice'e bir bahane uydurabilir, Ceidre'nin kendisini belli bir hedefe, belki de ağabeylerine götüreceğini, son ihanet eylemini bildiği halde bilmiyormuş gibi davrandığını söyle-

Brenda Joyce

yebilirdi. Ne yalandı ama! Bir haini mi koruyacaktı? Peki, ikinci kez ne diyecekti? Bu akıl almaz, kabul edilemez bir şeydi!

O Warenne'li Rolfe'tu; Aelfgar Kontu'ydu. William'm peşinden Normandiya'ya gelmiş ve şimdi sahip olduğu her şeyi bu şekilde kazanmıştı. Ceidre'nin yüzünden zaten York kumandanlığını yani servetinin ve gücünün yarısını kaybetmişti. Alice haklıydı; bir şey yapılmazsa, bu kadın Rolfe'un sonunu getirecekti. Bunun bir süredir farkındaydı ama artık durumla yüzleşmesi gerekiyordu.

Aralarında yaşamasına izin verirken onu korumayı sürdüremezdi. Bunu yapamazdı. Bütün ahlâk kurallarına karşı gelmiş olurdu. Bir kumandan olarak, bir lider olarak etkisi zayıflıyor, değerlerini, cesaretini ve kararlılığını kaybediyordu. Hayatında her zaman neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiş ve buna uygun hareket etmişti. Şimdiyse her şey belirsizdi.

Hayır, diye düşündü, zihni kurnazca başka bir şeyi daha kavrarırken; bildiği bir şey vardı. Genç kadını Rolfe korumayacaksa, bunu başka birinin yapması gerekiyordu.

Çözüm kendiliğinden Norman'm zihninde belirince aniden gülümsedi. Kapıya yürüyüp açtı ve Guy'a seslendi.

"Ne?" dedi Guy, şaşkınlıkla rengi atarken.

Rolfe tekrar acımasızca ve soğuk bir tavırla gülümsedi. "Ceidre'yla sen evleneceksin," dedi yumuşak bir sesle.

Guy'm ağzı açık kaldı.

"Bildiriler yarın asılacak," diye devam etti. "Ertesi gün de evleneceksiniz. İzin için endişelenme. Hemen vereceğim."

Guy kendini topladı ama bu karardan hoşlanmadığı gayet açıktı. "Emredersiniz, Lordum."

"Elbette ki drahomayı da ben vereceğim." Bu kez Rolfe'un gülümsemesi içtendi. "Köyüyle birlikte Dumstanbrough senin olacak. Yarın arazini görmeye gideceğiz. Hizmetlerine gelince; bildiğin gibi

Şövalyeler

Guy, bu sıralar sana ihtiyacım var. Bu yıl bana üç yüz gün hizmet edeceksin. Adil olduğumu bilirsin. Gelecek yıl Aelfgar güvence altında olursa, bu süreyi azaltacağız.”

Guy memnuniyetle kızardı. Çoğu şövalye gibi, onun için de bu bir hayalin gerçekleşmesi demektir. Dumstanbrough en fazla bir düzine evden oluşan küçük bir köydü ama bu önemsizdi; önemli olan, küçük olsa da, artık kendi onurunu temsil edecek bir mülkünün olmasıydı. Gücü yettiğinde, zaman içinde kendi adamları da olacaktı. Şimdilik Dumstanbrough yeterliydi. Uşağı sağ kolu olacak, terfi alacak ve mahmuzlarına kavuşacaktı. “Teşekkür ederim.” Guy şaşkınlıkla bir dizinin üzerine çöktü ve Rolfe’un elini tutup öptü.

“Kalk, kalk,” dedi Rolfe memnuniyetle. “Şimdi ciddi meseleleri konuşmamız gerekiyor.”

Guy başıyla onaylayıp dikkat kesildi.

“Ceidre’ya göz kulak olunması gerekiyor, Guy.”

“Biliyorum,” dedi şövalye. “Endişelenmeyin, Lordum, size veya bana bir daha ihanet edemeyecek.”

Rolfe başıyla onayladı. Guy’ın Ceidre’yı incitmeyeceğini biliyordu ancak genç kadını dizginleyebileceğinden de şüpheliydi. Elbette ki karnından çocuğu eksik etmezse, Ceidre büyük ölçüde uysallaşabilirdi. Bu düşünceden nefret ettiği için kafasından attı.

Kısa süre sonra Guy gitti ve Rolfe oradan geçen bir hizmetkâra kendisine şarap getirmesini emretti. Neredeyse kutlama yapacaktı. Sorunu çözmüş sayılırdı; kısmen. Önceliği Ceidre’yı korumaktı ve bunu başarmıştı. Guy’ın karısı olarak tekrar ihanet suçu işlerse, asılmaz ama belirsiz bir süre için kilit altında tutulurdu. Onu soylu bir Norman’la evlendirmek, kendi elleriyle bir yere kapamak veya bir yabancıyla evlendirip uzaklara göndermekten ve onu bir daha hiç görememekten çok daha akıllıca bir karardır.

Birden kendine kızdı. Onu bir daha görüp görmemesi fark etmezdi. Asla Rolfe’a ait olamazdı. Asla. Onu az önce en iyi adamların-

dan birine vermişti. Ceidre'mn nankör kellesini kurtarmıştı. Üstelik Guy adil ve iyi bir adamdı. Kolay öfkelenmezdi ve Ceidre'yi asla taciz etmeyeceğini de biliyordu. Rolfe zayıfları inciten erkeklere tahammül edemezdi ve herhangi birinin Ceidre'nin canının yakması düşüncesine de dayanamazdı.

Ancak göğsünde tuhaf bir ağırlık vardı. Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Kıskançlıktı. Düğün gecesinde ve ilerleyen gecelerde Guy'ın Ceidre'yle yatağa gireceği düşüncesi zihninde belirdi. Şövalyesi güçlü, genç, şehvetli bir adamdı. Rolfe bunu iyi biliyordu çünkü beraber birçok kızla birlikte olmuşlardı. Ceidre'yi tatmin edecek, ona zevk verecek, coşkuyla inletecekti.

Bunun artık kendisini ilgilendirmeyeceğine karar verdi.

Ceidre neden Lord'un huzuruna çağırıldığını bilmiyordu. Alice'in peşinden üst kata çıkarken kardeşinin kibirli tavrından hoşlanmamıştı. Korkmaya başlıyordu. Büyük odanın kapısı açıktı. Rolfe geniş sırtını kapıya dönmüş, içeride bekliyordu. Ceidre'nin ayak seslerini duyunca arkasına döndü.

Ceidre kızardı. Elinde değildi; onu dev gibi erkekliğini eline almış halde, son derece mahrem bir iş üstüneyken gördüğünü unutamazken, şimdi Rolfe'un yüzüne bakamıyordu. Derede onu karşısında, mahremiyetine o şekilde tecavüz ederken görünce afallamıştı! Afallamıştı ve başka bir şey daha hissetmişti. Önce ondan ve yaptığı şeyden büyülenmişçesine yerinden kıpırdayamamıştı. Benliğine yayılan bir sıcaklık onu çılgınca titretmişti. Rolfe işini bitirdiğinde, Ceidre nefes nefese bir halde derenin karşı kıyısına koşmuştu. Neye tanık olduğunu biliyordu ama buna inanamamıştı.

Rolfe ona gözlerini dikince, Ceidre daha da kızardı. Genç kadın farkında olmadan Lord'un sağ eline ve şimdi kat kat kumaşla örtülü kasıklarına baktığını anladı. Kendini toparlayarak bakışlarını kaldırdı, kaçmak, başka bir yerde olmak istiyordu. Rolfe sanki gülüm-

süyordu ve Ceidre ne yazık ki Norman'ın, düşüncelerini okuduğunu anladı. Kendini incitici bir yorumu ve sözlü bir savaşa hazırladı.

"Guy Le Chante'la evleneceksin."

Ceidre afalladı.

"Bildirileri yarın asılacak. Ertesi gün de düğün olacak." Rolfe ona ifadesizce baktı. "Kendini şanslı saymalısın."

Ceidre şaşkınlıkla geri çekildi. "Hayır! Yani, bu olamaz! Nasıl... ne demek istiyorsunuz?"

"Aynen söylediğim gibi. Guy'la evleneceksin. Ona drahoma olarak küçük bir bölge verdim." Rolfe gülümsemedi. "Dumstanbrough Leydisi olacaksın, Ceidre."

Bu umurunda bile değildi; fazlasıyla şaşkın ve üzgündü. "Lütfen, anlamıyorum. Bu bir şaka olmalı!"

Rolfe'un sabrı taşıtı. "Numara falan değil. Evleneceksin o kadar. Çekilebilirsin." Ve Ceidre'ya arkasını döndü.

Ceidre durumu kavrayamıyordu. Rolfe onu arzuluyorsa, neden başkasıyla evlendiriyordu? Ceidre onu baştan çıkarmak ve metresi olmak zorundaydı. Ancak şimdi Guy'ın karısı olacaktı. Gözlerinin sıcak yaşlarla dolduğunu hissetti. Demek Rolfe onu istemiyordu. "Evlenmeyeceğim," dedi sesi titreyerek.

Rolfe korkunç bir öfkeyle ona baktı. "Bu konuda bana karşı gelebileceğini sanma," dedi Ceidre'yı ürkütecek kadar yumuşak bir sesle. "Kararlarım kaya kadar sarsılmazdır."

"Beni cezalandırıyorsunuz!" diye bağırdı Ceidre. "Neden? Size ağabeylerimin bataklıklarda olduğunu söyledim! Bütün bildiğim bu! Lütfen, Lordum, bunu yapmayın!"

Rolfe'un burun delikleri genişlerken gözleri öfkeyle parıladı. Ceidre'nın gözyaşlarına boğulmuş halde kendisine yalvarması, kararlılığım sarsıp öfkesini daha da artırmıştı. "Bu bir ceza değil, kadın! Düşünmeden hareket ediyorsun. Sana kendi malikânen verildi.

Brenda Joyce

Nankörlük etme. Beni sınamayı bırak!” Rolfe kaba bir tavırla genç kadına arkasını dönerek ona gitmesini emretti.

Ceidre tereddüt etti ve benliğinin derinliklerinden gelen bir hıçkırıkla sarsıldı. Bu olamazdı! Rolfe onu gerçekten istemiyorsa, hepsi sadece kötücül bir oyun muydu? Ateşli bakışları sadece alay etmek için zalimce bir işkence miydi? Ya bugün öğleden sonra olanlar neydi? Yanaklarından yaşlar süzüldü.

Sonra Norman'ın neler düşündüğünü anlamaya başladı. Rolfe onu arzulasa bile bunun bir önemi yoktu. Onun gibi bir adam ya da herhangi bir adamın gözünde, daha önemli meseleler söz konusuysen şehvet neydi ki? Rolfe ihtiyacı olan her şeye sahipti. Hem Aelfgar hem de Alice onundu. Ceidre'yi gerçekten arzulasa, onu bir başkasıyla evlendirmez, kendi metresi yapardı. Bu kararı, ona duyduğu ilginin sığlığını gösteriyordu ve Ceidre'mn hiç hoşuna gitmemişti. Ağabeylerine yardım etme planının altüst olmasını hazmetmek zorundaydı. Ne yapması gerekiyordu? Uysalca boyun mu eğecekti? Başka seçeneği var mıydı? Rolfe'un kaskatı sırtına boş boş baktı.

Sonra hızla yanına gitti ve titreyen avcunu Norman'ın kash sırtına koydu. “Lütfen,” dedi kısık sesle. “Lütfen, size yalvarıyorum.”

Rolfe onun dokunuşuyla ürperdi ve genç kadına baktı.

Rolfe dönerken Ceidre elini çekmediği için dokunuşu okşamaya dönüştü. Şimdi eli Norman'ın göğsündeydi. Kalbinin giderek hızlanan güçlü atışlarını hissedebiliyordu. Birbirlerinin gözlerine baktılar. “Ne is-isterseniz yaparım,” diye fısıldadı. Yaşlardan görüşü bulanıklaşmıştı. “Lütfen beni Guy'la evlendirmeyin.”

“Ne istersem mi?”

“E-evet.”

“Bana kendini mi sunuyorsun, Ceidre?”

Ceidre kendini zorlayarak Rolfe'un gözlerine bakmaya devam etti. “E-evet.”

Rolfe'un eli kalkarak göğsündeki zarif eli tuttu ve Ceidre bir an için amacına ulaştığını sandı. Sonra Rolfe genç kadının avcunu ezercesine sıktı ve Ceidre acıyla inledi. Rolfe çok kızgındı. "Beni baştan çıkarabileceğini sanma, cadı," diye hırladı. "Benimle dalga geçmeyi aklından bile geçirme. Ve gözyaşlarını da sil çünkü işe yaramayacaklar."

"Ben..." dedi Ceidre, elini çekmeye çalışarak. Rolfe elini daha da sert sıkınca, Ceidre aniden vazgeçti.

"Guy'la evleneceksin," dedi Rolfe vahşice. "Fikrimi hiçbir şey değiştiremez; dolgun vücudunu önermen bile. Şimdi git buradan. Düğüne kadar seni bir daha görmek istemiyorum. Çık dışarı!"

Rolfe'un sesi kükreme gibiydi. Ceidre'yı itti, genç kadın sendeledi ve arkasını dönüp kaçtı.

38. BÖLÜM

Kaçabilirdi.

Henüz çok geç değildi.

Sonraki akşam uykuya dalmadan önce Ceidre'nin son düşüncesi buydu; düşün sabahı uyandığında zihninde beliren ilk düşünce olduğu gibi...

Norman'ın ona düğünü haber vermesinden beri zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Paniğinin ve korkusunun farkındaydı. Neredeyse hiç tanımadığı bir adamla evlenmek üzereydi; bir Norman'la, bir düşmanla. Belki de yakında bir gün Aelfgar'dan ayrılacaktı, hem de sonsuza dek. Benliğini saran panik, güçlü ve mide bulandırıcıydı. Her şey çok hızlı olup bitiyordu. Yazgısının bu şekilde belirlenmesine izin veremezdi!

Başarısızlığının da farkındaydı. Ed ve Morcar için yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Şimdi bile onun Norman'a metreslik yaptığını ve yatağını ısıttığını düşünüyor olabilirlerdi. Oysa hedefine, ağabeyinin ricasını kabul ettiğinde olduğundan daha yakın değildi; hatta görünüşe bakılırsa daha da uzaklaşmıştı. Rolfe'un metresi olmayacaktı; adamlarından biriyle evlenmek üzereydi.

Kırgındı. Canı yanıyordu. Bu duygu, çirkin başını göstererek içinde yükseliyordu. Ceidre karşı koyuyor, inkâr etmeye çalışıyordu

ama oradaydı işte. Yaralı bir ceylan gibi içten içe canı yanıyordu. *Rolfe onu istemiyordu!* Onu reddetmişti. Kardeşiyle evlenmişti. Onun yatağını her gece Alice ısıtıyordu. Kendisiyse eğlenceli bir oyuncaktan ibaretti. Bunu artık yadsıyamazdı; Rolfe son birkaç gündür Ceidre'nın girişimlerini reddetmişti ve şimdi de son noktayı koyuyor, onu en iyi adamıyla evlendiriyordu.

Ceidre ağlamaya başladı. Rolfe'ü istemiyor, ondan nefret ediyordu; daima da etmişti. Ancak reddedilmek çok acıydı. Birçok kez reddedilmiş olan Ceidre, bir kez daha reddedilmişti. Neden buna alışamıyordu ki? Neden bu ezici duyguları hâlâ hissediyordu? Neden babası yalan söylediğinde; kızı için düşündüğü koca adayının sandığı kadar iyi çıkmadığını ve fikrini değiştirdiğini açıkladığında, gerçekte bir kez daha reddedildiğini bilirken olduğu gibi yine kendini ezilmiş hissediyordu?

Kendine, Ed ve Morcar'ı hayal kırıklığına uğrattığı için ağladığını söylüyordu; onu bir kadın olarak görüp yaklaşmaya cesaret eden tek erkek aslında sadece onunla alay ettiği ve şimdi de kız kardeşiyle yatarken onu başka bir amaç uğruna feda ettiği için değil.

Henüz çok geç değildi. Kaçabilirdi. Ama nereye gidebilirdi ki? Başarısızlığını bir sancak gibi taşıyarak Ed'in yanına mı? Yoksa vahşi bir hayvan gibi ormanda mı gizlenmeliydi? Peşine düşeceklerini biliyordu ve Rolfe'un onu bir şekilde bulacağını da tahmin ediyordu. Norman'ın üstünlüğü konusunda hiç şüphesi yoktu. Sonuç asla değişmeyecek, kendini yine mihrapta bulacaktı.

Ceidre salonun tavanına baktı. Herkes uzun zaman önce uyandı gitmişti ama umurunda değildi. Bunalımı onu eziyordu. En iyisinin Guy'la evlenmek, böylece Rolfe'a yakın kalarak iki Norman'ı da izlemek olduğuna karar verdi. En azından bu şekilde hâlâ Aelfgar için savaşabilirdi.

Tabii bu bir teselli vermiyordu.

* * *

Brenda Joyce

Ceidre'nin en iyi elbisesi, açık, altın sarısı renkli kumaştandı. Onu her zaman sevmiştii. Bugünse nefret ediyordu. Mary ve Beth giyinmesinde yardım ederken Alice onları izliyordu. Ancak Alice bir anda bağııarak onları durdurdu.

“Çıkarın şunu,” dedi.

Ceidre kardeşinin neyin peşinde olduğunu umursamıyordu, ona bakmadı bile. Alice döndü ve koşarak Rolfe'la paylaştığı odaya daldı. Ceidre kendi odasında giyinmiyordu. Tören kısa süre sonra şapelde yapılacaktı. Rolfe'un düğünündekinin yarısı kadar bile görkemli olmayan, küçük bir düğün ziyafeti hazırlanıyordu. Rolfe, artık avluda kalmış olan eski malikânedeki eski odasını Guy'a vermişti. Bunu öğrenince Ceidre'nin midesi bulanmıştı.

Alice elinde bir şeyle geri döndü. “Şu sefil içliğı çıkar,” diye emretti Ceidre'ya. “Bir geline hiç uygun değıl.”

Ceidre'nin umurunda değıldi. İçliğı fildişi renginde sade yünden, yer yer aşınmış bir şeydi. Mary onu çıkarmasına yardım etti ve Alice ablasına kendi içliklerinden birini verdi. “Müstakbel kocana güzel görünmelisin, değıl mi ama Ceidre?” dedi keyifle.

İçlik kar beyazıydı, en kaliteli kumaştan yapılmıştı ve neredeyse yepyenydi. Ceidre ondan nefret etmişti. Mary içliğı Ceidre'nin başından geçirdi. Alice ondan çok daha ufak tefek olduğundan, tunik üstüne tam oturdu. “Bu fazla küçük,” dedi huzursuzca.

Mary iğne iplikle göğüs ve kalça kısımlarını ayarladı. Hâlâ üzerine ikinci bir deri gibi oturuyordu ama en azından artık dikişlerin patlama riski yoktu. Üzerine parlak sarı elbiseyle mor bir kuşak giydirdiler. Beth, Ceidre'nin uzun ve gür saçlarını taramaya başladığında, o zamana dek görülmüş en güzel gelin olacağını mırıldanıp duruyordu. “Şu saçlara bakın! İnanılmaz! Upuzun ve nasıl da gür! Guy sizi gördüğünde kuduracak! Bir tanrıça gibisiniz...”

“Kapa çeneni, Beth,” diye tersledi Alice.

Mary, Ceidre'nın saçlarını sarı karanfillerle süsledi. Başının etrafına bir taç oluşturuyor ve aşağı dökülüyorlardı. Ceidre uzatılan aynada kendine bakmak istemedi.

Rolfe alt katta, kalenin önündeki basamaklarda onları bekliyordu. Ceidre'ya ifadesizce baktı. Ceidre onu görünce kalbine bıçak saplandığını hissetti ve kırgınlığının ardından aşağılanma hissi geldi. Kendine bir anlık öfke için izin verdi ve onu bakışlarıyla olduğu yerde öldürebilmeyi diledi. Rolfe, Alice'in düğün günü bindiği beyaz atı işaret ederken tamamen kayıtsızdı. Ceidre'nın mide bulantısı daha da arttı.

Guy şapelde bekliyordu. Genç kadını damada Lordu ve efendisi Rolfe teslim edecekti. Norman atın dizginlerini tuttu ve kapıdan geçtiler. Aelfgar'da yaşayan herkes şapelin bulunduğu avluda toplanmıştı.

Ceidre kimseye bakmıyordu. Boş bakışlarını atın kulaklarına dikmişti. Sonra gözleri atı yönlendiren adamın geniş ve dik omuzlarına kaydı. Rolfe tören için kraliyet mavisini bir tunik giymiş ve kırmızı bir pelerin takmıştı. Ceidre onun kendi düğününde atını sürerken nasıl görüldüğünü hatırladı; bir ilah gibi, güzel ve acımasız. Düşünceler ve anılar peş peşe zihninden geçmeye başladı: Rolfe kendi erkekliğini okşarken, Rolfe kırbaç cezasından sonra onu içeri taşıırken, Rolfe sarhoş bir halde ondan bir öpücük koparmaya çalışırken, Rolfe atının üzerinde oturmuş Kesop'un yakılmasını emrederken... Norman, Ceidre'nın bakışlarını hissetmiş gibi aniden ona döndüğünde Ceidre nefretini görebilmesini umuyordu. Rolfe başını çevirdi.

Guy şapelin önünde gergin bir tavırla durmuş, sarhoş olsa bile bunu iyi gizleyen Peder Green'le birlikte bekliyordu. Guy da törene uygun şekilde giyinmişti; üzerinde yeşil kadife bir pelerin, tunik ve kırmızı tayt vardı. Ceidre'ya bir kez bile bakmadı ve yüzü kıpkırmızıydı.

Rolfe duygusuz bir tavırla Ceidre'nın atından inmesine yardım etti ve onu Guy'ın yanına götürdükten sonra geri çekildi. Peder Green bir kez öksürerek sesini yükseltti ve Guy'a döndü. "Bu kadını karnı olarak kabul ediyor musun?"

Brenda Joyce

“Evet, efendim.”

“Ölene kadar onu ve sadece onu sevip koruyacak mısın?”

“Evet, efendim,” dedi Guy.

“O halde gelinin elini tut ve sözlerimi tekrarla: Ben, Guy Le Chante, kutsal kilisenin huzurunda, sen Ceidre’yi karım olarak kabul ediyor, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve yoksullukta, iyi günde ve kötü günde, ölüm bizi ayırana dek sevip koruyacağıma yemin ediyorum.”

Guy sözleri tekrarladı ve tören sona erdi.

Ceidre, Guy Le Chante’la evlenmişti.

Ceidre odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Etrafına bakındı. Yatağın üstüne serpiştirilmiş çiçekler, şarap ve yemeklerle gerçekten de bir gerdek odasıydı. Yeni kocasını karşılamak için hazırlanması gerekiyordu ama bunu yapmıyordu. Sarı elbisesi hâlâ üzerindeydi. En azından şu çiçeklerden kurtulabileceğini düşünerek aniden onları çıkarmaya başladı.

Düğün ziyafeti saatler sürmüştü. Ortam sarhoşların kahkahaları ve dans melodileriyle inlemişti. Guy ve Ceidre, yeni evli çift olarak, ceviz ağacının altındaki yüksek platformda oturmuştu. Guy, kutlamalardan ayrılmakta hiç acele etmeden keyifle yiyip içmişti. Ceidre ne bir lokma yemiş ne de şarabını yudumlamıştı. Guy bir damadın yapması gerektiği gibi kendisi için seçtiği yiyeceklerden ona da önermişti. Ancak Ceidre hepsini kaba bir tavırla reddetmişti. Şövalye de sonunda ona bir şeyler sunmaktan vazgeçmişti ve Ceidre’yla bir daha konuşmaya kalkışmamıştı ki bu da Ceidre’nin işine gelmişti. Hiçbir şeye ve hiç kimseye aldırmandan taş gibi oturmuştu.

Rolfe dışında... Onun varlığının böylesine farkındayken, Norman hemen sağında otururken, ona aldırma edememişti. Ceidre gibi o da sohbet etmeye hevesli görünmüyordu ama Guy’la biraz havadan sudan konuşmuştu. Genç kadın Rolfe’un zaman zaman kendisine baktığını fark etmişti ama karşılık vermemişti. Ona hiç bakmamıştı.

Düğün neredeyse bir rüya gibi geçerken tuhaf bir ruh hali içindeydi. Ancak bu durumu uyandığında hissettiği, son birkaç gündür yaşadığı acıya tercih ederdi.

Kapı vuruldu.

Ceidre yumruklarını sıktı. "Gir."

Guy içeri girdi ve ağır kapıyı arkasından kapadı. Ancak Ceidre'nın hâlâ giyinik olduğunu görünce tereddüt etti. "Özür dilerim, fazla hızlı davrandım. Daha sonra gelirim." Gitmek için arkasını döndü.

"Hayır!" Ceidre'nın ani tepkisi dev yapılı savaşıyı durdurdu. "Senin için hazırlanmayacağım," dedi Ceidre sertçe.

Guy duyduklarına inanamıyordu.

"Bu evliliği ben istemedim," dedi genç kadın öfkeyle. "Ve seni de istemiyorum!"

Guy'ın yüz ifadesi değişerek sertleştiğinde şövalye daha yaşlı göründü. Ceidre onun bir Norman ve Rolfe'un en iyi adamı olduğunu hatırladı. "Ama ben bu evliliği istiyorum," dedi genç adam.

"Sen Dumstanbrough'yu istiyorsun, beni değil!"

Guy kızardı. "Bu doğru. Ancak Dumstanbrough'yu senin sayende elde ettim; senin çeyizin drahoman. Ondan vazgeçmeye niyetim yok; senden de."

"Dumstanbrough senin olabilir," dedi Ceidre. "Umurumda bile değil. Ama bana sahip olamazsın."

Guy ona baktı. "Beni kocalık haklarımdan mahrum mu ediyorsun?"

"Bana dokunursan," diye tısladı Ceidre, "seni öldürürüm!"

Guy gözlerini kırıştırdı.

"Seni lanetlerim, bundan hiç şüphelen olmasın. Erkekliğin büzüleşip buruş buruş kalır. Dişlerin, saçların dökülür. Bunu yapamayacağımı mı sanıyorsun?" Ceidre isterik bir tavrıyla güldü. "Her şey için bir ikisirim var! Sen daha ne olduğunu bile anlamadan ihtiyarlısın! Seni uyarıyorum!"

Brenda Joyce

Guy gergin bir tavırla istavroz çıkardı. "Acele karar verme," dedi. "Sana zarar verecek değilim!"

Ceidre hafifçe gevşedi. "Bak," dedi, "karın olacağım; yani zaten karınım. Bu düğünden önce beni arzulamıyordun. Bunu biliyorum. Bana asla bir erkeğin bir kadına baktığı şekilde bakmadın." Sesinde terslik vardı. "Erkekler gözümü fark ettikleri anda bir daha bana öyle bakmaz. Buna alışkınım. Aramızda olanları kimsenin bilmesine gerek yok. Beni arzulamazken, benden korkarken, sadece evliyiz diye yatağuma girmek zorunda değilsin. İhtiyaçlarını başka kadınlarla giderebilirsin, benim için fark etmez. Bu konuda anlaşılabilir miyiz?"

"Ama ya çocuklar? Vârislere ihtiyacım olacak."

"O zaman bir metres bul," dedi Ceidre açıkça. "Bir bakire olmasına ve sana sadık kalmasına özen göster, sonra da ondan olacak çocuklarını evlat edin. Bu kadar basit."

"Açıkçası, seni arzulamıyorum," dedi Guy. Sözleri Ceidre'nin canını yaktı. Tuhaf bir şekilde Rolfe'ü düşündü. "Ama senden korktuğum için değil."

"Tabii değil."

"Evliliği tamamlamamak çok tuhaf kaçıyor."

"Kimsenin bilmesi gerekmez. Ayrıca, normal bir kadınla da evlenmedin. Şeytan gözlü biriyle yatağa girmeyi gerçekten ister misin?"

Guy yüzünü buruşturdu. "Hayır, istemem. Üstelik dünya bir sürü kusursuz kızla doluyken. Sadece... daha önce görevlerimden hiç kaçmadım."

"Guy, ya Tanrı'ya karşı görevlerin?"

Guy aniden gülümsedi. "Haklısın. Sen doğal değilsin; kutsal değilsin. Benim sorumluluğum önce Tanrı'ya... Bunu nasıl düşünemedim? O halde anlaştık. Ama bunu kimse bilmemeli, Ceidre. Kimse."

"İnan bana," dedi Ceidre açıkça rahatlayarak. "Kimseye söylemeyeceğim."

Şöminöcelen

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar ve Guy omuz silkti. Sandığın üzerinde duran tepsiye yaklaşarak bir börek aldı. “Aç mısın?”

Ceidre gülümsedi. Aniden açlığını hissetmişti. Cevap verecekti ki bir şey söyleyemeden kapı şiddetle vurulunca ikisi de donup kaldılar.

Guy bir an sonra elini kılıcının kabzasına götürerek ileri atıldı. “Kim o?”

“Lordun; aç kapıyı!” diye emretti Rolfe sertçe.

Guy endişeli bir tavırla kapıyı açtı. “Neler oluyor? Saldırıya mı uğradık?”

Rolfe parlak mavi gözleriyle Guy’a baktı. “Hakkımı almaya geldim.”

Guy afallamıştı. “Elbette,” dedi hemen, “ama... hangi hakkınız, Lordum?”

Rolfe’un taş gibi sert bakışları Ceidre’ya döndü. “*Le droit du seigneur*.⁴”

4 İlk gece hakkı; eski çağlarda bir lordun, topraklarında yaşayan serflerinin bakire kızlarının bekâretini alma hakkı vardı. (ed.n.)

39. BÖLÜM

Ortama şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü.

Ceidre ve Rolfe birbirlerine bakıyorlardı. Sözlerinin anlamı genç kadını sarsmıştı; şövalyesinin geliniyle yatmaya gelmişti. Kalbi kontrolsüzce, yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Rolfe'un bakışları Ceidre'nin gözlerinden ayrılmıyordu. Ceidre o gözlerde hem öfke hem de sarsılmaz bir kararlılık görüyordu.

Aralarında kendini ilk toparlayan Guy oldu ama ikisi de onun farkında değildi. "Elbette, Lordum," diye mırıldandı, geri çekildi ve ağır kapıyı arkasından gökgürültüsü gibi bir sesle çarptı.

Ceidre sıçradı; Rolfe harekete geçti. Siyah pelerini omuzlarında tutan broşu aniden açtı ve ağır kumaş yere süzüldü. Ceidre bir adım gerilerken gözleri iri iri açıldı. Rolfe kılıç kemerinin tokasını çözüyordu. Ceidre anlamıştı. Rolfe ona şimdi sahip olacaktı; onu reddettikten, gayet rahat bir tavırla başka birine verdikten sonra... Şimdi, keyfine uyduğunda... "Ciddi olamazsın!" Ceidre korkuyla inledi.

Rolfe ilk kez bakışlarını ondan ayırdı ve kılıcını dikkatle bir kenara bıraktı. Sonra cüretkâr, mavi gözlerini yine Ceidre'ya çevirdi. "Ah, kesinlikle ciddiym," dedi sertçe. Sesinde kibir yoktu.

Hızla tuniğini çıkarıp bir kenara attı. Mumların titrek alevinde vücudu bronz gibi parlıyordu.

Ceidre olanların imkânsızlığı karşısında afallamış, şoka girmişti. “Beni Guy’a verdin!”

Rolfe’un bakışları da sesi gibi sertti. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun; açıkça farkında olmadığımı mı?”

Ceidre yatağın direğine tutundu. “Ya Alice ne olacak?” diye bağırdı umutsuzca. “Alice benim kız kardeşim; senin karın!”

“Ben Aelfgar Lordu’yum!” diye bağırdı Rolfe öfkeyle. Ceidre tanrıların gazabına tanık olduğunu sandı. “Buranın lordu benim!”

Ceidre gerçek bir dehşete kapıldı. Olduğu yerde hızla döndü ve yatağın diğer tarafına koştu. Rolfe peşinden gitti. Ancak Ceidre daha harekete geçerken bile kaçabileceği başka yeri kalmadığını biliyordu. Rolfe kararını vermişti ve iradesi çeliktendi. Demir gibi sert elleriyle genç kadının bileğini yakaladı ve bedenini sertçe kendisinininkine bastırdı. “Hayır!” diye haykırdı Ceidre, delirmiş gibi çırpınırken.

Rolfe ustaca bir bacak hareketiyle Ceidre’nın ayaklarını yerden kesti. Genç kadın, Rolfe’un amaçladığı gibi yere düştü ve çırpınmaya başladı. Norman onun üstüne oturdu, dizleriyle kalçalarını sabitledi ve bileklerini yakaladı. Bacakları kaya gibi sertti ve Ceidre bütün çırpınışlarına rağmen kıpırdayamıyordu. Rolfe onun bileklerini serbest bırakarak sert bir hareketle elbisesi ile içliğini boynundan beline kadar yırtıp açtı.

Ceidre korkunç bir çığlık attı ve tırnaklarını Rolfe’un yanağına geçirerek kanattı.

Norman karşılık vermekte hiç gecikmedi; tek eliyle Ceidre’nın iki bileğini birden yakalayarak başının üzerine çekip sert zemine bastırdı. Genç kadın onun ezici gücü karşısında donakaldı. Bir an için birbirlerine bakarlarken Rolfe’un yüzünde vahşi ve kararlı, Ceidre’nınkinden ise panik dolu bir ifade vardı.

“Karşı koyma,” diye emretti Rolfe, “kazanamazsın.”

“Sana daima karşı koyacağım,” diye bağırdı Ceidre yine umutsuzca çırpınırken. “Lanet Norman!”

Brenda Joyce

Rolfe dizleriyle genç kadının bacaklarını ayırdı ve eteğini beline kadar sıyırdı. Ceidre bir an için Rolfe'un erkekliğinin iri ve ıslak başını uyluklarını hissetti. Bacaklarını kapamaya çalıştı ama işe yaramadı ve Rolfe genç kadının içine girdi.

Ceidre ani acıyla kasılıp kaldı. Başını yana çevirerek gözlerini kapadı. Kalbi yerinden fırlayacaktı. Rolfe kaba, sert ve seri hareketlerle içinde gidip geliyordu. Ceidre onun bütün kadınlığını doldurduğunu, kayganlığını ve gücünü hissediyordu. Norman'm ritmi haşın, hızlı ve derindi; temposu giderek artıyor, artıyordu... Sonunda bir haykırışla Ceidre'nın üzerine yığıldı.

Demek buraya kadardı, diye düşündü Ceidre, yanaklarından bir damla yaş süzülürken. Sonunda olmuştu. Baştan çıkarma değil; bir tecavüzdü. En azından çabuk bitmişti. Ceidre hiç kıpırdamadan yatarken ve kendi kalp atışlarını dinlerken, Rolfe'un çabucak toparlanıp gitmesini diliyordu.

Ancak Norman kalkmak için bir girişimde bulunmuyordu. Ceidre elinde olmadan birçok şeyin farkına varıyordu. Rolfe'un yüzü boynuna gömülmüştü; onun sakalını, hızlı ve sıcak nefeslerini hissedebiliyordu. Adamın sert göğüs kafesi kendi çıplak göğüslerini eziyor, kalbi kendisinininki kadar hızlı atıyordu. Bacakları bacaklarının arasında hâlâ gergindi. Yarı yarıya yumuşamış erkekliği hâlâ içindeydi ve Ceidre'ya az önce hissettiği sertliği, sıcaklığı, kayganlığı ve gücü hatırlatıyordu... Ceidre'mn içinde zonkluyor, onun arzu dolu karşılığını bekliyordu.

Rolfe genç kadını daha sıkı sardı. Ceidre onun artık kalkmasını umuyordu. İçinde yeni bir his doğuyordu; hissetmek istemediği bir şey... Rolfe hafifçe kıpırdandığında genç kadının göğüsleri sızladı; uçları sertleşmişti. Bunun zevk verdiği inkâr edemezdi ve daha da kötüsü, onun erkekliğini saran kadınlığı da sızlamaya başlamıştı. Sonra başka bir şey hissetti: Rolfe dudaklarını aralayarak boynuna değdiriyordu.

Gönülçelen

Ceidre kendini kurtarmaya çalıştı ama Rolfe'un devasa vücudunun ağırlığı altında başarısız oldu. Rolfe'un dudakları nazikçe okşayıp ısırırken, Ceidre benliğini saran zevk dalgasını hissetti. Sonra yine huzursuzca kıpırdandı. Rolfe'un ağızını boğazında hissetti. Ellerinden biri Ceidre'nın göğsünün kenarını okşuyor, nefesinin kesilmesine neden oluyordu. Genç kadın içindeki erkekliğinin tekrar sertleşmeye başladığını fark etti. Vücudu istemsizce tepki vererek Rolfe'u sınıksı sardı ve Ceidre içindeki sıcaklığı, uzunluğu ve sertliği hissedince afalladı. Rolfe erkeksi bir iniltiyle Ceidre'nın içine daha da derinlemesine girerken dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrularak onun gözlerine baktı.

Ceidre, Norman'ın bakışlarına karşılık verdi ama düşünemiyordu. Nefes bile alamıyordu. Vücudu çılgınca, arzuya zonkluyordu. Elinde olmadan belini gererek kalçalarını kaldırdı ve Rolfe'u daha derine çekmeye çalıştı. Rolfe hafifçe gülümsedi ve eğilerek dudaklarını onun kilere yapıştırdı.

Ceidre emin olamasa da kendini ona açtı.

Rolfe onun saçlarını yakaladı. Dudakları Ceidre'nın kileri yumuşak bir şekilde okşuyordu, dilini nazikçe sokup çıkarıyordu. Ceidre kendini daha da açtı. Rolfe daha da güçlü yüklenerek erkekliğini onun derinliklerine itti. Genç kadının dudaklarından yakarış gibi bir inilti döküldü. Kendini tutamayarak Rolfe'un öpücüğüne hırsla, ısrarla karşılık verdi.

Bir patlamaydı. Rolfe onun başını sabitleyerek çılgınca, hırsla, dilleri ve dişleri birbirine sürtünecek şekilde öptü. Başını kaldırarak üzerinde tekrar tekrar gidip geldi. Ceidre kalçalarını çılgınca onun kasıklarına doğru kaldırırken başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı. Rolfe'un geniş omuzlarına sınıksı tutunuyordu. Aynı anda Norman'ın dudaklarını ve dişlerini göğüs ucunun etrafında hissetti. Dünyası hayal bile edemeyeceği hislerle patlarken, defalarca zirveye ulaşıp kendini kaybetti.

Brenda Joyce

Şaşkınlıkla gözlerini yavaşça açtı. Rolfe ellerinin üzerinde yükselmiş, parıldayan gözleriyle Ceidre'yi izliyordu ve taş gibi sertleşmiş erkekliği onun içinde zonkluyordu. Ceidre neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ve hatırlamaya başladı. Bu adam Norman'dı. Nefret ettiği adamdı. Ona vahşice tecavüz etmişti ve kısa süre sonra Ceidre onu kollarında en yoğun arzu patlamasını, en yoğun coşkusunu yaşamıştı. Utanç ve öfkeden kızardı. Rolfe'un omuzlarını itti. "Kalk üstümden!" diye tısladı.

Ama Rolfe çoktan başını eğmişti. Ceidre bir an için hareketsiz ve kaskatı kalırken, Rolfe'un dili göğüs ucunu okşadığında genç kadın bedenini alev alev yakan, çıldırtıcı zevke bıraktı. Parmaklarını Rolfe'un saçlarına gömerek başını göğsüne bastırdı. Rolfe boğuk bir zafer kahkahası patlattı. Ceidre'nin göğüslerini yalayıp emmeye devam ederken genç kadın tamamen teslim oldu; inleyerek, nefes nefese kalçalarını çılginca onun kasıklarına vuruyordu. Sonunda Rolfe da ona katılarak içinde sertçe, hızla gidip gelmeye başladı ve bu kez doruğa birlikte ulaşırlarken zevk haykırırları birbirine karıştı.

Rolfe nihayet üzerinden çekildiğinde, Ceidre'nin bilinci henüz yerine geliyordu. "Yanımdan ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı Rolfe. Ceidre kendini tutamayarak ona döndü. Rolfe yanında, dizlerinin üzerinde çırlıçıplak duruyordu; omuzları geniş, beli dar, vücudu son derece erkeksi ve güçlüydü. Taytının önü açıktı ve sırlıklam erkekliği dışarıdaydı. Ceidre onun yüzüne baktı.

Rolfe da genç kadını açıkça izlerken eli dolgun göğüslerine, ince beline ve yumuşak karnına kaydı. Dokunuşunda sanki... takdir vardı. Ceidre onun yüz ifadesini göremiyordu ama Rolfe nihayet başını kaldırdığında, genç kadın onun gözlerindeki hülyalı bakışları fark etti. Kendisi tepki vermeden, Norman onu kollarına alıp yatağa taşıdı. Demek henüz bitmemişti. Hissettiği şeyin sevinç olduğunu fark edince daha da şaşırıldı.

Rolfe onun yanına uzandı ve bir dirseğinin üzerinde doğrularak elini Ceidre'nin karnına koydu. Belirgin bir zevk ve iştahla okşuyordu. Ceidre, Rolfe'un her yeri gibi iri olan elinin bembeyaz teninde dolanışını ve yüzünü izliyordu. Bacağına değen erkekliğinin yine sertleştiğini hissedebiliyordu. Genç kadın iç çekti, gözlerinin kapandığını hissetti ve Rolfe'un dokunuşuyla beli kendiliğinden havalandı. Rolfe boğuk bir sesle hırladı. Sonra parmaklarını Ceidre'nin kadınlığını örten tüylere doğru kaydırды ve Ceidre yarı zevk, yarı itirazla inledi.

Rolfe homurdanarak elini genç kadının bacaklarının arasına tamamen soktu ve bir parmağıyla ıslak etini ayırarak öylece tuttu. Genç kadının bütün itirazları yok oldu. Ceidre kendini Rolfe'un eline doğru itti. Kendi dudaklarının, "Lütfen," diye yalvardığını duydu.

Rolfe'un ağız Ceidre'nin göğüs ucuna kapanarak hafifçe dişledi. Parmakları derin yarığa kaydı. Ceidre yüksek sesle inlerken fiziksel hazza dışında her şeyi unuttu. Bir an sonra Rolfe homurdanarak yine Ceidre'nin bacaklarının arasına yerleşti.

Ceidre, Rolfe'un kendisini saran kollarında uyuyordu.

Rolfe uyuyamamıştı; uyumayacaktı. Ceidre'yi birçok kez zevkin doruklarına taşımış, kendisi de üç kez zirveye çıkmıştı ama yorgun değildi. Kendini capcanlı ve enerji dolu hissediyordu; tıpkı zorlu bir savaştan sonra olduğu gibi: Bütün duyuları tetikteydi, kalbi deli gibi atıyordu ve düşünceleri hızla akıyordu. Rolfe yan yatmış, kollarını genç kadının vücuduna dolamış, güçlü bacaklarından birini onun üzerine atmıştı. Onu –mümkünmüş gibi– kendine daha da bastırdı.

Mumlar söneli çok olmuştu ama Rolfe sevişmelerine ara vererek yenilerini yakmıştı. Ceidre'nin bacaklarının arasında gidip gelirken, onu zevkten çıldırtırken bütün tepkilerini izlemek istemişti. Böyle olacağını tahmin etmemiş miydi? Ceidre'nin onu tutkusuyla ateşleyeceğini, bütün insani sınırların ötesine taşıyacağını... Hiçbir kadının veremeyeceği zevkleri tattıracağını tahmin etmemiş miydi?

Brenda Joyce

Genç kadının yüzü göğsüne yaslanmıştı ve Ceidre uykusunda ona biraz daha sokulunca Rolfe gülümsedi. Hiç düşünmeden başının tepesine hafif bir öpücük kondurdu. Muhteşem saçlarından etkilenerik başının tepesinden ensesine kadar okşadı. Eli titriyordu.

Yine arzuyla sertleşmişti.

İnanılmaz bir şeydi ama bunu sorgulamayacaktı. Rolfe ona haddinden çok sahip olmuştu ama Ceidre da her seferinde aynı coşkuyla karşılık vermişti. Genç kadının bir yeri incindiyse, ertesi gün iyileşirdi. Bu gece onlara aitti. Ertesi gün başkasına ait olacaktı.

Rolfe öfkeye kapıldı.

Ancak disiplinli bir adam olarak, öfkesini bastırıp elinin izlediği yola odaklandı. Parmakları genç kadının ensesinden omzuna kaydı; omzu bir kadın için genişti ama abartılı değildi. Avcunu onun kolundan aşağı kaydırarak okşadı ve parmaklarını onunkilere kenetledi. Ceidre uykusunda Rolfe'un elini sımsıkı kavradı.

Yakında şafak sökecek ve Rolfe'un gitmesi gerekecekti. Gece çok çabuk geçmişti. Ceidre'nin beline dokundu, okşadı, uzamp iri, beyaz göğüslerinden birini kavrayarak sıktı. Daha göğsünü tutarken sertleşen göğüs ucuna baktı. *Uzun*, diye düşündü, *tam bir bebeğe göre. Ya da bir erkeğe*. Başını eğerek göğüs ucunu yaladı.

Ceidre hiç uyanmadan göğsünü Rolfe'un ağzına doğru itti. Dışarıdaki gökyüzüyle birlikte oda da aydınlanırken, Rolfe daha şiddetli emmeye başladı. Elini onun bacaklarının arasına kaydırarak parmağını kadınlığında gezdirdi. Ceidre'nin uyandığını daha iniltisini duymadan anlamıştı. Sonra uyku sersemi bir halde bacaklarını iki yana açarak belini Rolfe'a doğru kaldırdı ve başını arkaya atarken uzun beyaz boynu ortaya çıktı.

Sakson pencerelerinin dışındaki gökyüzü pembemsi gri bir renk ahyordu. Rolfe, Ceidre'nin hevesle açılmış bacaklarının arasına kayarken yüreğini kavuran paniği hissetti. Aniden içine girerken dudaklarını Ceidre'ninkilere kapadı ve dişlerine bastırdı. Ceidre haykırdı;

Rolfe onun kalçalarını yakalayarak daha derinlemesine girip çıkmaya başladı. Ceidre uykulu gözlerini tutkuyla açtı ve bakışları onunkilerle buluştu. Norman eğilerek onu tekrar öptü. Rolfe'un hissettiğini o da hissetmiş, şafağı o da görmüş olmalıydı çünkü dudakları Rolfe'unkilere saldıırken tırnakları sırtını çiziyordu. "Lütfen," diye bağırdı, "lütfen!"

Bu yakarış kendisinininkiyle aynı olabilirdi; geceyi uzatmak, şafağı geciktirmek ya da bir an önce doruğa ulaşmak için... Rolfe umur-samıyordu. Ceidre'nin kollarında, onun sıcak ve dar merkezinde kendini kaybetmişti. Kaybolmuştu. Ceidre onun her darbesine, her öpüşüne karşılık veriyordu. Sırtındaki tırnakları yine hissederken Rolfe kendinden geçti; daha derinlere girmek, onunla *bir* olmak istiyordu. Birlikte şiddetle gidip geliyor, yükselip alçalıyorlardı; ikisi de terden sırlıslıklam olmuş, nefes nefese kalmıştı. Birlikte dünyevî varoluşlarından uzaklaşıyorlardı.

Ceidre onun geri çekildiğini hissettiğinde hâlâ kalbinin durulmasını bekliyordu. Şafağın söktüğünü biliyordu; Rolfe onu tutkusuyla uyandırdığında ilk ışıkları görmüştü. Göğsünün sıkıştığını, gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Yatağın kıpırdandığını hissettiğinde, Rolfe'un kalktığını anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Gözlerini kapadı. Onları açmaya, şafakla ve Rolfe'la yüzleşmeye çekiniyordu. Rolfe'un giyindiğini duydu. Göğsü daha da sıkıştı ve boğulabileceğinden korktu. Gözlerini açmalı mıydı? Uyuyormuş gibi mi yapmalıydı? Bir şey söylemeli miydi? Rolfe bütün gece, onu yatağa taşıdığından beri tek kelime etmemişti. Göğsündeki sıkışma dayanılmaz hale gelmişti. Şingirtıları duyunca Rolfe'un kılıç kemerini taktığını anladı.

Gözlerini açtı.

Rolfe odanın ortasında durmuş, pelerinini omuzlarına geçiriyordu ama bakışlarını ondan ayırmıyordu. Ceidre ağlamayacaktı. Rolfe'un yüzü ifadesizdi ama kendini kontrol etmekte zorlanıyormuşçasına görünmüştü. Gözleri sönükleşmiş, karararmıştı. Rolfe genç kadının gözlerine

Brenda, Joyce

uzun süre baktıktan sonra bakışlarını çıplak vücuduna, göğüslerine ve beline kaydırды. Ceidre örtüyü üzerine çekmeyi unutmuştu fakat artık mahcubiyeti geride kalmıştı. Rolfe onun gözlerine bir kez daha baktıktan sonra arkasını döndü. Üç uzun adımda kapıya ulaştı, açtı ve odayı terk etti.

Ceidre doğrulup oturdu. Kollarını vücuduna sararak kapalı kapıya ve boş odaya baktı. Kapı bulanıklaşırken oda belirsizleşti. Yaşlar görüş alanını doldurmuştu. *Ağlamayacağım*, diye tekrarladı içinden. Sonra dizlerini göğsüne çekti, başını dizlerine dayadı ve sarsılarak ağlamaya başladı.

40. BÖLÜM

Ceidre öğleye kadar kendini toparlamıştı.

Rolfe yanından ayrıldığından beri kimseyi görmemişti. Guy elbette diğer Normanlarla birlikte talim yapıyor ya da Rolfe'un ona verdiği görevleri yerine getiriyordu. Ceidre'nın kendisine yardım edecek hizmetkârları yoktu; hiçbir zaman olmamıştı. Hizmetkârlar, sayıca çok fazla olan adamları doyurabilmek için bu malikânenin mutfağında da çalışıyorlardı ama seslerini duyması dışında onlarla bir ilişkisi yoktu. Böyle yalnız kalabildiği için çok minnettardı.

Ancak sonsuza dek gizlenemeyeceğini biliyordu.

Bir süre ağladıktan sonra giyinecek ve her zamanki gibi akşam yemeğine katılacak kadar uyumuştı. İnsanların pis bakışlarıyla er ya da geç yüzleşmek zorunda kalacaktı. Er ya da geç *onunla* yüzleşmesi gerekecekti.

Fakat yanında yırtılmış sarı elbisesi dışında hiç giysisi olmadığını anlayınca yine ağlamaya başladı. Başka seçeneği olmadığı için onu giydi ve çıplak tenini elinden geldiğince örtmek için kumaşı vücuduna sardı. Mutfağa girdiği anda hizmetkârların hepsi konuşmayı keserek ona şaşkınlıkla baktılar.

Bu elbette ki farklı bir mutfak tayfasıydı çünkü Tildie ve Teddy'nin de içinde olduğu ilk tayfa artık kalede çalışıyordu. Ceidre'ya mavi

Günülçelen

gözlerinde anlayışla bakan, onun yaşlarındaki Lettie'ye döndü. "Bir koşu malikâneye gidip kahverengi elbisemi ve içliğimi getirebilir misin?" diye sordu.

Lettie yüzüne düşen ıslak, kızıl buklelerini kenara itti. "Elbiseni parçaladı, değil mi?" Sesinde anlayış vardı. "Hemen dönerim," dedi nazikçe.

Ceidre dehşete kapılmıştı, yine içinden ağlamak geliyordu. Malikâneye döndü ama gerdek odasına giremedi. Bunun yerine alt kattaki salonda tek başına dolandı durdu. Lettie sözünü tutmuştu; nefes nefese bir halde Ceidre'nin eşyalarıyla çabucak geri döndü. Ceidre ona teşekkür etti.

"Sorun değil," dedi Lettie gülümseyerek. "Birbirimize destek olmazsak bu barbarlar bizi yok eder, değil mi?"

Ceidre, Lettie'nin felsefesine biraz şaşırılmıştı çünkü kendisine yaklaşan hiçbir erkeği geri çevirmediğini herkes bilirdi. Hatta Normanlar geldiğinden beri sürekli onlara yakın duruyordu. Ceidre üstünü değiştirmeye başladı.

"Canını yaktı, değil mi?" diye sordu Lettie, genç kadının çürümüş bileklerine bakarak.

Ceidre, Rolfe'un yanağını tırmaladıktan sonra Norman'ın bileklerini tutup nasıl yukarı kaldırdığını hatırladı. Beklenmedik bir şekilde onu savunma ihtiyacı duydu. "Hayır, o yapmadı."

Lettie konuyu kapadı. "Bugün yatakta kalmalısın, kimse umursamaz."

Ceidre ona baktı. "Her zamanki gibi akşam yemeği için kaleye gideceğim."

Lettie omuz silkti. Sonra sinsisi sinsisi sırıttı. "Söylesene, boğa kadar iri ve sert mi?"

Ceidre kıpırmızı kesildi. Bu soruya cevap vermeyecekti. Veremezdi.

Rolfe masadaki yerine oturmadan önce duraksayarak salona bakındı. Ceidre henüz gelmemişti ve Rolfe hayal kırıklığına uğramıştı.

Brenda Joyce

Kendini topladı. Olan olmuştu. Sonunda onu elde etmiş, arzularını gidermiş, şehvetinden kurtulmuştu. Yanından ayrıldığından beri onu aklına getirmemek için elinden geleni yapmış ve bunu başarmıştı da. Şimdi eski davranışlarına dönmenin sırası değildi. Yemeye gelip gelmemesi, başka biriyle evli olması, bu gece başka birinin kollarında uyuyacağı gerçeği umurunda değildi. Aniden sandalyesine oturdu.

Alice'in kadehini doldurduğunu fark etti. Onu önceki gece düğün ziyafetinden beri görmemişti. Karısına kısa bir bakış attı. Alice'in yüzü beyaz taştan oyulmuş gibiydi. Şarap dolduran eli titremiyordu ve Rolfe'a hiç bakmıyordu.

Umursamadı. Buranın efendisi oydu ve topraklarındaki herhangi bir gelinle *le droit du seigneur* hakkını kullanmak isterse kullanırdı. Alice bu konuda tek kelime bile edemezdi. Sessizce ve çabucak yemeğini yemeye koyuldu. Ceidre hâlâ ortalıkta yoktu. Onu düşünmek istemiyordu ama aniden endişelendi. Genç kadın onun gücüne sahip değildi ama bütün gece ona karşılık vermişti. Belki de bu kadar uzun süre ona ayak uydurduğu için hastalanmıştı. Belki de canı çok yandığı için yataktan kalkamamıştı. Ya da sadece Rolfe'a meydan okuyor, masasına gelmeyi reddediyordu.

Bugün onun günü değildi.

Ceidre geç kalmıştı ve bunun farkındaydı fakat acele etmiyordu. Başını eğerek kale kapısından ağır adımlarla geçti. Bir korku dalgası benliğini sarmıştı ve nefesini kesen o isimsiz yumru bir kez daha boğazına takılmıştı. Neden sürekli ağlamaklıydı ki? Rahatlaması gerekirdi. En kötüsünü atlatmıştı, artık her şey geçmişti. Şimdi başka bir adamın karısıydı. Bu sadece onu Norman'dan korumakla kalmayacaktı; aynı zamanda Ceidre'ya statü kazandırmıştı. Üstelik yatağından uzak durması için Guy'la da anlaşmıştı. Mutlu olması *gerekirdi*.

"Ceidre, Ceidre!"

* * *

Ceidre şaşkınlıkla sese doğru döndüğünde, Feldric'i nefes nefese tepeden yukarı, kendisine doğru koşarken gördü. Onu izlerken vücudu beklenti ve endişeyle gerildi. "Ne oldu?"

Ceidre onun geri döndüğünü biliyordu; düğünde onu görmüştü. Feldric soluklanmak için duraksadı. "Oğlum hastalandı. Gelebilir misin?"

"Elbette," dedi Ceidre, iki şövalye yanlarından geçerken. Ceidre adamın peşinden tepeden inip dış köprüden geçerken, çocuğun hasta olmadığını, Feldric'in ona bir şey söylemeye çalıştığını biliyordu. Acaba dün kendisine ilemediği bir mesaj mı getirmişti? Meraklandı. Kalenin duvarlarının dışına çıkıp köye girdiklerinde hemen sordu.

"Albie... Seninle konuşmak istiyorum."

Ceidre adımlarını hızlandırdı. Albie değirmende bekliyordu ve ortalıkta başka kimse yoktu. Bir serf kılığında gölgelere gizlenmiş, umarsızca oturmuştu ama tetikteydi. "Kötü haber mi?" diye sordu Ceidre hemen. "İyiler mi?"

"Evet, iyiler, endişelenme," dedi Albie.

"Tanrı'ya şükür," dedi Ceidre, rahatlayarak.

"Ed çok sabırsız. Ona verecek haberlerin var mı?"

Ceidre donup kaldı ve rengi attı. "Hayır, yok."

Albie'nin bakışları yumuşaktı. "Norman'ı henüz yatağına almadın mı, Ceidre?"

Demek Albie'nin her şeyden haberi vardı. Ceidre kızardı. "Ed bir şeyler öğrenmiş olabileceğimi düşündüğü için mi seni gönderdi? Henüz çok erken!"

"Zaman hızla tükeniyor," dedi Albie. "Yedi hafta içinde ayaklanacağız, Ceidre. Hiçbir şey öğrenemedin mi? Norman'ı yatağına çekemedin mi? Bana bir şey söyle!"

Ceidre kıpkırmızıydı ve bütün vücudu yanıyordu. Kendini her zamankinden daha kötü hissediyordu. "Albie, korkarım kötü bir habe-

Brenda Joyce

rim var. Norman beni adamlarından biriyle evlendirdi!" Gözyaşlarını tutamadığını fark edince dehşete kapıldı.

Albie bir an ona baktıktan sonra anlaşılmaz bir küfür savurdu.

Ceidre gözlerini sildi. Albie sert elini genç kadının omzuna koydu. "Üzgünüm, Ceidre," dedi.

"Hepsi bu da değil," dedi Ceidre burnunu çekerek. "Sürdürdükleri kadim bir pagan geleneği var; düğün gecemde bana sahip oldu."

Albie şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Ne? Ama bu iyi bir haber!"

Ceidre yüzünü buruşturdu. "Bir şey öğrenemedim ki." Tecavüze uğramış olması iyi bir haber miydi yani? Aniden Albie'ye ve ağabeylerine karşı korkunç bir öfkeye kapıldı.

"Anlamıyor musun? Yeterince dikkatli ve kurnaz davranırsan hâlâ onun metresi olabilirsin. Henüz iş isten geçmiş değil. Bunu yapmalısın, Ceidre. Aelfgar'ı geri alıp onları denize dökmek istiyorsak, onun en derin düşüncelerini öğrenmelisin!"

Ceidre o barbarın en derin düşüncelerini öğrenmek veya lanet olasıca yatağını ısıtmak istemediğini söyleyecekti. Ancak susmayı tercih etti. Sabahtan beri hissettiği kırgınlık giderek derinleşiyordu. Neler yaşadığını kimse umursamıyordu. Tecavüze uğramıştı; sonra düşmanın kollarında zevkin doruklarına ulaşmıştı ki bu tecavülden de beterdi. Norman onun yanından ayrılırken, tecavüz ettiği anki kadar soğuktu. Ceidre'mn duyguları kimsenin umurunda değildi. Kimsenin... Norman onu kullanmıştı; ağabeyleri de onu kullanıyordu. Ceidre kollarını vücuduna doladı. Yapayalnızdı. Hepsine lanet ediyordu.

"Ben gitsem iyi olur," dedi Albie. "En azından bir ilerleme olduğunu söyleyebilirim. Tanrı seni korusun, Ceidre."

Ceidre o kadar sinirlenmişti ki veda bile etmedi. Çok kızgın, çok kırgındı. Ama bildiği bir şey vardı: Norman'm metresi olmayacaktı. ah, hayır. Onun yatağını bir daha asla paylaşmayacaktı. Bu kararına rağmen kendini daha iyi hissedemedi. Hem de hiç.

* * *

Ceidre salona girdiği anda Rolfe onu fark etmişti.

Adamlarıyla birlikte yemeklerinin ortasındaydılar. Rolfe'un g6zleri bir mknats gibi Ceidre'ya takıldı ve hızlı, zarif adımlarla masaya yaklaştığını g6rd6. Başı dik, 7enesi kalkıktı. Rolfe nefesinin kesildiğini hissetti. Gen7 kadın ona hi7 bakmadan yerine oturdu.

Rolfe aynı anda bir7ok şeyi fark etti: Yanında oturan Alice'in kaskatı kesildiğini, adamlarının mutlak bir sessizliğe g6m6ld6đ6n6... Ve kendisi de Ceidre'ya g6zlerini dikmiş bakıyordu. Yemeğine devam etti. Artık a7 değildi fakat az 6nceki kadar iştahlıymışçasına ritmik bir şekilde yemeyi s6rd6r6yordu. Sohbet yavaş yavaş devam etti. Rolfe bir daha aşağıdaki masaya bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Ceidre'mn varlığı duyularını doldurmuştu.

Ceidre i7ten i7e titriyordu. Salona girdiği anda b6t6n konuşmalar kesilmiş, b6t6n g6zler ona ka7amak bakışlar atmıştı. Mermer bir heykel gibi duruşunu koruyarak duygularını belli etmemeye 7alışmıştı. Kalbi deli gibi atarken ve insanlar birer şahin gibi onu izlerken bunu yapması kolay değildi.

Bir şey yiyemiyordu fakat aniden bir hata yaptığını anladı. Kocası Guy, Rolfe'un sağında otururken, kendisi masanın diğer ucunda oturuyordu. Hızlı bir bakış atınca, Guy'ın da bunun farkında olduğunu anladı 76nk6 kendisini almaya geliyordu. Ceidre kızardığını hissetti. Guy karısının yanında durdu. Biraz 6tede biri kıs kıs g6ld6. ř6vallye g6len adama 6fkeli bir bakış attı; Norman askerlerinden biriydi. "Leydim, l6tfen, artık karım olduğunuz i7in yemeğinizi alt tabakayla birlikte yemeniz uygun değil." Eli gen7 kadının dirseğini tutmuş, onu kalkmaya teşvik ediyordu. Nezaketi ve yumuşaklığı karşısında Ceidre tarifi imk6nsız bir minnet duydu.

"Ama hen6z karın olmadı, değil mi, Guy?" diyerek g6ld6 Beltain masanın diğer ucundan. "Belki de onu yatağa g6t6r6p bunu hemen halletsen iyi olur!"

Brenda Joyce

Ceidre'yi damat yerine Rolfe'un sahiplendiğine dair bu yorum kahkahalarla karşılık buldu. Ceidre kıpkırmızı oldu. Guy yanında donup kaldı. Genç kadın yapılan her şakayla biraz daha büzülüyordu. Bu durumun sorumlusu olan tek kişiye, hiçbir şey söylemeden oturuyor, kayıtsızca dinliyordu. Ceidre öfkeli gözlerle Norman'a baktığını fark etti ama bakışlarına karşılık alamadı. Rolfe eğleniyor gibi de görünmüyordu.

"Bu kaba yorumlar için özür talep ediyorum," dedi Guy öfkeden deliye dönerek. Ceidre'yi masanın diğer ucuna sürükledi ama genç kadın oraya gitmekten çekiniyordu. Athelstan ona yer açmak için yana kaydı ve Ceidre sıraya otururken aslında yerin dibine geçip ortadan kaybolmak istiyordu. Rolfe sanki onu görmüyordu bile. Ceidre burası yerine herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

"İyi kalpli şövalyemizin keyfi kaçtı." Beltain güldü. "Ama ben onun keyfinin nasıl yerine geleceğini biliyorum!" Yine pis pis güldü ve yine kahkahalar yükseldi.

Guy karşılık veremedi Rolfe araya girdi. "Yeter!"

En azından Beltain'in kaba alaycılığını sona erdirecek kadar düşünceli davranmıştı. Ceidre bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine dikerken bir sessizlik çöktü. Rolfe aniden masadan kalktı. "Adamların birbirleriyle çatışamazlar," dedi. "Guy'm karısı gücendiyse," yine Ceidre'ya bakmamıştı, "Beltain özür dileyecek." Bunu söyledikten sonra hızlı adımlarla salondan ayrıldı.

Guy'in karısı, diye içinden tekrarlardı Ceidre kalbi sıkışırken. Ona "Guy'm karısı" demişti.

"Gücendiğinden eminim," dedi Guy sessizliği bozarak. "Özür dile, Beltain. Beni Lordumuza karşı gelmek zorunda bırakma."

"Çok özür dilerim," dedi Beltain. Ceidre nihayet başım kaldıramıyordu. "Sadece bir şakaydı. Kötü bir niyetim yoktu."

Ceidre münasip bir cevap mırıldandı. Bu yemeğe katıldığı için pişmandı; o soğuk, duygusuz Norman'ı gördüğü için daha da piş-

Öğünlerden

mandı. Geceyi birlikte geçirmiş olmaları Rolfe'un umurunda bile değildi; adamın kalbi yoktu. Nihayet istediğini elde etmişti ve aralarında geçen her şeyi çoktan unuttuğu belliydi.

Keşke kendisi de unutabilseydi.

41. BÖLÜM

Başarmıştı; bütün gününü onu düşünmeden geçirebilmişti.

Ama başarı sevinci kısa sürdü. Yemek bitmişti ve adamları uzun süre önce dağılmıştı. Rolfe şimdi odasında tek başınaydı ve kafese tıklmış aslan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Şimdi düşüncelerine engel olamıyordu; buna gücü yetmiyordu. Gökyüzü kuzgunî siyaha bürünürken Ceidre zihnini meşgul ediyordu. Ceidre... Guy'la.

Şimdi, tam şu anda, Guy'm altında zevkle kıvrıyor muydu?

Rolfe haykırmak yumruğunu şömine rafına indirdi; bir süre önce salondaki masaya vururken incittiği yumruğunu. Bir anda eline kor-kunç bir acı yayıldı ve bu hoşuna gitti. Ama sandığı gibi düşüncelerini dağıtmaya yetmedi.

Rolfe delireceğini düşünüyordu çünkü hakkı olmayan duyguları bastırmakta zorlanıyordu: öfke ve kıskançlık; incitme, cezalandırma, öldürme dürtüleri.

Mantığını kullanarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ceidre sadece bir kadındı ve bu dünya kadınlarla doluydu. Oysa Rolfe her nedense hâlâ onun etkisindeydi. Yine de geçecekti. Şimdi düşünmesi gereken, bir kadından daha önemli konular vardı: siyasetle ilgili, ihanet meseleleri. İhanet. Ceidre'yi tahta ihanet edenleri bekleyen ve geri dönüşü olmayan yazgıdan kurtarmak için Guy'la evlendirmişti.

“Tanrım,” diye homurdandı. Guy şu anda ona sahip mi oluyordu? Daha da kötüsü, Ceidre bundan gerçekten zevk alıyor muydu? Ceidre her erkeği kudurturdu; bunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Öfkesini ve gazabını kontrol edemiyordu; kendisi boğuluyor, en iyi adamım ve dostunu da boğmak istiyordu.

Kaleden çıkıp malikâneye gitmemek, Guy’ı Ceidre’nın üzerinden kendi elleriyle çekmemek ve ona dokunduğu için duvara çarpmamak için kendini zor tutuyordu...

Ben gerçekten delirdim, diye düşündü. Ceidre onu karısı!

O sırada kapısı vuruldu. Rolfe gidip kapıyı açtı. Onun öfkeli yüz ifadesini görünce Alice bir adım geri çekildi. En güzel geceliğini giymişti. “Ne istiyorsun?” diye sordu Rolfe hırlayarak.

“Ben...” Ne diyebilirdi ki? Rolfe’un kendisini bir koca gibi kabul etmesini ve gebe bırakmasını umarak gelmişti. Daha önce Rolfe’u hiç bu kadar öfkeli görmemişti ve korkmakta haklıydı. Ama aynı zamanda da çaresizdi. Kadınca bir sezgiyle, konumunun fazlasıyla kırlıgan bir durumda olduğunu hissetmişti. Rolfe’un Guy’ın karısıyla yatmaya karar vermiş olması, bu farkındalığı daha da keskinleştirmişti. Yaşadığı aşağılanmayı elinden geldiğince göğüsleyecekti. Ancak kocasının dikkatini o cadıdan uzaklaştırmak için en kısa sürede hamile kalması gerektiğini biliyordu.

Çünkü dehşet verici, Alice’in sonunu ve yıkımını getirebilecek bir olasılığın farkındaydı: Ceidre onun çocuğuna hamile kalabilirdi.

“Lordum, size sıcak şarap getirdim. Belki sizi biraz sakinleştirir.”

Rolfe, dişlerinin arasından, “İstemiyorum,” diyerek kestirip attı.

Alice cesurca onun yanından geçerek içeri girerken, Rolfe’un hayret dolu gözlerle kendisine baktığının farkındaydı ama bu kadar münasebetsizce davrandığı için öfkeye kapıldığını fark etmekte geç kalmıştı. Şarabı titreyen elleriyle sandığın üzerine bıraktı. Ateşin yanında durursa ince dokumalı geceliğinden içini göreceğini bilecek Rolfe’a döndü. Rolfe ona tecavüz eder miydi? Bu düşünce onu

Brenda Joyce

neredeyse heyecanlandırdı. Ceidre'nın elbisesini yırtarak üzerinden çıkarmıştı; bu herkesin dilindeydi. Ürperdi. Acaba onun geceliğini de yırtar mıydı? Ona saldırır mıydı?

“Şarap istemiyorum,” dedi Rolfe sertçe.

“Lordum,” dedi Alice titreyerek ve aniden nefesinin kesildiğini hissederek, “belki de ihtiyaçlarınızı... yalnızlığınızı giderebilirim.”

“Defol!” diye kükredti Rolfe.

Alice olduğu yerde sıçradı.

“Defol! Ve ben seni çağirtana kadar da buraya gelme!”

Rolfe karısının kaçışını izledi. Alice'in arkasından kapıyı o kadar sert tekmeledi ki kapı gürültüyle zangırdadı. Sonra tekrar düşüncelere dalarak volta atmaya devam etti.

Güneş yükselmişti. Rolfe atını mahmuzladı. Hayvan itaatkardı; karnı kalkıp iniyordu ve tüyleri terden ıslanmıştı. Ama Rolfe'un teninden daha ıslak değildi. Tuniği sırlıslam olup üzerine yapışmıştı. “Tekrar,” diye bağırdı, gün boyunca birlikte talim yaptığı elliye yakın adama bakarak.

Biri homurdandı ve Rolfe kim olduğunu anlamak için öfkeyle başını çevirdi fakat kimin itiraz etme cüretini gösterdiğini anlayamadı. “Guy!” diye bağırdı. “Sıranın ucunda kal; benimle yine sen karşılaşacaksın.”

Guy kızarmış ve terden ıslanmış yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını salladı. Adamlar sahanın iki ucunda yan yana dizilerek birer sıra oluşturmuşlardı. Rolfe kendi sırasına geçerek miğferini kafasına geçirdi. Adrenalin damarlarında hızla dolaşıyordu. Durduğu yerden karşısındaki Guy'a baktı.

Adamlarını gün boyunca acımasızca, hiç ara vermeden zorlamıştı. Ama kendini hepsinden daha çok zorlamıştı. Ve şimdi, Guy'la altıncı kez karşılaşırken, zihninde mide bulandırıcı bir görüntü belirdi. Guy'ı Ceidre'yi becerirken görüyordu. *Guy bu gece, diye düşündü çatık kaşlarla, düzüşmek bir yana, yürüyemeyecek kadar yorgun olacak.*

Seslendi ve iki sıra adam birbirine doğru hızla hareket etti.

Rolfe, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle atını Guy'a doğru sürdü. Mızrağı Guy'ın kalkanına doğrudan çarparak şövalyenin dengesini bozdu ama Guy atından düşmedi. Rolfe onu iki kez atından düşürmüştü; karşılaştıkları ilk iki seferinde. Guy bunun kolay bir talim olmayacağını, sonuna kadar zorlanacağını çabucak anlamıştı. O zamandan beri saf bir kararlılıkla, Rolfe'la korkusuzca çarpışmıştı. Ancak mızrağı bu kez Rolfe'u tamamen ıskaladı.

Guy da Ceidre'ya Norman'm kendisi kadar şehvetle sahip olmuş muydu?

Yine atıldılar. Rolfe'un mızrağı Guy'm kalkanına bir kez daha doğrudan çarptığında yine neredeyse şövalyeyi atından indiriyordu. Guy'm mızrağı bu kez Rolfe'un kalkanını sıyrabilmişti. Rolfe atını sıraya soktu ve bir kez daha başlama emri verdi.

Adamlarının sahayı terk etmesine izin verdiğinde neredeyse akşam yemeği saati gelmişti. Yorgun atlarını avluya doğru sürükleyişlerini izledi. Kimse konuşmuyordu. Bütün başlar eğikti ve mızraklar yere bakıyordu. *Bu adamlar en iyileri*, diye düşündü Rolfe gururlanarak. Onları insani sınırların ötesinde zorlamıştı ve Lordlarını hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Savaş zamanı geldiğinde, yenilmez olacaktı.

Guy'm kendisini beklediğini görünce kaşlarını çattı. Genç adamı bu kadar çok zorlamaması gerektiğini, kişisel hayal kırıklığından çıkararak haksızlık ettiğini biliyordu. Elbette ki Guy buna dayanabilirdi, yoksa böylesine genç yaşta Rolfe'un sağ kolu olamazdı. Yine de Rolfe onu görmek, onunla konuşmak istemiyordu. Onu görmek, Guy'm sahip olduğu ve kendisinin hâlâ istediği bir şeyi hatırlatıyordu. Yine de atıyla ona doğru yürüdü ve birlikte kaleye yöneldiler.

"Uzun bir gündü," dedi Guy ona bakarak, "fakat adamlar size layık olduklarını kanıtladılar, Lordum. Ne şikâyet eden ne de tembellik yapan vardı."

"İyi iş çıkardılar," dedi Rolfe, sonra duraksadı. "Sen de öyle."

Brenda Joyce

“Sanırım beni biraz fazla zorladınız,” dedi Guy ve sırttı. “Bir gün ben de sizi atınızdan düşüreceğim!”

Rolfe gülümsedi. “O günü bekliyorum ama sabırsızlandığımı söyleyemem.” Guy güldü. Sorun şuydu ki Rolfe adamını seviyordu; ne kadar kıskansa da, ondan nefret edemezdi.

Kıskanmak... gerçekten kıskanıyor muydu?

“Eh,” dedi Rolfe kendine hâkim olamayarak, “evlilik hayatı nasıl gidiyor? Mutlu musun?”

Guy tereddüt etti ve Rolfe durumu anladı. Silah arkadaşı olarak sık sık birlikte çapkınlık yapmışlardı. Guy kendisine zevk veren kadınları genellikle ballandıra ballandıra anlatırdı; erkeklerin âdeti olduğu üzere, en ince detaylarıyla. Rolfe asla kendi deneyimlerini paylaşmazdı çünkü Ceidre’yla karşılaşana kadar onun gözünde kadımların hepsi aynıydı. Guy’ın şu kızıl saçıyla ya da bu sarışınla yaşadıklarını heyecanla anlatması onu eğlendirirdi çünkü kendisi en son yatağa attığı kadının saç rengini bile hatırlamazdı! Oysa şimdi hayal kırıklığına uğramıştı çünkü Guy, Ceidre’nin kollarında bulduğu zevki anlatmaya hevesli değildi. Rolfe, Guy’ın herhangi bir kadına hissetmeyeceği saygıyı karısına duyduğunu düşündü ve şövalyesini takdir etti.

“İdare eder,” dedi Guy sonunda huzursuzca.

Rolfe kızardı. Ceidre’nin ne kadar “idare eder” olduğunu biliyordu. Daha öncekilerin aksine, Guy’ın bu kez detayları paylaşmayacağını çünkü söz konusu kadına sınılsıklam âşık olduğunu anladı. Kadının tutkusunu tatmıştı ve onu koruyordu; önceki gece kendisi odasında deli gibi dolanırken onlar birlikte şehveti paylaşmışlardı.

Rolfe somurtarak atını mahmuzladı.

* * *

Alice akşam yemeğinden sonra süs köpekleri ve kanaviçesiyle büyük salondaki şöminenin karşısına oturmak üzereydi. Kocasının yaklaştığını hissedince bütün vücudu gerildi. Rolfe onun önünde durdu. Doğrudan ona bakıyordu ama duyulmamak için kısık sesle konuştu. “Hazırlan,” dedi. “Odamda seni bekliyor olacağım.”

Alice’in gözleri iri iri açıldı fakat Rolfe çoktan dönüp basamakları çıkmaya başlamıştı. Alice titremeye başladı. Sonunda, bu göstermelik evlilik gerçeğe dönüşecekti. O kadar endişeliydi, o kadar korkuyordu ki midesine sancılar giriyordu. Şu son birkaç gündür, Rolfe düğün gecesinde Ceidre’yla yattığından beri Lordunun ne kadar keyifsiz olduğunun farkındaydı. Alice’in zihninde ürkütücü görüntüler canlanıyordu. Rolfe’un Ceidre’mn elbisesini yırtışı, onu yere devirişi, ablası hıçkırıklara boğulmuşken üzerine uzanışı ve dev gibi erkekliğiyle içine girişi... Canını yakışı.

Alice ürperdi. Mary ona dedikoduları anlattığından, Ceidre’nın yırtılmış sarı elbisesini gösterdiğinden beri bu görüntüleri zihninden atamamıştı. Rolfe’un kendisine de aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Nefesi kesilirken yine ürperdi.

Rolfe odasında şarabını yudumluyordu. Bir bakire olarak yanına gelmek üzere olan karısını değil, başka bir adamın karısını, Ceidre’yi düşünüyordu. Geceleri düşünceleri ve ruh hali tahammül edilmez bir hale geliyordu. Guy’ın şu anda onunla birlikte olduğunu, ona dokunduğunu, onu tekrar tekrar tattığını biliyordu. Öfke ve kıskançlıkla boğuluyor, başının tepesinden ayak parmaklarına kadar bütün vücudu zonkluyordu. Kasıkları yine şişmişti. O kadar öfkeliydi ki kontrolünü kaybedebileceğinden korkuyordu.

Kapının vurulmasıyla düşünceleri dağıldı ve gelenin kim olduğunu anlayınca keyifsizce karısına içeri girmesini buyurdu. Uzun zaman önce yapması gereken bir şeyi daha fazla geciktirmemeye kararlıydı. Başka bir adamın hanesini düşünmek yerine, kendi hanesini düzene sokacaktı.

Brenda Joyce

Alice onun yine keyifsiz olduğunu ve içki içtiğini ama ayrı olduğunu gördü. Rolfe ona dik dik baktı. “Bu evliliği tamamlamanın zamanı geldi.”

“Direnmeyeceğim,” dedi Alice kırılğan bir sesle. “Size oğullar vermek istiyorum, bunu biliyorsunuz.”

“O halde ben de onları karnına koymak için elimden geleni yapacağım.” Rolfe yatağı işaret etti.

Alice korkudan ve heyecandan kaskatı kesilmiş halde yatağa girdi. Rolfe lambaları söndürünce oda zifiri karanlığa gömüldü ve Alice onun taytı ile iç çamaşırlarını çıkardığını duydu. Rolfe’un, kendisi gibi bir kadını ikiye bölebilecek kadar güçlü, iri ve çirkin vücudunu düşündü. Norman, karısının yanına uzandı ve bir an için hiç kıpırdamadan yattı. Alice ilk hayal kırıklığını o anda hissetti. Mary’nin anlattığına göre, Ceidre’ya yerde sahip olmuştu; hizmetkâr kanı orada bulmuştu. Ceidre’nın giysilerini parçalamış, onu yere fırlatmıştı... Alice huzursuzca kıpırdandı.

Rolfe tiksinişçesine bir ses çıkardı ama Alice yanlış duyduğunu düşündü çünkü bir an sonra kocası kendisine doğru döndü ve geceliğini beline kadar sıyrdı. Bacaklarını okşadıktan sonra eli arasına, kadınlığına kaydı. Alice şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştı.

“Kıpırdama,” dedi Rolfe. “Sana dokunmam gerek, yoksa yapamam.”

Bir hayal kırıklığı daha... Alice aptal değildi ve Rolfe’un ne demek istediğini anlamıştı. Kocasının bacağına değen erkekliğini hissedebiliyordu ve damızlık bir aygır gibi sertleşmediğini anlamıştı. Ablasına tecavüz ederken olduğu gibi değildi. Tahrik olmak için Alice’e dokunuyordu ve bu şekilde dokunulmak çok iğrençti. Rolfe parmaklarıyla oyalanmayı bitirdikten sonra üzerine çıktı. Elini uzatarak kendini hazırladı. Alice, ablasıyla nasıl olduğunu hayal edip duruyordu ve bunun aynı adam olduğuna inanamıyordu. Rolfe kalçalarını iterek Alice’in içine girdi.

Acı korkunçtu ve genç kadın bir çığlık attı.

Rolfe durdu ama nedeni karısının çığığı değildi; güçlü bir şekilde itmiş olmasına rağmen, Alice'in kadınlığı öylesine dar ve küçüktü ki tam olarak girememiştir. Rolfe tekrar denedi; Alice vücudu parçalanıyormuş gibi yine çığık attı. Rolfe sayısız kadınla birlikte olduğundan, Alice'in beklemediğı kadar dar olduğunun farkındaydı ve kendi erkeklığı fazlasıyla büyük olduğu için işini bitirene kadar onun canını yakacağını biliyordu. Bunu engellemenin bir yolu yoktu.

Alice, ölmek üzere olduğunu hissediyordu. "Dur," diye yalvardı acıyla ağlarken. "Dur, beni ikiye böleceksin! Lütfen!"

Rolfe geri çekilmeden duraksadı. "Üzgünüm," dedi kayıtsızca. "Benim için fazla darsın ama zamanla daha iyi olacak, inan bana." Ve ritmik, sert bir şekilde hareket etmeye başladı.

Alice içini kavuran acıyla ağlıyor, yumruklarıyla onu itmeye çalışıyordu. Rolfe'un hareketleri kesilmedi. Sonra, tam Alice dayanılmaz acıdan dolayı bayılacağını sanırken, şiddetle sarsılmaya, kasılmaya, zevkle haykırmaya başladı.

Orgazmı Rolfe'u şaşırtmıştı. Tamamen tahrik olmamış, erkeklığı her zamanki kadar bile sertleşmemiştir ve buna sevindi çünkü aksi takdirde altındaki kadın, kendisi gibi bir adam için yaratılmamış olduğundan gerçekten ölebilirdi. Karısının verdiği tepkiye şaşırmasının diğer nedeniyse, ona zevk vermediğini, canını yaktığını bilmesiydi. Ancak Alice'in doruğa ulaşması ona ihtiyacı olan itkiyi sağlamıştı ve bir an önce boşalmak için daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Genç kadının şimdi acıdan inlediğini biliyordu fakat neredeyse işi bitmişti ve tohumlarını karısının içine saçmaya kararlıydı.

Alice yine sızlandı.

Rolfe daha da sertleştiğini, daha da irileştiğini hissederken elinden geldiğince derinlemesine hareket ediyordu. Alice çığık çığığaydı. Tırnakları kocasının kaslı omuzlarına gömülüydü. "Daha sert," diye bağırdı. "Ah, daha sert, evet!"

Alice altında hıçkırıklarla kıvrılırken Rolfe sonunda doruğa ulaştı.

Brenda Joyce

Henüz tamamen kendine gelmeden karısının üzerinden kalktı. Düşünceleri hemen berraklaştı ve neredeyse gülecekti. Kötücül, kindar karısı acıdan hoşlanıyordu. Bunun onu şaşırtması gerekirdi ama nedense şaşırmamıştı.

42. BÖLÜM

“Leydim, hemen gelmelisiniz,” dedi Mary nefes nefese.

Ceidre mutfakla malikâne arasındaki koridorda, iki çocuğa günlük görevlerini anlatıyordu. “Ne oldu?”

“Lordumuz... yaralanmış ve kendisine sizden başka kimsenin dokunup bakmasını istemiyor!”

Düğün gecesinden beri yaklaşık bir hafta geçmişti. Ceidre ertesi günkü korkunç yemekten beri Rolfe’u görmemişti. Malikânedeki hizmetkârlarla ilgilenmiş ve köyde zaman geçirmişti; Rolfe’tan olabildiğince uzak kalabileceği her yere razıydı. Bir defasında malikâneye dönmek için meyve bahçesinden geçerken adamlarının talim gürültülerini duymuş ve onu uzaktan, dev gri aygırının sırtında görmüştü. İzlemek için durmamış, aceleyle yoluna devam etmişti ve Rolfe da onu görmemişti.

İki gün önce Guy da dâhil bir düzine adamını alarak sürek avına çıkmıştı. Ceidre av partisinin yeni döndüğünden emindi çünkü önce nöbetçinin borusunu, sonra da avluyu dolduran kalabalık nal seslerini duymuştu. Lettie’yle birlikte malikânedeki hasırları yeniliyorlardı ve Ceidre onların gelişine aldırılmamıştı. Lettie ise onun aksine, neşeyle bağırarak kapıya koşmuş ve hoşlandığı erkeklere el sallamıştı.

Ceidre düğün gecesini elinden geldiğince unutmayı tercih etmişti. Olanlara artık bir rüya gözüyle bakıyordu ve her rüya gibi, karanlık bastıktan sonra zihnini kurcalıyordu. Norman'ı düşünmemeye çalışıyordu ve yüzünün görüntüsü zihninde belirlediğinde, hemen kendine ondan nefret ettiğini hatırlatıyordu. Rolfe'un kayıtsızlığının yarattığı kırgınlık artık geçmiş, zaman içinde uyuşmuştu. Dolayısıyla, Mary'nin haberini duyunca kalp atışlarının deli gibi hızlanmasına şaşırır. "Hemen iksirlerimi alayım!" dedi. Demek yaralanmıştı!

Ceidre hızla gidip geri geldi. Mary ellerini ovuşturuyor, ağlıyor, ona acele etmesini söylüyordu. "Ne oldu?" diye sordu Ceidre, boğazındaki yumruya rağmen konuşmayı bir şekilde başararak.

"Yaban domuzu! Onu deşmiş, Ceidre." Ve Mary ağlamaya başladı.

Hizmetkâr isterik bir haldeydi; Ceidre ona aldırmadan koşmaya başladı. Duydukları karşısında boğazında bir şeylerin düğümlendiğinin, kalbinin deli gibi attığının farkındaydı. Avludan geçip iç kapıdan girerken neredeyse uçuyordu. Kalenin basamaklarını nasıl çıktığının veya kocaman kapıyı açıp içeri nasıl daldığının farkında değildi. Norman'm adamlarının çoğu salonda birbirine sokulmuş halde sessizce bekliyorlardı. *Ah, Tanrım, resmen cenaze havası var*, diye düşündü. Ceidre aralarından geçerken adamlar ona yol verdiler.

Rolfe'un odasının kapısına gelince aniden durdu. Ceidre'yi onun görüntüsüne hiçbir şey hazırlayamazdı. Alice, Beth, Athelstan ve Guy Norman'm yanında duruyorlardı. Ceidre onun sadece omuzlarını, başını ve boynunu görebiliyordu; çıplak olmalıydı. Ceidre'nin korktuğu gibi acı içinde yatmıyor, yüzünde genç kadının çok iyi tanıdığı sert bir kontrol ifadesiyle dimdik oturuyordu. Onu görünce kalbi duracak gibi oldu. Çok yakışıklı ve çekiciydi. Ceidre geçen hafta boyunca bunu unutmuştu.

Rolfe da onu fark etti ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Ceidre soluklarını unuttuğunu fark ederek derin bir nefes aldı ve öfkeye kapıldı. Rolfe'un ağır yaralı *olmadığını* açıkça görebiliyordu çünkü

Rolfe ona dikkatle bakıyordu; ancak karşısındaki kadınla mahrem anlar paylaşmış olan ve bunu tekrarlamayı düşünen bir adamın bakacağı gibi... Ceidre kızardı.

“Buraya gel,” dedi Rolfe güçlü bir sesle emrederek. “Yaralandım.”

Sen yaralıysan, ben de bir cadıyım, diye düşündü Ceidre. Dudaklarını birbirine bastırarak yaklaştı. Kalbi acı verecek kadar şiddetli atıyordu. Adamlar kenara çekildiler. Alice’in kenara çekilmediğini ve zarif beyaz elini sahiplenici bir tavırla kocasının omzuna koymuş olduğunu gördü. Bu görüntü karşısında neredeyse kalakalacaktı. Aniden midesi bulandı. Ancak Rolfe ona yaklaşmasını işaret etti.

Sonra Norman’ın yarasını gördü ve dudaklarından hafif bir inilti döküldü.

Rolfe çırlıçıplaktı. Sağ bacağı kalçasından dizine kadar yarılmıştı ve kan içindeydi. “Su ve temiz bez getirin,” diye emretti Ceidre, Rolfe’un yanına ve Alice’in ayaklarının dibine çömelirken. Yaranın yakınındaki sağlam deriye dokunurken, Rolfe’un kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Norman’ın teni alev alev yanıyordu. Ceidre’nin parmaklarının altında bacağı gerildi. “Dokunduğumda acıyor mu?” diye sordu Ceidre, samimi bir endişeyle.

“Hayır,” dedi Rolfe sertçe. “Senin dokunuşun benim canımı acıtmaz, Ceidre.”

Ses tonu, Ceidre’nin başını kaldırmasına neden oldu. Rolfe’un bakışları öylesine cüretkâr ve samimiydi ki Ceidre bir an için yarayı da, odadakileri de unuttu. Ancak Alice öfkeyle eteklerini hışırdatarak kıpırdanınca Ceidre kendini topladı. O anda Rolfe’un dudaklarını birbirine bastırıldığını görünce canının yandığını anladı. “Ne kadar acıyor?”

“Çok daha kötülerini de gördüm.”

“Şimdi kahramanlık taslamanın sırası değil,” diye çıkıştı Ceidre.

Rolfe, “Ben senin gözünde sadece bir kahraman olmak istiyorum. Ceidre,” diye mırladı.

Eğünlelen

Ceidre düğün gecesini hatırladı. “O halde çok yanlış düşüncelere kapıldığımızı bilin, Lordum.”

“Bunun farkındayım.” Rolfe keyifsizce güldü.

“Lordum,” diye araya girdi Alice yüksek sesle, “rahatsız görünüyorsunuz. Arkanıza yaslanın da, yastık...”

“Ben iyiyim,” diye tersledi Rolfe. “Tepemde dikilip durma. Çocuk değilim ben!”

Alice elini kocasının sırtından çekerek bir adım geriledi. Ceidre hemen bakışlarını yaralı bacağa indirdi fakat Alice’in öfkeli ifadesini görmüştü. Kardeşinin hareketlerinden ciddi şekilde rahatsız oluyordu ama hiçbir şey söylemeden yarayı dikkatle incelemeye başladı. Derin değildi; hiç derin değildi. Ceidre rahatladı. Ancak güzelce temizlendikten sonra birkaç dikiş atılması gerekecekti. Beth, Ceidre’nın istediği malzemelerle döndü ve Ceidre hepsini çömeldiği yerde yanına koydu. Alice’in eteği su testisinin yanına kadar uzanıyordu. Ceidre kardeşine bakarak kibarca konuştu. “Biraz çekilir misin, Alice? Hareket edecek alana ihtiyacım var.”

“Çekilmeyeceğim,” dedi Alice ters ters.

“Leydi Alice, şöminenin yanına gidin,” diye emretti Rolfe, konuyu çözüme kavuşturarak. Alice dudaklarını büzerek itaat etti.

Ceidre böylesine terslenen ve itilip kakılan kız kardeşi için üzülmekten kendini alamadı. Norman’a karısıyla ilgili tam olarak ne hissettiğini, ondan hoşlanıp hoşlanmadığını ve her gece onunla nasıl yatağa girebildiğini sormak istiyordu. Hoşlanmanın şehvetle bir ilgisi olmadığını kendine hatırlattı; bunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Ve elbette ki düşüncelerini dile getirmedi; odada yalnız olsalar bile, bu onun meselesi değildi. Temiz bir bez aldı. “Biraz acıtacak.”

“Memnuniyetle dayanırım,” diye mırıldandı Rolfe, Ceidre’nın gözlerine bakarak.

Ceidre iyice huzursuzlanarak bakışlarını kaçırdı ve yarayı temizlemeye başladı. Norman’ın dolgun bacağına, nazik dokunuşları altında

kasıldığını hissetmesine rağmen, Rolfe gıkını bile çıkarmadı. Genç kadın tamamen işine odaklanmıştı. Yara iyice temizlendikten sonra iğneyle ipliği aldı ve hiç tereddüt etmedi. Dikişleri küçük, düzgün ve çok hızlıydı. Rolfe o kadar hareketsizdi ki sanki taştan yapılmıştı. Ancak Ceidre, Norman'ın nefeslerinin her zamankinden daha sert olduğunu farkındaydı.

Rolfe'un dikkatini dağıtmaya karar verdi. "Bunun dışında av başarılı mıydı?"

"Evet, hem de çok. Biri geniş boynuzlu üç geyik avladık. Bir kurt ve bir de yaban domuzu."

"Elbette. Domuzu sizin mızrağınız yakalamış olmalı."

"Evet," dedi Rolfe.

Ceidre iç çekerek işini bitirdi ve başını kaldırdı. Rolfe'un çırpı-çıplak vücuduna ilk kez baktı; kasıkları, hareketsiz erkekliği, karnının yumuşak kıvrımı, kalçalarının darlığı ve göğsünün genişliğine... Kızarak iğneyi bir kenara bıraktı ve merhem hazırlamaya başladı. "Bacacağınızı bu hale getirmeyi nasıl başardınız?"

"Kolay oldu; yaban domuzu vahşidir ve ne yapacağı kestirilemez."

"Çok tehlikelidirler," diye karşılık verdi Ceidre, bir bezin içinde getirdiği otları Rolfe'un yarasının üzerine yerleştirirken. "Erkeklerin böyle bir şeyi eğlence olarak görmesi çok aptalca." Sadece yaptığı işle ilgilenmeye dikkat ediyordu fakat parmaklarının altındaki sert bacağın farkındaydı.

"Tehlikesi hoşumuza gidiyor," dedi Rolfe.

Genç kadın, Norman'ın, eğik başının tepesine baktığını hissedebiliyordu. "Ancak küçük oğlanlar erkekliklerini kanıtlamaya heveslidirler," diye azarladı Ceidre içtenlikle.

"Erkekliğimden şüphe duyuyor olamazsın," dedi Rolfe yumuşak bir sesle.

Rolfe'un ses tonu Ceidre'nin kızarmasına ve başını kaldırıp onun yüzüne bakmasına neden oldu; aynı anda Norman'ın erkekliğini

sertleştiğini fark etti. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemez haldeydi. Rolfe kibirli, memnun bir tavırla gülümsedi. “Canımızın fazla yanmadığı belli,” dedi Ceidre zorlukla. Ayağa kalkıp arkasını döndü fakat Rolfe onun elini yakaladı.

“Gitme.”

“İşim bitti.” Ceidre, Norman’ın gözlerine bakmak zorunda kaldı.

“Gitme,” diye tekrarladı Rolfe. “Canım yanıyor.”

“Nasıl bir acı içinde olduğunuz açık,” diye çıktı Ceidre artık sinirlenerek.

“Sen dindirebilirsin; istersen.”

“Karınız dindirebilir!”

“Öyle mi?” Rolfe bir kaşını kaldırdı. “O yapamaz; sadece sen yapabilirsin.”

“Böyle şeyler söylemeyin,” diye tısladı Ceidre. “Bırakın beni.”

“Tekrar geleceğine söz verersen bırakırım. Başka kimsenin benimle ilgilenmesini istemiyorum. Merhemini tekrar sürülmesi gerekiyor, değil mi?”

“Evet ama herhangi biri...”

“Benimle sen ilgilenmelisin.”

“Pekâlâ.” Ceidre teslim oldu.

“Bir daha ne zaman geleceksin?”

Ceidre tereddüt etti. “Yarın.”

“Bu gece... Bu gece geleceksin. Belki ateşim çıkar.” Rolfe gülümsedi.

Elbette böyle bir olasılık vardı ama Ceidre pek yüksek olmadığı düşünüyordu. “Malikânedeki görevlerim bitince geleceğim,” dedi.

Rolfe’un yüzü aniden asıldı ve gözleri öfkeyle parladı. “Evet, elbette, görevlerin... Kocana karşı mı? Her gece seni yanında mı istiyor, ha?” Sesi yükseldi. “İstiyor mu? Son iki gecedir onu özledin mi? Özledin mi?”

Ceidre, Norman’m öfkesi karşısında neye uğradığını şaşırdı.

Brenda Joyce

“Bu gece öncelikli görevin,” dedi Rolfe dişlerinin arasından, “bana, Lorduna. Sakın kim olduğumu unutma. Seni Guy’a ben verdim,” diye uyardı, “ve istediğim zaman geri alabilirim.”

Ceidre, otoritesinin karşısında öfkeden titriyordu. Rolfe haklıydı; Aelfgar’da onun her isteği kanundu ve boşanmalarını emrederse, Guy itiraz etmeksizin bunu kabul eder, Rolfe ikisini istediği gibi ayırabilirdi ki bu öfkesini daha da artırıyor. “Burada işim bitti. Gidebilir miyim?”

“Gidebilirsin,” dedi Rolfe sakince. “Ama burada işinin bittiğini sanma.” Acımasızca gülümsedi. “İşimizin bittiğini sakın sanma.”

43. BÖLÜM

Rolfe'un bacağı zonkliyordu ama yataktan kalkıp şömineye doğru topalladı ve alevlere baktı.

Akşam olmuştu ve kasten aralık bıraktığı kapının dışından gelen seslere kulak kabartmıştı. Dikkatle dinledi ama çıt çıkmıyordu. Ceidre gelmemişti.

Kızgındı; kendine. Genç kadına mahrem konularda imada bulunarak dalga geçmişti. Bunu yapmak istememişti. Aslında hayatı boyunca hiçbir kadınla onunla konuştuğu gibi konuşmamıştı. Karamel saçlı, menekşe gözlü bu kadın ona kontrolünü kaybettiriyordu. Onunla nasıl o şekilde dalga geçebilmişti? Belki onu bir haftadır görmediği içindi. Belki de o kadar nazik şekilde kendisine dokunmasından kaynaklanmıştı; hafif yarasına rağmen tahrik olmuştu.

Ancak kendi karısı ve Ceidre'nın kocası da odadayken onunla nasıl öyle alay edebilmişti?

Fiziksel açıdan tahrik olmasını engellemek elinde değildi elbette ama diline hâkim olabilirdi. Bunun mazereti yoktu. İki de neler olup bittiğinin farkındaydı; bunu Alice'in asık suratında ve Guy'm sorgulayan gözlerinde görmüştü. Genç adamın tepkisi Rolfe'u şaşırtmıştı. Guy kızmamıştı veya kızdıysa bile duygularını çok iyi gizlemişti. Norman, Guy'm yerinde ve Ceidre'yla evli olsa, bir adam karısıyla

ilgili böyle yorumlarda bulunsa, Rolfe o adamı kesinlikle öldürürdü. Elbette ki kendisi Guy'ın lorduydu ve adamının kendisine taparcasına bağlı olduğunu biliyordu.

Ceidre'ya bu gece gelmesini emrettiği için pişmanlık, genç kadın gelmediği için hayal kırıklığı hissediyordu. Tam o sırada Ceidre'nın Guy'ın kollarında olabileceğini düşününce keyfi kaçtı. Ve aynı anda sesi duydu.

Hızla başını çevirdi ve yaklaşan hafif ayak seslerini dinleyerek bekledi. Biraz sonra kapısı açıldı. Ceidre kıızıl ve altın sarısı görkemli saçları ve yüzünde isyankâr bir ifadeyle, şehvetli dudakları birbirine bastırılmış halde karşısında duruyor, menekşe rengi gözleri alev saçıyordu. Rolfe onu gördüğüne memnundu ve kendini tutamayarak gülümsedi.

“Gördüğüm kadarıyla ateşiniz yok,” dedi Ceidre. “Dolayısıyla çekilebilirim sanırım, Lordum?”

Rolfe'un gülümsemesi genişledi. Yine topallayarak yatağa yaklaşıp oturdu. “Gel de bacağıma kontrol et.”

Ceidre oflayarak rahatsızlığını gösterdi ama itaat etti. Rolfe'un üzerinde sadece uyluklarının ortasına kadar inen bir tunik vardı. Ceidre hiç tereddüt etmeden tuniği kaldırarak Norman'm bacağına ve çıplak vücudunu ortaya çıkardı. *Lanet olsun*, diye düşündü Rolfe. Gerçekten hasta değildi çünkü hemen sertleşmeye başlamıştı.

“Bu saçmalık,” diye bağırdı Ceidre geri sıçrarken.

“Sana verdiğim tepkileri kontrol edemiyorum.”

“Kocamı aldatmayı reddediyorum!”

Rolfe öfkeye kapıldı. “Seni buraya zina için çağırdığımı mı sanıyorsun? En iyi adamımı aldatman için mi?”

Norman'm buz gibi bakışları karşısında Ceidre hafifçe yüzünü buruşturdu. “Sanmak mı? Ah, hayır, Lordum. Biliyorum!”

Brenda Joyce

Rolfe genç kadının bileğini yakaladı ve sertçe yatağa, neredeyse yaralı bacağının üzerine çekti. Ceidre bir kez çırpındı ama sonra hareketsiz kaldı. “Kendini fazla önemsiyorsun, Ceidre,” dedi kaba bir sesle.

“Sen bir canavarsın!”

“Ben en iyi adamımı aldatmam!”

“O zaman bırak beni; bırak da gideyim.”

Rolfe diğer eliyle Ceidre’nin çenesini yakalayarak kendisine bakmaya zorladı. “Bu kadar isteksiz olduğuna göre onu seviyor musun?”

“Ne?” Ceidre yine çırpındı ama boşunaydı.

“Ona bu kadar çabuk mu âşık oldun?” Rolfe’un sesi sertti. “Birkaç kez yatağına girdin ve hemen sadakatle bağlandın mı yani? Cevap ver bana!”

Ceidre titriyordu; hiçbir şey söylemedi. Rolfe onun gözlerinin dolduğunu gördü.

“Seni tatmin ediyor mu, Ceidre?” diye sordu Rolfe tehlikeli bir ses tonuyla.

“Bu seni ilgilendirmez,” diye tısladı Ceidre.

“Cevap ver bana!”

“Evet,” diye bağırды Ceidre ve ağlamaya başladı. Rolfe’un gerçeği bilmesine asla izin vermeyecekti; kocasının ondan tiksindiğini ve Lettie ya da Beth’i ona tercih ettiğini asla açıklamayacaktı. Bu sırrı, bu aşağılanmayı bu adamla asla paylaşmayacaktı.

“Seni incitmeyeceğim. Sana dokunmayacağım. Sana tecavüz etmeyeceğim. Sil gözyaşlarını,” dedi Rolfe tiksinti dolu bir sesle. Ceidre’yi sertçe yataktan itti. Genç kadın sendelerken neredeyse düşüyordu. Rolfe’a baktı ve öfkeyle parlayan gözlerini gördü. O bakışların nefretten kaynaklandığını düşünerek büzüldü.

“Çık dışarı,” dedi Rolfe kısık sesle. “Fikrimi değiştirdim. Gördüğün gibi, sana ihtiyacım yok.”

Ceidre gözlerini sildi ve omuzlarını dikleştirdi. Bakışlarını Rolfe’un hiddetli gözlerinden ayıramıyordu.

Şövalyeler

“Kocana git,” dedi Rolfe yine kısık sesle ve çirkin bir tavırla. “Ona git. Büyüle onu. Ama benden kesinlikle uzak dur.”

Her nedense, Ceidre ona yaklaşmak ve sesindeki o kontrollü nefreti gidermek istiyordu ama bunu yapamadı.

“Ne bekliyorsun? Şimdi de baştan çıkaran kadını mı oynuyorsun? Bal rengi saçlarınla, güzel yüzünle karşımda durup incinmiş gibi titreyerek beni büyülemeye mi çalışıyorsun? Ben bunları yüzlerce kez gördüm. Sen de diğerleri gibi bir kadınsın ve sana da diğerlerine verdiğim tepkiyi veriyorum.”

Bu zalimce sözler Ceidre’nın suratına bir tokat gibi indi ve uyuşmuş halde arkasını döndü.

“Alice’i buraya gönder,” diye seslendi Rolfe, Ceidre’nın arkasından. “Yanıma gelmesini, ona ihtiyacım olduğunu söyle.”

Ceidre kaçtı.

44. BÖLÜM

Rolfe ve Guy bir hafta sonra Guy'ın Dumstanbrough'daki mülklerini teftiş etmek için yola çıktılar. Rolfe'un bacağı hâlâ kaskatıydı ama ata binmenin onu rahatlatacağını düşünüyordu. İskoçlarla karşılaşma olasılığını düşünerek yanlarına bir düzine adam aldılar ve Aelfgar'ı diğer adamlarla birlikte Beltain'in komutasına bıraktılar. Rolfe'a ait sınır köyüne bir buçuk günde ulaştılar ve hava kararana kadar incelemelerini tamamladılar.

Adamları yatmaya hazırlanarak ateşin başında uzanırken Rolfe ayağa kalkarak gerindi. Bacağı biraz ağrıyordu. Gelişlerinin yol açtığı ilk karmaşadan sonra köy artık sakindi. Görünüşe bakılırsa, bu kadar uzakta yaşadıkları için lordlarını ve efendilerini nadiren görüyorlardı ve o lordun Sakson olup olmamasını pek umursamıyorlardı. Adamlarına bolca yiyecek ve bira verilmişti. Guy malikânesini yapacağı yeri seçmişti bile. Rolfe ona zaman tanıdıkça Guy'ın inşaatı teftiş etmeye geleceğini biliyordu. Bu, gelecekte gerçekleşeceği belli bir hayali zihninde canlandırdı: Ceidre, Dumstanbrough Leydisi olarak burada yaşayacaktı.

Gerçi umurunda değildi. Dumstanbrough ve çok sevdiği kocası onun olabilirdi! Belki de Guy burayı tekrar ziyaret ettiğinde karısını da getirir ve Aelfgar'a dönerken onu burada bırakırdı. Rolfe bundan

kesinlikle çok memnun olurdu. Guy yetenekli bir şövalyeydi ve onun bu bölgede bulunması, Rolfe'un kuzey sınırı savunması açısından paha biçilmez bir rahatlık sağlayacaktı. Rolfe daha fazla adam toplamaya çoktan karar vermişti ve bir kısmını buraya yerleştirecekti.

Ceidre... Acaba kocasını özlüyor muydu? Sanki benliğini saran çirkin duygulardan uzaklaşmış gibi kamp ateşinden uzaklaştı.

Ceidre, Guy'ı seviyordu. Ama akla getirdiği ilk kelime hercaiydi; Ceidre hercai bir kadındı. Ama bu nasıl olabilirdi ki? Kendine yönelttiği küçümseme duygusuyla burnundan soludu. Kadının kalbini ona tecavüz ederek mi kazanmayı ummuştu? Ancak sonrasında daha fazlasını paylaşmamışlar mıydı? Yine de, Ceidre'nin kalbi onu neden ilgilendiriyordu ki? Aşk aptallara göreymiş; kadınlara ve çocuklara göre. Gerçekte var olmayan bir şey, şehvet için kibar bir bahaneydi. Guy'm kollarında gerçekten böylesine bir tutku ve mutluluk bulabilir miydi? Kendine bunu umursamadığını, elinin altında bir sürü kadın olduğunu ve karanlıkta hiçbirinin birbirinden ayırt edilemediğini söyledi.

Köye ulaştığını anlayınca durdu ve kampa geri dönmek üzere arkasını döndü. Kadife gecenin sarışında bir güç vardı. Bunu kesinlikle hissediyordu; bir ihtiyaç gibi delici, yoğun, nüfuz edici bir şey... Ama neye ihtiyaç duyuyordu ki? Kampa dönmek için hareket edecekken bir kahkaha dikkatini çekti. Şehveni tınısına rağmen Guy'm sesini hemen tanımıştı ve duraksayarak etrafına bakındı.

Karanlıkta, bir meşe ağacının altında birbirine sarılmış çifti nihayet seçebildi. Ay ışığı onları hafifçe aydınlatıyordu. Merakına yenik düştü; Guy olup olmadığını öğrenmek *zorundaydı* ve kesin olarak anlayana kadar yaklaştı. Gerçekten de Guy'dı. Kadını kucağına oturtmuş, eteğini yukarı sıyırmıştı ve ritmik hareketlerle kadını beceriyordu. Rolfe korkunç bir öfkeye kapıldığını hissetti.

Yerinden kıpırdamadı. İşleri bitince kadın eteğini indirerek ve kahkahalar atarak kalkarken, Guy da taytını düzeltti ve kadının kalçasına bir şaplak attı. Sonra Rolfe'u görünce irkildi. Kadın da onu

Brenda Joyce

fark etmişti ve yaramaz bir ifade takındı ama Rolfe ona aldırmadı. Kadın hayal kırıklığıyla yanlarından ayrıldı.

“Beni mi arıyordunuz, Lordum?”

“Hayır, tesadüfen denk geldik.” Birlikte kampa doğru yürümeye başladılar.

Rolfe, Guy’a dönüp baktı. “Karına sadık değilsin.” Bu elbette ki bir yorumdu ama aynı zamanda da bir soruydu.

Gece karanlıktı fakat Guy’ın ses tonundan Rolfe onun kızardığını anladı. “Hayır... Elbette hayır. Tek bir kadınla, üstelik de bir cadıyla yaşanamayacak kadar gencim.”

Rolfe yine öfkelenmişti. “O cadı değil, Guy.”

“Özür dilerim, aksine inandığınızı unuttum.” Guy gergindi ve bu hemen belli oluyordu.

“Şaşırdım açıkçası,” dedi Rolfe umursamaz bir tavırla. “Karının kollarından sonra başka birine karşı arzu veya enerji bulabilmen ilginç.” Bakışları yine genç adama kaydı.

Guy huzursuz ve sessizdi. Rolfe bunun farkındaydı ve karısıyla ilk kez kendisinin yattığını ima etmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti; yoksa daha fazlası mı vardı? Guy sonunda omuz silkti. “Ben daha gencim.” Başını öne eğerek yürümeye devam etti.

Rolfe, Ceidre’yla evli olsa başkası için arzusu veya enerjisi kalmayacağını biliyordu. Düşünceli gözlerle Guy’a baktı. Ve kocasının başka kadınların peşinde koştuğunu bilse Ceidre’nın neler hissedeceğini merak etti.

“Tutuklayın şunu,” dedi Alice.

Ceidre malikânenin salonundaki iki mumu yakarken olduğu yerde donup kaldı. İki Norman ileri atıldı ve biri Ceidre’nın kolunu yakaladı. Beltain asık yüzle Alice’in yanında duruyordu. “Neler oluyor?” diye bağırdı Ceidre.

Alice artniyetle parıldayan gözlerle pis pis sırttı. “Birçok kez ihanete kalkıştın, Ceidre. Ve Lordum yokken, onu ve ona ait olanları korumalıyım! Tutuklayın şunu!”

“İhanet mi?” diye inledi Ceidre korkuyla. “Ben bir şey...”

Beltain onun sözünü keserek elinde tuttuğu bir parşömeni yüzüne doğru salladı. Kaşları çatıktı. “Bir hizmetkâr bunu odanızda bulmuş, Leydim.”

Ceidre kâğıda baktı. “Onun ne olduğunu bile bilmiyorum!”

“Size yazılmış. Ağabeyiniz Edwin’den.”

Ceidre’nın kalbi duracak gibi oldu. “Bu bir yalan! Bu mektup bana ait değil! Daha önce hiç görmedim! Görmedim, yemin ederim!”

Beltain kararlı bir tavırla Ceidre’ya baktı. “Size yazılmış, odanızda bulunmuş ve ağabeyinizden geliyor. Bunu size biri getirmiş olmalı. Kim?”

“Kimse... Söylüyorum ya,” diye bağırdı Ceidre bu yalana öfkelenerek, “hepsi yalan! Bu bir tuzak!”

“Daha önce de ihanete kalkıştınız,” dedi Beltain. “Bunu herkes biliyor. Düğününüzden önce Lordum sizi gece gündüz izletiyordu çünkü size güvenmiyordu. Ben de güvenmiyorum ve kanıt da ortada.” Beltain duraksadı.

“Bu kız çok kurnazdır, Beltain,” dedi Alice. “Üstelik de bir cadı. Onu zindana atmazsan kaçabilir ve Lordum da çok kızar.”

Ceidre taş kesildi.

“Kaçmayacak,” dedi Beltain ciddiyetle. “Kendisi Guy’ın karısı, dolayısıyla onu zindana atamam. Ancak onu bizzat izleyeceğim.”

Ceidre rahatlayarak bir an için gözlerini kapadı.

“Hayır!” diye bağırdı Alice. “Bir büyü yapar ve hiçbiriniz karşı koyamazsınız! İnan bana, bunu çok iyi biliyorum!”

Ceidre olanlara inanamıyordu. Soğuk, öfkeli bakışlarını Alice’e çevirdi. “Bunu sen yaptın, değil mi? Senin yazma bilmediğini biliyorum... bu sahte mektubu kime yazdırdın?”

Brenda Joyce

Alice ona aldırmadı. “Seni uyarıyorum,” dedi, Beltain’e. “Seni uyarıyorum! Morcar’m kaçışını hatırla!”

Beltain tekrar Ceidre’ya döndü. “Üzgünüm fakat Leydi Alice haklı. Onu zindana atm,” dedi iki şövalyeye.

“Durun!” diye bağırdı Ceidre paniğe kapılarak. “Şu mektuba bir bakayım!”

Beltain omuz silkererek parşömeni Ceidre’ya verdi. Ceidre önce mektuba, sonra Alice’e baktı. “Bu Ed’in el yazısı bile değil!”

“Kendisinin yazıp yazmadığı fark etmez,” dedi Beltain. “Muhtemelen yazma bilmediği için ve bir keşişe yazdırmıştır. Götürün onu.”

“Hayır, lütfen!” Ceidre, Beltain’in kolunu yakaladı. “Lütfen, size yalvarıyorum!”

İki şövalye Ceidre’yı sürükleyerek götürürken, Beltain ona acıyarak ve tiksintiyle baktı. Ceidre dönüp kız kardeşine bir bakış attı. “Yapma bunu,” diye yalvardı. “Alice, eline ne geçecek? Norman geri döndüğünde...”

“Seni astıracak!” diye bağırdı Alice.

Başının tepesindeki taş kapak gürültüyle kapanarak Ceidre’yı zifiri karanlığa gömdü.

Ceidre hiç kıpırdamadan durdu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Kollarını vücuduna sardı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağından korktu. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı ama yapamadı; boğulduğunu hissediyordu. Hava basıktı ve leş gibi insan dışkısı kokuyordu. Yaz olduğu için ayakları çıplaktı ve şimdi parmaklarının arasından yapış yapış çamur fışkırıyordu. Zindan rutubetli ve serindi fakat titremesinin nedeni bu değildi. Daha şiddetli sarsıldı.

Yalnız olmadığını biliyordu. Bir şeylerin oradan oraya koşturduğunu duyabiliyordu. Sıçanlar... Gözleri doldu. Norman’dan ne kadar nefret etse de, onun bir an önce geri dönmesi için dua etmeye başladı. Geri döndüğü anda Ceidre’yı serbest bıraktıracığını biliyordu fakat

Dumstanbrough'da sadece bir gece kalsalar bile, iki günden önce dönemezdi. Ceidre o kadar dayanamazdı.

Boğazından uzun, kısık bir inilti yayıldı. Titremesi daha da artarken nefesleri hızlanıp sığlaştı. Yine de sanki ciğerlerine hava girmiyordu.

Sıkışan göğsüne hava doldurma çabasıyla ağlamaya başladı. Buradan çıkmak zorundaydı! Nasıl olursa olsun, bunu yapmalıydı! Nefes alamıyordu; duvarlar üzerine kapanıyordu! Boğulacak ve buraya canlı canlı gömülecekti! Ceidre boğuk bir çığlık atarak kapağa doğru atıldı ancak kapak çok yukarıdaydı; iki adam boyundan yüksekti. Yine de hıçkırıklar ve gözyaşları arasında tekrar tekrar sıçrarken nefes almaya çalışıyordu ve kalbi göğsünden fırlayacak gibi hızla atıyordu. Buradan çıkmak zorundaydı! Mecburdu! Nasıl olduysa kuru ve sert topraktan duvara dokununca, çılginca bir hırsıyla tırmalamaya başladı. “Çıkarın beni buradan!” diye bağırdı. “Çıkarın beni!” Yukarı tırmanma çabasıyla tırnaklarını koparırcasına tırmalamaya ve ağlamaya devam etti. Bir ayağını kaldırıp duvara dayıyor, kendini yukarı itmeye çalışıyor ama her seferinde aşağı kayıyordu. Sonunda hıçkırıklar arasında ve nefes nefese kalarak yere çöktü.

Ayağına sıcak ve canlı bir şey dokundu.

Ceidre çığlık atarak ayağa fırladı ve bütün gücüyle duvara saldırdı. Tırnakları kırılırken parmaklarından ılık kan süzüldü ama umurunda bile değildi. İnsanüstü bir çabayla, delirmişçesine tırmalayıp kazmaya devam etti.

45. BÖLÜM

Şafağın gelişi Rolfe'un önceki gece hissettiği yoğun gücü de beraberinde getirmişti ama his biraz daha keskinleşmişti. Rolfe uyan-
dığı anda bütün sezgileri, bir tehlike hissetmişçesine ayakta-
ydı. Bir tuzağı önceden haber veriyor gibiydiler. Acele etmeleri gerektiğini
hissediyordu. "Burada oyalanmayacağız," dedi ve Guy ile adamlarına
yola çıkma emri verdi.

Telaşı giderek artıyordu. Rolfe dönüş yolculuğunda adamlarını
gelişlerinden daha hızlı ilerletti ama bir yandan da dikkat kesilmiş
ve etraflarındaki bütün seslere karşı kulağını dört açmıştı. Kötü *bir*
şey olmasını bekliyordu. Alacakaranlık çöktükten çok sonra kamp
kurduklarında, yolculuklarını bölen herhangi bir şey olmamıştı. Rolfe
uyuyamıyor, içindeki kötü his giderek yoğunlaşıyor, bir an önce Aelf-
gar'a dönmek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi gün öğleden önce Aelfgar'a ulaştılar. Rolfe, topraklarını
saldırı altında veya yerle bir halde bulsa şaşırmayacaktı. Köyünü ve
kalesini gayet iyi durumda görünce rahatladı fakat içindeki o kötü
hissi hâlâ atamıyordu. Alice her zamanki gibi onu avluda karşıladı ve
banyo hazırlanmasını emrettiğini söyledi. Rolfe başıyla onaylayarak
onu gönderdikten sonra Beltain'e döndü ve şövalyenin ciddi yüz ifa-
desini hemen fark etti. "Bir haber var mı? Ben yokken neler oldu?"

“Her şey yolunda,” Beltain tereddüt etti, “Leydi Ceidre’nin odasında bulunan bir mektup dışında.”

Birkaç adım ötede duran Guy bunu duyunca dikleşip onlara döndü. “Ne mektubu?” diye sordu Rolfe.

“Ağabeyinden bir mesaj,” dedi Beltain.

Öfke Rolfe’un tüm benliğini sardı. “Bu kadın hiç uslanmayacak,” diye mırıldandı. “Onu bana gönderin ve mektubu da getirin,” diye bağırdı. Ceidre yine ihanete kalkışmıştı. Öfke korkuyla karışarak bütün benliğini sardı.

“Onu zindandan çıkarın,” diye emretti Beltain.

Rolfe olduğu yerde hızla döndü. “Onu zindana mı attınız?”

“Eşinizin dediği gibi, kaçmamasını garantilemenin tek yolu buydu.” Beltain, Rolfe’un gözlerine baktı. “Tereddüt ettim fakat sonra, siz döndüğünüzde kaçak bir hain yerine zindanda tutulan bir mahkûm olmasının daha iyi olacağına karar verdim.”

Rolfe dürtülerini sorgulamadı. Öfkesinin yerini alan telaşla tepeden aşağı inmeye başlamıştı bile. Guy ve Beltain’in asık suratlarla hemen peşinden geldiğinin farkında değildi. Neredeyse koşar adımlarla kale kapısından geçti. Zindanın bulunduğu konağı görür görmez muhafıza kapağı kaldırmasını emretti. Adam sürgüyü çekerek kapağı açtı. Rolfe onun yanma ulaştı ve hiç duraksamadan çömelerek karanlık çukura atladı.

Karanlığa alışmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. “Ceidre? Ceidre?”

Karanlık, rutubetli, iğrenç çukurda hiç ses çıkmıyordu ve Rolfe bir an için genç kadının yine kaçtığını sandı. O anda hafif bir inilti duydu. Hızla sese doğru döndü ve yerde büzülmüş olan bir silüeti belli belirsiz seçebildi. “Ceidre!”

Bir an sonra Ceidre’nin yanma ulaştığında, tiz ve tüyler ürperten bir çığlığa hazırlıklı değildi. Genç kadını kaldırmak için eğildiği anda Ceidre güçsüzce saldırdı ve pençe gibi uzanan parmakları Rolfe’un yüzünü zararsızca sıyırdı. Rolfe buna aldırmadan onu kucağına aldı.

Brenda Joyce

Ceidre baştan aşağı çamur ve pislikle kaplanmıştı; üstelik de leş gibi kokuyordu. Rolfe kapağın altına doğru adım atarken Ceidre bir an için hareketsiz kaldı ama sonra aniden dönerek Norman'ı yine tır Malamaya çalıştı.

“Benim, Rolfe, kes şunu!” dedi Rolfe ve merdivenin indirilmesini emretti.

Çok zayıf düşmüş olmasına rağmen, Ceidre çırpınmaktan, Rolfe'un yüzünü tır Malamaya çalışmaktan vazgeçmiyordu. Nefesleri kısık, hırıltılı ve sığdı. Rolfe'un yüreği korkuyla sıkıştı. “Benim, Rolfe,” diye tekrarladı, kısık ama kararlı bir sesle.

“Çıkarın beni!” diye hırladı Ceidre, zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla. “Çıkarın beni!”

“Çıkartıyorum işte,” dedi Rolfe yumuşakça. İçi burkuldu. “Bana saldırma, çıkartıyorum seni.”

İp merdivene kendi başına tırmanamayacak kadar zayıf durumda olduğunu anladığı genç kadını omzuna alan Rolfe, bir eliyle merdivene tutundu. Ayağını en alt basamağa koyduktan sonra, kendinden emin hareketlerle çabucak tırmandı. Yeterince yükseğe ulaştıklarında, muhafız Ceidre'yi ondan aldı ve Rolfe hızla tepeye ulaşarak kolayca kendini dışarı çekti.

Norman bir an donup kaldıktan sonra dehşetle haykırdı.

Ceidre, muhafızın kendisini bıraktığı yerde büzülmüş, nefes nefese bir halde titriyordu ve bütün vücudu çamur içindeydi. Elleri ve dirseklerinin aşağısı hatta yüzü bile kanla kaplıydı. Genç kadının ellerine baktı ve tırnaklarının kırılmış, hatta bazılarının düşmüş olduğunu fark etti. Ancak daha kötüsü, çok daha kötüsü, aydınlıkta kollarını vücuduna sarmış halde gözlerini kırıştırtırken etrafına korkudan çıldırmış bir hayvan gibi bakıyordu.

Rolfe ona doğru bir adım attı; Ceidre geri çekildi. Norman kendinden beklemeyeceği kadar derin bir duygu seliyle sarsılırken, çok

yavaşça Ceidre'nin yanında diz çöktü. "Ceidre, benim... Rolfe, artık özgürsün... her şey yoluna girecek."

Ceidre kapana kısılmış, her an ısırılmaya hazır bir tilki gibi temkinli ve korku dolu gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Rolfe'un içinden ağlamak geliyordu. Titreyen elini çok yavaş bir hareketle uzattı ama ona dokunmadı. "Ceidre?"

Genç kadının onu tanıdığını fark etti. Ceidre sonunda bir hıçkırıkla başını eğdi. Parmaklarını toprağa gömmüş halde sertçe ve hızlı nefes alıp veriyordu. Rolfe onun omzuna dokundu. Genç kadının ürperdiğini hissetti ama bu kez geri çekilmedi ve direnmedi. Rolfe onu nazikçe kollarına aldı.

Ceidre ona sımsıkı tutundu.

Rolfe ayağa kalkarken Ceidre'ya daha sıkı sarıldı; yüzünde gerçek acısını gizleyen kaskatı bir ifade vardı. Ceidre kirli yüzünü Lordunun boynuna gömdü ve Rolfe zavallı kadının gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. Ceidre'nın deli gibi atan kalbinin, sert ve hızlı nefeslerinin farkındaydı; bunlar onu endişelendirmişti. Ve genç kadın kollarıyla onu o kadar sıkı tutuyordu ki Rolfe neredeyse boğulacaktı. Kendi kolları da aynı şekilde güçle ve her nasılsa, inanılmayacak kadar şefkatle sarılmıştı.

Adamlarını hatırladı ve öfke saçan mavi gözlerini Beltain'e çevirdi. Şövalyesi dehşetle donup kalmıştı. "Çok üzgünüm!" Beltain korkuyla inledi. "Ben... bilmiyordum..." Beltain, Guy'a döndü. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm!"

Guy anlayışla başını salladı. "Aklını kaçırmış," dedi gerçekçi bir tavırla. "Bunun olacağını bilemezdin. Yer altına hapsedildiklerinde aklını kaçıran yetişkin erkekler de gördüm." Rolfe'a döndü. "Onu alayım mı, Lordum?"

"Hayır," dedi Rolfe. Beltain'le konuşmaya cesaret edemiyor, kontrolünü kaybederse adamı öldürebileceğini biliyordu. Ceidre'yi kucağına alıp uzun adımlarla kaleye taşıdı, salondan geçirdi ve üst kata çıkarıp kendi yatağına nazikçe yatırdı. Genç kadın bir maymun gibi

Brenda Joyce

ona sımsıkı tutunmuş, ağlıyordu ve bırakmak istemiyordu. Rolfe onu kucaklamış halde, çamur içindeki, karmakarışık saçlarını okşuyordu. Ceidre yüzünü onun tuniğine gömmüş, hıçkırıklarla sarsılıyordu. Rolfe iri, güçlü ama sakinleştirici elleriyle genç kadının sırtını tekrar tekrar okşadı. “Şişş,” dedi, “tamam, sakin ol güzelim, sakin ol, *chérie*. Ben buradayım. Her şey yoluna girecek.”

Ceidre anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı. Neredeyse öleceğini, nefes alamadığını, toprağın onu yutmaya çalıştığını anlatıyordu. Çığlıklar atmış, kendisini serbest bırakmaları için yalvarmıştı fakat kimse cevap vermemişti. Duvarlara tırmanmaya, tırnaklarının kırılıp kopmasına aldırmadan tünel kazmaya çalışmış, sonunda da bayılmıştı. Onca çığlıktan sonra kısalmış sesi, fısıltı gibi çıkıyordu.

“Artık konuşma, hayatım,” diye fısıldadı Rolfe, iri eliyle genç kadının başının arkasını kavrarken. “Artık konuşma. Sesinin iyileşmesine izin vermelisin.”

Ceidre ilk kez sakinleşip sustuğunda yüzü hâlâ Rolfe’un göğsüne gömülüydü. Rolfe onun başının arkasını okşayıp ovmaya başladı. Zavallının nefesleri normale dönmemiş olsa da en azından yavaşlamıştı ve titremesi belirgin şekilde azalmıştı. Rolfe biraz olsun rahatlamıştı ama içini sarmaya başlayan ölümcül hiddetin de farkındaydı.

O anda başka bir şeyin, başka birinin varlığını fark etti. Hiç kıpırdamadan, Ceidre’yi okşamaya devam ederek başını çevirdi ve karısını gördü. Alice’in yüzünde nefret ve kötücül bir zafer ifadesi vardı fakat Rolfe’un mavi gözlerindeki öfkeyi görünce ifadesi hemen korkuya dönüştü ve bir adım geri çekildi.

Rolfe o kadar kızgındı ki konuşurken sesi kısık ve duygusuzdu. “Çık dışarı,” dedi. “Beni diğer odada bekle ve ben yanına gelene kadar da oradan ayrılma.”

Tekrar etmesine gerek kalmadan karısı kaçarcasma uzaklaştı.

Rolfe titriyordu. Kendini toparlamaya çalışırken Ceidre'nin başına baktı; bir hayvan gibi çamur ve pislik içindeydi. Ürperdi. Sonra çok nazikçe geri çekildi; Ceidre'yla konuşmak, ona bakmak, aklının başına geldiğinden emin olmak istiyordu. Ne var ki genç kadın bir iniltiyle itiraz etti ve umutsuzca daha sıkı sarıldı. Rolfe kararlı ama çok nazik bir hareketle elini Ceidre'nin başının arkasından çenesine kaydırıp ve küçük hareketlerle okşadı. Genç kadının yine gevşediğini hissetti ve gözlerine bakabilmek için yüzünü kendisinininkine kaldırdı.

Ceidre'nin gözleri acı doluydu ama bilinçli bakıyordu. Rolfe onun fiziksel değil, duygusal bir acı çektiğini biliyordu ve bu canını daha çok yakıyordu. Ancak genç kadının iri iri açılmış gözlerinde minnet ve belki de güven vardı. Böylesine açık, savunmasız... Rolfe ne pisliği görüyor ne de leş kokusunu duyuyordu. Kendi gözleri titreyerek kapandı ve dudaklarını nazikçe Ceidre'mnikilere bastırıp.

Genç kadının dudakları hareketsiz ve yumuşaktı ama karşı koymadılar. Rolfe benliğini saran duygulardan, çaresizlikten ve koruma dürtüsünden boğuluyordu. Dilini çok hafifçe Ceidre'mn dudaklarına değdirdikten sonra geri çekildi. Sonra daha cüretkâr bir şekilde baskıyı artırdı ve dudakları genç kadınınkileri aralayarak dişlerine dokundu. Yine geri çekildi.

Bir anda fazla tahrik olmuştu; taytının içinde patlayabileceğini düşündü.

Genç kadının içine girme, onu bu şekilde rahatlatma, onun hâlâ tanıdığı Ceidre –onun Ceidre'si– olduğundan emin olup kendisi de rahatlatma dürtüsüyle coşarken zorlukla ondan ayrılarak ayağa kalktı. Ceidre bu kez itiraz etmedi fakat bakışlarını Rolfe'tan ayırmıyordu. Yatakta bitkin bir halde ve hiç kıpırdamadan yatıyordu. Rolfe, nefeslerinin nihayet normale döndüğünü fark edince sevindi.

Kapıya gidip bağırarak sıcak banyo suyu istedi. Ceidre'ya tekrar yaklaşmaktan korkuyordu çünkü az önceki hisleriyle sarsılmıştı. Genç kadının kendisine baktığını hissedince ona döndü ve iri iri açılmış

Brenda Joyce

gözlerle izlediğini gördü. O bakışlardaki güvenin yanında korku da vardı; çelimsiz yumrukları yatak örtülerini sımsıkı kavramıştı.

“Bir yere gitmiyorum, merak etme,” dedi Rolfe, onun neden korktuğunu anlayarak. Ceidre’nın ellerinin gevşediğini ve bakışlarının yumuşadığını fark etti.

Onun yanına döndü. “Şimdi iyi misin, Ceidre?” Cevap alamadı. “Konuş benimle. Lütfen.”

Ceidre bakışlarını yere indirdi. “Çok korktum.”

Rolfe genç kadının saçlarına uzandı. “Biliyorum.”

Ceidre boğuk bir sesle hıçkırdı. “Dua ettim,” diye fısıldadı. “Senin gelmen için dua ettim.”

Rolfe onu tekrar kollarına aldı. “Geldim. Geldim işte. Ama yeterince çabuk olamadım, özür dilerim.” Ceidre yine ona sımsıkı sarılmıştı ve Rolfe kapının vurulduğunu neredeyse duymayacaktı.

Hizmetkârlar sıcak su getirip küveti doldururken Rolfe izledi. İşleri bitince onlara çıkmalarını emretti. Tekrar Ceidre’nın yanına gitti onu doğrultup oturttu. Genç kadının kuşağını çözmeye başladı. Ceidre itiraz etmedi. “Yıkayıp temizlenince kendini daha iyi hissedeceksin,” dedi Rolfe.

Rolfe yerinden kıpırdamadan onu ayağa kaldırarak bacaklarının arasına çekti. Ceidre çok zayıftı ve Rolfe’un omuzlarına tutunmuştu. Norman onun elbisesini ve içliğini çıkarırken çıplak vücuduna, ince beline, dolgun göğüslerine ve kalçalarına, gözlerinin önüne serilen kadınlığına bakmamaya çalışıyordu. Genç kadını küvete taşıyarak nazikçe suyun içine bıraktı. Ceidre iç çekerek gözlerini kapadı.

Rolfe onun yanına çömeldi. Ceidre’nın suyun altına girişini ve tekrar çıktığında ağzındaki suyu tükürüşünü izledi. Genç kadın kendini suya bırakırken başını usulca çevirip Rolfe’a baktı.

Su dolgun, güzel göğüslerini örtmüyordu ve göğüs uçları sertleşip sivrileşmişti. Rolfe onun içine girme ihtiyacıyla boğuluyordu. Ancak

Ceidre hâlâ korkuyla ve çocuksu bir güvenle bakıyordu. Rolfe sabunu alarak ona verirken bütün vücudu titriyordu.

“Hayır,” dedi Ceidre gözlerini kapayarak. “Çok yorgunum. Yarın...”

Rolfe onun saçlarını kendisi yıkadı. Bir hizmetkâr çağırmayı düşünmedi bile. Sonra ayaklarını ve bacaklarını yıkadı ama çamurla kaplanmış olan kısımlarından, dizlerinin üstünden öteye gitmedi. Genç kadının yaralı ellerini yıkamak için tuttuğunda Ceidre acıyla sızlandı ama ağlamaktan kendini alamasa da karşı koymadı. Rolfe onun vücudunun geri kalanına dokunmadı; Ceidre ona güveniyordu fakat Rolfe kendine güvenmiyordu.

Rolfe onu temiz bir örtüye sararak kendi yatağına taşıyıp yatırdı. “Bırakma beni,” dedi Ceidre, boğuk sesiyle.

“Bırakmayacağım,” diye söz verdi Rolfe.

“Sarı bana.”

Rolfe tereddüt etti ama sonra genç kadının yanına uzandı. Daha kollarını ona dolayamadan genç kadın ona sokuldu ve hemen uyuyakaldı. Rolfe’u ise bir damla bile uyku tutmadı.

46. BÖLÜM

Rolfe, Ceidre'yi kendi yatağında bir çocuk gibi kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken bıraktı.

Koridoru geçip küçük odanın kapısını sert bir hareketle açarken adımları hızlı ve kararlıydı. Kapı gökgürültüsü gibi bir sesle arkasındaki duvara çarptı. Yatakta oturan Alice onun gelişini korkuyla açılmış gözlerle izledi.

Rolfe hiç duraksamadan karısının yanına gidip yüzüne güçlü bir tokat indirdi ve Alice darbenin etkisiyle bir çığlık atarak yastıkların üzerine savruldu. Tokat yüzünde çirkin bir iz bırakacaktı ama çenesini kıracak kadar da sert değildi. Alice sızlanarak geri çekildi. Rolfe karısının tepesinde dikilirken öfkeden titriyordu.

“Ablana karşı artıniyetinde fazla ileri gittin, Alice. Ben aksini söyleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın. Ne olursa olsun, buradan ayrılmayacağım. Anlaşıldı mı?”

Alice ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak iri iri açılmış gözlerle kocasına bakarken, küçük göğsü hızla kalkıp iniyordu.

“Beni anladın mı?” diye bağırdı Rolfe.

Alice'in dudakları aralandı. “Lordum,” dedi boğuk bir sesle. Bakışlarını Rolfe'un önce dudaklarına, sonra da kasıklarına dikti. “Lordum,” diye inledi şehveni bir tınıyla.

Rolfe onun yataktayken kendisini daha sert becerip canını yakması için nasıl yalvardığını hatırlayınca midesi ağzına geldi. Aniden arkasını dönerek kapıya yöneldi. Alice'in peşinden geldiğini duydu ve arkasından sımsıkı sarıldığını fark edince donup kaldı. Karısı bedenini onun kalçasına bastırarak inledi. Rolfe dönerek onu savuşturdu ve yerde iniltiyle kıvrandığını görünce karısını korkutmadığını, aksine tahrik ettiğini anladı. Odadan çıkarak kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Kendi odasına kısa bir bakış atınca, Ceidre'nin hâlâ derin ve sakin bir uykuda olduğunu gördü. Bu haliyle bile, izlenecek güzel bir manzaraydı. Sonunda dönüp aşağı kata inmek için kendini zorlaması gerekti.

Salonda Guy, Beltain ve Athelstan'dan başka kimse yoktu. Ceidre'nin nasıl olduğunu sadece Athelstan sordu ama Rolfe, Beltain'in acı dolu bakışlarını ve Guy'm dik dik baktığını kaçırmamıştı. "Toparlanacak," dedi ciddiyetle. Ceidre'nin kocasına dönerken bakışları son derece mesafeliydi. "Karının nasıl olduğunu merak etmiyor musun?"

Guy kızardı. "Elbette ediyorum."

"Uyuyor; benim yatağımda."

Guy bir şey söylemedi.

Rolfe öfkesini gizlemekte zorlanıyordu. "Karın biraz toparlandıktan sonra onu alıp kendi odanıza götürmek ister misin? Dilerse şu an uyuduğu yatakta kalabilir. Ben salondaki döşeklerden birinde yatarım."

Guy huzursuzca kıpırdandı. "Rahatınızı bozmak istemem, Lordum."

"Bozmazsın," diye karşılık verdi Rolfe. "Pekâlâ, Ceidre burada kalıyor o zaman." Sesinde Guy'ı başından saven bir ton vardı. Sonra Beltain'e baktı.

Şövalye hemen bir dizinin üzerine çökerek kılıcını çıkardı ve Rolfe'un ayaklarının dibine koydu. "Emrinizdeyim," dedi.

"Kılıcını kınına sok," dedi Rolfe. "Samimi pişmanlığına iki defa şahit olmasaydım seni hizmetimden çıkarırdım. Zindanlar, hanımlara

Brenda Joyce

göre bir yer değildir. Ancak onun kurnazlığını hesaba katarak hareket ettiğin de dikkatimden kaçmadı. Zindandan bu kadar korktuğunu tahmin edemezdim. Kılıcını kınına sok, ayağa kalk ve hatalarından ders al.”

Beltain mahcubiyetle ayağa kalkarak kılıcını kınına soktu. “Hoş-görünüz için teşekkür ederim, Lordum.”

Rolfe elini sallayarak onu da başından savdı. Beltain birkaç saat önce ölüme ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. Norman, Athelstan’la baş başa kaldığını fark edince kaşlarını çattı; bir an önce odasına dönmek için sabırsızlanıyordu. Bakışları düşüncelerinin yönünü izleyince Athelstan da o tarafa baktı.

“Kendini toparlar toparlamaz Leydi Ceidre’yi Dumstanbrough’ya gönderseniz iyi olur,” dedi Athelstan.

Rolfe ona baktı.

“Bunu sürdüremezsiniz, Lordum. Siz de biliyorsunuz. Guy’m kuskanmaması büyük şans ve size güvenmesi daha da büyük bir şans; aksi takdirde iyi ve son derece sadık bir şövalyenizi kaybederdiniz.”

“Benim bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Ayrıca... sen benim ikilemlerimi neden umursar oldun?”

“Adil bir adam ve iyi bir lidersiz,” dedi Athelstan yumuşak bir sesle. “Sizinle barış ortamında değil de, savaş yüzünden karşılaşmış olmamız çok yazık.”

“Olması gerekenlere kafa yormak aptalların ve şairlerin işidir.”

“Onu kocasıyla birlikte Dumstanbrough’ya gönderin,” diye tekrarladı Athelstan. “En iyi adamınızı kaybederseniz, Ceidre’dan da nefret etmeye başlarsınız.”

“Ben Warenne’li Rolfe’um,” dedi Rolfe yumuşak bir sesle. “Amansız Rolfe; Kral’m en iyi adamı. Gelip geçici duygularına hâkim olamayacağımı sanıyorsan bir daha düşün. Evet, Ceidre büyüleyici bir cadı fakat başka bir adama ait olduğunu asla aklımdan çıkarmayacağım. Artık yatağına git, ihtiyar.”

“Memnuniyetle,” dedi Athelstan. Arkasını dönerken duraksadı. “Gelip geçici duygular mı, yoksa takıntı mı, Lordum?”

“Yatağına git!”

“Peki, siz hangi yatağına gideceksiniz?”

Rolfe sessiz kalarak adamın gidişini izledi. İhtiyar Sakson çoğı adamdan daha cesurdu. Takıntı mı? Bu bir takıntı değildi ve ona dönüşmesine de izin vermeyecekti.

Ceidre uyandı ve kimin yatağına olduğunu hemen anladı.

Anıları buruktu... Ve nazik.

Bir buçuk gün süren ama sonsuzluk gibi gelen esaretiyle ilgili korkunç kâbusları sinir bozucuydu ama artık yavaş yavaş etkisini yitiriyordu. Kurtarılışı ve kurtarıcısıyla ilgili anıları ise daha belirgindi.

Rolfe onu gerçekten de kazayla ezilebilecek, elinde kalabilecek bir serçeymiş gibi nazikçe taşımış mıydı? Gerçekten de onunla yeni doğmuş, annesiz kalmış bir bebeğı yatıştırır gibi şefkatle mi konuşmuştu? Hayır, bu mümkün değildi; Ceidre rüya görmüş olmalıydı!

Saatın öğleyi çoktan geçtiğini ve neredeyse bir gün boyunca uyuduğunu anlayınca afalladı. Yataktan kalkarken, Rolfe’un gerçekten nazik bir kurtarıcı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Norman’m onu kucağına alıp buraya, kendi yatağına taşıdığını hatırlıyordu. Bedeni örtülere sarılmıştı ve çıplaklığını fark edince yıkandığını belli belirsiz hatırladı. Ancak bunu Rolfe’un yaptığını düşünmesinin tamamen hayal gücünden kaynaklandığını biliyordu. Korkudan neredeyse aklını kaybedecek hale geldiğı için, muhtemelen hizmetkârlardan birini Norman sanmıştı. Yine de, neyin gerçek ve neyin hayal olduğunu merak ediyordu.

Elleri sargılıydı ve giyinirken hem kaskatı olduklarını hem de ağırdıklarını fark etti. Önce zindanın duvarlarına tırmanmaya ve sonra da tünel kazmaya çalıştığını hatırlayınca ürperdi. Giyindikten

Brenda Joyce

sonra Guy'la paylaştığı malikâneye ve odaya dönerken kimseyle karşılaşmadı.

Kocası her zaman olduğu gibi akşam yemeğinden önce döndü çünkü her iki günde bir banyo yapardı; son zamanlardaysa, Norman'm yoğun talimlerinden dolayı her gün yıkanıyordu. Ceidre her zamanki gibi sıcak su, temiz giysiler, şarap ve yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Guy onu süzdü. "İyi misiniz, Leydim?" Sesinde şefkat vardı.

Ceidre deli gibi davrandığı için kendini aptal gibi hissederek utançtan kızardı. "Evet, teşekkür ederim. İzin verin, yardım edeyim." Kocasının soyunmasına yardım etti.

"Akşam yemeği için seni uyandıracaktım ama Lord Rolfe kendin uyanana kadar uyuman gerektiğini düşündü," dedi Guy, tuniğini başından çıkarmasına izin verirken.

Her nedense, bu yorumu üzerine Ceidre daha da kızardı. "Evet, şey, bugün kesinlikle tembellik ettim. Dumstanbrough'da işler yolunda gitti mi?"

"Evet, bölge kayalık olsa da toprak verimli fakat köylüler toprağı işlemeyi pek bilmiyor. Hepsi çoban ama bu değişecek. Onlara hasadın yararlarını göstereceğim." Ceidre kocasının taytını çıkarmak için eğilirken Guy'm sesi neşeli ve heyecanlıydı. "Kale yapmak için de mükemmel bir yer var; doğal bir tepe. Hendek için su yok ama derin bir çukur bütün istilacıları uzak tutar."

Genç kadın gergin bir tavırla gülümseyerek doğruldu. "Memnun olduğunuza sevindim, Lordum." Ciddiydi. Guy iyi bir koca olmuştu. Evlendiklerinden beri ne sert bir söz etmiş ne de Ceidre'ya el kaldırmıştı. Ceidre'yi sevmiyordu, çoğu gece dışarıdaydı ve Ceidre onun sürekli kadınlarla zaman geçirdiğini biliyordu ancak bu elbette ki onu rahatlatıyordu. Şimdiyse mükemmel vücuduyla karşısında çıplı çıplak duruyordu. Çıplaklığı ikisini de rahatsız etmiyordu. Ceidre elinde olmadan onu Norman'la kıyasladığını fark etti; bu ilk kez olmuyordu. Gerçi kıyaslamak mümkün değildi; diğeri daha uzun boylu, daha

iri yapılydı ve kasları usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Ayrıca Norman asla Ceidre'nın karşısında uzun süre tahrik olmadan cırtlıçplak dikilemezdi.

Guy onun inceleyen bakışlarının farkında değildi. "Ceidre?"

Guy ona ilk kez adıyla ve böyle yakın bir tonda hitap ediyordu. Ceidre kocasının yüzüne baktı.

"Ağabeyinden mektup aldın mı?"

"Hayır! Bu bir yalan!"

Guy belirgin bir şekilde rahatladı. "Sana inanıyorum. Seni uzun zamandır tanımıyorum; hatta yalnızca iki haftadır kocamın ama birçok şeyi anlamaya başladım." Ceidre'ya baktı. "Artık senden korkmuyorum, Ceidre."

Ceidre dizlerinin titrediğini hissetti. "Öyle mi?"

"Yani bir cadı olduğuna hâlâ inanıyorum ama iyi bir cadı olduğunu düşünüyorum. Haklıyım, değil mi? Senin amacın insanlara zarar vermek değil, sadece iyileştirmek."

Ceidre korkmuştu. Artık kendisinden çekinmediğine göre, Guy kocalık haklarını mı talep edecekti? Guy'ı kesinlikle itici bulmuyordu fakat yatağını paylaşma arzusunda da değildi. İlişkilerini bu seviyede sürdürmek istiyordu.

Guy onun cevabını beklemedi. "Senin yalancı olmadığına da inanıyorum. Ancak ağabeylerine sadık olduğunu da biliyorum. Böyle aptalca bir şey yapmamana sevindim. Karımın Lorduma ihanet etmesine izin veremem, anlıyor musun Ceidre?"

"Evet."

Guy iç çekti ve buharı tüten küvete girdi. "Sırtımı yıkar mısın?"

"Elbette."

"Banyodan sonra Rolfe'a gidip ağabeylerinden mektup almadığını söyleyeceğim. Zaten başka cezadan korkmana da gerek yok... Mektup gerçek olsun ya da olmasın, Lordumuz zindandayken cezayı haddinden fazla çektiğine inanıyor." Küvetin içinde arkasına yaslandı.

Brenda Joyce

Ceidre daha fazla ceza alabileceğini hiç düşünmemişti; yeterince acı çektiği için değil, masum olduğu için. Şimdi kocasının gerçeğe inandığını ve gerekirse onu savunacağını öğrenince rahatlamıştı; buna gerek olmasa bile.

Kocasının yıkanmasına yardım ederken düşünceleri daha acil bir soruna odaklandı; Guy'ın ilişkileriyle ilgili fikrini değiştirip değiştirmediğini bilmek istiyordu ama konuyu açıp da Guy'ın aklına yok yere yanlış fikirler sokmaya korkuyordu. Dokunuşuyla kocasının tahrik olmadığını görünce bunun umut verici bir işaret olduğunu düşündü. Ama geceyi düşünmek içini endişeyle dolduruyordu. Guy fikrini değiştirdiyse, Ceidre onun evliliği nihayete erdirmesini engellemek için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ah, son günlerde yaşadıklarını bahane ederek onu bir iki gece oyalayabilirdi ama sonunda, er ya da geç teslim olması gerekecekti.

Ceidre aptallık ettiğinin de farkındaydı. Guy iyi bir adamdı ve bir Norman olmasına rağmen, Lordları kadar büyük bir düşman da değildi. Nazikti. Artık kendi topraklarının sahibiydi. Gelecekte kuzeyde güçlü bir lord olacaktı ve Ceidre da onun karısıydı. Bunu kabullenmeli, Guy'ın yatağını ısıtmalı ve çocuklarını karnında taşımalıydı. Şimdiden arkadaş olmaya başlamışlardı ve bu arkadaşlık ilerleyecekti. Babasının ona bulduğu koca adayının Ceidre'yi geri çevirmesinin ve evlilikle ilgili bütün umutlarını kaybetmesinin üzerinden uzun zaman geçmemişti. Oysa şimdi kader ona başka bir gelecek sunuyordu. Hem güçlü bir savaşçı hem de nazik bir adam olan bir kocayla ödüllendirilmişti. Bir kadın bundan daha fazlasını isteyebilir miydi? Guy'ı kendinden uzak tutarsa aptallık ederdi.

Zihni bu durumu çabucak kavradı. Hepsinin doğru olduğundan şüphesi de yoktu. Ancak ilişkilerinin doğasını değiştirmeye cesaret edemiyordu. Bunun kafasını meşgul eden altın renginde bir pagan ilahından *kaynaklanmadığını* umuyordu.

47. BÖLÜM

Ceidre akşam yemeğinde Norman'ın adamlarının gösterdiği nezaket karşısında şaşırılmıştı. Yakınında oturanlar nasıl olduğunu sormakla kalmamıştı, Beltain de herkesin önünde ondan özür dilemişti. Ceidre utançtan kızarmıştı. “Çocukluğumdan beri,” dedi Ceidre, “o zindandan ölesiye korkarım. Bunu bilemezsiniz.”

Ceidre, Norman'm sağında oturan kocasının yanındaydı. Alice yemeğe katılmamıştı ve Ceidre nedenini merak ediyordu. Rolfe'un varlığının, her mimiğinin, her sözünün ve her hareketinin belirgin şekilde farkında olmasına rağmen ona bakmaktan kaçmıyordu. Kendisini nasıl nazıkçe sakinleştirdiğini hatırlıyordu ve bu anılar gerçek olsun ya da olmasın, gerçek gibi geliyordu. Rolfe ona doğrudan seslenince, Lord'un gözlerine bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

“Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Leydi Ceidre?”

Leydi Ceidre; Ceidre değil. Genç kadın ona baktı. Rolfe'un görünüşü rahattı ama mavi ifadesinde belirgin bir gerginlik vardı. Ne kadar doğal davranmaya çalışsa da, Ceidre onun rahat olmadığını görebiliyordu. Yemek bıçağıyla oynarken bakışlarıyla Ceidre'yi kavuruyor ve genç kadının nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu. “Gayet iyiyim, teşekkür ederim,” dedi Ceidre.

Rolfe başıyla onayladıktan sonra Athelstan'a döndü ve av köpeklerinin çiftleştirilmesiyle ilgili konuşmaya başladı.

Ceidre'nın bakışları sık sık onun oturduğu yere doğru kayıyordu. Rolfe, bir kralın güçlü enerjisini yayıyordu. Ona bakarken, ağabeylerinin kendisinden istihbarat beklediğini hatırladı. Albie, önemli bir bilgi bulur bulmaz Feldric'i yine göndermesini söylemişti. Elbette ki Ceidre'nın elinde bilgi yoktu; Rolfe'un metresi olamamış, güvenini kazanamamıştı. Onun metresi olmayı neden şiddetle reddettiğini şimdi hatırlamakta zorlanıyordu. Artık Norman'a öfkeli değildi. Rolfe onun düşüncelerini okumuşçasına bakışlarına karşılık verdi.

Alev alev yanan gözleri birbirine kenetlendi.

Ceidre başını zorlukla çevirerek yemeğini yemeyi sürdürdü. Endişesi artık açıkça artmıştı. Kendi sorunlarına; Guy'la evlendirilmesine, düğün gecesi Norman'm ona sahip olmasına, zindana atılışına o kadar odaklanmıştı ki esas meseleleri unutmuştu. Ağabeyleri ağustos sonunda ayaklanmayı planlıyordu. Rolfe'u devirmek ve muhtemelen Alçak Fatih'i güneye, Mercia'nın dışına sürmek istediklerini tahmin ediyordu. Ondaki istihbarat bekliyorlardı. Ağabeylerinin başka casusları da olduğunu biliyordu ama hiçbiri Aelfgar'm göbeğinde, kendisi kadar iyi bir konumda değillerdi. İkisi de ona güveniyordu. Ceidre'yi tanıyor, onları yarı yolda bırakmayacağını biliyorlardı.

Bunu elbette yapamazdı.

Artık öfkeli olmadığından, mantıklı bir şekilde düşünebiliyordu ve öncelikle ağabeylerine karşı görevini yerine getirmesi gerektiğini biliyordu. Norman'a bir bakış attı. Erkekleri baştan çıkarmayı beceremediğini kanıtlamıştı. Ceidre bu adamı baştan çıkarmaya çalışmış, Norman'sa onu kumandanlarından biriyle evlendirmişti. Şimdi bile bunun kırgınlığını hissediyordu. Ama daha önce hissettikleriyle kıyaslanamazdı bile. Açıkçası, Norman'ın, kendisini düğün gecesinde olduğu kadar arzuladığından emin değildi. Hem Ceidre onu baştan çıkarmaya çalışsa bile, Norman kendi adamına karşı sadakatini un-

Brenda Joyce

tur muydu? Diğer yandan, Norman onların Lorduydu ve genç kadını gerçekten arzularsa, hiç çekinmeden yatağa atacak ve bunu gücünden aldığı bir hak olarak ilan edecek kadar kibirliydi.

Ne yapacağını bilemiyordu. Artık kendi sorunları önemini kaybetmişken, ağabeylerinin ona yükledikleri büyük sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Norman'a bakarken, hiçbir şey yapmamanın başarısız olmak anlamına geldiğini biliyordu. En azından şansını denemeliydi.

Rolfe ona keskin bir bakış attı.

Ceidre bir an için o mavi gözlerden büyülendi. Bakışlarını kaçırırken ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Önceki gece uyuyamadığı, Ceidre'yi zindanda bulduğu anın görüntüleri zihnini doldururken yatakta dönüp durduğu için aslında yorgunluktan ölüyor olması gerekirdi. Evet, ölesiye yorgundu fakat bu gece de uyuyabileceğini sanmıyordu. Ceidre neden yemek boyunca ona bakıp durmuştu ki?

Elinde şarap kadehiyle salonda durmuş, şömineye bakıyordu. İçinden yukarı çıkmak gelmiyordu. Adamlarının çoğu uykuya dalmıştı ve horultuları tuhaf bir şekilde sakinleştirici etki yapıyordu. Sönmeye yüz tutmuş ateşin dışında, salon gecenin gölgelerine gömülmüştü.

Zihnini Ceidre'dan uzaklaştırmaya çalıştı ama yapamadı. Yemekte her zamanki kadar iyi ve her zamanki kadar canlı görünüyordu. Neyse ki genç kadının sıkıntısı uzun sürmemişti; keşke daha kısa sürse ya da hiç yaşanmasaydı. Guy'm bu gece onunla sevişmeye kalkışmamasını, dinlenmesine izin vermesini umuyordu. Bu düşünceyle aniden gerildi ve bütün vücudu kaskatı kesildi. Evet, Athelstan haklıydı; ikisini de Dumstanbrough'ya göndermeliydi. Bunu yapmaması aptallık olurdu.

Boşalttığı kadehini masanın üzerine bıraktı ve merdivenleri çıktı. Duvardaki bir nişten bir yağ lambası alıp odasının kapısını açtı. İçeri girince lambayı bir kenara bıraktı ve kılıç kemerinin tokasını açar-

ken karanlık gölgelere gömülü yatağına döndüğünde içinde birinin olduğunu hissetti.

Öfkeli değildi; midesi bulanmıştı. “Yatağımdan çıkın, Leydi Alice. Ve kendi odanıza gidin. Bu gece sizi istemiyorum. Emirlerime karşı gelerek beni çok zorluyorsunuz. Oda hapsiniz devam ediyor ve bu davranışınızdan sonra cezaya son vermeden önce iki kez düşüneneceğim.”

Ceidre doğrulup oturdu ve örtüleri beline kadar indirdi. Çırılçıplaktı; iri göğüsleri fildişi gibi parlıyordu, karamel renkli, uzun saçları üzerlerine dökülüyor, irileşip sertleşmiş göğüs uçları buklerinin arasından çıkıyordu. Rolfe aşırı yorgunluktan hayal gördüğünü sandı. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu boğuk bir sesle.

Ceidre’nın göğsü hızla kalkıp iniyordu. “Seni istiyorum,” dedi, menekşe rengi gözlerini Rolfe’unkilere dikerek. O anda şaşırarak doğruyu söylediğini fark etti.

Rolfe onun gözlerine baktı ve görmeyi dilediği her şeyi orada buldu. Genç kadın yanı başındaydı, kollarını açmış, onu bekliyordu. Rolfe, güvenli bir limana yanaşan gemi gibi kendini o kollara bıraktı. Ceidre, Lorduna sarıldı. Rolfe inleyerek yüzünü Ceidre’nın boynundan kaldırdı ve dudakları birleşti.

Rolfe’un düşünebildiği tek şey onun adı, varlığı, kendini sunuşu ve yaşanmak üzere olanlardı. Genç kadını tutkulu bir şekilde öperken geri bastırdı ve Ceidre, Norman’ın saçlarını kafa derisini acıtırcasına kavradı. Rolfe’un umurunda bile değildi. Diziyle genç kadının bacaklarını araladı, çoktan sertleşmiş olan erkekliğini kasıklarına dayadı, başını kaldırarak Ceidre’nın boynunu sertçe öptü, sonra göğüs ucunu nazikçe ısırıldı. Ceidre inleyerek belini gererken uzun bacaklarını güçlü savaştının beline doladı ve kabarmış, ıslak kadınlığını kaya gibi sertleşmiş olan erkekliğine bastırdı. Rolfe yine Ceidre’nın dudaklarını yakaladı ve dilini neredeyse boğazına kadar itti. Genç kadın Norman’ın sırtını çılgınca okşuyor, vücudunu kendine çekiyor ve kaslı kalçalarını tutup sıkıyordu. Rolfe, “Ceidre,” diye

inledi. Genç kadının dili Norman'inkine çılgınca dolanıyor, onu daha da derine çekiyordu ve daha fazla konuşmak mümkün olmayacaktı.

Ceidre'nın elleri Rolfe'un sırtından kasıklarına kaydı ve tek eliyle sertleşmiş, iri erkekliğini sıkıca kavrarken Norman zevkle inledi. Genç kadın onun taytını ve içliğini bir hamlede indirdi. "Ah, evet," diye haykırdı Rolfe, Ceidre onu sertçe ve iştahla bacaklarının arasına çekerken. Rolfe genç kadının kalçalarını kavrayarak tek hamlede sonuna kadar içine gömüldü.

Nefes nefese, iniltiler eşliğinde, hızla ve birlikte gidip geliyorlardı. Ceidre'nın tırnakları Norman'm sırtına gömülüyor, Rolfe'un elleri genç kadının kalçalarını çürütürcesine sıkıyordu. Norman patlamak ve tohumlarını Ceidre'nın içine saçmak üzere olduğunun farkındaydı. "Ceidre," diye inledi ve kendini tutmak için duraksarken şiddetle titredi.

"Sakın durma!" Ceidre, güçlü savaştının yüzünü ellerinin arasına alarak öperken kalçalarını hareket ettirmeyi sürdürdü. Rolfe kendini kaybetmiş bir halde tekrar tekrar Ceidre'nın içine girip çıkıyordu; genç kadın aniden onun kollarına tutundu ve başını arkaya atarak peşe peşe kasıldı. Rolfe onun tutkuyla gerilmiş yüzünü görebiliyordu ve mucizevi bir şekilde gidip gelmeyi sürdürürken Ceidre'nın bir kez daha zevkin doruğuna ulaştığını gördü. Genç kadın Rolfe'un ona verdiği zevkle hıçkırırcaasma inliyordu. Rolfe da kendini daha fazla tutamayarak olgunlaşmış bir erik gibi Ceidre'nın içinde patladı.

48. BÖLÜM

Nihayet bilincini geri kazanmıştı.

Rolfe'un kalbi deli gibi atıyordu. Hâlâ Ceidre'nın üzerinde ve içindeydi; genç kadın da kollarını ona sımsıkı, asla bırakmayacakmışçasına dolamıştı. Rolfe olanlara inanmakta zorlanıyordu. Ceidre ona gelmişti. Onu arzulamıştı. Rolfe'un tutkusuna aynı şiddetle karşılık vermişti. Ceidre... Guy'm karısı.

Rolfe genç kadının üzerinden kalkıp bakışlarını tavana dikerken yüzü asıldı. Kolunu hafifçe okşayan eli hissedince başını sertçe ona çevirdi. Ancak öfkesi; kendine, birlikteliklerine duyduğu öfke aniden silinerek yerini sıcaklığa bıraktı. Güzel renkli muhteşem gözleri zevk ve mutlulukla parıldıyordu.

Rolfe kolundaki ele baktı. Ceidre onun teninden, cildinden, sıcaklığından zevk alıyormuş gibi doğal bir tavırla okşuyordu. İnanılmaz bir şekilde, Rolfe yine tahrik olmaya başladığını hissetti. Ceidre'mn elini aniden durdurdu.

“Guy nerede?”

Ceidre bakışlarını Rolfe'un gözlerinden ayırmadı. “Dışarıda, başka kadınlarla birlikte. Merak etmeyin, bu gece beni aramayacaktır.”

Rolfe kendine hâkim olamadı. “Bu herif aptalın teki.”

Ceidre sessiz kaldı.

Norman genç kadına sokularak gözlerinin içine baktı. “Canımı yaktım mı, Ceidre?” Sesi boğuktu. Hâlâ genç kadının elini tutuyordu.

“Hayır.” Ceidre’nin gülümsemesinde mutluluk ve daha derin, daha yoğun, Rolfe’u zevke boğan başka bir şey daha vardı.

“Zindanda geçirdiğin zamandan sonra belki de bu iyi değildir...”

“Gayet iyi.” Ceidre güven verircesine Rolfe’un elini sıktı.

Rolfe ne yapabiliyordu ki? Sadece bir erkekti ve sandığından çok daha zayıftı. Homurdanarak kendini yastıklara bıraktı ve yine tavana baktı.

“Kendinize işkence etmeyin,” diye fısıldadı Ceidre, yerinde doğrulup göğüslerini Rolfe’un koluna bastırarak Norman’a işkence ediyordu. Yüzü Rolfe’unkine yakındı.

“Aklımı mı okuyorsun?” diye sordu Rolfe.

“Okumama gerek yok,” diye cevap verdi Ceidre. “Düşünceleriniz yüzünüzden anlaşılıyor. Ayrıca, sizi artık iyi tanıyorum.”

Rolfe yana döndü ve elini Ceidre’nin gergin sırtına koyup beline kaydırды. Kalça kıvrımı avcuna mükemmel bir şekilde uyuyordu. “Seni Guy’a asla vermemeliydim,” dedi Rolfe boğuk bir sesle.

“Önemi yok. Siz Lordumuzsunuz. İstedığınız her şeyi alabilirsiniz.”

“Guy’ın bu konuda aynı fikirde olacağını hiç sanmıyorum.”

“O sizden hiçbir şey esirgemez.”

“Bu kadar emin misin?”

“Eminim. Yine de, eğer rahatsız hissediyorsanız, onun bilmesine gerek yok.”

“Sen neden söz ediyorsun, kadın?” Rolfe, Ceidre’nin belini daha sıkı kavradı. “Ben yalan söylemem. En iyi adamımı da boynuzlamam. Oysa şu anda ikisini de yapıyorum!”

Ceidre, Norman’ın yüzünü okşadı. “Birbirimize ihtiyacımız var, Lordum,” dedi sakince.

Dokunuşu Rolfe’a kontrolünü kaybettiriyordu. Kendi içinde mücadele veriyor, ona hemen yatağından çıkıp gitmesini söylemek istiyordu. Bunu yapmayacağından başından beri bildiği için homurdandı.

Brenda Joyce

Yapamazdı. “Sen bir cadısın,” dedi hırıltıyla. “Beni büyüledin. Buna hiç şüphe yok.”

Ceidre elini Rolfe’un çenesinden ensesine kaydırıp, duraksadı, sonra omzuna doğru devam etti. Norman’ın güçlü göğüs kaslarını okşamaya başladı. Rolfe başını arkaya attı, gözlerini kapadı ve kendini Ceidre’nın ellerine bıraktı. Genç kadının fısıltısını duydu: “O kadar güçlüsünüz ki Lordum... o kadar iri, o kadar soylu...”

Rolfe homurdanarak onu üzerine çekti ve yüzünü göğüslerine bastırıp. Basit bir dokunuş ve birkaç güzel sözle kendini çoktan kaybetmişti. Yine sertleşmiş olan erkekliğini Ceidre’nın kadınlığına dayadı. “Bu sefer sen üstümde ol, Ceidre.”

“Becerebilir miyim ki?” Rolfe bir yandan erkekliğini Ceidre’nın kadınlığına bastırıp bir yandan da göğüs ucunu emerken genç kadın şaşkınlıkla inledi.

“Üstümde kal,” diye emretti Rolfe, Ceidre’yi kucağında sabitleyip ani bir hareketle belini kasıklarına doğru iterken. Genç kadın aniden içini dolduran iri erkekliğinin basıncıyla bir çığlık atarken içgüdüsel olarak kaçmak için yukarı doğru kalktı ancak Rolfe ona izin vermedi. “Kıyırdama, nazik davranacağım. Gevşersen birazdan alırsın.”

Ceidre onun üzerinde titriyordu. “Beni ikiye böleceksiniz.”

“Hayır, hayır, güven bana...”

Rolfe onun gevşemesini izledi ve hafifçe hareket ederek alırken zevkle inlediğini gördü. “Şimdi sen devam et,” dedi Rolfe boğuk bir sesle.

Ceidre’nın zorlanmaya ihtiyacı yoktu. Başım arkaya atıp göğüslerini ileri çıkararak hareketlerini hızlandırdı.

“Ne kadar süredir William’in yanındasınız?”

Şimdi yatağın ortasında birbirlerine sarılmış halde yatıyorlardı; Ceidre yüzünü Rolfe’un omzuna dayamıştı ve Norman, genç kadının saçlarını okşuyordu. “On iki yıldır.”

Ceidre başını kaldırdı. “Bu nasıl olabilir? Kaç yaşındasınız ki?”

Rolfe hafifçe gülümsedi. “Neredeyse yirmi dokuz. William’ın güçlerine katıldığımda on yedi yaşındaydım. Neden sordun?”

“Sizinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Rolfe içtenlikle gülümsedi. “Diğer bütün kadınlardan daha fazlasını biliyorsun.” Gözleri parladı. Elini Ceidre’nın saçlarına dolayıp başını arkaya çekerek yüzünü kendisinininkine çevirdi. “Beni memnun etmeyi biliyorsun.”

Ceidre kızardı. “Sizi memnun etmek gayet kolay.”

“Zirveye ulaşmak kolay, evet,” dedi Rolfe, “ama ben başka türlü bir zevkten söz ediyorum.”

Ceidre gülümsedi ve yüzünü Rolfe’un göğsüne gömdü.

Norman ona baktı. İkinci sevişmeleri saatler sürmüştü ancak tutku ve şiddetle sevişmelerine rağmen hâlâ tamamen tatmin olduğunu hissetmiyordu; önceki kadar şiddetli olmasa da, hâlâ içinde belirgin bir dürtü vardı. Bunun tamamen fiziksel olduğundan da emin değildi ama öyle değilse, ne olabilirdi? Ne demek istediğini Ceidre’nın gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti; kendisini dayanılmaz zevklere taşıdığını ama şimdi kollarında yatarken, tamamen farklı, sakinleştirici, yatıştırıcı ve güven verici başka zevkler yaşattığını anlıyor muydu? Rolfe bu ikincisini daha önce hiç hissetmemişti. Ancak bir kadınla seviştikten sonra ne zaman sohbet etmişti ki? Asla.

Bütün bunları Ceidre’ya söylemek istiyor fakat nasıl yapacağını bilemiyordu.

“Ağabeyiniz de sizin kadar iri mi?”

“Ne?”

Ceidre başını kaldırıp masum gözlerle baktı ve Rolfe’un ifadesini görünce sırttı. “O anlamda demedim! Sizin kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklı mı demek istedim.”

“Ağabeyimle neden ilgileniyorsun?” Rolfe aslında Ceidre’nın iltifatlarından tuhaf bir şekilde memnun olmuştu ama bunu gizlemek

Brenda Joyce

için sert bir sesle konuşuyordu. “Bir ağabeyim olduğunu sen nereden biliyorsun ki?”

“Ben bir cadıyım.” Ceidre gülümsedi. Rolfe da ona karşılık verdi. “O da burada, İngiltere’de değil mi?”

“Burada, güneyde. Bilmen gerekiyorsa, neredeyse benim kadar uzun boyludur ama daha ince yapılıdır. Ailemdaki erkeklerin boyu uzun ama kimse bu kadar geniş yapılı değil. Ben de bu omuzları nereden aldığımı bilmiyorum; belki de Viking atalarımın bir mirasıdır.”

“Omuzlarınız gayet iyi,” dedi Ceidre birine dokunurken. “Bir gün Normandiya’ya geri dönecek misiniz?”

“Orada bana göre bir şey yok.”

“Ama aileniz orada değil mi? Anne ve babanız? Diğer kardeşleriniz, kuzenleriniz?”

Rolfe gülümsedi. “Evet, elbette, Ceidre,” dedi sabırla. “Ailemin dördüncü ve en küçük oğluyum. Kendi topraklarıma, oğullarım için bir mirasa sahip olma umuduyla Normandiya’da William’ın peşine takıldım. Dünya böyle işte... Normandiya’da bana göre bir şey yoktu ve hâlâ da yok. Hayatım artık burada. Benim hayatım Aelfgar.”

Ceidre doğrularak ona baktı. “Bu haksızlık,” dedi gözleri parıldarken.

“Kavga etmek istemiyorum.”

Ceidre hemen yumuşadı. “Ben de öyle.”

Rolfe genç kadının göğüslerine baktı. “Göğüslerin muhteşem, bunu biliyor muydun?”

“Daha önce de söyleyen oldu.”

Rolfe, Ceidre’nın bir göğsünü okşarken aniden duraksadı. “Kim söyledi?”

Ceidre güldü. “Sadece tepkinizi görmek istedim... Kimse, Lordum.”

“Guy sana ne kadar güzel olduğunu söylemiyor mu?”

Ceidre tereddüt etti. Bakışlarını kaçırıp ve Rolfe’ye doğruyu söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldı.

“Ceidre?” Norman’ın sesinde uyarıcı bir ton vardı.

Ceidre ona döndü. “Guy göğüslerimi hiç görmedi, Lordum.”

Rolfe afalladı. “Buna inanmıyorum; seninle karanlıkta ya da giyinirken mi sevişiyor?” Rolfe doğrulup oturdu. Sesindeki kaskançlık hissediliyordu.

“Benimle sevişmiyor.”

“Ne diyorsun sen?” diye sordu Rolfe.

“Bana hiç dokunmadı. Bir cadı olduğum için benden korkuyor ve şeytanın yarattığıyla yakınlaşmak istemiyor. O benim kocam, evet. Fakat zevklerini başka yerlerden tatmin ediyor. İkimize de uyarıcı bir anlaşma yaptık.”

Rolfe buna inanamıyordu; genç kadının omuzlarını yakaladı. “Bu doğru mu?”

“Evet,” dedi Ceidre kısık sesle.

“Seninle yatmadı mı? Bir kez bile mi?”

“Hiç.”

Rolfe genç kadını sertçe kendine çekti ve tutkuyla öptü. Ceidre ellerini onun omuzlarına bastırarak içgüdüsel olarak ilk anda karşı koyarken, Rolfe onu duvara bastırdı. Sonra hemen baskısını azalttı ve dudakları yumuşayarak nazikleşti.

“Bana karşı koyma,” dedi Rolfe boğuk bir sesle. “Sen benimisin, Ceidre, benimisin!”

Rolfe onu öperken, Ceidre Norman’ın alev alev yanan tutkusunu kontrol etmeye çalıştığını hissediyor, bunu iri vücudunun titreyişinden anlayabiliyordu. Bu çelişki; böylesine şehvete kapılmış haldeyken dudaklarının bu kadar nazik dokunuşu Ceidre’nin içinde ısıtılı bir şey ortaya çıkardı: Bu, Rolfe’un tutkusuna karşılık vermektense fazlasıydı. Genç kadın ona sınıksız olarak öpücüklerine karşılık verdi. Rolfe onun bacaklarını çoktan aralamıştı ve ani bir hareketle içine girdi. Ceidre’nin kadınlığı, onun talepkârlığıyla çoktan sınırlılaşmıştı. Bir süre sonra peş peşe haykırmaya başladı.

Brenda Joyce

Zevk kasırgası dimerken Rolfe ona sımsıkı sarıldı. “Sen benimsin, Ceidre, anlıyor musun?”

Ceidre ona baktı. Rolfe’un yüzünde acımasız, uzlaşmaya kapalı bir ifade; gözlerinde elmas kadar sert ve ışıltılı bakışlar vardı. “Anlıyor musun?”

Ceidre, Norman’ın ses tonundan korkmuştu. “Hâlâ Guy’ın karısıyım.”

“Sana kimse dokunmayacak,” dedi Rolfe. “Guy’la ben ilgilenirim.” İfadesi genç kadının gözlerini delip geçiyordu. “Seni gerçekten uyarıyorum, Ceidre; korkmalısın. Sana dokunan olursa, kendi kılıcım la ellerini koparırım; anladın mı?”

Ceidre başıyla onaylarken nefes nefeseydi ve titriyordu.

“Başka biri seni yatağına almaya kalkarsa, onu kendi ellerimle öldürürüm; senin gözlerinin önünde. Bunu da anladın mı?”

“Evet.”

“Güzel.” Rolfe sertçe gülümsedi. “Bana ait olanı kimseyle paylaşmam ve bugünden itibaren sen benimsin.”

Ceidre hem afallamış hem de çok mutlu olmuştu. Hiç düşünmeden, Rolfe’un yanağına nazikçe dokundu. Rolfe’un gözlerindeki sert bakışlar; bir savaşçının acımasız bakışları yumuşamaya başladı. “Ben başka kimseyi istemiyorum, Lordum,” dedi Ceidre.

Rolfe onun gözlerinde eridi. “Doğru mu söylüyorsun?”

“Yemin ederim.”

Rolfe’un bakışlarında artık hiç sertlik kalmamıştı; hem de hiç. Gülümsemesi son derece içtendi. “Beni erkeklikten uzaklaştırıyorsun, Ceidre.”

“Mutlu olmanın erkeklikle bir ilgisi yoktur, Lordum.”

“Öyle mi? Mutluluk nedir ki? Bir kumandanın hayatında böyle duygulara yer yoktur.”

“Yanlış düşünüyorsunuz, Lordum.” Ceidre bu kez Rolfe’un yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bir erkeğin hayatında bütün duygulara yer vardır.”

“Kendine bütün duyguları hissetme izni veren bir erkek, erkekliğini kaybeder, Ceidre. Doğru davranmayı beceremez.”

“Benimle mutlusunuz ama yine de gayet doğru davranıyorsunuz.” Ceidre yaramazca gülümsedi. “Hatta doğrudan da öte.”

Rolfe, Ceidre’yi hazırlıksız yakalayan, neşeli bir kahkaha patlattı. “Sözünü ettiğim şey bu değil, sen de biliyorsun.” Ceidre’yi daha sıkı sardı.

“Ah, Lordum, kahkahanızı duymak ne güzel,” dedi Ceidre, Rolfe’a iyice sokulurken.

Rolfe ona bakarken ciddileşti. “Daha önce bir kadının yanında hiç gülmemiştim,” dedi.

Ceidre safça gülümsedi. “Öyle mi? Çok gururlandım. Belki sizi tekrar güldürebilirim?”

Rolfe’un dudakları seğirdi. “Hissetmeyi tercih edeceğim başka zevkler var.”

Ceidre alaycı bir tavırla güldü. “Elbette. Sizi kendi halinize bıraksam, tadını çıkarmak isteyeceğiniz, bana hissettirmek isteyeceğiniz tek bir zevk var ve o da bacaklarımız arasında sallanıyor.”

“O zevki her zaman tadabilirsin, Ceidre. Şimdi bile.” Rolfe genç kadının elini kasıklarına doğru çekti ama Ceidre izin vermedi.

“Bu zevki bu gece daha fazla sürdürmeye gerek yok.”

“Ama bana zevk vereceğini söylemiştin.” Rolfe sırtıyordu.

“Zevk veriyorum zaten, budala Lordum. Alın size biraz daha zevk...” Ceidre sırttı ve hızla Rolfe’un koltukaltılarını gıdıkladı.

Rolfe abartılı bir hareketle Ceidre’nin ellerine vurdu. Genç kadın güldü ve bu kez Rolfe’un kaburgalarına daldı. Rolfe onun bileklerini yakaladı ve muzaffer bir edayla tuttu. “Kazanamazsın!” Ama hâlâ gülümsüyordu.

“Bence çoktan kazandım, Lordum,” dedi Ceidre.

49. BÖLÜM

Rolfe ahırın kapısında duraksayarak içerideki karanlığa alışmaya çalıştı. Bir lambayı kaldırıncı onu gördü. Ceidre bir saman yığınının üzerine oturmuş, saçlarını açıp beline kadar salmış halde onu bekliyordu. Rolfe gülümsedi.

Genç kadın da gülümsedi.

Rolfe yaklaşıp onu kollarına alınca Ceidre itiraz etti. “Lordum, bizi yakacaksınız!”

Rolfe güldü ve yağ lambasını söndürmek için dışarı çıktı. Geri dönerken sabırsızdı fakat göremediği için adımlarını dikkatli atıyordu. Ceidre bir siren⁶ gibi ona sesleniyor, yanma çağırıyordu. Rolfe onu yakalayıp kendine çekti ve tutkuyla, sahiplenircesine dudaklarını tattı. Ceidre da aynı tutkuyla karşılık verdi. Soluklanmak için durmaları biraz zaman aldı.

“Birbirimizi günlerdir görmemiş gibiyiz,” dedi Ceidre, eliyle Rolfe’un ensesini okşarken.

6 Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

“Şafaktan alacakaranlığa geçen süre yeterince uzun,” dedi Rolfe. “Bir an daha bekleyemem, Ceidre.” Genç kadının kalçalarını yattığı yere sabitleyerek kasıklarını onunkilere bastırıldı.

“Ben de,” diye karşılık verdi Ceidre, ellerini Rolfe’un sertleşmiş erkekliğinin üzerinde cüretkâr bir tavırla dolaştırırken.

Sevişmeleri hızlı ve şiddetliydi. Sonrasında ikisi de nefes nefese kalarak birbirlerine sarıldılar. Rolfe sevgilisini soymaya başladı. “Çıplak vücudunu hissetmek istiyorum.”

“Elbette,” diye mırıldandı Ceidre, Rolfe’un kendisini soymasına yardım ederken. Sonra Lorduna sokuldu.

“Guy yarın Dumstanbrough’ya gidiyor,” dedi Rolfe. “Kalesini inşa etmek ve malikânesini görmek için. Ona on beş gün izin verdim.”

“Biliyorum, onu gördüm. Bana söyledi.”

“Başka ne dedi?” diye sordu Rolfe.

“Hiçbir şey.”

“Dün gece nerede olduğunu sormadı mı?”

“Hayır,” dedi Ceidre tereddütle. “Onun Lettie’yle birlikte olduğunu bilmeme rağmen suçluluk duyuyorum, Lordum.”

“Geri döndüğünde,” dedi Rolfe, Ceidre’nin kolunu okşarken, “bu durumu çözeceğim. Sana söz veriyorum.”

Ceidre bunu nasıl yapacağını sormak istiyordu ama Rolfe’un niyetini öğrenmekten korkuyordu. Sonuçta ne yapabilirdi ki? Guy’dan ya evliliği iptal etmesini ya da ilişkilerinin bu şekilde sürmesine izin vermesini isteyecekti. Kendi karısını boşayıp Ceidre’yla evlenecek değildi ya... Ceidre düşüncelerinin nereye doğru aktığını fark edince afalladı. İkisi de özgür olsalar bile, Norman’la evlenmeyi asla kabul etmezdi. O bir düşmandı! Evet, Rolfe onun tutkusunu alevlendiriyordu ama Ceidre bunu sadece ağabeylerine yardım etmek için yapıyordu ve bu gerçeği aklından bir saniye bile çıkarmaması gerekiyordu. “Şey,” Ceidre duraksadı, “Alice dün geceyle ilgili bir şey söyledi mi? Bizim birlikte olduğumuzu biliyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Rolfe. “Alice’i sana yaptıkları nedeniyle odasına hapsettim, Ceidre. Onun şirretliklerinden gerçekten usandım. Bu tutumuna ve entrikalarına bir son vermesi için onu defalarca uyardım. Umarım bu cezanın aslında hafif kaldığını anlar.”

“Bunu benim için mi yaptınız?” diye sordu Ceidre şaşkınlıkla.

“Başka kimin için olacak?” dedi Rolfe sertçe. “Seni neredeyse öldürüyordu!”

“Ama... ama siz onu ben dün gece yatağınıza gelmeden önce hapsetmişsiniz.”

“Sana karşı tavrının ilişkimizle bir ilgisi yoktu ve cezam da aynı şekilde konuyla ilgisizdi.” Rolfe yüzünü genç kadının saçlarına gömerek gülümsedi. “Bu şeytanlığı şimdi yapsa sonuçları daha kötü olur çünkü artık zihnimde ve kalbimde sen bana aitsin ki son derece sahipleniciyimdir, Ceidre. Artık sana zarar veren, bana zarar vermiş sayılır.”

“Metresiniz olduğumu Alice’in öğrenmesini istemiyorum,” diye fısıldadı Ceidre. “Lütfen ona söylemeyin.”

“Bunu yüzüne çarpacek kadar kaba biri olduğumu mu düşünüyorsun?” Rolfe gerildi.

“Yine de öğrenecektir,” dedi Ceidre. “Bu sabah çıkarken beni kimse görmedi ama ilişkimizi bir süre sonra herkes öğrenecek. Bir malikânede bu tür şeyler sır olarak kalmaz.”

“Fark etmez. Buranın lordu benim ve benim gazabımdan korkacakları için kimse sana karşı ağzını açmaya cesaret edemez.” Rolfe aniden gülümsedi. “Bana karşı gelmeye cüret edebilen bir tek sen oldun, Ceidre.”

“Cadılar fânilerden korkmaz.” Ceidre burnunu çekti.

Rolfe neşeli bir kahkaha patlattı.

Ceidre, “Şişş,” derken, elini Rolfe’un ağzına bastırdı. “Herkesi tepemize toplayacaksınız!”

“Cadı,” dedi Rolfe, şefkatle, gülmeye devam ederken. “Herkes uyuyor. Kimse bizi duyamaz, yani fareler ve atlar dışında.”

“Biraz önce bacağıma değen şey o muydu? Ben de sen sandım ama biraz küçüktü.”

Rolfe yine sırtarak sırtüstü döndü ve Ceidre’yı üzerine çekti. “Küçükse, benim olmadığını anlaman gerekirdi.” Genç kadının elini tutup sertleşmeye başlayan erkekliğinin üzerine koydu.

“Çok küstahsın,” dedi Ceidre kısık sesle. “Mızrağın o kadar da büyük değil.”

“Sana merhamet diletcek, zevkten ağlatacak ve adımları haykırtacak kadar büyük!”

“Bunları gerçekten yaptım mı, Lordum?”

“Hem de her seferinde,” dedi Rolfe kibirle.

“Ve siz de sebebinin bu olduğunu mu sandınız?” Ceidre, Norman’m erkekliğini sıkıca kavradı.

Rolfe’un kibri kaybolurken nefesi kesildi. “Tamam, tamam, bunun yüzünden olduğunu *biliyorum*.”

“Gerçekten küstahsınız,” dedi Ceidre avcunu aşağı doğru kaydırırken.

“Karşında,” dedi Rolfe zorlukla, “Lordun var. Hiç... saygın yok mu... senin?”

Ceidre aşağı doğru kaydı ve Rolfe’un erkekliğini göğüslerinin arasına alarak sıkıştırdı, göğüs uçlarına sürttü. Norman’m gözleri kapandı. “Bu yeterince saygılı mı, Lordum?” Şimdi Ceidre’nin şehvetli sesinde kibir de vardı.

“Gerçekten hızlı öğreniyorsun, cadı,” dedi Rolfe, Ceidre’yı aniden altına alıp tek seferde içine girerken. “Şimdi dizginler kimde bakalım?”

“Sende!” diye inledi Ceidre, Rolfe üzerinde gidip gelirken. “Sende!”

Rolfe dalgındı.

Gri savaş atının sırtında oturmuş, Beltain’in sorularını duyuyordu ama bakışları Ceidre’yı takip ediyordu; genç kadın patikadan geçip

Brenda Joyce

meyve bahçesine dalmıştı. Ertesi gün öğleden sonraydı. Bu kadın nereye gidiyordu?

“Lordum, başlayalım mı?” diye tekrarladı Beltain.

“Evet, evet,” dedi Rolfe sabırsızca. Ceidre ağaçların ve dize kadar yükselen otların arasında gözden kaybolmuştu. “Komuta sende,” dedi Beltain’e ve atını tırsa kaldırarak meyve bahçesine yöneldi.

Bahçeye girince dizginleri çekerek etrafına bakındı. Ceidre ortalıkta yoktu. *Bu kadın neler çeviriyor*, diye düşündü ama şüphelenmemiş, sadece meraklanmıştı. Ceidre’dan iz yoktu ama Rolfe onun orada olması gerektiğini biliyordu. Atını mahmuzlarken her tarafa bakındı. “Ceidre?”

Cevap yoktu.

Endişelenmeye başladı. Kadın öylece ortadan kaybolamazdı ya... Aklına korkunç bir fikir geldi. Yoksa bilerek mi gizlenmişti; belki de bir casusla buluşuyordu? Ya da takılıp düşmüş ve başını mı çarpmıştı? Sesi sertleşti: “Ceidre? Ceidre!”

Yine cevap yoktu. Atını biraz daha hızlandırdı ve neredeyse meyve bahçesinin sonuna ulaştı. Yolun karşı tarafındaki ormanı görebiliyordu. Ceidre koşmadıysa, bu kadar kısa sürede meyve bahçesini geçip ormana dalmış olamazdı. Belki de gözden kaybolur kaybolmaz koşmuştu. Rolfe korkmaya başladı. Eğer Ceidre yine yanlış şeyler peşindeyse...

Bir kahkaha çınladı.

Peri sesi gibi, yumuşacık bir kahkahaydı; Rolfe bu melodik, sihirli sesi nerede duysa tanırdı. İçi rahatladı. Başım hızla çevirdi. “Ceidre? Tanrı aşkına, kadın, oyun mu oynuyorsun? Neredesin?”

Bir kahkaha daha duyuldu ve ardından başının ortasına bir şey çarptı. Acıtılmamıştı fakat kafasını okşamış da sayılmazdı. Bu bir el-maydı. Şaşkınlıkla başının üzerinde yükselen ağaç dallarına baktı.

Ceidre ona bakarak gülümsedi. “Beni mi takip ettiniz, Lordum?” diye sordu sakince.

Dalın üzerinde nefes kesici bir görüntüsü vardı ve Rolfe bir an için cevap veremedi. Sinirlenmiş numarası yaparak, “Orada ne halt ediyorsun, Ceidre?” diye seslendi.

“Elma topluyorum,” dedi Ceidre tatlı tatlı. “Bir tane daha ister misiniz?” Rolfe daha cevap vermeden Ceidre bir elma daha fırlattı. Norman başını tam zamanında eğdi ve elma omzunu sıyrıp geçti.

Rolfe ona hayretle baktı. “Ne yapıyorsun sen böyle?”

“Elma topluyorum dedim ya,” diye tekrarladı Ceidre sırtarak. “Beni neden izlediniz?”

“Neden olduğunu sanıyorsun, cadı?” diye homurdandı Rolfe. “Sen yolu gösterirsin, ben takip ederim!”

Ceidre bu sözlere güldü.

“Bunu fazla ciddiye alma ve kafama bir elma daha atma!”

“Pekâlâ,” dedi Ceidre.

Genç kadının eteği biraz yukarı sıyrıldığı için baldırı açıkta kalmıştı. Rolfe bunu görünce, “Aşağı in,” dedi yumuşak bir sesle.

Ceidre bir kaşını kaldırdı. “Ama işim bitmedi ki.”

“Aşağı in,” diye tekrarladı Rolfe daha şehvetle.

“Beni istiyorsan, yukarı gelip kendin almalısın,” diye seslendi Ceidre ve daha da yukarı tırmandı.

“Sen aklımı mı kaçırdın?” dedi Rolfe. “O ağaç ikimizin ağırlığını taşımaz!”

“Beni istiyorsan,” dedi Ceidre, son derece cüretkâr ve kışkırtıcı bir tavırla, önce Rolfe’un gözlerine bakıp sonra da vücudunu baştan aşağı süzerken, “o zaman yukarı gelip almalısınız, Lordum!”

Rolfe’un nefesi kesildi. Ardından kararlı bir tavırla gülümsedi ve uzanıp kendini ağacın dalına çekti. Dal onun ağırlığı altında gıcırdayıp sallandı. Bir an sonra çatladı. Rolfe hiç umursamadan yukarı devam etti ve uzanıp Ceidre’nin güzel ayak bileğini yakaladı. Ceidre ustaca hareketlerle onun elinden sıyrıldı ve bir sincap hızıyla yanından aşağı süzülüp yere yaklaşınca aşağı atladı. Şimdi ellerini beline dayamış

halde aşağıda duruyor ve Rolfe'un şaşkınlığına gülüyordu. "O ağacın tepesinde çok komik görünüyorsunuz, Lordum. Ayrıca ağaç ikiye bölünmek üzere!"

Rolfe yere atlarken Ceidre hızla koşmaya başladı. Norman peşinden fırladı, onu yakalamak için atıldı ama Ceidre aralarına bir ağaç alarak ondan sıyrıldı. Rolfe sağa uzandı, Ceidre sola kaçtı; Rolfe sola uzandı, Ceidre sağa kaçtı. Genç kadın kahkahalarla gülüyor, Norman da sırtıyordu. Sonunda Rolfe sola gidecekmiş gibi yapıp Ceidre'nin sağa kaçmasını bekledi ve onu güçlü kollarıyla yakalayarak bir zafer çığıltısı attı.

"İndir beni," diye bağırdı Ceidre, Rolfe onu havaya kaldırıp hızla çevirirken.

"Ama sen yüksekleri seviyorsun," dedi Rolfe, masumca. "Yoksa bu yeterince yüksek değil mi?"

"Beni düşüreceksin," diye bağırdı Ceidre ama kendi de gülüyordu.

"Asla," diye karşılık verdi Rolfe fakat Ceidre'yi çekip göğsüne bastırdı. Ceidre kollarını Lordunun boynuna doladı. "Bu nasıl bir oyun, Ceidre?" diye sordu Rolfe ciddileşerek.

Ceidre'nin menekşe renkli bakışları Rolfe'un mavi gözlerini okşadı. "Eğlenceli bir oyun," dedi. "Yoksa hoşuna gitmedi mi?"

Rolfe homurdanmasına rağmen, gizliden gizliye bu oyundan altı yaşında bir çocukmuş gibi zevk almıştı. "Gitti," dedi ve Ceidre'nin çenesini hafifçe ısırıldıktan sonra kontrollü bir tutkuyla dudaklarına yapıştı.

"Burada mı sevişeceğiz?" diye sordu Ceidre, Rolfe yere çömelerek onu da yanına çekerken.

"Burada, topprağın üzerinde," dedi Rolfe boğuk bir sesle, "seni ilk gördüğüm andan beri hayal ettiğim gibi."

Ceidre ona baktı.

Rolfe başını giysilerine ve samanlara dayamış halde sırtüstü yatıyor, dalgın gözlerle karşıya bakıyordu. Ceidre yarı yarıya onun üzerine yatmış, çenesini göğsüne koymuş, bacaklarını onunkilere dolamıştı. Rolfe'un bir eli Ceidre'nin belindeydi ve tenini kalça kıvrımına kadar dalgın bir şekilde okşuyordu.

O gece yine samanlıkta buluşmuşlardı. Rolfe son derece rahattı ve dudaklarının kıvrımı şimdi daha yumuşaktı. İnanılmayacak kadar güzeldi ve Ceidre ona bakarken içi sızlıyordu. Rolfe kendisine baktığında mavi gözleri öylesine yumuşaktı ki genç kadın benliğini saran duygularla neredeyse patlayacaktı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Rolfe, elini sevgilisinin gür saçlarına daldırırken.

"Size bakmak çok kolay, Lordum," dedi Ceidre cesurca. "Bir kadının nefesini kesecek kadar yakışıklısunuz. Elbette bunu siz de biliyorsunuz."

Rolfe gülümsedi. "Beni yakışıklı buluyorsun, öyle mi?"

"Bulduğumu biliyorsunuz ama aklımı başımdan almanız haksızlık."

"Güzel," dedi Rolfe, Ceidre'nin saçlarını okşamaya devam ederek. Sonra dişlerini kulağına sürttü. "O halde eşitiz çünkü ben de uzun süredir senin yanındayken düzgün düşünmüyorum."

Bu sözler Ceidre'nin çok hoşuna gitti ve bunu gizlemek için yüzünü Rolfe'un gür göğüs kollarına gömdü. Nasıl bu kadar mutlu olabilirdi? Zihninin derinliklerinde, kendisini sürekli dürtüp duran bir düşünce yine öne çıktı. *Bu gerçek değil*, dedi iç sesi. *Onu bir amaç uğruna bastan çıkardın, bunu sakın unutma!*

Bütün benliği sızlarken bunu unutmak istediğini fark etti. En azından gerçekten casusluk yapması gereken güne kadar. Ağabeylerinin önerisiyle Rolfe'un metresi olmayı kabul ettiğinde, bu hale geleceğini hiç düşünmemişti; Rolfe'un böyle bir adam olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Ah, evet, kibirliydi, otoriterdi, sert olabiliyordu fakat aynı zamanda inanılmayacak kadar da nazikti. Ceidre artık ondan nefret etmediğini biliyordu. Aslında birbirlerinden ayrıken ondan başka bir

Brenda Joyce

şey düşünemiyor, o aklına geldiğinde bile kalp atışları hızlanıyordu ve kendi isteğiyle yatağına girdiğinden beri orada, onun kollarında olmayı her şeyden daha çok istiyordu.

Geleceği düşünmemeye ve şimdilik paylaştıkları bu şeyi gerçekmiş, siyasetten ve entrikalardan etkilenmemiş gibi yaşamaya karar verdi.

Rolfe'un kolunu okşuyor, sert kemiklerinin ve neredeyse aynı ölçüde sert kaslarının, ipek gibi teninin tadını çıkarıyordu. Çenesini kaldırdı. "Lordum, hiç sıkılmıyor musunuz?"

Rolfe hafifçe gülümsedi. "Sıklamak mı?" Sırttı. "Bu gece sıkılmış gibi bir halim mi vardı? Memnun olmadın mı? Olmadıysan, bunu hemen düzeltebiliriz." Eli genç kadının başından kalçasına, oradan da daha aşağıya kaydırdı.

Ceidre kıkırdadı ve Rolfe'un elini yakalayarak durdurdu. "Kesinlikle memnunum, Lordum. Ciddi olun."

"Ciddi mi? Ama sen sürekli benimle oyun oynuyorsun," dedi Rolfe ve Ceidre'nin kulağını hafifçe ısırıldı.

Ceidre onun çenesini itti. "Şimdi oyun oynamak istemiyorum. Gerçekten, sıkılmıyor musunuz?"

Rolfe doğrulup otururken Ceidre'yi de kaldırdı. "Bu da ne demek?"

"Ne bileyim," dedi Ceidre, temkinli bir tavırla, kalbi deli gibi atarken, "başka birini çağırمامı istemez misin? Belki Lettie ya da Beth'i?" Rolfe'a baktı.

"Yanımıza birini daha mı katmak istiyorsun?"

Ceidre, Norman'ın koluna hafif bir yumruk attı. "İstemediğimi biliyorsunuz! Lütfen," sesinde endişe vardı, "bana doğruyu söyleyin."

Rolfe'un gülümsemesi silindi. "Sıklmıyorum, Ceidre. Senden sıkılmıyorum. Lettie'yi, Beth'i ya da başka birini istemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

Ceidre'nin kalbi duracak gibi oldu. Çok heyecanlanmıştı ve duygularını gizleyemiyordu. Sırtmaktan kendini alamadı.

Ejölücelen

“Bu seni mutlu ediyor mu?” diye sordu Rolfe, başparmağıyla Ceidre'nın çenesini okşarken.

Ceidre bakışlarını indirdi. “Evet.”

Rolfe onu aniden kucığına çekti ve üzerine oturttu. “Seni mutlu etmek istiyorum, Ceidre,” dedi Rolfe kısık sesle. “Bana bu geceki gibi bakman çok hoşuma gidiyor.”

Ceidre'nın zihnindeki düşünceler yok olmaya başlamıştı çünkü Rolfe yine sertleşiyor ve erkekliği bedenine dayanıyordu. “Yine mi?” Şaşkınlıkla inledi.

“Tüm şüphelerini silecek şekilde, sıkılmadığıııı kanıtlamak istiyorum,” dedi Rolfe.

50. BÖLÜM

“Lordum? Sizinle biraz konuşabilir miyiz?” dedi Alice terk edemediği odanın kapısında durarak.

Dışarısı hâlâ zifîrî karanlıktı ama yakında şafak gökyüzünü aydınlatacaktı. Rolfe ahırdan yeni dönüyordu fakat bu saatte dönerken yakalanmaktan hiç de rahatsız olmamıştı. “Ne istiyorsunuz, Leydim? Sabahın bu erken saatinde neden ayaktasınız?” Sesi keyifliydi.

Alice ona baktı. Elbette keyfi yerinde olacaktı çünkü bütün gece piç ablasını becermişti. Alice’in bunu öğrenmeyeceğini mi sanmıştı? Yoksa umursamıyor muydu? Bütün serflerin Lordları ve o cadiyla, dolayısıyla Alice’le, gerçek karısıyla ilgili dedikodu yapması da mı umurunda değildi? Hatta gündüz gözüyle, herkesin görebileceği bir şekilde, meyve bahçesinde bile hayvanlar gibi düzüşmüşlerdi; Mary’nin kayınbiraderi onları görmüştü. Nefretini göstermesinin kendi aleyhine olacağını biliyordu ama duygularını gözlerinden nasıl gizleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yine de, aptal adam öylesine âşık ki bunu fark etmediği açıktı. Rahat bir şekilde duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak alışılmadık bir sabırla bekledi. Alice kocasının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğünü sandı.

“Lordum, lütfen cezamı ne zaman kaldıracığınızı söyler misiniz?”

“Ablanı öldürebilirdin,” dedi Rolfe, aniden bütün keyfi kaçıp tekrar doğrulurken. “Bunun yanında birkaç günlük hapis cezası nedir ki? Ayrıca anladığım kadarıyla daha yaptıklarınızı düşünmeniz, bana nasıl karşı geldiğinizi ve beni nasıl kızdırdığınızı görmemiz gerekiyor. Cezanızı hiçbir şekilde kaldırmaya hazır değilim, Leydim.” Bakışları Alice’i olduğu yere mıhladı.

“Metresiniz olduğunu bilmiyordum,” diye karşılık verdi Alice cesurca, “yoksa ona farklı davranırdım. Benim bildiğim kadarıyla sadece bir haindi ve ona uygun şekilde davrandım. Ben sizin çıkarlarınızı koruyordum, Lordum; *bizim* çıkarlarımızı.”

“Sen gerçekten beni aptal mı sanıyorsun? Ablandan nefret ediyorsun ve kıskançlığının tehlikeli olduğunu gördük. Bir erkek olsaydın, hizmetkârların hâlâ işlerine koştururken seni odaya hapsedmekten fazlasını yapardım. İyi niyetimi sakın sınama,” diye uyardı Rolfe.

“Guy onu boynuzladığınızı biliyor mu?” diye çıkıştı Alice.

“Gururun mu incindi? Üzgünüm ama seninle evlenirken sadık kalacağımı iddia etmedim. Ben asla tek bir kadına bağlanmam. Bunu beklediysen, çok yanılmışsın. İyi geceler!”

“Ama bunu onunla nasıl yaparsınız? O cadıyla! Ablamla!”

Rolfe öfkeli bir tavırla arkasını döndü. “Sana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim. İstedğim kadını, istediğim yerde beceririm; odana dön.”

Alice söyleneni yaptı ve kapıyı bütün gücüyle çarparak kapadı; sonra Rolfe’un öfkeyle içeri dalmasını, onu küstahlığı için cezalandırıp dövmesini ve tecavüz etmesini bekledi... Ama Norman gelmedi.

Alice bütün gücünü kaybetmişti.

Artık sadece emirlerini yerine getiren birkaç hizmetkârla bir mahkûmdan başka bir şey değildi. Onu bu duruma Ceidre sokmuştu ve eğer bir şey yapmazsa, ablası onun yerini tamamen ele geçirecekti.

Brenda Joyce

“Keşke zindanda geberseydi,” diye homurdandı Alice yumruklarını sıkarak. “Keşke ondan sonsuza dek kurtulmanın bir yolu olsaydı!”

Ceidre öğle yemeği için salona girdiği anda kendisine farklı bir saygı gösterildiğini fark etti. Rolfe’a bakmamaya dikkat ediyor, onun da kendisine bakmadığını biliyordu. Ancak salona girdiğinde adamlar sohbetlerini kesmiş, aralarından geçmesi için yol açmışlardı ve yerine otururken, tammadığı bir adam dirseğini tutarak yardımcı olmuştu. Sağında oturan Beltain gülümseyerek şarap ikram etti. Norman’la yattığını herkesin öğrendiğini anlayan Ceidre çaresizce kızardı.

Yine de, Alice’in sandalyesinin hâlâ boş olduğunu gördüğüne memnun oldu.

Guy, Aelfgar’da olmadığı için genç kadın Rolfe’un sağında oturuyordu. Bu rahatsız ediciydi. Ceidre başını kaldırmadan yemeğine odaklanmaya çalışıyordu fakat bir kez ekmeğe uzandığında aynı anda Rolfe da uzandı ve elleri birbirine değdi. Ceidre şaşkınlıkla hemen ona baktı; Norman da afallamıştı. Bir an için göz göze geldiler ve sonra Ceidre çabucak bakışlarını kaçırdı. Rolfe bir parça ekmeğe kopardı ve kibarca genç kadına uzattı. “Önden buyurun, Leydim,” dedi rahat bir tavırla.

“Teşekkür ederim,” dedi Ceidre aynı kibarlıkla. Kulakları alev alev yanıyordu.

Ceidre bir şeyin farkındaydı: Onun Norman’ın metresi olduğunu bu salondaki herkes biliyorsa, kesinlikle kardeşi de biliyordu.

Suçluluk hissetti. Alice, Norman’la isteyerek evlenmişti ve Ceidre onun Rolfe’un karısı olmaktan hoşlandığını biliyordu. Alice’in Norman’a sadık kalacağından ve ona oğullar doğuracağından şüphesi yoktu. Üstelik aynı yatağı paylaştıklarını ve Norman’ın ne kadar iyi bir sevgili olduğu düşünülürse Alice’in bundan zevk aldığını biliyordu. Alice’e bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu. Ama çekiniyordu

çünkü Alice sadece öfkelenecekti. *Rollerimiz tersine olsaydı*, diye düşündü Ceidre, *ben de onu öldürmek isterdim! Rolfe benim kocam olsa, hiçbir kadının ona dokunmasına izin vermez, bunu engellemek için elimden geleni yapardım!*

Ceidre yemek boyunca düşüncelere dalmıştı. Sonrasında erkekler dağılırken gidip kardeşiyle konuşması gerektiğine karar verdi. Norman'dan izin istemeyi düşündü fakat sonra vazgeçti. Alice'in cezasından dolayı ya da biri karısı, diğeri de metresi olduğu için iki kadının görüşmesini istemeyebilirdi. Ceidre üst kata süzülme için bir fırsat kollamak amacıyla dışarı çıkacakken, bir kraliyet ulağının geldiği duyuruldu.

Rolfe adamlarına çıkmalarını emrederek ulakla birlikte masaya döndü. Erkekler salonu boşaltmaya devam ederken Ceidre oyalanıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. İçi kıpır kıpırdı. Acaba yine mektubu okumasını isteyecek miydi? Ama Ceidre ortalıkta bir parşömen filan göremiyordu.

Rolfe başını kaldırdı ve Ceidre'nın tarafına doğru sertçe baktı ama sonra geride sadece genç kadının kaldığını görünce ifadesi yumuşadı. Ceidre kızardığını hissederek dudağını ısırıldı. Ulak dışında salonda sadece ikisi kalmıştı. "Seninle sonra konuşacağım," dedi Rolfe, Ceidre'nın daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak bir sesle.

Ceidre salonu terk etti.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Alice öfkeyle.

Aradan birkaç saat geçmişti ve Ceidre fark edilmeden üst kata çıkma fırsatı bulabilmişti. Kapıyı sessizce arkasından kapadı. "Alice, konuşmalıyız."

"Konuşmak mı? Bırak konuşmayı, seni görmek bile istemiyorum!"

"Kızgın olduğunu biliyorum ve buraya açıklamaya geldim."

"Açıklamak mı?" Alice güldü. "Ah, anlıyorum, Ceidre, inan bana. O dev gibi erkekliğine direnemiyorsun, değil mi? Ne kadar zevk verdiğini kendi deneyimlerimden bilmediğimi mi sanıyorsun?" Alice dişlerini göstererek sırttı ama gözlerinde yaşlar vardı.

Ceidre, Alice'i Norman'ın kollarında hayal etmekten kendini alamadı ve canının yandığını hissetti. Bir an için konuşmadı.

"Gerçekten doymak bilmiyor, değil mi?" diye devam etti Alice sesini yükselterek. "Bu sabah şafaktan önce döndüğünde kavga ettiğimizi, sonra da bana sahip olduğunu biliyor musun? Koridorda, yerde?"

Ceidre kardeşine şaşkınlıkla baktı. "Sana inanmıyorum," dedi. Aslında Alice'in söylediği şeyler Norman'dan beklenirdi ama bütün geceyi Ceidre'yla geçirdikten sonra bunun için hâlâ enerjisi kalmış olabilir miydi?

"Ne yani, üzülün mü? Sadece seninle yatacağımı mı sanıyordun? Hah! Hiçbir kadına sadık kalacak bir erkek olmadığını anlamadın mı? Hele de fahişesine?"

Alice, ablasının canını yakmak istiyordu ve Ceidre bunun farkındaydı. Yine de Alice amacına ulaşıyordu ve haklıydı. Gerçek üzücüydü. O kadar acıyordu ki aldırılmamak zorundaydı. Ceidre kararlı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Onun metresi olmayı ben istemedim," dedi gergin bir tavırla. "Beni iyi tanırsın, Alice. Kendimi asla isteyerek bir Norman'a vermeyeceğimi bilirsin; hele ki Aelfgar'ı Ed'den çalmış olan adama!"

"Sana tecavüz mü etti?" diye hırladı Alice şüpheli bir tavırla. Ama gözleri ani bir ilgiyle parlamıştı.

Yalan söylemek Ceidre'nın doğasında yoktu fakat kardeşinin daha fazla üzülmesini de istemiyordu. Norman'ın kollarındayken aldığı zevki hatırlamak yerine, o ilk geceye, ilk birlikteliklerine, düğün gecesinde Norman'ın tecavüzüne odaklanmaya çalıştı. "Evet."

"Seni yalancı!" diye bağırды Alice. "Mary'nin kayınbiraderi ikinizi meyve bahçesinde görmüş; tecavüz filan da değilmiş! Gayet ateşliymişsin; o da öyle! Yalancı!"

Ceidre'nın yüzü soldu. Onları gören olmuş muydu? Utançtan kızardı. "Onun ne gördüğünü bilmiyorum," diye mırıldandı, açıklama yapma girişiminde kesinlikle başarısız olduğunu anlarken. "Nor-Norman'ı bir başkasıyla görmüş olmalı."

Gömülürken

“Yalancı, yalancı, yalancı! Yalancı cadı!” diye çığlık çığlığa haykırdı Alice, yumruklarını sıkarak. “Eminim hoşuna gitmiştir! Sen de annen gibi bir sürtüksün, Ceidre. Tıpkı annen gibi sadece bir fahişesin, lanet olasıca bir fahişe!”

“Bu doğru değil,” diye bağırdı Ceidre ama zihninde korkunç bir şüphe belirdi. “Norman’ın metresi olmamı Ed istedi! Onu daha iyi izleyebilmem için! Bu benim tercihim değil, görevim!”

Alice gözlerini kırpıştırdı. Bir an için ortam sessizliğe gömülürken ve Alice’in yüzünde her şeyi anladığını belli eden bir ifade belirirken, Ceidre istemeden itiraf ettiği şeyden dolayı dehşete kapıldı. “Onunla casusluk yapmak için mi yatıyorsun?” diye sordu Alice şaşkınlıkla.

“Casusluk yapmak için değil,” dedi Ceidre telaşla. “Sadece neler yaptığını yakından izlemek için. Arada fark var! Norman bana sırlarını asla açıklamaz, bunu yapmayacak kadar akıllı!” Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor, kelimeler dudaklarından birbiri ardına dökülüyordu. “Norman’ım bana asla bir şey anlatmayacağımı biliyorsun, Alice!”

Alice afallamıştı ve o kadar heyecanlanmıştı ki kendini zor tutuyordu. Ceidre nasıl bu kadar aptal olabilir, bunu ona açıklayabilirdi? Bir casustu! Norman’ı kullanıyordu!

Ceidre sadece oradan kaçmak istiyordu. “Senden af dilemiyorum,” diye fısıldadı, “fakat açıklamak zorundaydım! Bana gerçekten tecavüz etti ve seçeneğim yoktu!”

Alice sessiz kaldı. Ceidre telaşla kapıya yürüyüp dışarı çıktı. Sarsılmıştı. Alice gülümseyerek ve heyecanla ellerini çırpı. Fahişesinin, başdüşmanları adına casusluk yaptığını kocasına yetiştirmek için sabırsızlanıyordu. Sabırsızlanıyordu!

“Ceidre, benim gitmem gerek.”

Çırlıçılplak bir halde Rolfe’a sokulmuş olan Ceidre irkilerek doğruldu. Ahırdaydılar ve şafağa daha saatler vardı. “Ne? Bu kadar çabuk mu? Neden?”

Brenda Joyce

Rolfe gülümsedi ve sevgilisinin titreyen göğüslerine dokundu. “Ashını istersen, senden ayrılmaya ne hazırım ne de istekliyim,” dedi, genç kadının göğüslerinden birini avuçlarken. “Ama gitmeliyim.” Ceidre’yı bırakarak kalktı. “Şafakta York’a gitmek için yola çıkacağım.”

“York’a mı?” dedi Ceidre. “Şafakta mı?”

Rolfe giyinmeye başladı.

Ceidre’nın içini bir duygu seli sardı, en yoğunu ise hayal kırıklığıydı. “Ne kadar kalacaksın? Ne zaman döneceksin?”

Rolfe üzerinde tuniği ve içliğiyle duraksadı. Sonra sevgilisinin önünde çömelerek yüzünü ellerinin arasına aldı. “Beni özleyecek misin?”

Ceidre titredi. “Henüz çok erken,” dedi sertçe. “G-Guy senden önce mi dönecek?”

“Belki,” dedi Rolfe rahatça. Başparmağına bir gözyaşı damlası süzüldü. “Ağlama, hayatım. Geri döndüğümde bu gece gibi çok zamanımız olacak.”

Ceidre ağlıyor muydu? Rolfe onu bıraktığı için bu kadar mı üzülmişti? O gün öğleden sonra Alice’le yüzleştikten beri morali bozdu. Ya ulak neden gelmişti? Rolfe neden York’a gidiyordu? Lanet olasıca Ed! Ama belki de Rolfe’un şimdi, en azından bir süreliğine gitmesi daha iyiydi; böylece aptallık ederek Alice’e açıkladığı gerçekleri öğrenmeyebilirdi. Yine de Rolfe’un ellerine yapıştı. “Beni de yanında götür,” dedi yüzünü Norman’inkine yaklaştırarak.

“Yapamam.” Rolfe kalktı ama Ceidre onu bırakmadığı için genç kadını da beraberinde çekti.

Rolfe büyük ölçüde giyinik, Ceidre’ysa çıplıktı. Yangın çıkarmayacak şekilde dikkatle yerleştirilmiş tek bir mum onları aydınlatıyor, ışığın çoğu Ceidre’nın çıplak vücuduna vuruyordu. Ceidre bunun farkındaydı. Rolfe’un etkilendiğinin, göğüslerine, karnına, bacaklarının arasındaki kumral tüylere ve kalçalarının kıvrımına baktığının da farkındaydı. Bilinçli bir hareketle hafifçe öne doğru uzanarak göğüslerini Rolfe’un geniş göğsüne yapıştırdı. “Beni de yanında götür,” diye yalvardı. “Birlikte çok az zaman geçirebildik.”

“Ceidre...”

Genç kadının göğsü heyecanla kalkıp iniyor, göğüs uçları Rolfe’un tenine sürtünüyordu. Ceidre onun etkilenmekten kendini alamadığını hissediyordu. Hafifçe kıpırdanınca bir bacağı Rolfe’un kasıklarına değdi ve kendi kasığı da onun bir bacağına yapıştı. Norman’ın sertleşen erkekliğini karnında hissedebiliyordu. “Sen yokken Guy geri dönecek,” dedi Ceidre telaşla. “Sana söylemedim ama artık benden korkmuyormuş; sana ilk gelişimden önce bunu bana kendi söyledi. Gerçi hâlâ bir cadı olduğumu düşünüyor.” Hiç utanmadan yalvarmaya devam ediyordu. “Fakat başkalarına zarar vermeyen, sadece iyileştirmeye çalışan, iyi bir cadı olduğumu düşünüyormuş. Bana dokunduğu takdirde onu lanetleyeceğime dair tehditlerim artık işe yaramaz. Beni gerçekten karısı yapmaya karar vermesi sadece an meselesi. Bana nasıl baktığını gördüm,” diye yalan söyledi umutsuzca. “Geri dönecek ve beni yatağına almaya çalışacak, belki de tecavüz edecek!” Hıçkırıldı. “Lütfen, beni de yanında götür! Birlikte çok az zaman geçirdik!”

Rolfe bir küfür savurarak Ceidre’nin kollarını o kadar sert kavradı ki genç kadın yüzünü buruşturdu. “Üzerimdeki gücünü çok iyi anladın, küçüğüm,” dedi. “Vücudunu vücuduma yapıştırıp böyle titrediğinde sana direnemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun. Gözyaşlarına da dayanamıyorum. En önemlisi, seni başka biriyle birlikte düşünmeye tahammül edemiyorum; bunu da biliyorsun!” Yine küfretti. Kashi bacağıyla Ceidre’yi duvara yapıştırarak yukarı kaldırdı ve beline yükseltti.

“Beni de götüreceksin?” diye sızlandı Ceidre.

“Evet,” diye hırladı Rolfe, içliğini indirip hiç tereddüt etmeden sevgilisinin içine girerken. Onu duvara sıkıştırarak üzerinde gidip gelmeye başladı. “Evet,” diye homurdandı. “Tanrı aşkına, evet.”

51. BÖLÜM

İki gün sonra York'a ulaştılar. Ceidre, William'ın kraliyet garnizonunun her an hareketli olduğunu gördü. Yolculuğu sırasında endişelenmemeyi başarmış, atını Rolfe'un yanında sürmüş, yol boyunca sohbet edip sıcak bir tavırla bakışmışlardı; hatta Norman'm adamlarını çok şaşırtarak bazen onu güldürmeyi bile başarmıştı. Rolfe, Ceidre'yi neden yanına aldığı konusunda kimseye bir açıklama yapmamıştı ve elbette kimse ona bunu sormaya cesaret edememişti. Ceidre şövalyelerin şaşkınlığı karşısında ilk anda kızarsa da kısa süre sonra kendini toparlamış hatta iyi zaman geçirmeye başlamıştı. Nasıl geçirmeyecekti ki? Yanında yakışıklı sevgilisiyle birlikte yaz güneşinin altında, muhteşem bir atın sırtında yolculuk yapıyordu; sanki masum, güzel bir tatile çıkmıştı. Herhangi bir olayla karşılaşmadan hedeflerine kısa sürede ulaştılar. Ancak William'm adamlarının ve ulaklarının oradan oraya koşturduğunu gören Ceidre korkmaya başlamıştı.

Soruyu zihninden atamıyordu: Rolfe neden çağrılmıştı? Çok sayıda asker için yapıldığı anlaşılan yol hazırlıklarını izlerken, en kötüsünden çekiniyordu. York'tan bir ordu yola çıkacaktı ve bu sadece asilerle ilgili olabilirdi.

Rolfe onu iç avluda çabucak kurulmuş olan çadırına bıraktı ama oradan çıkmamasını emretmedi. Kendisi William'ı görmeye gitti. Ceidre,

bir peri masalı sona ermiş gibi hissediyordu. Gördükleri karşısında York'ta huzurlu bir şekilde zaman geçiremezdi. Neler olduğunu ve nedenini öğrenmenin bir yolunu bulmalıydı. Normanların Sakson asilerin değil, İskoç talancıların peşinden gitmesi için dua ediyordu.

Günün geri kalanını dedikoduların alıp yürüdüğü köyde geçirdi; dahası, buradaki bütün köylü kadınlar haberleri onunla, başka bir Sakson kadınla paylaşmaya can atıyordu. Bir fırıncı kadın Danların yine işgale niyetli olduğunu söyledi. William onları püskürtmek için sahile gidecekti. Bir balıkçı kadın, bir hafta önce kurulmuş bir tuzakta William'm en iyi kumandanlarından birini kaybettiği için öfkeli olduğunu söylüyordu. Bunun sorumlusu olan asileri bulana ve her birini asana kadar sınırları kasıp kavuracaktı. Başka biri, Uyanık Hereward'ın yakında olduğunu ve Alçak William'in hedefinin o olduğunu öne sürdü; yine bir diğeri, Ceidre'nin ağabeylerinin yerinin keşfedildiğini ve William'in onları yakalayıp ortadan kaldırmayı planladığını anlattı.

Bu son fikir Ceidre'nin kanını dondurmuştu.

Bir satıcıdan biraz et, börek ve son derece iri birkaç erik aldıktan sonra şato duvarlarının içine döndü. Son ayaklanmadan beri ahşap kısımlar tamamlanmış, taş bölümler de kısmen bitmişti. Muhafızın sorgusuna Warenne'li Rolfe'la birlikte geldiğini söyleyerek karşılık verdikten sonra dış avluya girebildi. Açık saçık yorumlara ve göz kırpışlara aldırmadı. Bir sonraki asma köprüden geçtikten sonra yine aynı sorgulamayla karşılaştı ve bu kez Beltain'in gelip kimliğini doğrulamasını beklemek zorunda kaldı. Ceidre içeri alındıktan sonra çivili ağır kale kapısı kapatıldı.

Rolfe çadırına dönmemişti. Ceidre küçük bir çocuğa su getirmesi için para verdi ve süngerle bütün vücudunu yıkadı. Temiz giysiler giydi, aldığı yiyecekleri yedi ve huzursuz bir şekilde çadırın içinde volta attı. Hava kararırken karanlık gölgeler oluşmaya başlamıştı. Rolfe'un akşam yemeğini kalede, William'la birlikte yiyeceğini anla-

dığında keyfi iyice kaçtı. Muhtemelen Ceidre'nın varlığını unutmuştu ya da onu umursamıyordu. Sonra bu duyguları için kendine kızdı. Sonuçta William'ın salonunda yemek yemeyi kendisi de istemezdi; üstelik Rolfe onun varlığını kendi efendisine nasıl açıklayabilirdi ki? William onu her konuda sorgulardı. Rolfe'un yanında görülmesi bir kraliyet skandalına dönüşebilirdi!

Saat geceyarısına yaklaşırken Rolfe çadıra girdi. Elindeki meşalenin ışığında sert görünen yüzü, Ceidre'yi görünce yumuşadı. "Özür dilerim, hayatım," dediğinde Ceidre'nın içi eridi.

Genç kadın ona sınıksık sarılıp dudaklarına yapıştığında Rolfe daha meşaleyi asmamıştı. Norman önce şaşırды, sonra şehvetine karşılık verdi. "Bu karşılama hoşuma gitti," dedi bir süre sonra.

Ceidre'nın gözleri doldu. "Hemen, burada beni al," dedi sertçe. Rolfe'un yüzünü ellerinin arasma aldı ve dudaklarını aralamaya zorlayarak öperken dilini saldırgan bir tavırla ağzına daldırdı.

Rolfe döşegen üzerinde ona sertçe ve çabucak sahip oldu. Ceidre fiziksel olarak rahatlamıştı ama henüz tatmin olmamıştı. Korku ve endişe onu boğuyordu. Rolfe'a sınıksık sarılıp bütün vücuduyla dolandı ama hâlâ yeterli gelmedi. Rolfe gülererek onu okşadı. "Anlaşılan beni özlemişsin," dedi.

Ceidre ona bakamadı, yine içinden ağlamak geliyordu. "Ayrı kaldığınızda seni daima özliyorum," dedi kısık sesle.

Rolfe sessizdi ama Ceidre avcunun altında onun kalp atışlarını hissediyordu ve sözleri karşısında kalp atışlarının hızlandığını fark etmişti. Rolfe sevgilisinin saçlarını okşadı. "Bu doğru mu?" diye sordu, yüzünü Ceidre'nın başının tepesine bastırırken.

"Evet," dedi Ceidre ve yalan söylemediğini fark edince kendisi de şaşırды.

"Bugün ben de hep seni düşündüm," diye itiraf etti Rolfe. Güçlü kollarını Ceidre'nın dolgun vücuduna sararak onu sıkıca kendine

bastırdı. “Bir şeyler yedin mi, hayatım? Aç mısın? Yemek ve şarap isteyebilirim.”

“Yedim,” dedi Ceidre ve Rolfe’un boynunu öptü.

Rolfe elini sevgilisinin çıplak sırtından kaydırarak kalçasını okşadı. Ceidre onun yine sertleştiğini hissetti. Onu yine içinde hissetmek için kontrolsüz bir ihtiyaç duyuyor, sanki bu şekilde gerçekliği dışarıda tutabileceğini ya da en azından bir süreliğine geciktirebileceğini düşünüyordu. Ceidre yana kayarak göğüslerini kışkırtıcı bir tavırla Rolfe’un göğsüne yapıştırdı ve elini aşağı kaydırды. Rolfe önce gerildi, sonra zevkle iç geçirdi ve kendi parmakları Ceidre’nin göğüs uçlarına uzandı.

Ceidre ona baktı. Rolfe alev alev yanan gözlerle sevgilisine baktıktan sonra güçlü boyun kaslarını ortaya çıkaracak şekilde başını arkaya atıp kasıkların yukarı itti. Ağzı açılmış, nefesi hırıltılı bir hal almıştı. Ceidre onu tahrik ederken, erkekliğini okşayıp sıkarken bir yandan da yüzünü izliyordu. Rolfe homurdanarak kasıkların onun eline doğru itti. “Ah, Ceidre...”

Ceidre dizlerinin üzerine kaydı ve Rolfe’un erkekliğini yüzüne sürttü. Rolfe aniden inleyerek genç kadının başını kavradı. Ceidre dilini uzatarak Norman’ın erkekliğinin zonklayan başına değdirdi. “Durma, sakın durma,” diye bağırdı Rolfe.

Ceidre şimdi onun erkekliğini öpüyor, yalıyor, emiyordu.

Biraz sonra Rolfe onu altına çekerek içinde gidip gelmeye, ellerini genç kadının bütün vücudunda dolaştırmaya başladı ve sonunda Ceidre titreyerek, çığlıklar atarak doruğa ulaştı. Hemen ardından Rolfe da üzerine yığıldı.

Uzun süre sessizce, sarmaş dolaş yattılar. Ceidre onun göğsünü okşadıktan sonra dudaklarını göğsüne, kalbinin olduğu noktaya bastırdı. “Ne kadar zamanımız var? Siz yola çıkana kadar?”

Rolfe sevgilisinin belini okşarken duraksadı. “Yola çıkacağımızdan bu kadar eminsin demek... cadı?” Sesi neşeliydi.

Brenda Joyce

Ceidre onun oynamayı iyi öğrendiğini düşündü; üzüntüsü boğucuydu. Ruhunun paramparça olduğunu hissediyordu. “Kör değilim. Hazırlıkları görebiliyorum. Siz ve adamlarınız... savaşa gideceksiniz.” Aniden doğrulup otururken gözleri yaşlıydı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Rolfe sertçe. Kendisi de doğrulup oturdu.

Ceidre başını iki yana salladı ve yanaklarından yaşlar süzüldü.

“Korkma,” dedi, hem sert hem de nazik bir ses tonuyla, “ağabeylerinin peşinden gitmiyoruz.”

Ceidre tarif edilmez şekilde rahatladı. Ama şimdi suçluluk duyuyordu ve yaşamak zorunda kaldığı bu günün gerçekliğinin yarattığı üzüntüyle hıçkırıklara boğuldu.

“Neden ağlıyorsun?” Rolfe sevgilisinin yanağına dokundu.

Ne demeliydi? Basit bir sevgili değil, bir casus olduğu için ağladığını mı söyleyecekti? “Korkuyorum... bütün bunlardan korkuyorum,” dedi zorlukla.

“Acaba bu korkunun,” dedi Rolfe, Ceidre’nin çenesini tutarak, “birazının benim adıma olduğunu umut edebilir miyim?”

Ceidre sessizce ona baktı ve başıyla onayladı.

Rolfe gülümseyerek öne uzandı ve sevgilisini dudaklarından öptü. “Benim için korkma. Sana döneceğim, Ceidre. Beni hiçbir şey engelleyemez.”

“Çatışma olacak mı?” diye sordu Ceidre, Rolfe’un çenesine dokunarak.

Rolfe onun gözlerine bakarken tereddüt etti. “Umarım olur.”

“Umarım Uyanık’ı bulamazsınız!” diye bağırdı Ceidre içtenlikle.

“Yerini biliyoruz, Ceidre,” dedi Rolfe, bakışlarını Ceidre’nin gözlerinden ayırmadan. Bakışları tuhaf, sanki sorgulayıcıydı ama genç kadın bunu fark edemeyecek kadar perişan haldeydi.

“Nereden biliyorsunuz? Emin olamazsınız!”

“Bir sürü casusumuz var; her yerdeler.” Rolfe hâlâ Ceidre’nin gözlerine bakıyordu.

“Yani onu yok etmeye gidiyorsunuz,” dedi Ceidre.

“Elbette. Bir isyan daha planlıyordu.”

Ceidre onun dik bakışları altında suçluluk duyuyordu fakat en derin düşüncelerini Rolfe bilemezdi. Uzanıp Rolfe’a sımsıkı sarıldı. Norman’ın bir an için karşılık vermediğini fark etti ama sonunda, yavaşça, o da kollarını Ceidre’nin vücuduna sardı. Genç kadın ona sıkıca tutunmuştu. “Ne zaman gidiyorsunuz?”

Rolfe’un dokunuşunda, sarılışında eksik olan bir şey vardı. “Roger Shrewsbury gelir gelmez; iki gün içinde.”

Ah, Tanrım, *Montgomery’li Roger da mı bu işin içinde*, diye düşündü Ceidre. Uyanık’ın böyle bir güç karşısında hiçbir şansı olmazdı! Bir yandan da Rolfe’un dokunuşundaki duygu eksikliğinin ve bir cevap beklediğinin farkındaydı. “En azından böyle büyük bir güçle sana bir şey olmayacağını bilerek huzur bulabilirim,” dedi, dudaklarını Rolfe’un omuzlarına bastırarak.

Başını kaldırdı ve Rolfe’un sert yüz ifadesini gördü. “Umurunda mı?” diye sordu Rolfe sertçe. “Bu umurunda mı, Ceidre?”

“Evet!” diye bağırdı Ceidre. Bu doğrudu. Ama o kadar çok yalan vardı ki yine gözleri doldu.

Rolfe onu güçlü kollarıyla ezercesine kendine bastırdı. Ceidre’nin dudaklarına bastırarak dudakları, biraz önceki dokunuşunda eksik olan tutkuyu telafi ediyordu; o kadar ateşli ve hırslıydı ki Ceidre’nin dudağını yardı ama genç kadın umursamadı bile. Onun sert dokunuşlarına, ona daima açıktı.

52. BÖLÜM

Ertesi gün Rolfe, Kralıyla birlikte öğle yemeğine katılana kadar onun yanından ayrılmadı. Ceidre bütün sabah korkudan ölüp ölüp dirilmişti ve halini belli etmemeye çalışsa da başarılı olabildiğini sanmıyordu. Rolfe onun endişesini fark etmemiş gibi davranıyordu ki bu da Ceidre'nin endişesini artırıyordu. Kendisinin o kadar iyi bir oyuncu olduğunu sanmıyordu ve Norman'ın çok akıllı olduğunu da biliyordu. Ancak genç kadının halinin farkında değilmiş gibi davranıyordu.

O çıkar çıkmaz, Ceidre aceleyle köye koştu. Önceki günün aksine bu kez temkinliydi fakat peşinde kimse yoktu. Şatodan çıkarken muhafızlar ona el sallayarak selamladı. Rolfe önceki gün William'ı görmeye gitmeden önce ona para vermişti; Ceidre bugün biraz daha istemişti. Norman hiç sorgulamadan ve bir an önce gitmek için sabırsızlandığı belli ederek parayı memnuniyetle vermişti. Ceidre, parayı demircinin oğluna vererek Uyanık Hereward'a bir mesaj gönderdi. Önceki gece Uyanık'ın bir Gal köyü olan Cavlidockk yakınlarında gizlendiğini Rolfe'tan öğrenmeyi başarmıştı. "Çok uzağa gidecek misiniz?" diye sormuştu. "Cavlidockk'a kadar," diye cevap vermişti Rolfe. Sonra Ceidre'yı şaşırarak gözlerine doğrudan bakıp, "Sana güveniyorum," diye eklemişti Ceidre zorlukla gülümsemiş, kızardığını belli etmeden yüzünü çevirmişti.

Seçeneği yoktu. Hereward'ı, onu bekleyen tehlikeye karşı uyarmak zorundaydı. Yoksa sonuç tam bir katliam olacaktı.

Ertesi sabah şafakta Rolfe genç kadını kollarından tutarak yüzüne baktı. Yaz güneşi yokken hava çok soğuktu fakat Ceidre'nın aceleyle üzerine sardığı bir pelerinin altındaki çıplak vücudunun ürpermesinin tek nedeni bu değildi. Rolfe, zincir zırhı, omuzlarından sarkan ürkütücü siyah pelerini ve göğsündeki kuvars broşla savaşa hazırdu. Ceidre'nın kollarını daha sıkı tuttu.

"Tanrı sizi korusun, Lordum," dedi Ceidre yumuşak bir sesle. Bakışlarını Rolfe'un mavi gözlerinden ayıramıyordu.

Rolfe'un çenesindeki bir kas seğirdi. "En azından bu kez bana adımla seslenemez misin?"

Ceidre dudaklarını ıslattı. "Tanrı seni korusun... Rolfe."

Rolfe'un burun delikleri genişledi, gözleri parladı ve sevgilisine sınımsız sarıldı. Ceidre da onun sarılışına karşılık verdi. "Tanrı seni de korusun, Ceidre," diye fısıldadı Rolfe ve genç kadının dudaklarını tutkuyla öptü.

Sonra geri çekildi, Ceidre'ya son kez baktı ve olduğu yerde dönerek hızlı adımlarla uzaklaştı. Genç kadın onun gidişini izlemek için çadırdan çıkmadı; çıkamadı. Döşegine uzandı ve güneş iyice yükselene kadar da kalkmadı.

Huzursuzdu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu. Yıkandı, giyindi, bir şeyler yedi. Rolfe geri dönene kadar günlerini aylak aylak geçirebileceğini düşünüyordu; Norman bir hafta içinde döneceklerini söylemişti. Ya da bir şekilde kendini toparlayabilir ve korkusundan sıyrılabilirdi. Rolfe için, ağabeyleri için, Hereward için, bütün asiler için, birlikteliği için duyduğu korkudan...

Ah, Tanrım, diye düşündü. Ona değer veriyorum, Norman'a değer veriyorum, bu olamaz! Olmasına izin veremem! O düşman,

Brenda Joyce

o Aelfgar'ı gasp eden adam, kız kardeşimin kocası! Ben sadece met-resiyim ve öncelikle ağabeylerime karşı sorumluyum!

Çılgına dönmüş bir halde şatodan çıkarak köyde dolaşırken, bu imkânsız duygulardan, farkına vardığı bu korkunç gerçekten uzaklaşmak istiyordu. Ağaçların sadece kuru kütükler halinde yükseldiği, yanmış bir meyve bahçesinde durarak gözyaşlarına boğuldu. Tam kendini toparlayacakken, bir yerlerden tanıdık gelen bir kız ona yaklaştı. Ceidre gözlerini silerek doğrulup oturdu.

Güzel kız utangaçtı ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Özür dilerim, Leydim,” dedi. “Sizinle konuşmalıyım ama daha sonra gelebilirim.” Gitmek için arkasını döndü.

“Hayır, dur, sorun değil. Aptalca davranıyorum.” Ceidre zorlukla gülümsedi. “Adın Maude, değil mi?”

“Evet.” Kız tekrar kızardı. Sonra etrafa kaçamak bakışlar attı. “Ağabeyiniz Morcar sizi görmek istiyor.”

Ceidre afalladı. “Ne?”

Maude gururla gülümsedi. “Ben onun arkadaşışım,” dedi ve yine kızardı. “Bu Norman domuzlarına karşı savaşmasına yardım etmekten mutluyum! Siz geldiğinizde ona mesaj gönderip burada olduğunuzu haber verdim. York’ta gördüğüm her şeyle ilgili kendisini bilgilendirmemi istiyor,” diye açıkladı sabırla. “Kendi inisiyatifimle hareket ediyorum,” diye ekledi gururlanarak. “Mesajıma karşılık verdi. Adamı Albie buradan on kilometre mesafede, Wade nehrinin kıyısında sizi bekliyor. Sizi onlara götürcek.”

Ceidre çok mutlu olmuştu. Maude’un eline yapıştı. “Sen iyi bir kadınsın,” dedi ve kızı baştan aşağı süzdü. “Kaç yaşındasın?”

“Gelecek ay on dört olacağım,” diye açıkladı Maude.

Ceidre, Morcar’la konuşmaya karar verdi. Seçebileceği yüzlerce kadın varken bir çocuğu yatağına almamalıydı; kız güzel ve çekici olsa bile! “Teşekkür ederim,” dedi Ceidre. “Bunu unutmayacağım.”

Maude gülümsedi. “Morcar’a sevgilerimi iletin.” Yine kızardı.

“Lütfen, Ed, planlarımı değiştir!”

Edwin kardeşine üzgün gözlerle baktı. “Yapamam, Ceidre.”

“Bu kez ölürsünüz! Normanların her yerde casusları var; bana kendisi söyledi! Bak; Hereward’ın yerini keşfettiler! Sizininki de keşfedebilirler!”

“Benim de her yerde casuslarım var, Ceidre.”

“Henüz çok erken! En azından biraz daha bekleyemez misin? Yenileceksiniz, belki de öleceksiniz! Ed, lütfen, bunu tekrar düşün!”

Morcar kollarını kavuşturmuş halde Ceidre’yi izliyordu. “Neler oluyor, Ceidre? Neden bu kadar duygusal davranıyorsun? Durmamız için bize gelip yalvarmanı o mu istedi?”

“Hayır!”

“Eğer istediyse,” diye devam etti Morcar, “bunun nedeni Aelfgar’ı ona gümüş tepside sunmamızdan daha çok arzuladığı bir şey olmamasıdır!”

“Beni buraya o göndermedi,” diye itiraz etti Ceidre.

“Canını yaktı mı?” diye sordu Edwin, Ceidre’nin gözlerinin içine bakarak.

Ceidre kızardı. “Hayır, yakmadı.”

“İyi iş çıkardın, kardeşim,” dedi Edwin. “Sana planlarımı ve Hereward’ın yerini açıklayacak kadar aptalca davrandığına göre, gerçekten güvenini kazanmış olmalısın.”

“Yani... yalan söylemedi mi? Hereward gerçekten Cavlidockk’ta mı?”

“Evet.”

Ceidre, oyununu Norman’ın anlamış olmasından korkuyordu ancak demek ki yalan söylememiştir ve bu da Ceidre’ya güvendiği anlamına geliyordu. Ah, lanet olsun, kendinden ve bu savaşta nefret ediyordu!

Brenda Joyce

Edwin onu omuzlarından tuttu. "Ona değer veriyor musun?" Sesi sakindi.

Ceidre başını iki yana salladı ama gözyaşlarına engel olamadı.

"O Norman domuzuna tabii ki değer vermiyor!" diye kükredi Morcar, mavi gözleri parıldayarak.

"Savaşta," dedi Edwin, kardeşinin çıkışma aldırmandan, "hepimiz hoşlanmayacağımız şeyler yaparız. Savaş güzel bir şey değildir."

Ceidre hıçkırıklarına hâkim olmaya çalıştı. "Biliyorum, Ed," dedi ve ağabeyine sarıldı.

"Düşmanı sevmek, belki de en kötüsüdür," dedi Edwin ciddiyetle.

Ceidre gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ben onu sevmiyorum."

"Isolda'yı gördün mü?"

Ceidre irkildi. Isolda, William'ın kızıydı ve Hastings'den sonra Edwin'le sözlenmiş ama sonra William onu kendi derebeylerinden biriyle evlendirmişti. "Hayır, görmedim."

"Kocasıyla birlikte York'ta olduğunu duydum. Hamileymiş... yine." Bu aslında bir soruydu.

Ceidre, William kızıyla ilgili sözünden döndüğünde Edwin'in çok kızdığını biliyordu fakat ağabeyinin Isolda'yı bir kraliyet bağından fazlası için istediği hiç aklına gelmemişti. Kızın güzel, uzun boylu, sarışın ve zarif olduğu yönünde söylentiler vardı elbette. "Öğrenirim," diye söz verdi Ceidre.

"Önemi yok," dedi Edwin arkasını dönerken. "Bir zamanlar önemliydi fakat bu uzun zaman önceydi." Kardeşine baktı. "Artık önemli olan tek şey Aelfgar. Benim olanı geri alana kadar vazgeçmeyeceğim. Sana ihtiyacım var, Ceidre."

Ceidre'nin içi parçalandı. "Korkma. Sana ihanet etmeyeceğim."

"Bunu biliyorum." Edwin tereddüt etti. "Ceidre, dikkatli ol. Norman çok kurnaz bir adam. Seni yakalamasına izin verme."

Ceidre aniden boğulacakmış gibi hissetti. "Ama ya..." Duraksadı. Korkularını dile getirmekten çekiniyordu. Ya Rolfe onun Hereward'ı

Eğönlüçelen

uyardığını tahmin etmişse? Henüz bunun için bir kanıt olamazdı... Bu düşünceye takılmayacaktı. Ed'i bu olasılıkla tedirgin etmeye de niyeti yoktu. Kardeşi adına endişelenebilir, Ceidre'nın orada, yanında kalmasını emredebilirdi. Ceidre, York'a ve Norman'a dönmek zorunda olduğunu aynı zamanda bunu umutsuzca istediğini fark etti.

Yüz Norman atlısı, Cavlidockk'tan on kilometre mesafedeki ormanlık tepelerde çift sıra halinde ilerliyordu. Rolfe adamlarıyla önde, William ortada, Roger da arkadaydı. Şimdiye kadar asileri görmemişlerdi. Bir saat sonra duracak, gözcülerini gönderip Uyanık'ın yerini bulacak, sonra da kampını kuşatıp saldıracaklardı. Rolfe çatık kaşlarla gülümsedi. Her şey yolunda giderse, yakında bir yılan yuvası daha yok olacaktı.

Biri aniden çığlık attı.

Rolfe aynı anda pusuya düştüklerini fark etti ve bağıarak adamlarına dönüp savaşma emri verdi. Tepelerindeki ağaç dallarından oklar uçu ve yanında at süren Beltain omzuna saplanan okun acısıyla inledi. Rolfe kılıcını kaldırarak ağaçtaki bir okçuya doğru atını sürmeye başlamıştı bile ve adamın durduğu dalı tek bir hamlede biçiverdi. Okçu yere düştü ve Rolfe adamı rahatça ikiye böldü.

Bir anda ortalık mahşer yerine döndü. Kılıcını amansızca ve ustalıklarla sallayan Rolfe, hiç duraksamadan, sistemli ve etkili bir şekilde yarım düzine Sakson'u devirdi. Açıklık aniden sessizliğe gömüldüğünde, duyulan tek ses adamların hızlı ve hırıltılı nefesleriydi.

Rolfe, son Saksonların kaçtığını gördü ve adamlarına durmalarını emretti.

Etrafındaki araziye dehşetle baktı. Her yer ölmüş ya da ölmekte olan asilerle kaplanmıştı. Ancak kendi adamlarından da bir düzinesi ölmüş ya da ölmek üzereydi; bunlar saldırının asıl şiddetiyle karşılaşan, öncü kuvvetlerdi.

"İhanete uğradık," diye bağırdı William, atıyla dörtnele yaklaşıırken. "Hereward'ı kendim gördüm hatta o hainle bizzat çatıştım!

Brenda Joyce

Ben üç adam kaybettim; Roger'da bir kayıp var. Senin durumun nasıl, Rolfe?"

Rolfe'un midesi bulanıyordu. "Çok, çok daha kötü," dedi. Adamlarından bir düzinesi; bu toprakların en iyileri... Beltain'i fark etti; omzu ve gövdesi kan içindeydi. Atını ona doğru sürdü. "Ne durumdasın?"

"Yaşayacağım, sanırım," dedi Beltain ama bembeyaz olmuştu.

Rolfe atından aşağı atlarken yardım çağırıyordu. Şövalyesinin atından inmesine yardım etti ve hızlı bir turnikeyle kanamayı durdurdu. Neyse ki Beltain kan kaybından bayılmıştı.

Şövalyesi kendine gelmeden yaraları sarıldı. Rolfe sadece önündeki işe odaklanarak, becerikli elleriyle bu işi üstlendi. Ancak zihninden hızla düşünceler geçiyordu; en iyi adamlarından on ikisi... pusu... Sed-yeler hazırlandı, yaralılarla ilgilenildi ve ölümler Hıristiyan cenazesiyle gömülecekleri York'a götürülmek üzere kızaklara yerleştirildi. William, Rolfe'un yanına geldi. "Kayıpların için üzgünüm," dedi içtenlikle.

"Devam edelim mi?" diye sordu Rolfe sertçe.

"Asiler köyü çoktan terk etmiştir ama onlara kucak açtığı için Cavlidockk'ı yerle bir edeceğiz," dedi William. "Shrewsbury'deki kumandanım olarak bu işi Roger halledecek. Sen ve ben York'a dönüyoruz; yaralarımızı sarmak için."

Rolfe bir şey söylemedi. Ölen adamlarının kanları içindeki cesetlerine baktı. Genç William'ın kafası kopmuştu. Adamlarından on ikisi, dünyanın en iyi savaşçıları ölmüştü... İhanete uğramışlardı...

"Bu lanet olasıca Saksonların her yerde casusları var," dedi William sıkı sıkı dişlerinin arasından.

"Her yerde..." diye tekrarladı Rolfe. *İhanet*.

Midesi öyle şiddetli bulanıyordu ki ilk savaşa katılmış bir çocuk gibi kusmak üzere olduğunu düşündü. Ve aniden kustu.

53. BÖLÜM

Geri dönmüştü!

Köye girerken görülen William ve adamlarının haberi bir anda garnizona yayılmıştı. Ceidre dış avluya koşmak ve kendini Rolfe'un kollarına atmak istiyordu. Elbette ki böyle bir şey yapamazdı. Bunun yerine, Rolfe'un çadırına çekildi ve heyecanla volta atarak onu beklemeye başladı. Ah, onu çok özlediğini inkâr edemezdi! Aynı zamanda korkuyordu da çünkü suçluluk duygusunun belli olacağını biliyordu. Acaba neler olmuştu? Hereward saldırganlardan kaçmayı başarmış mıydı? Daha da önemlisi, Rolfe iyi miydi?

Çadırın kapısı aniden savrulmuştu.

Rolfe arkasından vuran güneş ışığıyla girişte dururken, Ceidre onun devasa silüetinden başka bir şey göremedi. "Lordum?" dedi hevesle.

Rolfe çadırın brandasını arkasından kapayarak içeri girdi. Yüzü taş, gözleri buz parçaları gibiydi. Ceidre ürperdi. "Ne-ne oldu?"

Rolfe dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı. "Ne mi oldu? Cavlidock'ın hemen güneyinde pusuya düşürüldük."

Ceidre'nin gözleri iri iri açıldı. "Pusu mu?"

Rolfe dişlerini sıktı. "En azından," dedi sertçe, "bunu bilmediğini görebiliyorum!"

Ceidre elini göğsüne bastırarak bir adım geri çekildi. “Ne demek istiyorsunuz?”

Rolfe iyice yaklaşarak Ceidre’ya tepeden baktı. “Ne demek istediğimi bilmiyor musun, Ceidre?”

“Hayır,” diye inledi Ceidre, korkuya kapılarak.

“Gerçekleri istiyorum! Bana gerçeği söyle, lanet olasıca!”

“Bilmiyorum...” Ceidre afalladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Rolfe onu tutup sertçe sarstı. “Bana ihanet ettin mi? Söyle! Cavli-dock’a gideceğimizi biliyordun! Sana güvenmekle aptallık mı ettim? Cevap ver bana!”

Ceidre’nın yanaklarından yaşlar süzüldü. Yalan söylemek, inkâr etmek için başını iki yana salladı ama sesi çıkmadı. Suçluluk duygusuyla kıvranıyordu ve bu halinden anlaşılıyor olmalıydı çünkü Rolfe genç kadını öyle şiddetle iterek bıraktı ki Ceidre döşegin üzerine düştü. Nefes nefese kalakaldı.

“Sendin!” diye kükredi Rolfe. “Bunu gözlerinde görüyorum! Cevap ver bana!” diye bağırdı, Ceidre’nın daha önce hiç görmediği kadar korkunç bir öfkeyle. Yüzü kıpkırmızı olmuş, boyun kasları kabarmıştı. Sıktığı yumrukları titriyordu ve gözlerinden mavi alevler saçıyordu.

Ceidre titreyen elini ağzına bastırды ve gözyaşları arasında, Rolfe’un elini tutmak için uzandı. “Mecburdum,” dedi hıçkırıklar arasında. “Lütfen, anla beni, mecburdum!”

Rolfe onu dehşet içinde itip kendinden uzaklaştırdı.

Norman’m aşlında buna inanmayı reddettiğini, çabalasaydı onu masum olduğuna ikna edebileceğini o zaman anladı ama artık çok geçti; itirafını geri alamazdı. Yaşlardan ıslanmış yüzünü sevgilisine doğru kaldırdı. “Ama sen iyisin,” dedi. “Bir şey olmamış, kimse...”

“Bir şey olmamış mı?! Adamlarımdan on ikisi senin yüzünden öldü!”

Ceidre’nın gözleri iri iri açılırken boğazından bir dehşet iniltisi yükseldi.

Brenda Joyce

Rolfe öfke ve tiksinti dolu bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöktü ve Ceidre'yi omuzlarından tutarak kendine çekti. Ceidre yüzünü buruşturdu ama onun verdiği acıyı kabullendi. "Sen yalancı, kurnaz, düzenbaz bir kadınsın. Beni kollarına alıp ateşli âşık rolü oynadın; oysa başından beri bana ihanet etmeyi planlıyor, uygun zamanı kolluyordun!"

Ceidre itiraz etmek için ağzını açtı fakat tek kelime edemedi çünkü Rolfe haklıydı.

Rolfe onu aniden ayağa kaldırıp çadırdan dışarı sürükledi. "Nereye gidiyoruz?" diye inledi Ceidre.

Rolfe cevap vermedi. Ceidre onun buz gibi kararlılığını ve korkunç öfkesini hissetti.

Norman'ın onu kaleye doğru sürüklediğini anlayınca direndi. "Niyetin ne?" diye bağırdı.

Rolfe hızla ona döndüğünde eli öfkeyle kalkmıştı. Ceidre bir çığlık attı ancak tokat inmedi. Norman'ın tutuşu o kadar güçlüydü ki Ceidre acıdan bayılacağını sandı. "Kendin yürüyebilirsin ya da seni yerde sürükleye sürükleye götürürüm. Benim için fark etmez!" Ve Ceidre'yi yine çekiştirmeye başladı.

Genç kadın onun hızlı ve uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyor, bir yandan da düşündüğü şeyi yapmaması için dua ediyordu...

Salon adamlarla doluydu. Çoğu, Aelfgar'dakinin üç katı büyüklüğündeki masada oturuyordu ve en başında William vardı. Rolfe hiç duraksamadı. Ceidre'yi, William'ın oturduğu platforma doğru sürükledi ve aniden diz çökmeye zorladı. Genç kadını saçlarından tuttu, başını yüzükoyun yere eğdi. "Casusu buldum, Majesteleri."

Salon aniden sessizliğe gömüldü.

William, Rolfe'a baktı. "Metresin mi?"

"Evet."

William ayağa kalktı. "Herkes çıksın!" Adamlarının çıkmasını beklerken Rolfe'un gözlerinin içine bakıyordu. Salon boşaldı. "Emin misin?" diye sordu William.

"İtiraf etti," dedi Rolfe soğuk bir tavırla.

William, Ceidre'ya baktı. "Kalk, kadın," dedi.

Rolfe, Ceidre'nin iniltisine aldırmandan onu yukarı çekti.

Genç kadın başını kaldırarak Kral'la göz göze geldi.

"Bizden önce Hereward'ı uyarmak için ulak mı gönderdin?"

Ceidre ağlamamak için kendini zor tutmasına rağmen çenesini hafifçe kaldırdı. Konuşurken sesi titriyordu. "Evet."

"Peki, planlarımızı nasıl öğrendin?"

Ceidre tereddüt etti. Rolfe'a ihanet etmişti fakat şimdi onu Kralına karşı koruyacaktı. "Garnizonda söylentilere ve konuşmalara kulak kabarttım."

"Yalan söylüyor," diye araya girdi Rolfe. "Yatağımı hevesle ısıttığı için bu cadıya güvendim. Ağabeyleriyle ilgili korkularını yatıştırmak için ona nereye gittiğimizi ben söyledim. Aptalın tekiyim!"

William buna aldırmandan Ceidre'ya bakmaya devam etti. "Sıradışı güzellikte bir kadın. Şu düzenbaz Morcar'a da benziyor. Lord Warenne seni Sir Guy'la evlendirdiği için şanslısın, kadın. Her yerde casuslarım var ve bana karşı ikinci kez ihanet suçu işlediğini biliyorum. Morcar'm kaçmasından senin sorumlu olduğunu biliyorum. Yaptıklarından pişmanlık duymadığın da açık... Seni ömür boyu hapse mahkûm ediyorum." Dönerek muhafızlarını çağırdı.

Ceidre donup kaldı; kıpırdamıyor, nefes alamıyor, düşünemiyordu. İki adam içeri girip ona yaklaştı. William onlara mahkûmu zindana atmalarını emretti. Ceidre korkuyla Rolfe'a döndü; o buna izin vermezdi! Bu cezanın uygulanmasına; onu zindana atmalarına izin vermezdi! Bunu yapamazdı!

Rolfe ona aldırmadı. İki adam Ceidre'nin kollarını tutarken genç kadın gözlerini kapadı. Yazgısını biliyordu. Her şey bitmişti. Ömür

Brenda Joyce

boyu hapse mahkûm edilmişti. Zindana atıldığında ne ağlayacak ne de yalvaracaktı; ölüme teslim olacaktı çünkü oraya kapatılmanın kendisine kesinlikle ölüm getireceğinden emindi. Derin bir nefes alarak iki muhafızın arasında yürüdü. Omuzları ve başı dikti ama elleri titriyordu.

O gittikten sonra, William bir dizinin üzerine çökerek başını eğmiş olan Rolfe'a döndü. "Vereceğiniz her cezayı hak ediyorum."

"Haklısın elbette," dedi William uzaklaşırken. Şarap kadehinden bir yudum aldı ve hâlâ yerde duran Rolfe'a baktı. "Kalk, Rolfe."

Rolfe zarifçe kalktı.

"Bu çok tuhaf... Önce, Morcar'ın Aelfgar'dan kaçmasına yardım edenin bu kadın, yani piç kardeşi olduğunu benden gizledin."

Rolfe şaşırmayacak kadar öfkeliydi. "Yine aptallık ettim."

William ona aldırmadı. "Ama senin yargına güvenerek bunu görmezden geldim. Sonra onu Guy'la evlendirmeye karar verdin ki bu da tuhaftı. Onu yatağına alman daha da tuhaftı; aynı anda hem karını hem de en yakın dostunu boynuzladın. Şeytan gözü olduğu doğru mu?"

"Evet ama cadı değil."

"Belki de sana bir iksir vermişir," dedi William. "Çünkü şu saydıklarımı yapacak veya sırlarımızı ağızdan kaçırarak bir adam değilsin; hele de yatakta... Ulu Tanrım, kadın ne kadar güzel olursa olsun!.."

Rolfe bir şey söylemedi ama gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Kızgınsın. Bunu görebiliyorum. Cezanı yeterince çektin. Bir hata yaptın ve sonucunda on iki adamımı kaybettin. Buna daha fazlasını eklemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Rolfe dişlerini sıkarak.

William iç çekti. "Açıkçası, ihanete rağmen sayılarını azalttık ve amaçladığımız gibi onları inlerinden ettik. Kayıplarımız ağır olsa bile, planlarımızı gerçekleştirdik."

"Evet."

Gönülçelen

“Kadını senin gözetimine veriyorum. Benim zindanlarım fazlasıyla dolu. Ayrıca bence böylesi daha uygun. Yine de beni yanlış anlama; o bir kraliyet mahkûmudur.”

Rolfe zalimce, soğuk bir tavırla gülümsedi. “Memnuniyetle kabul ediyorum,” dedi.

54. BÖLÜM

“Cezanız sona erdi,” dedi Rolfe odanın kapısından soğuk bir tavırla bakarak.

Alice şaşkınlık içinde yataktan kalktı, kapıya yaklaştı, bir dizinin üzerine çöktü ve Rolfe’un elini tuttu. “Teşekkür ederim, Lordum,” dedi alçakgönüllülükle. “Affınızı diliyorum.” Başını kaldırdığında dudakları titriyordu.

Rolfe ona aldırmadan ayağa kalkmasını işaret ettikten sonra somurtarak dönüp ağır kapıyı ve iç taraftaki sürgüyü inceledi. Hemen arkasında bir adam duruyordu. “Bu çıkarılacak,” dedi marangoza. “Dışarı konmasını istiyorum. Kırılmaz olmalı. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Lordum,” dedi marangoz kapıyı incelerken.

Rolfe sert adımlarla odanın içine girdi ve bir duvardaki mazgaldan baktı. Boşluktan bir çocuğun bile geçemeyeceğini anlayınca başıyla onayladı. Odanın tek çıkışı vardı, o da o kapıydı. “Sürgü şimdilik ahşaptan olacak ama en kısa sürede demirle değiştirilecek. Demirciye haber verin,” dedi.

Gözleri iri iri açılmış olan Alice gergin bir tavırla dudaklarını yaladı. “Neler oluyor, Lordum?”

Rolfe hoşnutsuz bakışlarla ona döndü; Alice'in hâlâ orada olmasına şaşırmişti. "Siz odamıza geri taşınacaksınız," dedi. "Ablanız buraya hapsedilecek."

"Ceidre!"

Rolfe kapıya doğru yürüdü ve Alice peşinden koşarak kolunu yakaladı. "Lordum, neler oluyor?"

Kendi odalarına ulaşana kadar Rolfe duraksamadı. Zırhlı yeleşini çıkardı. "Bir banyoya ihtiyacım var."

Alice banyonun hazırlanmasını emretmek için koştu.

"Ablanız bir kez daha ihanete kalkıştı," dedi Rolfe umursamaz bir tavırla. Ancak tavırları öylesine soğuktu ki Alice ürperdi. Rolfe destekli deriden yapılmış içliğini çıkardı. "Artık bir kraliyet mahkûmu ve ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. William onu benim gözetimime bıraktı. Ölene kadar o odadan çıkmayacak."

Alice gülümsemek için dudağını ısırды; şansına inanamıyordu. Detayları öğrenmek istiyordu fakat zaten yakında öğrenecekti. "Sizi uyarmaya çalıştım," dedi dikkatlice, "siz York'a gitmeden önce."

Rolfe soğuk bakışlarını karısının yüzüne çevirdi. "Öyle mi?" Sesi alaycıydı.

Alice kızardı. "Siz gitmeden önceki gün bana geldi, Lordum."

"Bilmemi istediğin bir şey varsa, şimdi söyle."

Rolfe kaba davranıyordu ve Alice ondan nefret ediyordu. Yine de, içinde gidip gelen devasa erkekliliğinin verdiği acıyı ve zevki hatırlıyor, kendisine yine sertçe sahip olmasını, canını yakmasını, acıdan bağirtmasını istiyordu. Marangoz yeni sürgüyü takarken çekiç sesleri küçük odanın kapısından yankılanmaya başladı. Alice çenesini kaldırdı. "Sizinle yattığı için benden özür dilemeye geldi, Lordum. Bunun bir görev olduğunu açıklamaya çalıştı; ağabeylerinin verdiği bir görev."

Rolfe, karısına ifadesiz bir yüzle baktı.

"Sizi baştan çıkarıp güveninizi kazanmasını ve casusluk yapmasını istemişler. Yatağımıza girmesinin tek nedeni buymuş. Amacı beni

rahatlatmaktı.” Alice hafifçe güldü. Ama Rolfe’u dikkatle izliyordu ve yüzünün öfkeden kızardığını, gözlerinde beliren nefret dolu, soğuk bakışları görünce mutlu oldu. Norman ona arkasını döndüğünde Alice kendini tutamayarak gizlice gülümsedi.

Küvet doldurulunca Rolfe içine girdi. Kalbi fazla hızlı atıyordu ve bu odaya geldiğinde cadıyı yatağında çırlıçıplak halde kendisini beklerken bulduğu anı unutamıyordu. Hepsi bir plandı; ağabeylerinin planı... Onu baştan çıkarıp casusluk yapmasını istemişlerdi. Ve Rolfe –ah, nasıl da aptaldı– güdülerinin hevesine kapılmıştı. *Eh*, diye düşündü, soğuk bir tavırla gülerken, *bu bir daha asla olmayacak.*

Öfkesinde boğuluyordu. Ceidre suçunu itiraf ettiğinden beri böyle hissediyordu; Rolfe bu duygudan kaçamıyordu. Beraberinde nefret de geliyordu.

Ceidre bir haindi, onun esiriydi ve gebereceği güne kadar o odada çürüyecekti.

Bir muhafız Ceidre’yı odaya getirdi. Genç kadını içeri ittikten sonra ağır ve kalın ahşap kapıyı arkasından kapayarak gitti. Ceidre sürgününün kararlı bir sesle yerine oturuşunu duydu.

Kollarım vücuduna sararak etrafına bakındı.

Alice’in kapatıldığı yer burasıydı ama oda artık aynı oda değil gibiydi. Yatak kaldırılmış, yerine bir saman döşek ve battaniye gelmişti. Bir mum, bir su kabı ve bir de lazımlık konmuştu. Koridorun diğer ucundaki odanın yarısı büyüklüğünde olduğu halde, bu kadar boşken kocaman görünüyordu.

Ceidre mazgala yaklaşarak dışarı bakarken gözleri yaşlarla doldu. York’taki zindanda sadece yarım gün tutulmuştu. Neyse ki o zindan, Aelfgar’dakine hiç benzemiyordu. Kalenin altında, kale arazisi boyunca yayılıyordu ve zifirî karanlık değil, nispeten havadardı. Üstelik başka mahkûmlar da vardı. Göğsünü sıkıştıran korkuya rağmen nefes alabiliyordu. Boğulduğunu yine hissetse de diğer zindanda onu etkisi altına

alan korkunç delilik bu kez tekrarlanmamıştı. Bunun nedeni belki diğer mahkûmların varlığı, belki de zindanların çok büyük olmasıydı. Kendi hücresi odanın yarısı büyüklüğündeydi. Ter içinde, nefes nefese bir halde, diğer mahkûmlara aldırmadan bir köşeye büzülmüştü ama isteriye kapılarak duvarları tırmalamamıştı.

Ağlamıştı.

Yüreğindeki acı diğer her şeyi gölgeliyordu ve toprağın onu yutması ya da havasızlıktan boğularak ölmek umurunda bile değildi. Umutsuzca, çaresizce, hiç durmadan ağlamıştı. Rolfe'a ihanet etmişti ve onun nasıl bir adam olduğunu; kendisini asla bağışlamayacağını biliyordu. Dökecek yaşı kalmayana kadar ağlamıştı çünkü onu seviyordu.

Bunu çok geç anlamıştı.

Ama daha erken anlamış olsa bile, ne fark ederdi ki? Ağabeylerini de seviyordu. Uzlaşmaya asla yanaşmayan iki taraf arasında kalacaktı. Belki casusluk yapmayı reddederdi fakat artık geçmişte olabilecekleri düşünmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Rolfe onu asla bağışlamayacaktı.

Aelfgar'a dönüş yolculuğu yine iki gün sürmüştü. Ceidre, arada bir Rolfe'un sırtını görmüştü. Norman onu tek hamlede ve acımasızca hayatından çıkarmıştı. Ceidre bunu biliyordu ve şaşırılmamıştı; bir zamanlar paylaştıkları şeylere asla dönemeyeceklerini bildiği gibi. Neyse ki dökecek daha fazla gözyaşı kalmamıştı. Yüreği sızlıyordu. Onun geniş omuzlarını ne zaman görse ya da sesini ne zaman duysa, gözünü ondan alamıyordu. Oysa Rolfe ona bir kez bile bakmamıştı.

Bir kez bile...

Hava kararıyordu. Ceidre bu mum bitince yenisini getirip getirmeyeceklerini merak ederek yakmamaya karar verdi. Cezasının ne şekilde uygulanacağını bilememişti. Şimdiyse her şeyden mahrum bırakılacağını düşünüyordu. Açıkçası, Aelfgar'm altındaki o karanlık çukura atılmadığına şaşırılmıştı.

Sürgünün sesini duyunca, bira ve ekmeğin getirdiklerini düşündü; cezası başladığından beri ona sadece bunlar veriliyordu. Yanağını du-

Brenda Joyce

vara dayadı ve bakma zahmetine bile girmede. Ancak kapı açıldığında kimin geldiğini anladı; onun varlığını hissedebiliyordu. Düşmanlık kokan, havayı titreten bir gücü vardı. Ceidre gözlerini kocaman açarak hızla arkasına döndü.

Rolfe güneşin son ışığında kapıda bir silüet gibi duruyordu.

Ceidre hiçbir şey söylemedi fakat kalp atışları umutla hızlandı. Neden gelmişti ki? *Ah, Tanrım, lütfen beni bağışlasın, istediğim tek şey bu!*

Rolfe etrafına bakındı ve zalimce bir tatminle gülümsedi. Bakışları Ceidre'ya odaklandı. Ceidre onun gözlerindeki açık tiksinti ve nefreti görünce bütün umutları söndü. Yenik bir tavırla olduğu yere çöktü. Rolfe ondan nefret ediyordu. "Seçeneğim yoktu," diye fışıldadı kendini tutamayarak. "Bana inanmalısın!"

Rolfe'un yüzünde yine zalimce, soğuk bir gülümseme belirdi. "Senin seçeneklerinin umurumda olduğunu mu sanıyorsun, Ceidre?"

"Sen hiç iraden dışında bir şeyler yapmaya zorlanmadın mı?"

"Güzel sözler." Rolfe alaycı bir tavırla güldü. "Güzel bir fahişeden güzel sözler. Ancak sözler değil, eylemler önemlidir ve sen kendini gerçekten kanıtladın."

Ceidre zorlukla yutkundu. "Lütfen, dinle, lütfen!" diye yalvardı. "Seçeneğim yoktu! Ben sadece Hereward'ı korumaya çalıştım, amacım size zarar vermek değildi! Hele ki sana, asla! Ben..."

Rolfe üç adımda genç kadının yanına geldi, kolunu arkasından yukarı kıvrıdı ve onu duvara yapıştırdı. "Kes!" diye bağırды. "Yalanlarını kes! Sözler dudaklarından bal gibi dökülüyor ama senin balın zehirli; buradan dökülen bal gibi!" Elini Ceidre'nın kasıklarına bastırdı.

Ceidre inledi. "Seni seviyorum."

Rolfe onu bırakarak güldü. "Yine bal kokulu bir yalan!"

"Doğruyu söylüyorum."

Rolfe'un yüzünde tiksinti vardı. Gözleri parlıyordu. "Beni seviyor musun, Ceidre?" diye mırıldandı soğuk bir sesle.

“Evet.”

“Göster bana,” dedi Rolfe. “Göster, kanıtla bana. Sözlerin yeterli değil.”

Ceidre donup kaldı; kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu ve ne yapacağını bilemiyordu. Onu nasıl ikna edebilirdi? Rolfe ona gerçekten bunun için bir şans mı veriyordu? Onun kalbini nasıl yumuşatabilir, nasıl iyileştirebilirdi? O çirkin nefreti nasıl ortadan kaldırabilirdi?

Rolfe soğuk bir tavırla güldü ve gitmek için arkasını döndü.

Ceidre arkasından atılarak yanağını sırtına yapıştırdı ve bütün vücuduyla ona sarıldı. Rolfe donup kaldı. “Gitme,” diye haykırdı Ceidre ve hıçkırıklara boğuldu. “Sana göstermeme izin ver. İzin verersen gösteririm!”

Rolfe kıpırdamadı.

Ceidre dev yapılı savaştının omuzlarını çılginca okşarken elleri titriyordu. Onun sırtını, omurgasını öptü. Kollarım beline sararak yüzünü sırtına gömdü. Kasıklarım Rolfe’un kalçasına yapıştırdı ve bütün gücüyle sarıldı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı ve avcunu Rolfe’un kalbine dayayıp nasıl hızla attığını hissetti. Sonra parmaklarını aşağı kaydırıp taytının içine soktu ve karnının yumuşak tenine dokundu. Rolfe’un sertleşen erkekliği o anda eline değdi ve Ceidre rahatladığını hissetti; en azından kendisini hâlâ arzuluyordu! “Seni sevmeme izin ver!” Genç kadının kalbi deli gibi atıyordu. “Sana göstermeme...”

Rolfe aniden, Ceidre’yi arkadaki duvara fırlatarak döndü. Genç kadın sendeledi ama yere düşmedi. Norman çok öfkeliydi.

“Fahişe taktiklerini deneyimsiz köylü çocuklarına sakla,” diye hırladı Rolfe mavi gözlerinden alevler saçarak. Ve odayı terk etti.

55. BÖLÜM

Yalancı fahişe onu bir kez daha baştan çıkarmaya çalışmıştı.

Onu aptal mı sanıyordu? Rolfe odasında öfkeyle volta atıyordu. Akşam yemeğinden beri sinirleri tepesindeydi ve içindeki alevleri hiçbir şey söndüremiyordu. Vücudunun o sürtüğe verdiği tepkiden tiksiniyordu. Bir erkek olarak, çirkin ya da güzel olsun, her kadına tepki verebileceğini düşündü, sadece koridorun diğer ucundaki odada kilitli olan cadıya değil. Lanet olasıca! Belki de bildiğini okumasına izin vermeli, “aşkını” kanıtlamak için ne kadar ileri gideceğini görmeliydi! Belki onu tutup yürüyemeyecek hale gelene kadar becermeliydi! Bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu!

“Yatağa gelecek misiniz, Lordum?” diye sordu Alice şehvetle.

Karısına öfkeli gözlerle ve küçümseyerek baktı. Onun ne istediğinin farkındaydı. Düzüşmek istiyordu. Eh, bu sorun olmayacaktı çünkü öfkesi yüzünden kasıkları şişip kabarmıştı bile. Hızlıca soyundu. Yatağa girdi ve karısını altına çekerek hiç beklemeden içine girdi.

Alice onun ani girişiyle acıyla inledi.

Rolfe gözlerini kapamış, sert ve ritmik bir şekilde gidip geliyor, altındakinin Ceidre olduğunu ve karısının yaptığı gibi acıyla haykırmak onu ittiğini hayal ediyordu. O sürtüğün canını yakma isteğiyle daha derine giderek daha sert hareket ediyordu! Alice huçkırlara boğulmuş halde kıvranıyor, Norman’m göğsünü tırmalıyordu. Rolfe karısının

Ejömülceden

bileklerini yakalayarak iki yana bastırđı ve acımasızca gidip gelmeye devam etti. *Lanet olasıca hain fahişe!* Altındaki kadın çığlık çığlığa zirveye ulaştı. Rolfe hâlâ Ceidre'yi en ilkel şekilde incitme ihtiyacıyla doluydu ve öfkeli, acımasız hareketleri kesilmedi.

Ceidre bir daha Rolfe'u görmedi ve Norman o kırıcı, acı verici ziyaretinden iki gün sonra bir düzine adamını alarak gitti. Genç kadın hepsinin atlarının sırtında yola çıkışını mazgalın ardından izlerken yüreği her zamanki kadar ağırdı. Rolfe gri renkli dev atının üzerinde otururken, ciddi ifadesiyle dayanılmayacak kadar yakışıklıydı; tıpkı Kesop'ta onu ilk gördüğü günkü gibi. Bu adamın meyve bahçesinde onunla oynayan, ahırın karanlığında onunla şakalaşan aynı adam olduğuna inanmak zordu. Gülmeyi ve sevmeyi çok iyi öğrenmişti; şimdi nefret etmeyi de aynı tutkuyla öğrenmiş olması çok acıydı.

Odasına –hüccresine– gelen tek kişi Mary'ydi; öğlene doğru ve alacakaranlıkta olmak üzere günde iki kere geliyor, ekmek, peynir ve bira getiriyordu. Kendisine çok az su bırakılıyordu ve henüz Rolfe'un cömertliğini sınamak için mumu kullanmaya cesaret edememişti; tahmin ettiği gibi, Norman cömert değildi ve bir mum daha gelmeyeceğinden emindi. Neyse ki lazımlık her iki günde bir boşaltılıyordu. Banyo yapmasına izin verilmiyordu; hatta eğer temizlenmek istiyorsa, içme suyunu kullanabileceği söylenmişti. Dolayısıyla kirliydi ama bunu umursamıyordu.

Mary, Alice'e yaranmaya çalışıyordu ve Ceidre bunu biliyordu. Anlaşılan bunu Norman da biliyordu ki onunla ilgilenme görevini Mary'ye vermişti. Ancak Mary dedikoducuydu. Kötü niyetli değildi, sadece gevezeydi ama Ceidre, kadının ağzından çıkan üzücü gerçekleri ona Alice'in söylediğini tahmin ediyordu.

Mary, Norman'm iri erkekliliğiyle Alice'i bütün gece, Leydi'yi zevkten yalvartana kadar nasıl uyanık tuttuğunu mutlulukla anlatıyordu. Ceidre'nin camı yanıyordu. Rolfe ondan nefret ediyordu ve

Brenda Joyce

Ceidre onun başka kadınlara yöneleceğini biliyordu; asla sıradan bir metrese sadık kalacağını ummamıştı fakat bu, onu dayanamayacağı kadar incitiyordu. Ne var ki tepkilerini öğrenmek için Alice'in Mary'yi sorgulayacağını bildiğinden duygularını belli etmiyordu.

Ceidre, Norman'ın kuzeydoğudaki Gal sınırlarını güçlendirmeye gittiğini öğrendi. En azından iki hafta, belki bir ay dönmeyecek, o ıssızlığın ortasında bir kale yapacaktı. Beltain iyileştiğinde, o küçük sınır kalesi ona verilecekti. Norman gittikten kısa süre sonra Guy'ın döndüğünü de öğrendi.

Günler geçiyordu. Başlangıçta monotonluğu Kesop'ta bir haziran günü onunla tanıştığından beri yaşadığı her anı hatırlayarak bozuyordu. Bu işkence gibiydi ve Ceidre artık anılarını düşünmemeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Dört duvara bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu ki... Ağabeyleri için de endişeleniyor, planladıkları ayaklanmanın her geçen gün biraz daha yaklaştığını biliyordu ve bir kez daha hayatta kalmaları için dua ediyordu. Ceidre günleri saymaması gerektiğini biliyordu ama buna engel olamıyor, onun dönüşünü beklemediğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Rolfe'u kalbinden atabilmeyi bütün benliğiyle diliyordu ama mümkün değildi.

Norman gittikten bir hafta sonra, kanamasının geciktiğini fark etti. Gecikmekle kalmamıştı; aynı zamanda göğüsleri de ağrıyordu ve sabahları midesi bulanıyordu. Ceidre'nin kanamaları on üç yaşından beri düzenli olduğundan, hamile kalmış olma olasılığı yüksekti. Bir hafta daha kan görmeyince, Norman'ın çocuğuna hamile olduğunu anladı.

Bu Tanrı'nın bir armağanıydı.

Karnını tutarak şükranla ağladı çünkü artık içinde Rolfe'tan bir parça vardı; onu sevmeye devam edebilirdi. O parça büyüdüğünde babası gibi güçlü, mağrur bir adam ya da iki ebeveyninin de en iyi özelliklerini almış güzel bir kadın olacaktı. Vücudunda büyüyen o minik ruhu, Rolfe'a verdiği bütün tutkuyla, hatta daha fazlasıyla se-

Gönülselen

viyordu çünkü Rolfe’u seviyordu ve karnındaki bir aşk çocuğuydu. Bütün duygularım bu çocuğa odaklarken, giderek huzura ermeye başladı. Gebeliğinin Guy’la evlendiği gece, altı hafta önce başladığından emindi çünkü göğüsleri çoktan şişmişti ve sabah bulantıları başlamıştı. Rolfe’la seviştiği o ilk gece hamile kalmış olması onu çok mutlu etmişti.

Kendisine verilen yiyecek yavan olsa da yeterliydi ama ikisine birden yetmezdi. Mary’ye daha fazla getirmesi için yalvardı fakat hizmetkâr, hanımından korktuğu için tereddüt etti.

“Yapamam, Ceidre,” diye sızlandı. “Yaparsam beni kırbaçlatır!”

Ceidre bebeğin iyiliği için daha fazla yemesi gerektiğini biliyordu. “Mary, lütfen!”

Kadın paniğe kapıldı. “Yapamam! Leydi Alice derimi yüzdürür, biliyorsun!” Gitmek üzere arkasını döndü.

“Dur!” diye bağırdı Ceidre umutsuzca. Mary gönülsüzce duraksadı. “Mary...” Ceidre tereddüt etti. Sonra aniden önceliğinin beslenme olduğuna karar verdi; önceliği bebektir. Alice bu hamileliği nasılsa öğrenecek, büyüyen karnından bunu anlayacaktı; dolayısıyla şimdi Ceidre’nın daha fazla yiyeceğe ihtiyacı varken hizmetkârdan öğrenmesinden ne çıkardı ki?

“Mary, hamileyim; bana daha fazla yiyecek getirmelisin!”

Mary’nin gözleri irileşirken, dudakları açık kaldı ve Ceidre’nın hapiste olmasına rağmen bir bahar gülü gibi serpilmesine şaşmamak gerektiğini haykırdı. Sonunda Ceidre’nın isteğini kabul etti ve daha fazla eklemekle peynir getireceğine, ayrıca haftada iki kez yıkanmasına yetecek kadar su vereceğine de söz verdi. Ceidre tatmin olmuştu. Rolfe’un bebeğini doğuracaktı ve bunu ondan hiçbir şey alamaz, mutluluğunu hiçbir şey bozamazdı.

Bu itirafının ertesi günü Alice’in ziyarete gelmesi hiç şaşırtıcı değildi. Kardeşi çok kuzgındı. Güneş ışığı sadece iki mazgaldan sü-

Brenda Joyce

zülebildiği için içerisi loştu. Ceidre uykusundan kalkıp doğruldu ve böyle bir ana hazırlıklı olmasına rağmen bütün vücudu gerildi.

Alice ona baktı. "Mary her gün biraz daha güzelleştiğini söylüyordu da, inanmıyordum! Bunun mümkün olmadığını söylüyordum; meğer doğruymuş! Sonra da küçük kaltak senin hamile olduğunu söyledi. Doğru mu? Hamile misin?" diye sordu.

Ceidre, Alice'i küçük, kindar, mutsuz biri gibi gösteren kıskançlığı ve artniyetliliği yüzünden kardeşine acımaktan kendini alamadı. "Hamileyim, Alice," dedi kısık sesle, gülümseyerek.

"Bebek Guy'dan!" diye bağırdı Alice baştan aşağı kızararak.

Ceidre yine gülümsedi. "Norman'ın oğluna hamileyim, Alice."

"Hayır! Yine yalan söylüyorsun! Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Ya da onu?"

Ceidre son derece sakindi çünkü Alice gerçekleri değiştiremezdi. "Hayır. Guy bana hiç dokunmadı. Bebeğin babası Rolfe. Ah, sarışın, güzel bir oğlan olacak, bunu biliyorum!"

Alice hayretler içinde ve nefes nefeseydi. Yüzü öfkeyle gerilmişti. "Seni cadı!" diye bağırdı. "Onun tohumunu ben almalıyım, lanet olasıca! Onun bebeğini sen doğuramazsın! Doğuramazsın!"

Alice o kadar hızlı hareket etti ki öğleden sonraları hep uyuşuk olan Ceidre tepki verecek zaman bulamadı. Kardeşi insanüstü bir güçle boğazına sarıldı. Genç kadın içgüdüsel bir şekilde kendini kurtarmaya çalıştı. Alice'te deli gücü vardı fakat Ceidre daha yapılı, daha güçlüydü ve kardeşinin ellerinden kurtularak öksürdü. Darbenin gelişini çok geç fark etti; Alice kilden su testisini başına indirmişti. Ceidre'nin gözlerinin önünde yıldızlar uçuştı ama bebeği için savaşıyor bayılmayı başardı. Yine de sersemlemişti. Alice onu kolundan sürükleyerek kapıdan çıkardı. Ceidre başını iki yana sallıyor, gözünün önünde beliren parıltılardan kurtulmaya çalışıyor, Alice onu kendi odasına sürüklerken sendeliyordu. Mary'nin şaşkınlıkla haykırdığını duydu.

Gönülçelen

Alice onu taş bir çıkıntıya sertçe oturturken Ceidre bilincini geri kazandı ve açık bir pencerenin pervazında oturduğunu o zaman anladı. Kardeşi onu bütün gücüyle itiyordu.

Ceidre'nın ağırlığıym verdiği eli kaydı ve Alice onu pencereden itmeyi başardığı takdirde düşeceği üç katlık yüksekliği gördü. Mary çığlık çığlığa bağıryordu. Ceidre'nın gözlerinin önünde hâlâ beyaz benekler uçuşuyordu. Alice, ablasının diğer elini çekti ve Ceidre yüzükoyun serilirken çenesi pervazın dış tarafına çarptı. Kardeşi şimdi bütün gücüyle Ceidre'nın kalçasını itiyordu.

Dışarı kayıp çenesini bu kez de kalenin yan duvarına çarparken, elleriyle pervaza tutunmaya çalışıyordu. Pürüzsüz taşın üzerinde tutunabileceği hiçbir çıkıntı yoktu ve göğsü pervazı geçmiş, aşağıdaki toprak zemin görüş alanına girmişti. Alice bir anda ciyakladı.

O anda iri eller Ceidre'yi saçlarından yakalayarak geri çekti.

"Hayır!" diye bağıryordu Alice. "Hayır! Hayır! Hayır! Bırak, cadıyı öldüreceğim! Bırak beni!" diye uluyordu.

Ceidre bayılacağını düşünmesine neden olacak kadar hızlı atan kalbiyle nefes nefese bir halde, kendisini tutan erkek bedenine sarıldı.

Sert bir tokat sesi yankılandı. Alice'in delice bağırışları kesildi. Ceidre kendisini tutan adamın omzunun üzerinden baktı ve Alice'in yanağına vuranın Beltain olduğunu gördü. Athelstan, soluksuz kalarak çırpman Alice'i tutuyordu. Ceidre bakışlarını kocasına çevirdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ah, teşekkür ederim!"

"Şimdi iyi misin?" diye sordu Guy, eliyle Ceidre'yi sakinleştirirken.

Ceidre titremeye başladı ve yüzünü Guy'ın boynuna gömdü. "O be-beni... pence-pencereden... dışarı it-itmeye... çalıştı!" Kendini tutamayarak hıçkırıklara boğuldu.

"Artık iyisin, Ceidre." Guy karısını kollarından bırakmadan Beltain'e döndü. "Bu kadın delirmiş. Lord Rolfe dönüp onunla ne yapılacağına karar verene kadar kilit altında tutulmalı."

Brenda Joyce

“Marangoza söyleyeyim de pencereye tahta çaksın. Onu buraya kilitleyebiliriz. Kendine zarar vermediğinden emin olmak için de odanın içine bir muhafız yerleştiririm.”

“Ben deli değilim!” diye tısladı Alice. “Aklım başımda! Ondan nefret ediyorum, hepsi bu!”

Huzursuzca kıpırdanan Beltain ve Guy ona bakmıyorlardı. At-helstan ise Alice’e acıyarak bakıyordu.

“O iyi mi?” diye sordu Beltain, Guy’a.

“Evet.” Guy kolunu karısının omuzlarına atarak onu dışarı çıkardı. “Gel, Ceidre, uzanmalısın. Mary, hemen şarap getir.”

Çıgıllıklarıyla adamları harekete geçirmiş olan hizmetkâr emri yerine getirmek için koştu.

Ceidre titreyerek ağırlığını Guy’a verdi. Alice onu öldürmeye çalışmıştı. Bebeği neredeyse ölüyordu. Kocasının elini sımsıkı tutarak döşeğe çöktü. Guy onun yanına çömeldi. “Artık her şey yolunda,” dedi. “Yaşadıklarından sonra seni yine odana getirmek zorunda olduğum için üzgünüm ama hiçbir şey değişmedi.”

“Ah, Guy.” Ceidre acıyla inleyerek Guy’ın elini tuttu. “Neredeyse bebeğimi öldürüyordu!”

Guy donup kaldı.

Ceidre yine hıçkırıklara boğuldu.

Guy onun yanına oturup nazikçe sarıldı. “Onun çocuğunu mu taşıyorsun, Ceidre?”

Ceidre başıyla onaylarken menekşe rengi ıslak gözleri iri iri açılmıştı. Konuşmadı.

“O bunu biliyor mu?”

Ceidre başını iki yana salladı. Sonra Guy’ın kolunu yakaladı. “Ona söylemeyeceğine bana söz ver!”

“Ceidre...” diye itiraz etti Guy.

Gönülcelen

“Söz ver! Guy, onu seviyorum!” diye yalvardı Ceidre. “Onu seviyorum ama o benden nefret ediyor. Zamanı geldiğinde ona ben söyleyeceğim; lütfen! Gizli tutamam zaten, bunu biliyorsun!”

“Benden olduğunu düşünebilir,” dedi Guy düşünceli bir tavırla.

“Hayır, ona aramızdaki anlaşmayı açıkladım.” Guy’ın bakışını görünce yumuşak bir sesle ekledi: “Çok gururlu bir adam ve bir süre için beni biraz sevdiğini sandım. Paylaşmayı pek sevmiyor.”

“Evet, sevmeyiz,” dedi Guy. “İyi besleniyor musun? Ceidre! Ona şartlarım düzeltmesi gerektiğini hemen söylemelisin!”

“Şimdilik yeterince yemek alıyorum. Mary –Tanrı onu korusun– bana fazladan yiyecek getiriyor.”

Guy aniden Ceidre’ya baktı. “Belki...” dedi. “Biraz kilo almışsın. Saçların ışıldıyor; tenin de. Göğüslerin irileşmiş. Mutfağa sana bol bol yiyecek göndermelerini emredeceğim.”

“Ona söyleme,” diye tekrarladı Ceidre. Kızardı. “Benden nefret ettiğini biliyorum ama onun minnetini bunun için istemiyorum. Beben... ne istediğimi bilmiyorum ama istediğim bu değil.”

“Aptallık ediyorsun, Ceidre. Rolfe tek bir kadını sevecek bir adam değil. Üstelik katı görev ve sadakat anlayışı olan bir adam. İhanetin için seni bağışlamayacaktır. Onu iyi tanırım.”

“Biliyorum,” dedi Ceidre ama kalbinin derinliklerinde bağışlanmayı dilemiş ve şimdi bütün umutları yıkılmış gibiydi.

“Ayrıca, ona baba olacağını söylememek de aynı ölçüde aptalca olur; bebek açısından. Elbette,” Guy ayağa kalktı, “zalimlik etmek istemem ama zaten bir sürü piçi var.”

“Şaşırmadım,” dedi Ceidre, hissetmediği bir sakinlikle. Bunu düşünmemişti ve bir darbe daha yediğini hissediyordu. “Nerede... neredeler?”

“Bildığım kadarıyla Normandiya’da üç tane, Anjou’da bir tane ve Sussex’te iki tane. Anneleriyle birlikteler. Hepsi de erkek,” diye ekledi Guy.

Brenda Joyce

Hepsi erkekti. Ceidre neredeyse isterik bir kahkaha atacaktı. Demek ona yedinci oğlunu verecekti! Ulu Aziz Edward! Hıçkırıklarını zorlukla bastırabildi.

“Çok üzgünüm,” dedi Guy, “ama gerçek bu. Ona bir oğul daha doğurduğun için sana nazik davranacaktır ama daha fazlasını bekleme.”

56. BÖLÜM

“Eylülün son günü harekete geçiyoruz.”

Edwin’in bu sakın açıklamasına hem Morcar hem de Hereward şiddetle itiraz ettiler. “Bu çok erken,” dedi Morcar. “Sadece iki hafta var.”

“Adamlarım Cavlidockk’un etkisinden henüz kurtulamadı,” dedi Hereward. Kısa boylu, ince yapıydı ve iki kardeşten birkaç yaş büyüktü.

Kamptan uzakta, neredeyse kamp ateşinin ışığının dışında oturmuş, casusların korkusuna kısık sesle konuşuyorlardı. “Kaç adam toplayabilirsin?” diye sordu Edwin sakince.

“İki düzine kadar.”

“Güzel,” dedi Edwin ilk kez gülümseyerek. “Bende üç düzine kadar var. Sayımız Norman’kinden fazla. En iyi adamlarından bir düzinesini, Ceidre sayesinde Cavlidockk’ta kaybetti.”

“Onu gafil avlamayı mı planlıyorsun?” diye sordu Hereward.

“Evet. Casuslar yüzünden daha fazla beklemeye korkuyorum. Bugünlerde kimseye güvenilmez. Üstelik kaybettiği adamların yerine yenilerini bulmak zorunda. Şu anda ondan daha güçlüyüz; saldırmak için doğru zaman.”

“O halde York’a değil, Aelfgar’a mı saldıracağız, Lordum?” diye sordu Albie ilk kez konuşarak. Onlardan biraz uzakta, daha da karanlıkta duruyordu.

“Aelfgar’a.” Edwin’in sesi sertti. “Norman kaleyi ve duvarları yaptırdığı için orası da en az York kadar güçlü. Eğer orayı alabilirsek, William’in diğer saldırılarına karşı koyabiliriz ve sonunda bizimle barış yapmak zorunda kalır.”

“Ama o kadar güçlendirilmişse, Aelfgar’ı nasıl ele geçireceğiz?” diye sordu Hereward.

“Sürpriz saldırı ve ihanetle. Hizmetkârlardan biri, kuşatma durumunda içeridekilerin kaçması için duvara yerleştirilmiş gizli bir kapıyı açacak.” Edwin hafifçe gülümseyerek Morcar’a baktı. “Bu adamın çapkınlığı ilk defa işe yarıyor. Beth’e güvenebilir miyiz?”

Morcar sırttı. “Kesinlikle.”

“O halde otuzunda gidiyoruz,” dedi Ed. Bunu söyledikten sonra dönüp yıldızsız geceye baktı.

Albie ve Hereward diğerlerine katılmak için uzaklaşırken, Morcar ağabeyine yaklaştı. “Ed? Hereward’m Ceidre’yla ilgili getirdiği haber canımı sıktı. York’ta casusluk suçuyla hapse atılmış ama Norman’la birlikte Aelfgar’a gönderilmiş. Onun güvenliği için endişeleniyorum.”

“O güvende,” dedi Edwin. “Ölüme değil, müebbet hapse mahkûm edilmiş. Guy Le Chante’m karısı olmasa, onu asarlardı. Bundan hiç şüphem yok. Sanırım Norman’a bir teşekkür borçluyuz.”

“Ama öfkesi beni korkutuyor.”

“Aelfgar’ı geri alıp Ceidre’yı serbest bıraktığımızda daha fazla endişelenmene gerek kalmayacak,” dedi Edwin.

Rolfe geri döndüğü anda, daha salona bile girmeden, Ceidre’nın ölümden döndüğünü öğrendi. “Herhangi bir zarar gördü mü?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Guy. “Elbette sarsıldı fakat çabucak atlattı.”

Brenda Joyce

“Alice’e ne yaptınız?” Rolfe’un nabzı hızlanmıştı. Alice, ablasını pencereden dışarı, ölümüne itmeyi neredeyse başarmıştı!

“Onu yanında bir muhafızla odasına kilitledik, Lordum,” dedi Guy kısık sesle. “Şimdi aklı başında ama açıkçası, böyle bir şey yapması çılgınlıktı. Onu gördüm. Bir deli gibi uluyor, Ceidre’yi öldürmek istediğini haykırıyordu. Beltain ve Athelstan da şahitler.”

Rolfe, Guy’ı orada bırakarak merdiveni çıkarken öfkesini zorlukla kontrol altında tutabiliyordu. Alice çok ileri gitmişti. Rolfe buna daha fazla tahammül etmeyecekti. Üst kata ulaştığında duraksadı ve Ceidre’nın hapsedildiği odanın sürgülü kapısına baktı. Onu en son bir ay önce görmüştü ve şimdi sürgüyü çekip yanma girmek istiyordu; Guy’ın doğru söylediğinden, Ceidre’nın hâlâ hayatta olduğundan ve zarar görmediğinden emin olmak için. Kendiyle mücadele etti ve kazandı. Odasına yöneldi, içeri girdi ve muhafıza çıkmasını söyledi.

Alice ayağa kalkarak ellerini önünde birleştirirken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hepsi yalan söylüyor,” dedi. “Sadece biraz atıştık. Onu pencereden itmek niyetinde değildim. Yemin ederim.”

“Yarın sabah Aelfgar’dan gidiyorsun,” dedi Rolfe hiç tereddüt etmeden. “Yanma almak istediğin her şeyi toparla.”

“Beni nereye gönderiyorsunuz?” diye bağırdı Alice.

“Fransa’ya gidiyorsunuz, Leydim,” dedi Rolfe soğuk bir tavırla. “Aziz John Rahibe Manastırı’na.”

“Be-ben... ne kadar süreliğine?” Alice korkuya kapılmıştı.

“İsterseniz Manastır’da, yaptıklarınız için tövbe edebilirsiniz. İstemezseniz...” Rolfe omuz silkti. “En azından orada ablanıza veya başka birine zarar veremezsiniz.”

“Ne kadar süreliğine?”

“Yaşlanıp saçınıza aklar düşene kadar, Leydim,” dedi Rolfe.

“Ciddi olamazsınız!” diye haykırdı Alice. “Bunu yapamazsınız!”

“Öyle mi dersiniz? Gayet ciddiym ve yapabilirim. Dinî inzivaya sürgün edilen ilk eş siz değilsiniz. Sizi uyardım fakat beni umursama-

dınız. Adamlarımdan biri olsaydınız uzun zaman önce hizmetimden çıkarılmış olurdunuz. İhtiyaç duyacağınız eşyaları hazırlayın; uzun süre kalacağınızı da hesaba katın.”

Rolfe odasında volta atıyordu. Alice’i muhafız refakatinde eski malikâneye göndermişti ve onu bir daha görmek istemiyordu. Ceidre’yi öldürmeye kalktığı için ona hâlâ kızgındı. Bunu fark edince kendisine de kızdı çünkü bu, o yalancı fahişeye karşı hâlâ bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu.

Ceidre o kadar yakındaydı ki... Koridorun diğer ucundaki kapının arkasındaydı. Aniden duraksadı ve onu benzersiz güzelliğiyle, döşeğin üzerinde uyurken hayal etti. Ondandır bütün benliğiyle nefret ediyordu. Alice’in onu öldürmeye kalkışmasının bir önemi olmadığını düşünmeye çalıştı; önemli olan Alice’in Lorduna karşı gelmesi ve Rolfe’un sorumluluğunda olan bir kraliyet mahkûmunu öldürmeye kalkışmış olmasıydı. Öfkesi daha da arttı.

Bir kadına ihtiyacı vardı. Bir ay önce, kuzeydoğu sırımına at sürmek için yola çıkmadan hemen önce öfkeyle yatağa attığı karısı dışında hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. O uzak, vahşi diyarda hiç köy ve kadın olmadığı için adamları da kadınsız kalmıştı. Çocukluktan çıktığından beri bu kadar uzun süre kadınsız kalmamıştı. Koridorun diğer ucundaki Ceidre’yi düşündü. Bu gece onu baylıtana kadar becerebilirdi.

Ama ondan nefret ediyordu ve bunu yapmayacaktı.

Neden yapmasmdı?

Sonuçta fahişenin tekiydi. Onu arzuluyordu. Üstelik eski metresiydi ve artık mahkûmuydu. Ceidre onu reddedemezdi; reddetse bile, Rolfe ona zorla sahip olabilirdi. Bunları düşünürken o kadar sertleşmişti ki patlayacağını sandı. Kendisine ihanet eden kadınla bir an önce tatmine ulaşmaktan başka bir şey düşünemez hale gelince Ceidre’nın kapısına gitti, sürgüyü çekti ve ardına kadar açtı.

Brenda Joyce

Genç kadın uyuyordu. Yan dönmüş ve büzülmüş halde uyuduğunu görünce ki bu birçok kez gördüğü bir manzaraydı, Rolfe olduğu yerde donup kaldı. Bir an için tereddüt etti ama sonra öfkeye kapılarak tereddüdünden sıyrıldı. Ceidre'nın yanına gidip genç kadını sertçe sarstı. "Uyan," diye hırladı.

Ceidre şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Rolfe çömeldi, eliyle genç kadının çenesini kavradı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Uyandın mı, cadı?"

Ceidre onu karşısında görünce nefesini tuttu.

"Güzel." Rolfe gülümseyerek ayağa kalktı ve hemen taytının önünü çözmeye başladı. Ceidre yine şaşkınlık ve korkuyla nefesini tutarken gözleri iri iri açıldı. "Kadına ihtiyacım var," dedi Rolfe soğuk bir tavırla. "Aç bacaklarını."

Ceidre kıpırdamadı.

Rolfe onu sertçe sırtüstü yatırırken ve bacaklarını iki yana açarken, aslında canını yakmayı umuyordu. Ama Ceidre'nın tutkuyla boynuna sarılan kollarına ve boynuna gömülen yüzüne karşı hazırlıklı değildi. "Alın beni Lordum," dedi Ceidre heyecanla. "Sizi asla reddetmem."

Ceidre'nın sözleri, kabullenışı, sakinliği Rolfe'ü daha da çileden çıkardı. "Beni reddedemezsin zaten, fahişe!" diye hırladı ve Ceidre'nın üzerine uzandı. Hiç beklemeden içine girdi ve Ceidre inledi. Düğün gecesinde ona tecavüz ettiğinde olduğu gibi yine kuru ve dardı; Rolfe onun canın yaktığını biliyordu. Kendini bunu umursamadığına inandırmaya çalıştı. Yine de, acımasızca devam etmek yerine donup kalmıştı.

Ceidre onun ensesindeki bukleleri ve çenesini şefkatle öptü. "Bu fahişe numaraların işe yaramayacak," diye bağırdı Rolfe, kalçalarını şiddetle iterken. Ceidre zevkle inleyerek onun hareketlerine karşılık verdi; Rolfe bu sesleri iyi tanıyordu. İsteddiği Ceidre'ya zevk vermek değil, sadece onu kullanmaktı. Tohumlarını içine mümkün olduğunca hızla saçmak istiyordu. Eskiden kendini tutar, ona olabildiğince zevk vermek isterdi; şimdiyse bir an önce doruğa ulaşmak istiyordu. Ceid-

dre'nin söylediği her yalanı, her ihanet eylemini ve son hainliğini düşündü; sonuncusu yüzünden on iki adamını kaybetmişti. Muhtemelen Guy'la ilgili de yalan söylemiş, onun yatağını birçok kez paylaşmıştı. Sonuçta, birden fazla yatakta daha iyi casusluk yapabiliridi? Rolfe şiddetle boşaldı.

Soğuk bir tavırla gülümseyerek ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti. Ceidre'nin tatmin olmadığını, gözlerinin tutku ve arzuyla kararmış olduğunu görebiliyordu. Kendisi tatmin olabildiği için memnundu; onu heyecanlandığı ama zirveye ulaşmaktan mahrum ettiği için daha da memnundu. "Bundan sonra sadece mahkûmum değilsin," dedi Ceidre'yi küçümseyen gözlerle süzerken. Elbisesinin eteği belinin etrafına toplanmıştı ve hâlâ bütün ıslaklığıyla gözlerinin önüne serilen kadınlığı açıktaydı. Ceidre kendini örtmeye çalışmadı. "Benim fahişemsin. İhtiyaç duyduğumda, canım istediğinde, seni dilediğim gibi kullanacağım. Sana da bu yakışır, Ceidre."

Genç kadının menekşe rengi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Sizden asla nefret edemem," diye fısıldadı.

"O zaman benim nefretim ikimize de yeter," dedi Rolfe ve aniden dönüp odadan çıktı.

Aradan dört gün geçmişti.

Rolfe temkinli gözlerle ormana bakındı. Köyden altı kilometre mesafede, hızla akan derenin üzerine köprü gibi devrilmiş koca bir kütüğün yakınında duruyordu. Randevu yeri kesinlikle burasıydı.

Gri atının sırtında tek başına oturuyordu. En azından yalnızmış gibi görünüyordu. Ashında, bir tuzak olasılığına karşı, adamları ormanın içinde, yakında bekliyordu. Elini kılıcının kabzasına koymuştu.

Adamı göremeden sesini duydu. Derenin karşı kıyısına bakınca, ağaçların arasından çıkan atlıyı gördü ve kayalık kıyıya kadar gelip dizginleri çekişini izledi. Rolfe ve adam aynı anda atlarından inerek devrilmiş kütüğe doğru yürüdüler. Rolfe çevik bir hareketle kütüğün

Brenda Joyce

üzerine çıkıp ortasına kadar ilerledi; adam da aynısını yaptı. Altlarından akan dere neşeyle şırıldıyor, sesi bir zil gibi çınlıyor ve konuşmalarını başkalarının duymasına izin vermeyecek kadar gürültü yaratıyordu.

“Aelfgar saldırıya uğrayacak. Altmış adam olacak. Hizmetkâr Beth onları duvardaki gizli bir kapıdan içeri sokacak. Başlarında Edwin, Morcar ve Hereward var.”

“Ne zaman?”

“Otuzunda; on gün sonra.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Rolfe. “Doğruyu söylüyorsan, William’ın söz verdiği gibi ödülün Sussex’teki Lindley toprakları olacak.”

“Ah, emin olun, doğruyu söylüyorum,” dedi Albie.

57. BÖLÜM

Saksonların kampı, Aelfgar'dan yirmi kilometre mesafedeki gizli bir vadide kurulmuştu.

Eylülün yirmi dokuzuydu. Zifirî karanlık ve aysız gece, gri ve bulutlu bir sabahı haber veriyordu. Kampta çıt çıkmıyordu. Kimse fısıldaşmıyor, ateş yanmıyordu. Ama birkaçı savaşın arifesinde uyuyordu.

“Hava bile bizden yana,” dedi Morcar kısık sesle.

Edwin sessiz kaldı. Kardeşler bir kütüğün üzerinde yan yana oturuyorlardı. Etrafları gecenin sesleriyle sarılıydı; cırcır böcekleri, bir baykuş, yalnız bir kurt.

“Kazanacağız, Ed,” dedi Morcar heyecanını bastırmakta zorlanarak. “Bizim olanı geri almamızın zamanı geldi! Bunu hissedebiliyorum!”

Ed hafifçe gülümsedi.

“Beth ne yapması gerektiğini biliyor,” diye fısıldadı Morcar. “Şa-faktan hemen önce kapıyı açacak. Ben adamlarımla birlikte önden gireceğim ve Normanların ruhu bile duymayacak! Bence alarm verilmeden kalenin içine girmiş oluruz.”

Edwin kardeşinin omzuna dokundu ve sıkıca tuttu. “Bu kez,” dedi, “tanrılar bizden yana gibi görünüyor.”

Ceidre bekliyordu.

Günülçelen

Rolfe onu zalimce kullanmaya kalktığından beri tekrar gelmemiştir ama Ceidre her gece umutla beklemiştir. Rolfe onu hâlâ arzuluyorsa, birliktelikleri için hâlâ bir şans var demektir. Evet, küçük bir şans ama Ceidre bunu memnuniyetle kabul edecektir. Onun kollarındayken neler hissettiğini gösterecekti; ihaneti için nasıl pişman olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini kanıtlayacaktı.

Bir fahişe muamelesi görmek canını yakmıştı fakat bir açıdan cezasını memnuniyetle kabullenmişti çünkü bunu hak ettiğini biliyordu. Ancak Rolfe kendisinden nefret etse bile, Ceidre onu hâlâ seviyordu ve ne kadar acımasızca sıksalar da Norman'ın kolları asla ceza gibi hissettiremezdi. Ceidre onun içinde açtığı ve Rolfe'un öfkesinin arkasına gizlemeye çalıştığı derin yarayı biliyordu. Sevgi ve pişmanlıkla içi sızlıyordu; Ceidre ondan asla nefret edemeyeceğini söylerken yalan söylememiştir.

Rolfe'tan nefret etmesi gerektiğini biliyordu. Kendisinden böylesine nefret eden birini sevmek umutsuz bir durumdu. Yine de bunu yapamıyordu; tıpkı onu reddedemediği gibi. Keşke yine gelseydi!

Bu gece bir terslik vardı. Saat çok geçti. Ceidre uyanık ve gergindi çünkü kale çok sessizdi ve korkunç bir şey olacağını hissediyordu. Dizlerini göğsüne çekerek mum ışığıyla aydınlanan odaya baktı. *Rolfe, neredesin? Bana gel!*

Rolfe aniden içeri girip hızlı, sert adımlarla kendisine yaklaşıncaya, Ceidre hem korktu hem de mutlu oldu. Rolfe'un yüzü çok yakın, gözleri buz gibiydi. Ya başaramazsa? Ya yine kendini tatmin edip genç kadını incitmeye gelmişse ve Ceidre onun kalbindeki buzları eritmeyi başaramazsa ne olacaktı? Ceidre ayakta ve titriyordu. "Lordum," dedi, zorlukla. "Gelmenize çok sevindim." Kalbinin en derinlerindeki duygularının gözlerinden okunmasını diliyordu.

Rolfe'un gözleri parladı. "Sence umurumda mı?" Gülerek Ceidre'yi kendine çekti. "Döşekten sıkıldım, kaltak. Bana yeni numaralar göster."

Ceidre'nin gözleri doldu. "Neyi tercih edersiniz?"

Brenda Joyce

“Ne olursa,” diye tersledi Rolfe.

Ceidre aptallık ettiğinin bilinciyle gözyaşlarını tutmak için başını eğdi; Rolfe’un nefretini aşmayı asla başaramayacaktı. Asla. Ama umutlarından, hayallerinden nasıl vazgeçebilirdi ki?

Rolfe tiksintiyle homurdandı ve Ceidre’nın elini erkekliğinin üzerine çekti. Çoktan kaya gibi sertleşmişti. Ceidre çaresizce Norman’ın erkekliğini okşadı. Böyle devam edemezdi. Fakat birlikte olmaları için bir şans dilememiş miydi? Neden kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu? Güçlü olmalı ve kararlı davranmalıydı! Tam o anda, Norman’ı büyüü altına aldığı hissetti ve kısa, sert bir ses duyunca başını kaldırdı. Rolfe’un gözleri kapanmış, yüzü zevkle gerilmişti. Ceidre’nın benliğini saran duygu yıldırım gibiydi; kendi vücudu da heyecanla gerilmişti. Çünkü onu seviyordu. “Rolfe,” diye fısıldadı.

Rolfe onu duymuştu. Ceidre bunu yüzünde bir an belirip kaybolan ifadeden anlamıştı ama Norman gözlerini açmadı. Genç kadın duvara yaslandı ve bir bacağını kaldırıp Rolfe’un beline doladı. Rolfe’un daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu; Ceidre’nın sırtını duvara dayayıp bacıklarını beline sararak bir an sonra içinde gidip gelmeye başlamıştı. Ceidre’nın beklemediği bir şekilde, Rolfe onu tutkuyla öptü; Ceidre’nın ihanetinden beri bunu ilk kez yapıyordu. Genç kadın bir iniltiyle onun tutkusuna karşılık verdi. Kalçaları birlikte hareket ederken bir yandan öpüşüyor, dilleri birbirine dolanıyordu. Ceidre onu çok seviyordu. Zirveye sürüklenirken “Rolfe,” diye haykırdı. “Rolfe! Rolfe!”

Rolfe onu yere, ayaklarının üzerine indirdi ve yüzüne bakarken, Ceidre onun mavi gözlerinde öfke ve nefretle ilgisi olmayan bir şey gördü. Norman onu aniden kucağına alarak döşeğe yatırdı. Ceidre’nın kalbi duracak gibi oldu. “Cadı vücudunu görmek istiyorum,” diye hırladı Rolfe. Sesi alaycı değil, titrekti.

“Ne oldu?” diye sordu Ceidre aniden endişelenerek. Bir terslik vardı. Bir şeyler oluyordu! Rolfe ona aldırmandan elbisesini çekiştirdi.

Bir an için Ceidre'nın çıplak göğüslerine, karnına ve uzun bacaklarına baktı. Eli vücudunda dolaştı. "Ne var? Ne oldu?" Sesinde korku vardı.

Rolfe cevap vermedi; bakışlarını Ceidre'nın şişmiş göğüslerine dikti ve elleriyle ağırlıklarını hissedip okşadı. Ceidre donup kaldı. *Anladı*, diye düşündü paniğe kapılarak, *hamile olduğumu anladı*. Altı haftadır, Cavlidockk'tan beri Rolfe onu çıplak görmemişti.

Rolfe homurdandı ve bir bebeğin açlığıyla göğüs ucuna atıldı. Ceidre gevşedi. Çok geçmeden Rolfe'un başını elleriyle kavramıştı ve Norman yine içine giriyordu ama bu kez yavaşça, nazikçe hareket ediyordu. Genç kadın Rolfe'un ona gelişinin güzelliyle ağlamak istiyordu. Norman'm dudakları genç kadının boynunda, çenesinde, yanaklarında ve kulaklarında dolaşıyordu. Her yerine dokunuyor, duraksıyor, sonra okşamaya devam ediyordu. Kalçalarını oynatmadan, Ceidre'nın içini doldurmuş halde dizlerinin üzerinde hareketsizce durarak elini aşağı uzatıp birleştikleri noktadaki ıslak eti okşadı.

Ceidre sevdiği adamın yüzüne baktı. Rolfe onun kadınlığını okşayan kendi ellerini seyrediyordu ama sonra başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Rolfe'un alev alev yanan şehveti, Ceidre'yi hızla doruğa taşıdı.

Rolfe artık onun muhafızı, işkencecisi değil, sevgilisiydi. İşi henüz bitmemişti; kollarını Ceidre'nın vücuduna sararak, dudaklarını dudaklarına yapıştırarak, yavaş bir ritimle devam etti. Ceidre'yi tekrar tekrar zirveye taşıdı ve sonunda kendisi de boğuk, hırıltılı bir iniltiyle içine boşaldı.

Ceidre ona sınıksız sarıldı ve ter içindeki sırtını okşadı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Rolfe onu hâlâ Cavlidockk'taki olay hiç yaşanmamış gibi seviyordu. Bunun bir anlamı olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi?

Rolfe onun üzerinden çekildi, nefes nefese bir halde sırtüstü uzanarak elini gözlerinin üzerine kapadı.

Ceidre onu incelerken kalbi mutluluktan ve umuttan patlayacak gibiydi. Uzun boylu ve inanılmayacak kadar yakışıklı bir adamdı.

Brenda Joyce

Ama Rolfe ona bakmadan doğrulup ayağa kalktığında Ceidre'nin umutları yıkıldı. Kendilerini şehvete kaptırdıklarında Norman onun yardımıyla soyunmuştu. Şimdiyse ona hiç bakmadan giyiniyordu. "Lordum?" diye şansını denedi Ceidre.

Rolfe tekrar ona baktığında, Ceidre'nin bir daha görmemeyi dilediği o soğuk, sert ifade yine yüzündeydi. Gözlerini kısmıştı. Burun delikleri tiksintiyle açılmıştı. Genç kadın umudunun heyelan gibi çöktüğünü hissetti ve ellerini kalbinin üzerine bastırdı. "Lordum?" Ceidre'nin sesi titriyordu.

"Söyleyecek bir şeyin varsa," dedi Rolfe soğuk bir sesle, "söyle."

Ondan hâlâ nefret ediyordu. Asla bağışlamayacaktı. Guy'ın söylediklerini hatırladı; Rolfe'un görev ve sadakat anlayışı çok katıydı. Guy, onun tek bir kadını sevebilecek bir erkek olmadığını da söylememiş miydi? Ceidre bu adamı severek aptallık ediyordu! Zorlukla yutkundu. "Bir şeyler mi oluyor? Kule neden bu kadar sessiz?"

Rolfe çirkin bir tavırla gülümsedi. "Bana yine ihanet etmeyi mi düşünüyorsun?" Alay edercesine güldü. "Az önce seni zevkle becerdim diye askerî sırlarımı seninle paylaşacağımı sanıyorsan tekrar düşün!"

Rolfe kapıya doğru yürürken Ceidre'nin gözleri doldu. Kalbi deli gibi atıyor, bütün benliği parçalanıyordu. O kadar ki Rolfe'un duraksadığını belli belirsiz fark etti. Norman, "Yarın ne olursa olsun bu odadan çıkmayı aklımdan bile geçirme," dedi.

Ceidre başını çevirerek hıçkırıklara boğulduğundan, onun ne dediğini anlamamıştı. Dolayısıyla Rolfe kısık sesle eklerken, genç kadın onun sözlerinin geri kalanını da duymadı: "Güvende olacaksın, Ceidre."

Ceidre sadece kendi kalp kırıklığının farkındaydı ve zihninde delice bir soru vardı: İnsanın kalbi nasıl iki kez kırılabilirdi?

58. BÖLÜM

Saksonlar ormanın kıyısında duraksadı. Hendeğin diğer tarafında, gizli kapının bulunduğu duvar vardı. Elliden fazla adam, ormanda güzelce kamufle olmuşlardı ve ne kıpırdıyor ne de bir çıt çıkarıyorlardı. Şafaktan hemen önce hava zifiri karanlıktı. Morcar, Edwin'in yanına çömeldi.

“Gitme zamanı,” dedi Edwin kararlı bir tavırla.

Morcar gülümsedi ve burun delikleri heyecanla genişledi. Ağabeyine dönerek kabaca ama hırsıyla sarıldı. Edwin onu bırakınca Morcar sırttı. “Yakında...” diye fısıldadı. “Albie nerede?”

“Buradayım,” diye bir ses duyuldu ve Albie çalıların arasından çıktı.

Edwin ikisinin de sırtına vurdu. “Tanrı yardımcınız olsun,” diye fısıldadı.

Morcar ağabeyinin elini sıkıca kavradı. “Zafere!” dedi ve harekete geçti. Peşinde Albie'yle birlikte açık alanda koşarak gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Albie hendekte bekleyerek Morcar'a ipten bir köprünün ucunu verdi. Morcar buz gibi suya girerken dişlerini sıkı, sonra suya dalarak karşı kıyıya yüzdü. Hedefine ulaşıncı ip köprünün ucunu duvardaki ahşap bir kirişe bağladı. Yirmi dakika sonra bir düzine adam karşı tarafa ulaşmıştı ve diğerleri sıralarını bekliyordu.

Kale duvarının dibinde adamların kalını da kendilerine katıldığında, gökyüzü hâlâ karanlıktı ama yakında aydınlanmaya başlayacaktı. Morcar adamlarını etrafına topladı. “Albie nerede?” diye sordu, yardımcısına bakınarak.

Sakson’un nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Morcar adamının başına bir şey geldiğinden endişelendi ama bir yandan da adlandıramadığı bir korkuya kapıldı. Bekleyemezdi. Şafak sökmeden içeri girmek zorundaydılar. “Başlıyoruz,” dedi kılıcını kaldırarak.

Kapı açıldı. Morcar hafifçe gülümsedi; Beth’e en iyi bildiği şekilde teşekkür edecekti. Peşinde adamlarıyla içeri süzüldü. Daha avluda dört adım atmıştı ki çelik pırlıtlarını gördü ama artık çok geçti.

Saldırıyı karşılamak için kılıcını kaldırarak döndüğü anda yan tarafına saplanan metali hissetti. Gölgelelerin arasından Normanlar fırlayarak adamlarına saldırırken ortaklık bir anda mahşer yerine döndü. Kendi kılıcının birinin etini kestiğini hissederken zihninde tek bir kelime belirdi: *İhanet... İhanete uğradık!*

Edwin, iç avluda çatışyordu. Etrafını saran felaketle içi burkulmuştu. Her yer Saksonların ölü bedenleriyle doluydu fakat bir düzinesi hâlâ onunla birlikte savaşıyordu. İhanete uğradıklarını biliyordu.

Kılıcını rakibinin kalbine sapladığı anda kendi bacağına giren çeliği hissetti. Olduğu yerde hızla dönerek yeni saldırıyı karşılarken yüzü asık, kaşları çatık, bakışları kararlıydı. Düşmanını hemen tanıdı; adam da onu tanıdı. Bu Ceidre’nin kocası Le Chante’tı.

Edwin öfkeyle, kararlılıkla ve beceriyle hamleleri peş peşe savuşturuyordu. Guy da onun gibi baştan aşağı kana bulanmıştı. Kılıçları birbirine çarpıp duruyordu. Edwin onun yorgun ve kendisi gibi yaralı olduğunu gördü; omzundan kan süzülüyordu. Edwin’in kılıcının bir hamlesi daha genç adamı duvara fırlatarak dengesini bozdu. Edwin hiç tereddüt etmeden kılıcını sapladı.

Brenda Joyce

Nefes nefese kalıp duraksarken Guy'ın inleyerek yere yığılışını izlemedi. Yenilmişlerdi. Bunun için daha sonra ağlayacaktı. Kardeşinden iz yoktu. Kaçmalıydı; hayatta kaldığı sürece, başka bir isyan ve zafer için daima umut vardı. Ancak aynı zamanda kalenin basamaklarındaydı ve kız kardeşi içerideydi.

Ceidre'yı kurtarmaya kalkışırsa aptallık ederdi. Onun birinci sorumluluğu Aelfgar'dı.

Rolfe elinde kılıcıyla, soluksuz kalarak duraksadı. Çeliğin ucundan kan damlıyordu ama kendisi bir sıyrık bile almamıştı. Avluyu çatkı kaşlarla incelerken savaşın sona erdiğini anladı. Adamları kontrolü ele almış, son Saksonları da duvara doğru sürüyordu. Asilerin cesetleri zemini kaplamıştı ve aralarında kendi adamlarından birkaçı da vardı. Yine de çok az kayıp verdiğini hemen anladı. Sevinmiyordu; hâlâ savaşın heyecanı ile gergin ve uyanıktı.

Liderleri Edwin ve Morcar neredeydi?

Kendini tutamayarak yukarıya, Ceidre'nin odasının bulunduğu kuleye baktı. Hiçbir Sakson içeri giremediği için o güvendedi. Duvardaki mazgaldan onu görebildiğini sandı ve hemen başını çevirdi. Kılıcını yenilenmiş bir kararlılıkla kavrayarak kalenin köşesinden döndü ve asi liderlerini aramaya başladı.

Bakışlarıyla her yeri tararken ölenleri, can çekişenleri ve hâlâ dövüşen az sayıdaki askeri gördü. Sonra, bir sarkaç gibi, bakışları aksi yönde geri gitti; kan, toprak, taş, tahta ve... Guy.

Rolfe haykırdı.

Guy kıpırdamadan yatıyordu ve zırh yeleşti kan içindeydi.

Rolfe hemen onun yanına koşarak dizlerinin üzerine çöktü. "Guy! Guy!" Ama daha yüzünü ellerinin arasına almadan arkadaşının öldüğünü anlamıştı.

En iyi arkadaşının yüzünü okşarken gözyaşlarını zor tutuyordu. "Guy," diye inledi, boğuk bir sesle, "Aaahhh." Bir an tereddüt etti

ama sonra onu çekip göğsüne bastırdı. Hâlâ ağlamamak için büyük bir mücadele veriyordu.

“Dostum,” dedi, “artık Tanrı’nın yanındasın.”

Ceidre mazgalın önünde durmuş, aşağıdaki çatışmayı dehşet içinde izliyordu. Son kalan dövüşçüler kulenin diğer tarafındaydı ve bulunduğu yerden pek göremiyordu. Birkaç adam kılıçlarını ve gürzlerini sallıyor, yere serilmiş cesetlerin arasında savaşı sürdürüyorlardı. Rolfe’u daha önce kılıcını ustaca ve ölümcül bir şekilde sallarken görmüştü. Bir Sakson’un kafasını tek hamlede uçurmuş, sonra kılıcını sırtına saplamaya hazırlanan bir diğerini karşılamak üzere dönerek adamın kolunu kopardıktan sonra kılıcını kalbine saplamıştı. Ceidre olan biteni korktuğu için izlemişti; orada bir yerlerde olan ağabeyleri ve elbette ki Rolfe için korkuyordu.

Rolfe’un arkasından yaklaşan Sakson’u gördüğünde uyararak için bir çığlık atmıştı ama Rolfe’un onu duyduğunu sanmıyordu. Norman’ın adamı öldürdüğünü görünce rahatlayarak hıçkırıklara boğulmuştu.

Rolfe artık ortalıkta görünmüyordu ama adamlarından birkaçı hâlâ savaşıyordu ve Ceidre onları izlerken dua ediyordu.

O anda kapı açıldı ve Ceidre hızla arkasına döndü.

“Edwin!”

Ağabeyi yaralıydı; topallıyordu ama hayattaydı ve kanlı kılıcı elindeydi. “Gitmeliyiz. Benimle gel!” diye bağırdı.

Edwin’e daima sorgusuzca itaat etmiş olan Ceidre tereddüt etti. Zihninde tek bir düşünce vardı: Rolfe.

“Haydi!” diye bağırdı Edwin, Ceidre’nin kolunu yakalarken.

Edwin otorite sahibiydi, Norman ondan nefret ediyordu ve Ceidre karar veremiyordu; sonunda ağabeyinin sözünü dinledi. Birlikte merdivenden aşağı koşular. Salon boştu fakat dışarıdan bağırışlar, acı dolu inlemeler ve kılıç şangırtıları duyuluyordu.

Brenda Joyce

Edwin kardeşinin elini tuttu. Konuşacak, ağabeyinin yarasının ağır olup olmadığını soracak zaman yoktu. Edwin onu iç avluya, basamaklardan aşağı ve avlunun diğer ucuna sürükledi. Etrafları cesetlerle, ölmek üzere olan askerlerle ve hâlâ dövüşen adamlarla doluydu. Edwin aniden Ceidre'nın varlığını bile bilmediği açık bir kapının önünde durdu. Ceidre korkmuştu ve güdülerini ona oradan kaçmasını söylüyordu. Edwin'in neden durduğunu anlamamıştı. "Git!" diye bağırdı ağabeyi, onu kapıdan dışarı iterken. "Ben de geleceğim. Kaçan adamlarla birlikte köprüden geçip ormana saklan. Koş!"

"Sen neden gelmiyorsun?" diye bağırdı Ceidre duvarın dışından.

"Koş dedim!" diye bağırdı Ed, kardeşini iterken. "Koş!"

Tanıdığı bir Sakson, Ceidre'nın elini yakaladı ve tepeden aşağı, Normanların ok yağmuru altında asilerin geçmeye çalıştığı ip köprüye doğru sürükledi. Genç kadın omzunun üzerinden bakmaya çalıştı fakat Edwin gözden kaybolmuştu.

Edwin hiç kıpırdamadan yatan kardeşinin yanına çömeldi. Kalbi de zihni gibi donmuştu. Tanrı'ya yakarmaktan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Kardeşini nazikçe sırtüstü çevirdi.

Morcar homurdandı.

"Tanrım!" diye bağırdı Ed rahatlayarak. Ama o anda kardeşinin göğsünden fıskıran kanı gördü ve aklını kaybederek kanı durdurmak için ellerini yaranın üzerine bastırdı.

"Ed," diye inledi Morcar zayıf bir sesle.

"Konuşma," diye bağırdı Ed. "Gücünü harcama; konuşma!"

"Yapamam," diye hırıldadı Morcar.

Ed çaresiz ve öfkeli bir şekilde bütün gücüyle Morcar'ın göğsüne bastırıyordu. "İyileşeceksin," dedi nefes nefese. "Ölmeyeceksin!"

Morcar konuşmak için ağızını açtı ama sesi çıkmadı. Kendi kanında boğuluyordu.

Ed kanamayı durdurmaya çalışırken hıçkırıklarını bastıramıyordu.

“İhanete uğradık,” dedi Morcar ve bir an için mavi gözleri parladı. “İhanete uğradık, Ed,” diye fısıldadı.

Edwin itiraz etmek, kardeşine susmasını söylemek istedi ama camlaşmış gözlerini fark etti. Bir saniye önce parlılayan gözleri şimdi cansız bakıyordu.

“Tanrım, hayır!” diye bağırdı Edwin, başını ve yumruğunu kaldırarak. Sonra kardeşini kollarına alarak hıçkırıklar arasında salladı.

Bir an önce kalkıp kaçmazsa yakalanacağını biliyordu ama acısı o kadar dayanılmazdı ki Morcar’ı bırakıp gidemedi. Sıcak gözyaşlarının arasından onun yakışıklı yüzünü görmeye çalıştı. Morcar öldüğünde öfkeli ve asık yüzlüdü; o gülen, yakışıklı, neşeli serseriden eser yoktu. *Ah, Tanrım*, diye düşündü Edwin, dayanılmaz bir acı bütün benliğini sararken. Kardeşi, adamlarını düşman kalesine cesurca soktukten kısa süre sonra ölmüştü.

İhanet...

Edwin bunu algımlarken gözyaşları kesildi. Hayatının geri kalanını kardeşinin ölümünden sorumlu olan adamı bulmaya adayacağına sessizce yemin etti.

Morcar’ın cansız bedenini kucağına alarak ayağa kalktı. Onu bırakamazdı; tıpkı Ceidre’yi bırakmadığı gibi. Bir adım atmıştı ki Warenne’li Rolfe’un soğuk sesi onu olduğu yere mıhladı.

“Dur!” diye emretti Norman kılıcını kaldırarak. “Benim esirimsin!”

Edwin başdüşmanın soğuk, mavi gözlerine baktı.

Sonra kardeşinin cesedini göğsüne bastırırken etrafını saran Normanları fark etti. Kollarını Morcar’ın cesedine koruyucu bir tavırla sıkıca sarmıştı ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Her şey bitmişti.

Yenilmişti; Aelfgar’ı kaybetmişti. Her şey bitmişti.

59. BÖLÜM

“Hanımım, bi’ gelebilcen mi?” diye sordu yaşlı kadm, endişeli bir tavırla.

Ceidre pelerinine daha sıkı sarındı. Ocak başlarıydı ve burada, Galler’deki minik Llefewellyn köyünde önceki gece tipi olmuştu. Köylülerin yerel dilini anlamakta zorlanıyordu fakat bu kadının derdi gayet açıktı. Otlarla ilgili becerisi, şifa yeteneği anlaşıldığından beri böyle birçok çağrı almıştı. “Elbette,” dedi kısık sesle.

Beyaz saçlı, cılız kadm, güzel Sakson’a baktı ve herkes gibi, genç kadının gözlerinden hiç eksilmeyen hüznün nedenini merak etti. Birinin böylesine acı çekmesinin çok yazık olduğunu düşünüyorlardı. Hikâyesini pek fazla bilmiyorlardı; tek bildikleri, bu toprakların oğlu olan Hereward’ın onu buraya getirip uzun zaman önce ölmüş olan kuzeninin kulübesine bıraktığı, sonra da atına atlayıp sonu gelmeyen savaşlarına geri döndüğüydü. Karnının ve göğüslerinin giysilerini zorladığına bakılırsa genç kadm hamileydi. Tuhaf gözünden hepsi korkuyordu fakat zaman içinde iyi yürekli ve nazik biri olduğunu göstermişti. Hereward köylüler arasında bir kahraman olduğundan, bu hamile kadın gözüne rağmen fazla tereddüt edilmeden ve bir derece konukseverlikle kabullenilmişti. Erkeği bir süre için evine döNSE, üzüntüsünün geçebileceğini düşünüyorlardı.

Şönuçelen

Ceidre kadının peşinden kulübesine doğru ilerledi ve geçmek bilmeyen bir öksürüğü olan kocasıyla ilgilendi. Hizmetleri karşılığında bir somun taze ekmeği ve balık buğulamayı kabul ederek kendi evine doğru yürümeye başladı.

Evi... Artık evi olarak kabul etmek zorunda kaldığı küçük kulübeyi görünce boğazı düğümlendi. Pelerinine daha sıkı sarındı; hamileliğinin yedinci ayında olduğundan, göğüsleri artık daha çok sızıyordu. Gerçek evini bir daha hiç görebilecek miydi?

Göremeyeceğini biliyordu.

Savaştan sonraki gece Hereward'dan olanları öğrenmişti: Morcar ölmüştü. Edwin yakalanmıştı. Albie hain çıkmıştı. Güzel gözlü, cesur Morcar için günlerce gözyaşı dökmüştü. Hayat çok adaletsizdi; Ceidre'nin en sevdiği şeyleri elinden alıyordu. Daha sonra başka haberler de almışlardı; Edwin ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış ve York'a götürülmüştü. William ve askerleri Noel'den sonra Westminster'dan ayrıldığında onu da beraberlerinde Londra'ya götüreceklerdi. En azından bir ağabeyi hâlâ yaşıyordu.

Rolfe'a York kumandanlığı iade edilmişti.

Ceidre onu bir daha görüp göremeyeceğini de merak ediyordu.

Geri dönemeyeceğini biliyordu. Geri dönmek özgürlüğünden vazgeçmek, ağabeyiyle aynı yazgıyı paylaşarak ömür boyu hapse mahkûm olmak anlamına geliyordu. Böyle bir şeyi ancak bir aptal kabul ederdi ama bazen Rolfe'u o kadar çok özliyordu ki eşyalarını toplayıp Aelfgar'a dönmeyi ve sadece onunla olabilmek için bile hapis cezasını çekmeyi düşünüyordu.

Rolfe ondan nefret ediyordu. Genç kadını sevseydi, aralarına hiçbir şey giremezdi. Ceidre, Aelfgar'a döner, teslim olur ve cezasını kabul ederdi. Rolfe'u sadece arada bir görse bile, o anlar için buna katlanırdı. Ama Norman onu asla sevmemişti. Guy'ın dediği ve şimdi kendisinin de bildiği gibi, Norman asla tek bir kadına bağlanabilecek

Brenda Joyce

bir adam değildi ve Ceidre'nin ihanetinden sonra onu asla sevemeyecekti. Ceidre bu nedenle geri dönmeyecekti; asla geri dönemezdi.

Bir gün, yaşlandığında, oğlu yetişkin bir adam olduğunda, bir veda hediyesi ve ölümsüz aşklarının bir kanıtı olarak onu babasına gönderecekti.

Rolfe, Llefewellyn'in üzerinde yükselen tepede dizginleri çekti ve aşağıda dağınık halde dizili bir düzine kadar kulübeye baktı. Çatılardan duman yükseliyordu ve gökyüzünün gri rengine bakılırsa yağmur ya da kar yağacaktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu.

Aylardır onu arıyordu.

Ve şimdi, nihayet bulmuştu.

Aelfgar'ın güvenliği sağlandıktan sonra hemen Ceidre'nin odasına koşmuştu. Önceliği onun iyi olduğundan emin olmaktı. Ama en önemlisi, onun yanında olmaya ihtiyacı vardı; daha önce hiç olmadığı kadar. Guy'ın ölümünün acısını Rolfe'a sadece Ceidre unutturabilirdi. Ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

Kaçtığını görünce buna inanamamıştı.

İsmi haykırarak bütün kalede onu aramıştı fakat hiçbir yerde bulamamıştı. Sonunda mahkûmu, Ceidre'nin kaçtığını soğuk bir sesle açıklamıştı. Rolfe ve Edwin birbirlerine bakmışlardı. Norman öfkeden konuşamamıştı. Sonra Ceidre'ya nasıl da bir fahişe gibi davrandığını düşününce, kaçtığı için onu suçlayamayacağını anlamıştı. Bedeni çökmüştü. Ceidre gitmişti ve muhtemelen kendisinden nefret ediyordu.

Ancak genç kadının sözleri aklından çıkmıyordu. "Seni seviyorum," demişti. Bu doğru muydu? Rolfe ona o kadar kötü davrandıktan sonra bunun doğru olması mümkün müydü? Ceidre'nin sadece bedenine değil, aşkına da ihtiyacı olduğunu o anda anlamıştı; onsz yaşayamazdı. Sonra kendi duygularını sorgulamıştı: Rolfe onu seviyor muydu?

Bu sarsıcı bir soruydu. Cevap vermekte zorlanıyordu. Aşkî da-
ima şehvet için bir mazeret, zayıfların ve aptalların eğlencesi olarak
görmüştü. Rolfe ne aptal ne de zayıftı ama yine de Ceidre olmadan
yaşayamayacağını hissediyordu. Eğer aşk buysa, o zaman çarpıldığını
kabul edecekti.

Kararlılığı zamanla saplantıya dönüşmüştü. Ceidre ona aitti.
Kadınını geri istiyordu; onu ne pahasına olursa olsun bulacak ve
gitmesine bir daha asla izin vermeyecekti. Genç kadın aslında esir
olacaktı ama Rolfe bunu ona hissettirmeyecekti. Yine de onu o kadar
mutlu edecekti ki Ceidre onu terk etmeyi aklından bile geçirmeye-
cekti. Bunu başarabileceğini biliyordu; kafasına koyduğunu yapan bir
adamdı. Ama önce onu bulmalı ve geri dönmeye ikna etmeliydi çünkü
onu kesinlikle zorlamayacaktı. Ondandır af dileyecekti. Hayatı boyunca
kimseden özür dilememiş olan Rolfe, Ceidre'dan af dileyecekti!

Asileri bulduğunda Ceidre'yi de bulacağını biliyordu ve yavaş
yavaş, sabırla bir casus ağı oluşturmuş, sonunda Hereward'a bir
mesaj göndermeyi başarmıştı. Uyanık elbette ki onunla görüşmeye
isteksizdi fakat Rolfe ona kuzeydoğu sınırlarında barış sözü verince
Hereward kabul etmişti. Sonrasında onu Ceidre'nın yerini açıklamaya
ikna etmesi gerekmişti.

"Onu mahkûm olarak mı, metres olarak mı geri istiyorsun, Nor-
man?" diye sormuştu Hereward açıkça.

"O benim," demişti Rolfe. "Ona iyi davranılacak, bu konuda kor-
kun olmasın. Evet, hâlâ William'ın mahkûmu ama rahatının yerinde
olmasını bizzat sağlayacağım." Gözleri parlamıştı. "Onu bulmamı
hiçbir şey engelleyemez."

Bir anlaşma yapmışlardı: Rolfe, Hereward'ın Aelfgar'da esir
düşmüş en iyi adamlarından birini serbest bırakmıştı ve Hereward
da ona Ceidre'nın yerini söylemişti.

Rolfe adamlarına kendisini tepede beklemelerini işaret etti ve gri
savaş atını tepeden aşağı mahmuzladı. Karşısındaki yolda yürüyen

Ceidre'yi hemen gördü. Rolfe'la aynı yönde, sırtı ona dönük halde yürüyordu ve kalm bir örgü halinde beline kadar inen saçları alev gibi parlıyordu. Norman kendini kontrol etmekte zorlanıyordu; onu kollarına almak, sarılmak ve nefesini kesercesine öpmek istiyordu. Atını biraz hızlandırarak Ceidre'nın arkasından yaklaştı.

Ceidre yaklaşan kişinin kim olduğunu görmek için omzunun üzerinden bir bakış attı ve aniden gözleri fal taşı gibi açılırken donakaldı. Bu olamazdı!

"Leydim," dedi Rolfe kibarca, "sizinle biraz konuşabilir miyim?" Bu bir emir değil, bir soruydu.

Ceidre ona bakarken kalp atışlarının delicesine hızlandığını hissetti ve bayılacağından korktu. Ah, Rolfe karşısında, atının sırtında bir kral asaletiyle oturuyordu; insanın içini eritecek kadar yakışıklı, sarı saçlı, mavi gözlü, kayıp bir pagan ilahıydı. Aniden yaşaran gözlerini kırıştırdı.

Rolfe "Leydim?" derken sesi titredi. Bakışları Ceidre'nın şişmiş karnına ve göğüslerine kaydı; sonra tekrar gözlerine kalktı.

"Beni," Ceidre yutkundu, "esir almaya mı geldiniz, Lordum?" Gözyaşları görüşünü bulandırdı.

Rolfe dizginleri mahcup bir tavırla tutarak atının sırtından aşağı kaydı. "Esir olan benim," dedi boğuk bir sesle. Ceidre'nın gözlerine baktı. "Kalbimi esir aldın, Ceidre."

Ceidre ellerini sınımsıkı kavuşturarak şaşkın gözlerle baktı. "Ne diyorsunuz siz?"

"Seni geri istiyorum," dedi Rolfe. Yine genç kadının karnına baktı. "Ceidre, benim çocuğumu mu taşıyorsun?"

"Başka kimin olabilir ki?" dedi Ceidre, yarı gülümseyerek, yarı hıçkırarak.

"Benim çocuğum..." Rolfe yutkundu. Titrek bir nefes aldı. Coşku ve mutluluk, endişe, korku ve ihtiyaçla boğuşuyordu. "Seni geri dönmeye

zorlamayacağım. Ceidre... beni bağışlayabilir misin? Beni bağışlayıp Aelfgar'a geri döner misin?"

"Benden af mı diliyorsunuz, Lordum?" Ceidre afalladı.

Rolfe bir dizinin üzerine çöktü.

Ceidre gördüklerine inanamıyordu; bu bir hayal olmalıydı. Rolfe buradaydı ve önünde diz çökmüş, kendisinden af diliyordu. "Bağışlayacak bir şey yok ki Lordum," dedi, kısık sesle, yanaklarından yaşlar süzülürken.

Rolfe ayağa kalktı. "Cömertliğin her zaman beni şaşırtmıştır," dedi mahcup bir tavırla.

Ceidre onun yüzüne dokundu. "Sizi seviyorum."

Rolfe gözlerini kaparken dudaklarından hafif bir inilti döküldü, sonra Ceidre'yi yavaşça kollarına aldı. Uzun bir süre sıkıca sarıldı. Sonunda genç kadının kulağına, "Sensiz yaşayamam," diye fısıldadı. "Bunu yapamam. Bu aşksa, o zaman sana sırlıslıkam âşığım."

Ceidre hafifçe geri çekildi ve başını kaldırıp baktığında Rolfe'un gözlerinin de nemli olduğunu gördü. Bu konuda yorum yapmaması gerektiğini biliyordu ve kendi görüşü bulanmış olmasına rağmen gülümsedi. "Sevmeyi bilmiyorsanız, ben size öğretim, Lordum," diye fısıldadı.

Rolfe titrek bir şekilde gülümsedi. "Sen iyi bir öğretmensin; bana her şeyi öğretebilirsin. Ceidre," sesi kısıldı, "bana sevmeyi öğret. Göster bana... hemen."

Ceidre, Rolfe'un güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve bütün sefkatiyle öptü. Ancak ikisi de tutku dolu olduğundan öpüşmeleri çabucak alev aldı. Rolfe genç kadını kendine çektiğinde Ceidre onun çoktan sertleşmiş olan erkekliğini hissetti ve gözyaşlarının arasında güldü.

"Benim aşkımın kanıtı da böyle," dedi Rolfe, Ceidre'yi tekrar öperken.

Brenda Joyce

Birbirlerinden ayrıldılar ve insanların yan yan bakışları altında Ceidre'nın kulübesine doğru el ele yürüdüler. İçeri girer girmez Rolfe ona hemen sarıldı ve ateşli dudaklarını onunkilere bastırdı. Ceidre titreyen vücudunu ona sardı. Rolfe'tan bir an daha ayrı kalmaya dayanamazdı.

Rolfe onu döşeğin üzerine yatırarak soydu ve ellerini vücudunda, yüzünde, boynunda, göğüslerinde ve kalçalarında huşuyla dolaştırdı. Şişmiş karnını okşadı. "O kadar güzelsin ki Ceidre," dedi. "Ama senin güzelliğin sadece vücudunda değil." Genç kadının gözlerinin içine baktı. "Ruhunda."

"Ne kadar harika şeyler söylüyorsunuz," diye fısıldadı Ceidre.

Rolfe'un gözlerinde şüphe pırıltıları belirdi. "Benim bebeğimi taşıyorsun," diye mırıldandı, elini Ceidre'nın karnının üzerinde dolaştırarak. Sonra düzeltti: "Bizim bebeğimizi."

Ceidre bir mutluluk kakkahası attı.

Rolfe eğilerek onun dolgun göğsünü, göbeğini ve karnını öptü. Bacaklarının arasındaki tüylü üçgeni öperken Ceidre zevkle inledi. "Ne yapıyorsunuz, Lordum?"

"Rolfe," diye düzeltti Norman. Ceidre'nın bacaklarını iki yana açarak arasını tekrar öptü. Ceidre inledi. "Seni seviyorum," dedi Rolfe. Şaşkınlıkla donakaldı ve başını kaldırdı. Birbirlerine baktılar.

Ceidre hafifçe gülümsedi. Rolfe öğrenecekti; öğrenmeye başlamıştı bile. O anda gülümsemesi silindi çünkü Rolfe başını eğmiş ve bacaklarının arasını diliyle okşamaya başlamıştı. Ceidre şiddetle zirveye ulaştı ve kasılmaları geçtiğinde, Rolfe gözlerini onun gözlelerinden ayırmadan içine girdi. "Benden ayrılmayı hiç istemeyeceksin," diye fısıldadı, üzerinde yavaş yavaş gidip gelirken.

"Senden ayrılmayı hiç istemedim ki," dedi Ceidre. Sonra sözlere gerek kalmadı; sadece dokunuşlar, öpücükler ve tek bir vücut gibi hareket edip aynı anda doruğa ulaşan iki ruh vardı.

* * *

“Benimle geri döner misin?” diye sordu Rolfe saatler sonra.

Ceidre yahni pişiriyordu. Rolfe’a döndü. Norman’ın bakışlarındaki endişeyi görünce içi eridi; her zaman emretmeye ve istediğini istediği anda elde etmeye alışmış bu sert ve güçlü savaşçı, şimdi gerçekten bir kalbi ve ruhu olduğunu kanıtlayarak rica etmeyi öğreniyordu. “Elbette. Seni seviyorum, Rolfe.”

Norman içtenlikle gülümsedi ve genç kadına yaklaşıp sarıldı. “Senin sevgine ihtiyacım var, hayatım,” dedi. “Sensiz yaşayamam.”

Ceidre ona döndü. “Bu, Cavlidock için beni bağışladığın anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedi Rolfe. “Sen bir vatansevversin; benim gibi.”

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Aralarında söze dökülmeyen birçok düşünce ve endişe vardı. “Konuşmamız gerek,” dedi Rolfe ve Ceidre’nın elini tutarak onu masaya çekti.

“Çok üzgünüm,” dedi, “ama ben bir Norman’ım ve sen bir Sakson’sun. Yine de beni seviyorsun.”

Ceidre soruyu anlamıştı. Gerekirse ona sonsuza dek güvence verebilirdi. “Evet, seviyorum.”

Rolfe hafifçe gülümseyerek devam etti. “Morcar öldüğü için üzgünüm, gerçekten. Edwin şu anda mahkûm ama en azından yaşıyor. Beni Aelfgar Lordu olarak kabul edebilir misin, Ceidre?” Açık konuşuyordu.

“Ederim.” Ceidre hem mutlu hem de üzgündü. “Kontrol edemeyeceğimiz, kontrol edemeyeceğim şeyler var. Morcar için acım çok derin ve Edwin için de üzülüyorum. Fakat seni seviyorum, Rolfe. Sana bir daha ihanet etmeyeceğim.”

“Biliyorum.” Rolfe tereddüt etti. “Ceidre, bilmen gereken bir şey var. Geri döndüğünde hâlâ bir kraliyet mahkûmu olacaksın. Bunu değiştiremem. William’la konuşmayı deneyebilirim ve deneyeceğim fakat ihaneti kolay bağışlamaz ve açıkçası, cezayı kaldıracağını da

sanmıyorum. Geri dönmen,” derin bir nefes aldı, “tekrar mahkûm olman demek.”

“Anlıyorum,” dedi Ceidre.

“Seni asla incitmeyeceğim,” dedi Rolfe, kararlı bir tavırla. “Seni hayatım pahasına koruyacağım. Kimse seni benden ayıramaz, buna yemin ederim. İzin vermem. Sen benimsin ve bu da benim olan her şeye sahip olduğun, ölene kadar da korumam altında kalacağın anlamına gelir. Beni anlıyor musun?”

“Evet.” Ceidre bir nefes aldı. “Seninle eve dönüyorum, Rolfe. Bunları söylemesen bile gelirdim. Ben de senden ayrı yaşayamam.”

Rolfe gülümseyerek Ceidre’nın elini tuttu ve gözlerine baktı.

“Mümkün olsaydı, seninle evlenirdim,” dedi Rolfe aniden.

Bu açıklama, Ceidre için her şeyden daha değerliydi. Ağlamamak için büyük bir çaba harcayarak başım eğdi. Alice hâlâ Fransa’daki bir manastırdaydı. “Bundan gurur duydum,” dedi fısıltıyla.

“Ancak mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi Rolfe, genç kadının çenesini kaldırıp gözlerine bakarak.

“Biliyorum.”

“Ama kalbimde,” dedi Norman, bakışlarını onun gözlerinden ayırmadan, “sen benim karımsın.”

Hiçbir şey Ceidre’yi bundan daha mutlu edemezdi.

“Alice kalbimde asla karım olmadı,” dedi Rolfe. “Nasıl biri olduğumu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Sana kalbimi verdiğimde, bir daha geri almam ve benim karım sensin. Korumama, sadakatime ve...” Tereddüt etti ve kızardı.

Ceidre mutluluktan ağlıyordu. Rolfe’un elini sımsıkı tuttu. “Sadece kelimeler,” dedi cesaret vererek. “Sadece kelimeler... Senin gibi bir adam, birkaç küçük kelimedenden korkmamalı,” diye takıldı göz yaşlarının arasında.

Rolfe hafifçe gülümsedi. “Ve aşkıma sahipsin. Kalplerimizde evliyiz; umarım Tanrı’nın gözünde de öyleyizdir.”

Ejvümlçelen

Ceidre sandalyesinden kalkıp Rolfe'un kuağına oturdu ve ona sarıldı. Rolfe yüzünü genç kadının göğsüne gömdü. Ceidre aşkla titreterek onu öptü ve saçlarını okşadı. Rolfe uzun süre sakın kalamazdı ve kuağında Ceidre olduğı için kıpırdanmak zorunda kaldı. Ceidre gözyaşları arasında güldü. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu; kocasını tanıyordu. O Warenne'li Rolfe'tu; Amansız Rolfe; gururlu, güçlü ve her şeyden öte, onurlu bir adamdı. Az önce Ceidre'nın bütün dileklerini gerçeğe dönüştürmüştü. Ona kalbini ve aşkını sunmuştu.

"Hepsini memnuniyetle kabul ediyorum, Lordum," diye fısıldadı ve Rolfe onu kollarıyla sıkıca sardı.

SONSÖZ

Alice 24 Aralık 1072'de, Aziz John Rahibe Manastırı'ndaki odasında kendini astı.

Ceidre ve Warenne'li Rolfe 24 Aralık 1073'te evlendiler. Düğün York'ta yapıldı. Edwin gelini teslim etmesi için zindandan geçici olarak çıkarıldı. İki oğulları ve kız bebeklerinin yanı sıra törene Kral William, Roger Shrewsbury, Piskopos Odo, Osbern oğlu William, Walter de Lacy ve diğer birçok kişi katıldı. Gelin son derece mutluydu ve damat gururla sırtıyordu; herkes birbirini bu kadar seven bir çift daha görmedikleri konusunda hemfikirdi. Kral'ın düğün hediyesi, Ceidre'mın cezasının kaldırılmasıydı; ayrıca küçük kızlarının vaftiz babası olmayı kabul etti. Törendeki kadınların çoğu ağlıyordu; erkekler arasında da gözleri yaşaranlar vardı.

Keyfi yerindeyse cömertleşen Kral William, Edwin'i Rolfe'un gözetimine verdi. Ayrıca, dul kızı Isolda'yı Edwin'le nişanlamayı da kabul etti. Bahar başlarında evlendiler ve Edwin, Isolda'nın iki yaşındaki kızını hemen kendi çocuğu olarak kabul etti. Henüz Westminster'daki zindanda cezasını çekerken, Isolda'nın Ocak 1070'ten beri onu sık ziyaret ettiği konusunda söylentiler vardı.

YAZARIN NOTU

Warenne'li Rolfe ve Ceidre kurgu karakterlerdir.

Edwin ve Morcar, Normandiyalı William'ın işgalinden ve 1066'daki Hastings Savaşı'ndan önce güçlü Sakson lordlarıydı. İkisi de iyi yürekli, nazik, güçlü bir adam olan ve soylu bir aileden gelen Aelfgar Kontu'nun oğullarıydı. Morcar yaşça küçüktü ve yakışıklılığıyla ün-lüydü. Bir kız kardeşleri vardı ama bir Gal lorduyla evlendirilmişti.

1066'dan önce Edwin ve Morcar, Norveç Kralı'nın bir saldırısıyla zayıf düşmüşlerdi ve Hastings'de savaşmamışlardı ki anlaşılan bu, William'm lehine olmuştu. Savaştan sonra Ed ve Morcar, William'a bağlılık yemini etmişlerdi. William buna karşılık Ed'e romanda benim Isolda adını verdiğim kızımı ve bütün kuzey toprakların vaded-mişti; onu Mercia Kontu yapacaktı. Toprak ve güç kazanmak için onu Normandiya'dan beri izlemiş olan Rolfe gibi Norman lordları, Ed'e bu kadar büyük bir gücün verilmesine haklı olarak itiraz etmişlerdi. William sonunda Ed'e verdiği sözden caymak zorunda kalmıştı ve Hastings'den sonra William'la birlikte Normandiya'ya gitmiş olan Ed ile Morcar buna çok kızmışlardı.

1068 yılında, bir Dan işgali tehdidi varken, Ed ve Morcar ku-zeydeki ilk ayaklanmayı gerçekleştirdiler. Romanda açıkladığım gibi, William stratejik noktalarda güvendiği adamlarına feodal topraklar

vererek İngiltere'nin güneyini kontrol altına almıştı. Ordusunu alıp kuzeye çıkararak ayaklanmayı bastırırken, Mercia'nın her yerinde kaleler inşa edip kraliyet garnizonları kurdu. İki kardeş bir kez daha ona bağlılık yemini edince bağışlandılar. Ancak bu kez onları kontrol altında tutmak için topraklarında kraliyet garnizonları ve Norman kaleleri vardı.

Kardeşler 1069 yılında bir ayaklanma daha çıkararak bir Norman olan Durham Kontu'nu öldürdüler ve York'a saldırdılar. York kuşatılıp yerle bir edildi. Aynı dönemde Danlar saldırdı ve Norwich'te püskürtüldüler. Bunun tesadüf olup olmadığı bilinmiyor. William ve askerleri Danları yenerek York'u geri aldılar ve asileri püskürttüler. York'ta ikinci bir kalenin yapımı başladı ve bu kez inşaata bizzat nezaret etmek için William da York'ta kaldı. Bu arada, asileri demir yumrukla bastırma politikası en kararlı haliyle başlamıştı. Kuzeyin büyük bölümünü ateşe vermesi gerekse bile, bütün asi köylerini ve inlerini yakıp yıkacaktı. Tarihçiler bu dönemi "kuzeyin ıslahatı" olarak anıyorlar. Bense böylesine acımasız bir politika için bu ifadenin çok hafif kaldığına inanıyorum. Rolfe ve Ceidre'nin hikâyesi bu noktada başlıyor. Rolfe, William'ın en güvenilir kumandanı olarak kuzeyi kontrol altına almaktan, Saksonları ezmekten ve bütün asi yuvalarını yerle bir etme politikasının uygulanmasından sorumludur.

Bu uygulama işe yaramıştı. Bir yıl sonra, 1070 yılında, sınırlarda Edwin, Morcar ve Uyanık Hereward'ın liderliğinde son bir ayaklanma gerçekleştirildi. İçeriden birinin ihaneti yüzünden ayaklanma başarıya ulaşamadı. Morcar öldü, Ed yakalandı ve ömür boyu hapse mahkûm edildi. Hereward'ın yazgısı bilinmiyor.

Bu romanın hızlı temposundan dolayı, son ayaklanmanın tarihini 30 Eylül 1069'a kaydırdım. Ayrıca Edwin'e de gerçek aşkı Isolda'yla mutlu bir son kurguladım. Onun gerçek yazgısı da bilinmiyor.